

JULIE GARWOOD

Sisters Planet

*En Güzel
Hediyem*

©psilon®

New York Times çok satanlar yazarı Julie Garwood okurlarını bir kez daha nefes kesen sürükleyici bir aşk hikâyesinin derinlerine çekiyor...

Küçük yaşında aileler arasındaki anlaşmayla evlendirilen Sara Winchester büyümüş ve muhteşem güzelliğe sahip genç bir kadın olmuştur; artık tek beklediği şey kocası St. James Markisi'nin günün birinde ortaya çıkarak en sonunda onun kalbini çalmasıdır. Bu masum genç kadın, evli olduğu kişinin meşhur korsan Pagan olduğundan da bihaberdir. Karşısına dikilen son derece kibirli genç adam, Sara'nın kalbini, bedenini ve ruhunu gerçekten en vahşi hazlarla besleyecek, ona aşkların en büyüğünü yaşatabilecek midir? Kadınlara kendini açmayı her zaman reddetmiş genç bir erkekle, yıllar boyu beklediği aşkına kavuşma hasretiyle yanan genç bir kadının yürekleri ısıtan hikâyesi...

Sisters Planet

ISBN 978-605-173-017-2



www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

₺25



instagram.com/EpsilonYayinevi



facebook.com/EpsilonYayinevi



twitter.com/EpsilonYayinevi

EN GÜZEL HEDİYEM

Orijinal Adı: The Gift
Yazarı: Julie Garwood
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yeşim Öksüzoğlu
Editör: Elif Dinçer
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Görseli: www.trevillion.com/

1. Baskı: Haziran 2015

ISBN: 978-605-173-017-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1991 Julie Garwood

Türkçe Yayın Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı-Cilt: İlhan Ergül Matbaası
Davutpaşa ciftelhavuzlar yolu
No, 8/A-Zeytinburnu- İstanbul
Tel 544 22 72
Sertifika no 29030

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim-İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

En Güzel Hediyem

Julie Garwood

Çeviri
Yeşim  ks zoz lu

 psilon®

Giriş

İngiltere, 1802

Düğündeki davetlilerin birbirini öldürmesi an meselesi-ydi.

Kral George tören için onun kalesini seçtiği için Baron Oliver Lawrence her türlü tedbiri almıştı elbette. İngiltere Kralı teşrif edene kadar ev sahipliği ondaydı, üç gün boyunca kırbaçlanmakla eşdeğer bir neşeyle karşıladığı bir görevdi bu; ama emir bizzat kraldan gelmişti, o da her zaman sadık ve itaatkâr bir Lawrence olarak derhal boyun eğmişti. Hem Winchester ailesi hem de St. James asileri, onun bu seçimine şiddetle karşı çıkmışlardı. Çıkardıkları gürültü hava cıvaydı ve kral kendi bildiğini okumakta kararlıydı. Baron Lawrence bu kararın arkasındaki nedeni anlıyordu. Hem damadın hem de gelinin ailesiyle selamlaşıp konuşan İngiltere'deki tek adam maalesef oydu.

Daha fazla bu gerçeğe övünebilecek durumda olmayacaktı. Bu tatlı dünyadaki yerinin kalp atışlarıyla ölçülü olduğuna inanıyordu. Sırf tören tarafsız bir bölgede olduğu için kral bu topluluğun terbiyeli davranacağına gerçekten inanıyordu. Lawrence bundan daha akıllıydı.

Etrafındaki adamlar cinayet işleyebilecek bir ruh halindeydiler. Yanlış bir tonda söylenecek tek bir söz, en ufak bir tehdit barındıran tek bir hareket, kan banyosunu tutuşturacak kıvılcım etkisini kolaylıkla yaratabilirdi. Birbirlerinin üzerine atlamak için nasıl da yanıp tutuştuklarını Tanrı bilirdi. Yüzlerindeki ifade de bunu gösteriyordu.

Tören için beyazlar giymiş olan piskopos, yüksek arkalı bir koltukta, bu kan davalı iki ailenin arasında oturuyordu. Ne Winchester'ların ele geçirdiği sol tarafa ne de St. James savaşçılarının konuşlandığı sağa bakıyordu, gözlerini doğrudan karşıya dikmişti. Papaz, zaman geçirmek için parmak uçlarını koltuğun ahşap koluna vuruyordu. Epey büyük bir porsiyon ekşi balık yemiş gibi görünüyordu. Çok tiz bir sesle iç çekip duruyordu, ses dikkat çekici şekilde, huysuz ve yaşlı bir atın kişnemesine benziyordu. Ardından o lanet sessizliğin büyük salonu tekrar kuşatmasına izin veriyordu.

Lawrence düş kırıklığıyla başını iki yana salladı. Gerçek bela patlak verdiğinde piskopostan yardım görmeyeceğini biliyordu. Gelin ve damat üst katta ayrı odalarda bekliyorlardı. Sadece kral geldikten sonra salona yönlendirilecek ya da sürükleneceklerdi. O zaman Tanrı o ikisine yardımcı olsun, çünkü ortalık cehenneme dönecekti.

Gerçekten de üzücü bir gündü. Lawrence ek bir önlem olarak, salonun görüş alanında dizilmiş olan kral muhafızlarının arasında durmaları için kendi muhafız birliğine haber göndermek zorunda kalmıştı. Bir düğünde böyle bir hareket eşi benzeri görülmemiş bir durumdu, ama davetlilerin bir törene savaşa gider gibi silahlı bir halde gitmesi de duyulmuş bir şey değildi. Winchester'lar o kadar silah yüklülerdi ki hareket edemez duruma gelmişlerdi. Saygısızlıkları utanç

vericiydi, sadakatlerinden çok şüpheleri vardı. Yine de Lawrence adamları tamamen suçlamakta zorlanıyordu. Liderine körü körüne itaat etme konusunda kendisinin bile sorunları olduğu doğrudu. Ne de olsa kral bir ördek kadar kaçtı.

İngiltere'deki herkes onun aklını yitirdiğini biliyor ama kimse bu gerçeği yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyordu. Gerçeği söylemeye cüret ettikleri için dillerini ya da daha fazlasını kaybedebilirlerdi. Gerçekleşmek üzere olan düğün, daha çok Thomas'ların liderlerinin eğilmeye gittiğine dair sosyete de kalan herhangi bir şüpheyi tanıklık etmeye benziyordu. Kral, krallığındaki herkesin iyi anlaşmasını sağlamakta kararlı olduğunu söylemişti Lawrence'a. Baronun, böylesi çocukça bir beklentiye verecek kolay bir cevabı yoktu.

Ama ne kadar deli olursa olsun, George krallarıydı ve *lânet olsun*, diye düşündü Lawrence, düğün davetlileri de biraz saygı göstermek zorundaydılar. Terbiyesiz tavırları hoş görülmemeliydi. Winchester'ların İki tane yaşlıca amcası küstah bir şekilde, açık bir kan dökme beklentisiyle kılıçlarının kabzasını tutuyorlardı. St. James savaşçıları bunu anında fark ettiler ve hep beraber bir adım öne çıkarak karşılık verdiler. Silahlarına dokunmuyorlardı gerçi, aslında St. James erkeklerinin çoğu silahlı bile değildi. Onun yerine gülümsediler. Lawrence bu hareketin etkili olduğunu düşünüyordu.

Winchester'lar, sayıca St. James'lerden altı kat fazlaydı. Ama bu onlara avantaj sağlamıyordu. St. James erkekleri daha çok adam yerine geçiyordu. Çılgınlıkları hakkındaki hikâyeler efsaneviydi. Sadece yan baktığı için bir adamın gözünü oymakla tanınıyor; sırf feryadını duymak için rakiplerinin kasıklarını tekmelemekten hoşlanıyorlardı ve düş-

manlarına ne yaptıklarını ancak Tanrı bilirdi. Olasılıklar akla havale gelmeyecek kadar ürkütücüydü.

Avludan gelen bir patırtı Lawrence'ın dikkatini çekti. Kralın kişisel asistanı, Sör Roland Hugo adında suratsız bir adamdı, merdivenlerden hızla çıktı. Şölen kıyafetini giymişti, ama renkli kırmızı çorabı ve beyaz tuniği, heybetli kütlesinin tombul bir görünüş kazanmasına neden olmuştu. Lawrence, Hugo'nun iri bir horoza benzediğini düşündü. Ama adam onun iyi arkadaşı olduğu için bu kaba düşüncesini kendine sakladı.

İki adam hızla kucaklaştılar. Ardından Hugo bir adım geri çekildi. Fısıldayarak konuştu. "Son birliğin önünde at sürdüm. Kral birkaç dakika sonra burada olur."

"Bunun için teşekkür ederim," diye karşılık verdi Lawrence; gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Alnındaki ter damllarını keten mendiliyle sildi.

Hugo, Lawrence'ın omzunun üzerinden bakıp başını iki yana salladı. "Salonun mezar kadar sessiz," diye fısıldadı. "Düğün davetlilerini keyifli tutacak zamanın oldu mu?"

Lawrence kuşkuyla baktı. "Keyifli mi? Hugo, bu barbarları keyiflendirmek için insan kurban etmekten daha azı yeterli olmaz."

"Espri anlayışının bu zulmü atlatmana yardımcı olduğunu görebiliyorum," diye karşılık verdi arkadaşı.

"Şaka yapmıyordum," dedi baron tersçe. "Durumun ne kadar değişken bir hal aldığını fark edince senin gülümsemen de sona erecek, Hugo. Winchester'lar hediye getirme zahmetine girmemişler, dostum. Resmen savaş için silah kuşanmışlar. Evet, kuşanmışlar," diye aceleyle devam etti, arkadaşı açık bir inanmazlıkla başını iki yana sallayınca.

“Cephanelerini dışarıda bırakmaları için onları ikna etmeye çalıştım, ama tek kelimesini bile duymadılar. Pek uyumlu bir ruh halinde değiller.”

“Bunu göreceğiz,” diye nırıldandı Hugo. “Kralımızla beraber at süren askerler kısa sürede onları silahsızlandırır. Yüce lordumuzun bu tehlikeli arenaya girmesine izin veririm ne olayım. Bu bir düğün, savaş meydanı değil.”

Hugo verdiği gözdağındaki kadar iyi olduğunu kanıtlamış oldu. Winchester’lar, kralın kızgın asistanı tarafından verilen emirle karşı karşıya kalınca silahlarını büyük salonun bir köşesine yığdılar. Emir, pozisyonlarını alıp misafirlerin etrafında bir çember oluşturan kırk sadık asker tarafından desteklendi. St. James serserileri bile az sayıdaki silahlarını teslim ettiler, ama bu ancak Hugo askerlere okları yaylarına yerleştirmeleri emrini verdikten sonra olmuştu.

Lawrence, bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşasa bile, kimse-
nin kendisine inanmayacağına karar verdi. Neyse ki Kral George, güvenliğini sağlamak için alınan bu devasa önlemler hakkında en ufak şey bilmiyordu.

İngiltere Kralı büyük salona girince askerler anında yaylarını indirdiler, ama eğer ihtiyaç olursa diye okları, birini hızlı bir şekilde öldürecek şekilde kırıslara yerleşmiş vaziyetteydi.

Piskopos koltuğundan kalktı, kralına resmi bir baş selamı verdi ve kendi yerini almasını işaret etti.

Avukatları, kolları belgelerle yüklü olarak kralın peşinden gittiler. Lawrence, lideri oturana kadar bekledi, ardından hızla ilerleyerek onun önünde diz çöktü. Sadakat yeminini yüksek ve gür bir sesle dile getirdi, kelimelerinin davetlileri biraz saygınca davranmaya itecek kadar utandıracağını umuyordu.

Kral öne doğru eğildi, büyük elleri dizlerini kavramıştı. “Vatansever kralın seninle gurur duyuyor, Baron Lawrence. Ben senin vatansever kralınım, tüm insanların şampiyonuyum, değil mi?”

Lawrence böyle bir soruya hazırlıklıydı. Kral yıllar önce kendine bu ismi vermişti ve mümkün olan her fırsatta bunu teyit etmekten hoşlanıyordu.

“Evet, lordum, siz benim vatansever kralım, tüm insanların şampiyonusunuz.”

“İşte iyi bir delikanlı,” diye fısıldadı kral. Uzanıp Lawrence’ın kelleşen başına pat pat hafifçe vurdu. Baron utançla kızardı. Kral ona genç bir toprak ağasıymış gibi muamele ediyordu. Daha da kötüsü, baron da kendini öyleymiş gibi hissetmeye başlamıştı.

“Şimdi kalk, Baron Lawrence ve bu önemli hadiseye nezaret etmeme yardım et,” diye emretti kral.

Lawrence derhal onun söylediğini yaptı. Liderine yakından bir bakış attığı zaman, görünürde herhangi bir tepki vermemek için kendini zorlaması gerekti. Kralın bozulmuş görüntüsü karşısında afallamıştı. George, daha genç olduğu günlerde yakışıklı bir adamıdı. Yıllar ona nazik davranmamıştı. Gerdanı daha tombul, kırışıklıkları daha derindi ve gözlerinin altında yorgunluktan oluşmuş büyük torbalar vardı. Uçları kenarlara doğru kıvrılmış bembeyaz bir peruk takmıştı, ama bu renk ten rengini daha da sığ gösteriyordu.

Kral, tebaasına masum bir beklentiyle gülümsedi.

Lawrence onun gülümsemesine karşılık verdi. Liderinin ifadesinde öyle bir nezaket ve içtenlik vardı ki. Baron birden onun adına öfkelen-di. Uzun yıllar boyunca, hastalığı aklını karıştırmadan önce George sadece uygun bir kral olmaktan

çok daha fazlasıydı. Halkına gösterdiği tutum, çocuklarını gözetken müşfik bir babaya özgüydü. Yaşadığı şeylerden daha iyisini hak ediyordu.

Baron, kralın yanına geçtikten sonra imansızlar olarak düşündüğü adam topluluğuna döndü. Emri verirken sesi öfkeden titriyordu. “Diz çökün!”

Diz çöktüler.

Hugo, yüzünde fazlasıyla hayrete düşmüş bir ifadeyle Lawrence’a bakıyordu. Arkadaşının bu kadar güçlü olduğunu fark etmediği belliydi. Hakkını vermek gerekirse, Lawrence itiraf etmeliydi ki, o ana kadar kendisi de içinde böyle bir şey barındırdığının farkında değildi.

Kral, bu topluca sergilenen sadakat gösterisinden memnundu ve önemli olan da buydu. “Baron?” dedi, Lawrence’ın olduğu tarafa doğru bir bakış atarak. “Gidip gelinle da madı getir. Zaman ilerliyor ve yapılacak çok şey var.”

Lawrence bu emre cevaben baş selamı verirken, kral koltuğuna dönüp Sör Hugo’ya baktı. “Leydiler nerede? Tanıklık edecek tek bir leydi görmediğimi söyleyebilirim. Neden, Hugo?”

Hugo, krala gerçeği söylemek istemiyordu. Buraya gelen adamlar kadınlarını yanlarında getirmemişlerdi çünkü savaş hazırlanmışlardı, şenliğe değil. Böyle bir dürüstlük, sadece kralın hassas duygularını yaralamaya yarardı.

“Evet, vatansever kralım,” dedi Hugo aceleyle. “Leydilerin eksikliğini ben de fark ettim.”

“Ama bunun sebebi ne?” diye ısrar etti kral.

Hugo’nun aklına, bu tuhafılık karşısında verilebilecek herhangi bir makul cevap gelmedi. Çaresiz bir şekilde arkadaşına seslendi. “Bunun sebebi ne, Lawrence?”

Baron girişe daha yeni varmıştı. Arkadaşının sesindeki panik izini fark etti ve derhal arkasına döndü. “Buraya olan yolculuk... narin leydiler için fazla zor olurdu,” diye açıkladı.

Sözleriyle neredeyse boğuluyordu. Söylediği yalan aşırıydı elbette, Winchester kadınlarıyla karşılaşmış olan herhangi biri onların ancak bir çakal kadar narin olduklarını bilirdi. Ama Kral George’un hafızası öyle kolay aldanmayacak bir şey değildi, çünkü hızlı baş onayı bu açıklamayla yatıştığını gösteriyordu.

Baron duraksayıp Winchester’lara bir bakış attı. En başta bu yalana zorlamak onların yaptığı bir şeydi ne de olsa. Ardından görevine devam etti.

Davete ilk cevap veren damat oldu. En kısa zamanda uzun boylu, zayıf St. James Markisi, kendisi için yapılmış geniş bir yoldan salona girdi.

Damat, emrindekileri teftiş etmeye hazır, zorlu bir savaşçı gibi uzun adımlarla salonda ilerledi. Eğer gösterişsiz olsaydı, Lawrence onun genç ve kibirli Cengiz Han olduğunu düşünürdü. Ama marki gösterişsizden başka her şey olabiliyordu. Koyu, kestane renginde saçlar ve berrak yeşil gözlerle ödüllendirilmişti. Yüzü zayıf ve köşeliydi, burnu -elbette kazanmış olduğu- bir kavgada kırılmıştı. Burun köprüsündeki hafif yamukluk, profilinin güzelliğini azaltıyor ve ona sert bir yakışıklılık kazandırıyordu.

Yakın ailesinin kendisine seslendiği isimle Nathan, kralıktaki en genç asillerden biriydi. On dört yaşını geçeli fazla olmamıştı. Güçlü Wakersfield Kontu olan babası, hükümeti için önemli bir görev adına yurt dışındaydı ve bu yüzden tören sırasında oğlunun arkasında yer alamıyordu. Aslında

gerçekleşmekte olan düğünden kontun haberi de yoktu. Lawrence, haberi aldığı zaman onun küplere bineceğini biliyordu. Kont, sıradan şartlar altındayken bile oldukça hoşnutsuz bir adamdı ve kışkırtıldığında Şeytan kadar kindar ve kötücül olabilirdi. Tüm St. James'lerin toplamına denk düşecek kadar acımasız olmasıyla tanınırdı. Lawrence, bu adamların önemli meselelerde onun yol göstericiliğinden yararlanmalarının sebebinin bu olduğunu düşünüyordu.

Lawrence her ne kadar konttan adamakıllı hoşlanmıyor olsa da, Nathan'ı sevmeden edemiyordu. Pek çok kez delikanlıyla yan yana bulunmuş ve her fırsatta Nathan'ın diğer insanların bakış açısını dinlediğini, sonra da kendisine en iyi gelen şeyi yaptığını fark etmişti. Sadece on dört yaşındaydı evet, ama şimdiden onun adamı olmuştu. Lawrence ona saygı duyuyordu. Onun için biraz üzülüyordu da, çünkü Lawrence'la beraber yaptıkları ziyaretler sırasında onun gülümsediğini hiç görmemişti. Bunun üzücü bir durum olduğunu düşünüyordu.

St. James klanı, markiye ilk adıyla seslenmiyordu gerçi. Ondan bahsederken basitçe 'delikanlı' diyorlardı, çünkü genç adam hâlâ değerini klana kanıtlamalıydı. Öncelikle geçmesi gereken sınavlar vardı. Akraları delikanlının nihai başarısından şüphe etmiyorlardı. Onun doğal liderleri olduğuna inanıyor, boyutlarına bakarak devasa bir adam olacağını biliyor ve diğer etmenlerin de ötesinde, onun kendileri kadar acımasız olma huyunu geliştireceğini umuyorlardı. Ne de olsa o ailedendi ve omuzlarına yüklenecek olan belli sorumluluklar vardı.

Marki, bakışlarını İngiltere Kralı'na yöneltmiş vaziyette, onun önünde durmak üzere ilerledi. Baron onu yakından

inceliyordu. Bunu yapması emredilmediği sürece kralının önünde diz çökmemesi için amcalarından talimat almış olduğunu biliyordu.

Nathan onların talimatını yok saydı. Tek dizinin üzerine çöktü, başını eğdi ve kararlı bir sesle sadakat yeminini dile getirdi. Kral ona, vatansever kralı olup olmadığını sorduğunda, hafif bir gülümseme çocuğun ifadesini yumuşattı.

“Evet, lordum,” diye karşılık verdi Nathan. “Siz benim vatansever kralımsınız.”

Baronun, markiye duyduğu hayranlık on kat arttı. Kralın da memnun olduğunu gösteren bir şekilde gülümsediğini gördü. Nathan’ın akrabaları memnun değildi. Kaş çatışları yangın çıkaracak kadar hararetiydi. Winchester’lar daha mutlu olamazlardı. Neşe içinde kıs kıs güldüler.

Nathan aniden akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Dönüp Winchester’lara uzun ve sessiz bir an için baktı, yüzündeki bakış buzullar kadar soğuktu ve görünüşe göre adamların gösterdiği saygısızlığı dondurmuştu. Winchester’ların çoğu bakışlarını dikkatle yere eğene dek marki, krala dönmedi. St. James adamları onaylayan homurtular çıkardılar.

Delikanlı, akrabalarına dikkat etmiyordu. Bacaklarını hafifçe açmış duruyordu, elleri arkasında kenetliydi ve dümdüz ileri bakıyordu. İfadesi sadece bıkkınlığını gösteriyordu.

Lawrence doğrudan Nathan’ın önüne yürüdü, böylece ona baş selamı verebilirdi. Tavırlarının kendisini ne kadar memnun ettiğini Nathan’ın bilmesini istiyordu.

Nathan da hızlı bir baş selamıyla ona karşılık verdi. Lawrence gülümsemesini sakladı. Çocuğun küstahlığı onun kalbini ısıtmıştı. Akrabalarının karşısında dimdik durmuş, yaklaşmakta olan korkunç sonuçları yok saymış ve doğru

şeyi yapmıştı. Lawrence kendini gururlu bir baba gibi hissediyordu - emin olamayacağı kadar tuhaf bir tepkiydi, çünkü baron hiç evlenmemişti ve varis gösterebileceği bir çocuğu yoktu.

Nathan'ın bıkkınlık maskesinin uzun tören boyunca yüzünde kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Bu soruyu zihninin gerilerine iterek gelini getirmeye gitti.

İkinci kata ulaştığında kızın ağlayışını duyabiliyordu. Ses, bir adamın öfkeli bağırmasıyla kesildi. Kızın babası, Winchester Kontu kapıyı savurarak açmadan önce baron kapıyı iki kez çaldı. Kontun yüzü güneş yanığı olmuş gibi kıpkırmızıydı.

“Zamanı gelmişti,” diye böğürdü kont.

“Kral gecikti,” diye karşılık verdi baron.

Kont başıyla onay verdi. “İçeri gir, Lawrence. Onu merdivenlerden indirmeme yardım et, dostum. Katır gibi inat ediyor.”

Kontun sesinde öyle bir şaşkınlık vardı ki Lawrence neredeyse gülümseyecekti. “Böyle hassas yaşlardaki kızlardan inat etmesinin beklenebileceğini duymuştum.”

“Ben bunu hiç duymadım,” diye mırıldandı kont. “Aslına bakılacak olursa, bu Sara'yla ilk yalnız kalışım. Tam olarak kim olduğumu biliyor mu, emin değilim,” diye ekledi. “Ona söyledim elbette, ama herhangi bir şeyi dinleyecek halde olmadığının göreceksin. Bu kadar zor biri olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

Lawrence, kontun korkunç açıklamaları karşısında hayretini saklamadı. “Harold,” diye karşılık verdi, kontun ilk adını kullanarak, “senin iki kızın daha var ve hatırladığımı kadarıyla ikisi de Sara'dan büyük. Anlayamıyorum, nasıl bu kadar-”

Kont, sözünü bitirmesine izin vermedi. “Daha önce onlarla vakit geçirmek zorunda kalmamıştım,” diye mırıldandı.

Lawrence bu itirafın berbat olduğunu düşündü. Başını iki yana sallayarak kontun peşinden yatak odasına girdi. Tam ileride gelini gördü. Pencere koltuğunun ucunda oturmuş, candan dışarı bakıyordu.

Onu gördüğü an ağlamayı bıraktı. Lawrence, onun şimdiye dek gördüğü en büyüleyici gelin olduğunu düşündü. Dağınık altın rengi lüleler, meleksi yüzünü çevreliyordu. Başında bahar çiçeklerinden bir taç vardı ve burnunun üzerinde bir küme çil duruyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve kahverengi gözleri daha fazlasıyla bulutlanmıştı.

Etek uçlarında ve bileklerinde dantel olan uzun beyaz bir elbise giymişti. Ayağa kalktığında belinin çevresindeki nakışlı kuşak yere düştü.

Babası yüksek sesle küfrü bastı.

Kız da tekrar etti.

“Aşağı inme vakti geldi, Sara,” diye emretti babası, sesi bir sabun kadar ekşiydi.

“Hayır.”

Kontun öfkeli ve nefes nefese tiradı odayı doldurdu. “Seni eve götürdüğümde, beni bu çileye maruz bıraktığın için üzülmeni sağlayacağım, genç bayan. Tanrı şahidim olsun, seni fırçalayacağım, evet yapacağım. Sadece bekle ve gör.”

Baron, kontun bu tuhaf tehdidiyle neyi kastetmiş olabileceğine dair en ufak bir fikri olmadığı gibi, Sara’nın da bir şey anladığından şüpheliydi.

Kız, yüzünde isyankâr bir ifadeyle babasına bakıyordu. Ardından sesli bir şekilde esneyip tekrar yerine oturdu.

“Harold, kızına bağırıp çağırmak hiçbir şeyi halletmez,” diye belirtti baron.

“O zaman iyi bir tokadı yer,” diye mırıldandı kont. Kızına doğru tehdit edici bir adım attı, darbeyi indirmek için eli havaya kalktı.

Lawrence, kontun önünde durdu. “Ona vurmayacaksın,” dedi, sesi öfke doluydu.

“O benim kızım,” diye bağırdı kont. “Onun işbirliğini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Şu anda benim evimde misafirsiniz, Harold,” diye karşılık verdi baron. Kendisinin de bağırdığını fark edince sesini alçalttı. “Bir denememe müsaade edin.”

Lawrence, geline döndü. Sara’nın, babasının öfkesinden pek de endişelenmemiş olduğunu fark etti. Kız tekrar gürlülüyle esnedi.

“Sara, kısa bir süre içinde her şey geçip gitmiş olacak,” dedi baron. Kızın önünde diz çöküp ona hızlı bir gülümseme sundu, ardından onu nazikçe kalkmaya zorladı. Kıza övgü dolu sözler söylerken kuşağı tekrar onun beline bağladı. Kız bir kez daha esnedi.

Gelinin berbat derecede uyumaya ihtiyacı vardı. Baronun kendisini kapıya doğru götürmesine izin verdi, ardından aniden onun tutuşundan kurtuldu, tekrar pencereye koştu ve kendi boyutunun üç katı gibi görünen bir battaniyeyi aldı.

Babasının çevresinden dolanıp hızla baronun yanına döndü ve tekrar koluna girdi. Battaniye omuzlarında duruyor ve arkasında bir yığın oluşturunuyordu. Uçları güvenli burnunun altında birleştirilmişti.

Babası battaniyeyi almaya çalıştı.

Sara çılglık atmaya başladı. Babası küfretmeye başladı. Baron ise zonklayan bir baş ağrısı edinmiş oldu.

“Tanrı aşkına, Harold, bırak o şey üstünde kalsın.”

“Bırakmam,” diye bağırdı kont. “Göz zevkini bozuyor. İzin vermeyeceğim.”

“Bırak da biz salona ulaşana kadar üstünde kalsın,” diye emretti baron.

Kont sonunda yenilgiyi kabullendi. Kızına esaslı bir bakış attıktan sonra ikilinin önündeki yerini aldı ve merdivenlerden inmeye başladı.

Lawrence kendini, Sara’nın kendi kızı olmasını dilerken buldu. Kız başını kaldırıp ona öyle bir güvenle baktı ki, onu kollarına alıp kucaklamak istedi. Ama salonun girişine vardıklarında ve babası battaniyesini tekrar çekmeyi denediğinde kızın tavırları köklü bir değişim geçirdi.

Nathan girişten gelen gürültüyü duyunca döndü. Gözleri hayretle büyüdü. Aslında gördüğü şeyi inanmakta zorluk çekiyordu. Geliniyle alakalı herhangi bir soru sormakla ilgilenmemiştir, çünkü babasının İngiltere’ye döner dönmez belgeleri alt üst edeceğini biliyordu ve tam da bu sebepten dolayı kızın görüntüsü karşısında daha da şaşırdı.

Gelini haylaz bir çocuktur. Nathan bıkkın ifadesini korumakta zorlandı. Winchester Kontu, kızından daha çok bağıırıyordu. Ama kız, ondan daha kararlıydı. Kolları babasının bacaklarına dolanmıştı ve gayretle adamın dizinden iyi bir parça koparmaya çalışıyordu.

Nathan gülümsedi. Akrabaları onun kadar sessiz değillerdi. Kahkahaları salonu doldurdu. Öte yandan Winchester’lar açıkça afallamıştı. Tartışmasız liderleri olan kont, kendi bacağından kızı çekmişti ve şimdi de eski bir at battaniyesine benzeyen bir şey için mücadele ediyordu. Üstelik savaşı kazanamıyordu.

Baron Lawrence kendine hâkimiyetinin ufak kırıntılarını da kaybetti. Gelini tutup çekti, onu kollarına alıp kaldırdı, battaniyeyi kızın babasından çekip aldı ve sonra hızla Nathan'a doğru yürüdü. Küçük bir törenle gelini ve battaniyeyi damadın kollarına ittirdi.

Kızı ya kabul edecek ya da düşürecekti. Sara, babasının kendisine doğru geldiğini fark ettiği sırada Nathan bu konuda kararını vermeye çalışıyordu. Kız kollarını aceleyle Nathan'm boynuna dolayıp her ikisini de battaniyeyle sarmış oldu.

Nathan'ın omzunun üzerinden bakıp babasının onu yakalamayacağından emin olmaya çalışıyordu. Güvende olduğuna kanaat getirince tüm dikkatini kendisini tutmakta olan yabancıya çevirdi. Onu uzun uzun inceledi.

Damat zıpkın gibi dimdik duruyordu. Kaşından bir ter damlası süzülüyordu. Kızın bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu, ama dönüp ona bakmaya cesaret etmemişti. Kız onu ısırmaya karar vermiş olabilirdi ve damat öyle bir durumda ne yapacağını bilmiyordu. Kararını verdi, kızın onu içine sürüklediği her utancın acısını çekecekti. Ne de olsa kendisi neredeyse koca bir adam ve o da küçük bir çocuktü.

Sara onun yanağına dokunmak için uzanana kadar Nathan bakışlarını kralın üzerinde tuttu. En sonunda dönüp kıza baktı.

Sara onun gördüğü en kahverengi gözlere sahipti. "Babam beni dövecek," dedi kız yüzünü ekşiterek.

Nathan bu açıklamaya hiçbir tepki vermedi. Sara kısa süre içinde onu izlemekten yoruldu. Göz kapakları yarı yarıya düştü. Kız onun omzuna yığılınca delikanlı daha da kasıldı. Yüzü, boynunun kenarına gömülmüştü.

“Babamın beni dövmesine izin verme,” diye fısıldadı.

“Vermem,” diye karşılık verdi Nathan.

Aniden onun koruyucusu olmuştu. Yüzündeki bıkkın ifadeyi daha fazla koruyamazdı. Gelinini kucakladı ve rahat bir pozisyon aldı.

Sara at üstündeki uzun yolculuk ve yorucu öfke krizinden sonra bitkin düşmüştü, battaniyesinin ucunu burnunun altında ileri geri sürttü. Birkaç dakika içinde de uyuyakaldı.

Nathan’ın boynuna salyasını akıttı.

Avukat bu birleşmenin şartlarını okumaya başlayana kadar damat onun gerçek yaşını öğrenememişti.

Gelini dört yaşındaydı.

Birinci Bölüm

Londra, İngiltere, 1816

Bu kolay ve basit bir adam kaçırma olacaktı.

İronik bir şekilde bu adam kaçırma, muhtemelen mahkemelerde tamamen yasal bir girişim olarak desteklenecekti. Haneye tecavüz suçu dışında tabii ki, ama bu olasılık azıcık bile anlam taşımıyordu. Nathaniel Clayton Hawthorn Baker, üçüncü St. James Markisi, başarıya ulaşmak için gerekli gördüğü tüm metotları kullanmaya hazırdı. Eğer talih kendisinden yanaysa, kurbanı uyuyor olurdu. Eğer değilse, basit bir ağız tıkacı bütün itiraz seslerini saf dışı bırakırdı.

Öyle ya da böyle, yasal veya değil, gelinini alacaktı. Kendisine yakın olan bir avuç arkadaşının seslendiği ismiyle Nathan, bir beyefendi gibi davranmayacaktı - böylesi hassas niteliklerin onun mizacına tamamen yabancı olduğunu düşününce bu bir kutsamaydı. Üstelik zaman ilerliyordu. Evlilik kontratını resmen ihlal etmesine altı hafta kalmıştı.

Nathan, gelinini on dört yıl önce kontratın okunduğu o günden beri görmemişti, ama aklında çizdiği resim o kadar hayali değildi. Küçük hanım hakkında bir yanılsaması yoktu, türünün şahane örneği gibi bir şey olmadığını bilecek kadar

Winchester kadını görmüştü. Hem görünüş hem de tavır olarak üzücü bir gruptu bu. Çoğu armut biçimli, iri kemikli, koca popolu ve hikâyeler abartmıyorsa, oldukça iştahlıydı.

Yanında bir eşe sahip olma fikri, ona ancak gece yarısı köpekbalıklarıyla yüzmek kadar çekici gelse de Nathan bu çileyi çekmeye hazırды. Muhtemelen probleme doğru düzgün kafa yorsa, o kadınla bir gün ve gece geçirmek zorunda kalmadan kontratın şartlarını yerine getirecek bir yol bulabilirdi.

Nathan hayatının çoğunda kendi başınaydı, herhangi bir adamdan tavsiye almayı reddederdi. Düşüncelerine ortak olan tek kişi, güvendiği arkadaşı Colin'di sadece. Yine de ödülleri, Nathan'ın yok sayamayacağı kadar yüksekti. Leydi Sara'yla bir yıl beraber yaşamının ardından kontratın sağlayacağı ganimetler, hissedebileceği her tür iğrenme ve katlanacağı her tür zahmeti karşılamanın da ötesine geçiyordu. Hükümdarlığın kararnamesiyle toplayacağı paralar, bir yaz önce o ve Colin'in resmileştirdiği ortaklığı güçlendirecekti. Zümrüt Gemicilik Şirketi iki adamın da giriştiği ilk yasal işti ve yürümesini sağlamak konusunda kararlıydılar. Nedenini anlamak kolaydı. İki adam da sınırlarda yaşamaktan yorulmuştu. Tamamen kaza eseri olarak -kendilerinin de epey bir payı olmuştu tabii- korsanlık işinin içine düşmüşlerdi, ama işin içindeki risklerin o çileden çıkmaya değmediğini hissediyorlardı. Kötü namı korsan Pagan adıyla işi yürüten Nathan, kendi adına büyük bir efsane meydana getirmişti. Düşmanlarının listesi, oldukça büyük boyutlarda bir balo salonunu kaplardı. Başına konan ödöl artarak öyle gülünç bir miktara ulaşmıştı ki bir aziz bile ödülü almak için vatan haini olacak kadar yoldan çıkardı. Nathan'ın diğer kimliğini

sır olarak saklamak giderek daha da zorlaşıyordu. Eğer bu korsanlık maceralarına devam ederlerse, yakalanması an meselesiydi. Aslında Colin bu konuda o kadar dırdır etmişti ki Nathan sonunda kabul etmişti.

Bu mühim karardan tam olarak bir hafta sonra Zümrüt Gemicilik Şirketi kurulmuştu. Ofisler limanın merkezine konumlandırılmıştı, mobilyaları tek tükü. İki masa, dört koltuk, bir dosya dolabı vardı ve hepsi eski yangında kabarmıştı. Bir önceki kiracı onları götürme zahmetine girmemişti. Paralar rağbette olduğundan, yeni mobilyalar satın alınacak şeyler listesinin altlarında yer alıyordu. Filolarına eklemek üzere yeni gemiler öncelikliydi.

İki adam da iş dünyasının girdisini çıktısını anlıyordu. İkisi de Oxford Üniversitesi'nden mezun olmuşlardı, ama öğrenciyken ikisinin de birbiriyle alakası yoktu. Colin, kendisine eşlik eden arkadaş grubu olmadan bir yere gitmezdi. Nathan her zaman yalnızdı. İki adam gizli bir hükümet görevinin ölümcül bir oyununda ortak olarak görev aldıkları zaman aralarında bir bağ oluşmuştu. Nathan, Colin'e güvenene kadar uzun zaman geçmişti, yaklaşık bir yıl kadar. Birbirleri ve sevgili ülkeleri için hayatlarını riske atmışlar ve kendi amirleri tarafından ihanete uğramışlardı. Gerçek ortaya çıkınca Colin hayrete düşmüş ve küplere binmişti. Nathan hiç de şaşırmanmıştı. Her zaman insanlardan en kötüsünü bekler ve nadiren hayal kırıklığına uğrardı. Karakter olarak alaycı bir adamdı ve alışkanlık gereği savaşıydı. İyi bir kavgadan adamakıllı keyif alır, ardındaki karmaşayı temizleme işini Colin'e bırakırdı.

Colin'in ağabeyi Caine, Cainewood Kontu'ydu. Geçen sene Nathan'ın küçük kardeşi Jade'le evlenmiş ve bunu

vaparak farkında olmadan bu iki arkadaşın arasındaki bağı güçlendirmişti. Colin ve Nathan bu evliliğin getirdiği bağla kardeş olmuşlardı.

Nathan bir marki ve Colin de güçlü bir kontun kardeşi olduğundan sosyetedeki tüm etkinliklere davet ediliyorlardı. Colin, sarsılmaz yüksek tabakaya büyük bir kolaylıkla karışabilir ve her bir etkinliği müşterileriyle iş bağlantısı kurmak için kullanarak işle zevki karıştırırdı. Nathan, partilerin hiçbirine katılmazdı ve bu, Colin'in de söylediği gibi, davet edilmesinin muhtemel nedeniydi. Sosyetenin Nathan'ı çok hoş bir adam olarak düşünmediği bir gerçektir. Sosyetenin kendisi hakkındaki düşünceleri onu ilgilendirmiyordu gerçi, çünkü rıhtımdaki köhne bir tavernanın rahatlığını, resmi salondaki kasıntılığa açık ara tercih ederdi.

İki adamın görüntüsü de birbirinden farklıydı. Nathan'ın ne zaman onun sinirini zıplatmak istese söylemekten hoşlandığı şekilde, bu ortaklıkta güzel olan Colin'di. Ela gözleri ve aristokrat profiliyle Colin çekici bir adamdı. Koyu kahverengi saçlarını arkadaşınıninki kadar uzun tutmak gibi tatsız bir alışkanlık edinmişti, korsanlık günlerinden kalma bir özellikti bu, ama böylesi ikinci dereceden bir moda günahı, onun yara bulunmayan yüzünün mükemmelliğini azaltmıyordu. Colin neredeyse Nathan kadar uzundu, ama daha ince bir yapısı vardı ve iş bir etkinliğe gelince Brummell* kadar kendini beğenmişti. Sosyetedeki kadınlar Colin'in inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu düşünüyorlardı. Geçirdiği bir kazadan dolayı Colin fark edilir bir şekilde topallıyordu, ama bu bile onun ilgi çekmesine katkıda bulunuyormuş gibi görünüyordu.

*George Bryan "Beau" Brummell, o dönem İngiltere'sinde erkek giyim tarzı üzerinde ikon haline gelmiş figür. (ç.n.)

İş görünüşe gelince Nathan o kadar da kutsanmış değildi. O modern bir Adonis'ten çok, antik döneme ait bir savaş lordu gibi görünüyordu. Kestane rengi saçlarını, Colin'in yaptığı şekilde, deri bir kayışla ensesinde toplama zahmetine girmez, doğal haliyle omuzlarına dökülecek şekilde bırakırdı. Nathan dev gibi bir adamdı, omuzları ve uylukları kaslıydı ve vücudunda dirhem yağ yoktu. Gözleri canlı bir yeşildi; ilgi çekici bir durumdu bu, eğer leydiler onun karanlık kaş çatışından uzaklaşmak için aceleyle kaçışıyor olmasaydı bundan tam olarak emin de olunabilirdi.

İki arkadaşın dış görünüşleri taban tabana zıttı. Colin aziz olarak görünürdü, Nathan ise günahkâr. Aslında tavırları birbirine fazlasıyla benzerdi. İkisi de duygularını içlerinde kilit altında tutarlardı. Nathan ilişkilere karşı silah olarak tecrit ve somurtkan bir öfkeyi kullanıyordu. Colin ise aynı sebepten yüzeyselliği kullanıyordu.

Aslında Colin'in sırtışı, en az Nathan'ın kaş çatışı kadar maskeydi. Geçmiş ihanetler bu iki adamı da iyi eğitmişti. İkisi de ne peri masalı gibi aşklara ne de sonsuza dek mutlu yaşama saçmalığına inanıyorlardı. Bu tür hayallere sadece züppeler ve aptallar inanırdı.

Ofise girdiğinde Nathan'ın kaş çatışı yerli yerindeydi. Colin'i büyük koltuklardan birine uzanmış, ayaklarını da pencere koltuğuna dayamış bir halde buldu.

"Jimbo iki atı hazırlamış, Colin," dedi Nathan, denizeci arkadaşlarını kastederek. "Siz ikinizin yapacak bir işiniz mi var?"

"Atların ne için olduğunu biliyorsun, Nathan. Sen ve ben bahçelere doğru at sürüp Leydi Sara'ya bir göz atacacağız. Bu öğleden sonra davete katılan insanlardan oldukça büyük bir

kalabalık olacak. Ağaçlara yakın durursak, kimse bizi görmez.”

Nathan cevap vermeden önce pencereden dışarı baktı. “Hayır.”

“Biz dışarıdayken ofise Jimbo göz kulak olacak.”

“Colin, bu geceden önce onu görmem gerekmiyor.”

“Kahretsin, önce ona güzelce bir bakman gerekiyor.”

“Neden?” diye sordu Nathan. Gerçekten akli karışmış gibiydi.

Colin başını iki yana salladı. “Kendini hazırlamak için.”

Nathan arkasını döndü. “Kendimi hazırlamama gerek yok.” dedi. “Her şey hazır. Hangi pencerenin onun yatak odasına ait olduğunu zaten biliyorum. Dışarıdaki ağaç benim ağırlığımı taşıyabilir durumda; emin olmak için denedim. Penceresinde endişelenmeyi gerektirecek bir kilit yok ve gemi denize açılmaya hazır.”

“Yani her şeyi düşündün, öyle mi?”

Nathan başıyla onayladı. “Elbette.”

“Ah?” Colin gülümsemek için duraksadı. “Peki ya pencereden sığmazsa? Bu olasılığı düşündün mü?”

Soru, Colin’in istediği tepkiyi aldı. Nathan afallamış gibiydi, ardından başını iki yana salladı. “Pencere büyük, Colin.”

“O daha da büyük olabilir.”

Nathan bu ihtimalle irkildiyse bile, göstermedi. “O zaman onu merdivenlerden yuvarlarım,” dedi kelimeleri uzatarak.

Colin bu görüntü karşısında kakhaha attı. “Onun nasıl bir şeye dönüştüğünü hiç merak etmiyor musun?”

“Hayır.”

“Pekâlâ, ben ediyorum,” diye nihayet itiraf etti Colin. “Ama ben balayınıza sizinle gelmeyeceğim için, gitmeden önce merakımı tatmin etmek terbiyeli bir davranış olur.”

“Bu bir yolculuk, balayı değil,” diye itiraz etti Nathan. “Beni yemlemeye çalışmaktan vazgeç, Colin. Tanrı aşkına, o bir Winchester ve denize açılmamızın tek sebebi onu akrabalarından uzaklaştırmak.”

“Buna nasıl tahammül edeceksin bilmiyorum,” dedi Colin. Sırtışı kaybolmuştu, endişesi ifadesinden açıkça görülüyordu. “Tanrım, Nathan, eğer araziyi de istiyorsan bir varis meydana getirmek için onunla yatağa girmek zorunda kalacaksın.”

Nathan bu hatırlatma karşısında bir yorum yapamadan Colin devam etti. “Buna katlanmak zorunda değilsin. Şirket, kontrattan gelecek olan para kaynağı olsa da olmasa da başarılı olacak. Üstelik Kral George artık yerini resmi olarak veliaht prense bıraktı ve o da elbette kontratı bozabilir. Winchester’lar onun aklını çelmek için yoğun bir kampanya sürdürüyorlar. Buna sırtını dönebilirsin.”

“Hayır.” Sesi katıydı. “O kontratta benim imzam var. Bir St. James asla sözünü bozmaz.”

Colin homurdandı. “Ciddi olamazsın,” diye karşılık verdi. “St. James erkekleri, ruh hallerine göre neredeyse her şeyi kırıp bozmakla tanınırlar.”

Nathan bu gözleme katılmak zorundaydı. “Evet,” dedi. “Ne olursa olsun, Colin, sen ağabeyinin teklif ettiği parayı alacakken ben bu meseleye daha fazla sırtımı dönmeyeceğim. Bu bir onur meselesi. Lanet olsun, bunu daha önce de konuştuk. Kararımı verdim.”

Pencerenin çerçevesine doğru eğilip uzun ve yorgun bir

şekilde iç çekti. "Gitmeyi kabul edene kadar bu konunun kapanmasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı Colin. "Üstelik Winchester'ların orada kaç amcası olduğunu saymak isteyeceksin, böylece bu akşam kaç kişiyle mücadele etmen gerektiğini bilirsin."

Bu önemsiz bir konuydu ve ikisi de bunu biliyorlardı. "Kinise yoluma çıkmayacak, Colin."

Bu yorum yumuşak ve dondurucu bir ses tonuyla dile getirilmişti.

Colin tepki olarak gülümsedi. "Özel yeteneklerinin gayet iyi farkındayım, dostum. Sadece, bu akşam bir kan banyosu olmamasını umuyorum Tanrı'dan."

"Neden?"

"Tüm eğlenceyi kaçırmaktan nefret ederim."

"O zaman sen de gel."

"Gelemem," diye cevap verdi Colin. "Bir iyilik, başka bir taneyi hak eder, hatırladın mı? Bu öğleden sonra Leydi Sara'yı partisine katılmaya ikna edecek bir yol bulursa, kızının resitaline katılacağıma dair düşese söz verdim, Tanrı beni korusun."

"Orada olmayacak," diye tahminde bulundu Nathan. "Babası olacak piç kurusu, onun herhangi bir etkinliğe katılmasına izin vermiyor."

"Sara orada olacak," diye Colin de tahmin yürüttü. "Winchester Kontu, düşesi gücendirmeye cüret edemez. Kadın, Leydi Sara'nın eğlencelere katılmasına izin verilmesini özellikle rica etti."

"Ne gibi bir sebep sundu?"

"En ufak bir fikrim yok," diye karşılık verdi Colin. "Zaman boşa gidiyor, Nathan."

“Kahretsin.” Bu gereksiz sözcüğü mırıldandıktan sonra Nathan pencereden geri çekildi. “Gidip şunu yapalım, öyleyse.”

Colin zaferinin avantajlarından yararlanmakta hızlı davrandı. Arkadaşı daha fikrini değiştiremeden uzun adımlarla kapıdan çıktı.

Kalabalık şehirde yollarında ilerlerken Nathan’a dönüp sordu. “Hangisinin Sara olduğunu nasıl bileceğimizi merak etmiyor musun?”

“Hepsini ayarladığından eminim,” diye belirtti genç adam kuru bir sesle.

“Ayarladım tabii,” dedi Colin kulak tırmalayıcı derecede neşeli bir sesle. “Kız kardeşim Rebecca, tüm öğleden sonra Leydi Sara’ya yakın duracağına söz verdi. Yöntemlerimi de garantiye aldım.”

Nathan’ın ona bunu nasıl yaptığını sorması için uzun bir an bekledi, sonra devam etti. “Eğer Rebecca görevinden alıkonulursa, sırayla devreye girmeleri için diğer üç kız kardeşimi sıraya soktum. Biliyorsun, ihtiyar, gerçekten de biraz heves gösterebilirsin.”

“Bu gezinti benim için tamamen zaman kaybı.”

Colin ona katılmıyordu, ama fikrini kendine sakladı.

Bahçelerin üzerindeki yükseltiye gelip de atlarından inene dek iki adam da bir daha konuşmadılar. Ağaçların örtüsü onlar için iyi bir siper oluştuyordu, ama onlar aşağıda düşesin arazisindeki bahçelerde gezinen misafirleri görecektik oldukça iyi bir açığa sahiplerdi.

“Lanet olsun, Colin, kendimi bir okul çocuğu gibi hissediyorum.”

Arkadaşı kahkaha attı. “Aşırıya kaçma işini düşese bırak.”

diye yorum yaptı, alçak terası dolduran müzisyen kalabalığı-
nı fark edince. “Tam bir orkestra kiralamış.”

“On dakika, Colin. Sonra ben gidiyorum.”

Colin, “Anlaştık,” diyerek onu yatıştırdı. Dönüp arkada-
şına baktı. Nathan kaşlarını çatıyordu. “Biliyorsun, seninle
gitmek için gönüllü olabilir, Nathan, eğer ona-”

“Ona başka bir mektup göndermemi mi öneriyorsun?”
diye sordu Nathan. Bu ihtimalin saçmalığı karşısında tek
kaşını kaldırdı. “Tavsiyeni dinlediğim o son seferde ne oldu-
ğunu hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum,” dedi Colin. “Ama işler değişmiş
olabilir. Bir yanlış anlaşılma olmuş olabilir. Babası-”

“Bir yanlış anlaşılma mı?” Nathan’ın sesi kuşkuluydu.
“Notu bir perşembe günü göndermiştim ve lanet derecede
açıktım, Colin.”

“Biliyorum,” dedi Colin. “Onlara gelinini bir sonraki pa-
zartesi alacağını söyledin.”

“Eşyalarını toplaması için ona daha çok zaman vermem
gerektiğini söylemiştin.”

Colin sırtıttı. “Öyle yaptım, değil mi? Beyefendice olan
davranışımı savunmak adına söylemeliyim ki, onun kaçaca-
ğını asla düşünmedim. Çok hızlıydı, değil mi?”

“Evet, öyleydi,” diye karşılık verdi Nathan, sesinde bir
gülümseme izi vardı.

“Onun peşinden gidebilirdin.”

“Neden? Adamlarım peşinden gitti. Nerede olduğunu
biliyordum. Sadece onu bir süre daha rahat bırakmaya karar
verdim.”

“Bir infaz ertelemesi, belki?”

Nathan o zaman kakhaha attı. “O sadece bir kadın, Colin,
ama evet, yaptığım bir çeşit ceza ertelemesiydi.”

“Ama işin içinde bundan fazlası vardı, değil mi? Onu sahiplendiğin anda kızın tehlikeye gireceğini biliyordun. Bunu kabul etmeyeceksin, Nathan, ama onu kendi haline bırakarak kendince Sara’yı koruyordun. Haklıyım, değil mi?”

“Daha az önce kabul etmeyeceğimi söyledin,” dedi Nathan. “Neden sorma zahmetine giriyorsun?”

“Tanrı ikinizin de yardımcısı olsun. Önümüzdeki yıl cehennem azabı olacak. Dünya sizi öldürmeye çalışıyor olacak.”

Nathan omuz silkti. “Onu koruyacağım.”

“Bundan şüphem yok.”

Nathan başını iki yana salladı. “Bu kaçık kadın benden kaçmak için kendi gemilerimizden birinde yer ayırttı. Bu yine de gücendirici. Biraz da ironik gibi, ne dersin?”

“Pek sayılmaz,” diye karşılık verdi Colin. “Geminin sahibinin sen olduğunu bilemezdi ki. Şirketteki sessiz ortak olma konusunda ısrar etmiştin, hatırladın mı?”

“Aksi halde hiç müşterimiz olmazdı. St. James erkeklerinin sosyete üyesi olarak pek sevilmediğini bal gibi biliyorsun. Hâlâ biraz kaba sayılabilirler.” Sırtuşı, bu özelliği hoş bulduğunu söylüyordu arkadaşına.

“Bana hâlâ tuhaf geliyor,” dedi Colin, konuyu değiştirerek. “Adamların Leydi Sara’yı takip ettiler -ona göz kulak da oldular- ama yine de sen hiçbirine onun nasıl görüldüğünü sorma zahmetine girmedin.”

“Sen de hiçbirine sormadın,” diye karşılık verdi Nathan.

Colin omuz silkti. Dikkatini tekrar aşağıdaki kalabalığa yönlendirdi. “Ben, senin bu kontratın fedakârlığa değmediğine kadar verdiğini sanıyordum. Ne de olsa, o...” Kendilerinin olduğu yöne doğru yürüyen kız kardeşini fark edince

düşüncelerini kaybetti. Kardeşinin yanında yürümekte olan bir kadın daha vardı. “İşte Becca,” dedi. “Şu sersem kadın azıcık sola kaysa...” Bu yorum yarım kaldı. Colin’in içine çektiğı nefes havada yankılandı. “Yüce Tanrım... bu Leydi Sara olabilir mi?”

Nathan ona cevap vermedi. Aslına bakılacak olursa, o an konuşabilecek durumda olduğundan şüpheliydi. Gözünün önündeki görüntüyle zihni tamamen devre dışı kalmıştı.

Karşısında gördüğü kadın büyüleyiciydi. Nathan başını iki yana sallamak zorunda kaldı. Hayır, dedi kendi kendine, bu onun gelini olamazdı. Rebecca’ya fazla utangaç bir şekilde gülümseyen nazik leydi çok güzel, çok kadınsı ve Winchester klanına ait olamayacak kadar inceydi.

Ama yine de kollarında tuttuğı dört yaşındaki o imkânsız kızı hatırlatan bir işaret ve benzerlik vardı. Tarif edilemez bir şey, genç adama onun gerçekten Leydi Sara olduğunu söylüyordu.

Bal rengi lülelerden oluşan dağınık karmaşa gitmişti. Saçları omuz hizasında, hâlâ dalgalıydı, ama kestane kadar koyuydu. Bulundukları mesafeden kızın ten rengi ona berrak görünüyordu. Genç adam, onun burnunun üzerinde hâlâ çil olup olmadığını merak etti.

Colin’in kardeşinin göz hizasında olduğu gerçeğine bakılacak olursa, ortalama bir boyu vardı. Ama vücudunda hiçbir şey kesinlikle ortalama değildi. Tüm doğru yerlerde doğru kıvrımlar vardı.

“Tüm şu genç züppelerin harekete geçişine bak,” dedi Colin. “Avlarının etrafında dolanan köpekbalıklarına benziyorlar. Görünüşe göre hedefleri de senin karın, Nathan,” diye ekledi. “Lanet olsun, insan onların evli bir kadını rahat

bırakacak kadar terbiyeli olduklarını sanır. Yine de sanırım onları gerçekten suçlayamam. Tanrım, Nathan, o muhteşem.”

Nathan tüm dikkatini gelinini kovalayan hevesli adamlara vermişti. Yüzlerinden o züppece sırtışı söküp alma dürtüsü neredeyse boğucuydu. Ona ait olana dokunmaya nasıl cüret ederlerdi?

Gelinine gösterdiği bu mantıksız tepki karşısında başını iki yana salladı.

“İşte çekici kayınpederin de geliyor,” dedi Colin. “Tanrım, onun bu kadar çarpık bacaklı olduğunu fark etmemiştim. Bak nasıl da gölge gibi peşinde,” diye devam etti. “Ödülünün gözünün önünden ayrılmasına izin verecek gibi görünmüyor.”

Nathan derin bir nefes aldı. “Hadi gidelim, Colin. Yeterince gördüm.”

Sesinde tek bir duygu kısıntısı yoktu. Colin dönüp ona baktı. “Pekâlâ?”

“Pekâlâ, ne?”

“Kahretsin, Nathan. Bana ne düşündüğünü söyle.”

“Ne konuda?”

“Leydi Sara,” diye ısrar etti Colin. “Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Gerçeği mi, Colin?”

Arkadaşı hızlı bir baş onayı verdi.

Nathan’ın gülümsemesi ağır ve sakindi. “Pencereden sıgacak.”

İkinci Bölüm

Zaman ilerliyordu.

Sara İngiltere'den ayrılmak zorunda kalacaktı. Muhtemelen herkes onun tekrar kaçtığını tahmin edecekti. Ona korkak diyeceklerini düşünüyordu. Bu itiraf ne kadar ıstırap verici olsa da planlarına devam etmeye kararlıydı. Basitçe söylemek gerekirse, Sara'nın başka çaresi yoktu. St. James markisine yardımını istediğine dair çoktan iki mektup göndermişti, ama resmi olarak evli olduğu bu adam cevap verme zahmetine bile girmemişti. Onunla tekrar irtibata geçmeye cüret edemiyordu. Yeterli zaman kalmamıştı. Nora Teyze'nin geleceği tehlikede idi ve Sara onu kurtarabilecek -daha doğrusu kurtaracak- tek kişiydi.

Eğer sosyete üyeleri onun evlilik kontratından kaçtığını düşüneceklerse de varsın olsun.

Hiçbir şey Sara'nın düşündüğü şekilde gelişmemişti. Geçen bahar annesi, Nora Teyzesinin adasına gidip onun iyi olup olmadığına bakmasını istediğinde Sara bu teklifi anında kabul etmişti. Annesi, kız kardeşinden dört ayı aşkın süredir mektup almıyordu ve onun sağlığı için duyduğu endişe Sara'nın annesini hasta etmeye başlamıştı. Aslında Sara

teyzesinden çok annesinin sağığından endişeleniyordu. Bir şeyler yanlış gitmiş olmalıydı. Yazmayı unutmak teyzesinin yapacağı iş değildi. Hayır, aylık olarak paketlenen mektuplar, senelik Winchester pikniklerinde yağacağı kaçınılmaz olan yağmur kadar güvenilirildi.

Sara ve annesi onun bu ani ayrılışının asıl sebebini açıkla-mayacaklarına dair anlaşılmışlardı. Sara'nın sadece, kocası ve küçük oğluyla Amerika kolonilerinde yaşayan ablası Lillian'ı ziyarete gideceğine dair bir yalan uydurdular.

Sara babasına gerçeğı söylemeyi düşünmüş, ardından bu fikri kafasından atmıştı. Erkek kardeşleri arasında en mantık-lı olan o olsa bile, adam sonuçta bir Winchester'dı. Nora'dan kardeşlerinin hoşlandığından daha çok hoşlanmıyordu, ama karısının hatırına düşüncelerini dile dökmüyordu.

Nora kendi statüsünün altında biriyle evlenerek onları utandırdığında Winchester erkekleri ona sırtlarını dönmüş-lerdi. Seyisiyle evlenmesi on dört yıl önce olan bir olaydı, ama Winchester'lar pek affedici sayılmazlardı. İfadelerinde muazzam bir 'göze göz' duruşu vardı. Tanrının buyrukları piskoposların çoğı için ne kadar kutsalsa, intikam da onlar için o kadar kutsaldı. Yapılan ihlal, onları sadece kısa bir ay için utandıracak kadar hafif olmuş olsa da. Aşağılanmayı asla unutmadıkları gibi, asla ama asla affetmezlerdi de.

Sara'nın bu gerçeğı daha önce anlamış olması gerekirdi. Öyle olsa, Nora'nın ziyaret için yanına gelmesine asla izin vermezdi. Tanrı yardımcısı olsun, amcalarının tavırlarını yu-muşatabileceğini düşünmüştü gerçekten. Acı gerçek ise du-rum tam tersiydi. Bu, kız kardeşler için mutlu bir kavuşma olmayacaktı. Sara'nın annesi Nora'yla konuşamayacaktı bile. Bu konuya gelince, o ve Sara gemiden indikten kısa bir süre

sonra Nora buhar olup uçtuğu için onunla kimse konuşamayacaktı zaten.

Sara endişeden aklını kaçırmak üzereydi. Planlarını yürürlüğe sokma zamanı gelmiş ve sınırları kopma noktasına varmıştı. Neredeyse somut bir hal alan korkusu, kararlılığını parçalara bölüyordu. Kendisiyle başkalarının ilgilenmesine izin vermeye alışkındı, ama Nora'nın söylemeyi sevdiği bir şekilde, roller değişmişti ve Sara'nın elini taşın altına koyması gerekiyordu. Bu işin altından kalkabilmek için Tanrı'ya dua ediyordu. Nora'nın hayatı onun başarısına bağlıydı.

Sara'nın geçen iki hafta boyunca sürdürmek zorunda kaldığı dehşet verici oyun, bir kâbus haline gelmişti. Kapının çalmasını her duyduğunda, Nora'nın cesedinin bulunduğunu söylemek üzere yetkililerin geldiğine inanıyordu. Nihayet bir dakika daha endişelenmeye katlanamayacağını düşündüğünde, sadık hizmetkârı Nicholas, genç kadının amcalarının Nora Teyze'yi nerede sakladığını öğrenmişti. Narin kadın, vesayet için mahkemeye ayarlamalar yapılamadık Henry Amca'nın konağının tavan arasına kapatılmıştı. Sonra da gizlice en yakın akıl hastanesine götürülecek, bereketli mirası ailedeki diğer erkeklere bölüşürülecekti.

“Lanet asalaklar,” diye mırıldandı Sara kendi kendine. Çantasındaki son mandalı da kapatırken eli titredi. Kendi kendine, onu bu kadar titreten şeyin öfke olduğunu söyledi, bu kesinlikle korku değildi. Teyzesinin yaşayacağı dehşeti her düşündüğünde öfkesi bir kez daha köpürüyordu.

Çantasını açık pencereye doğru taşıırken derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. Elbise çantasını yere attı. “Bu sonuncuydu, Nicholas. Şimdi aile dönmeden önce acele et. Yolun açık olsun, dostum.”

Uşak son çantayı aldı ve beklemekte olan kiralık arabaya koşturdu. Sara pencereyi kapattı, mumu söndürdü ve yatağa tırmandı.

Annesi, babası ve kız kardeşi Belinda gezmelerinden döndüklerinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Sara ayak seslerini duyunca yatağında karın üstü yuvarlandı, gözlerini kapattı ve uyuyor numarası yaptı. Bir dakika sonra açılırken kapıdan gelen gıcırtıyı duydu, kızı olması gereken yerde mi diye babasının kontrol ettiğini biliyordu. Kapı tekrar kapanmadan önce Sara'ya sonsuz süre geçmiş gibi geldi.

Sara, ev halkının gece için odalarına çekilmesine izin vermek adına yirmi dakika kadar daha bekledi. Ardından örtülerin altından kaydı ve eşyalarını yatağın altında saklamış olduğu yerden aldı. Yolculuğu sırasında göze çarpmamalıydı. Siyah hiçbir şeyi yoktu, o da koyu mavi eski yürüyüş elbisesini giydi. Yakası biraz fazla açıktı, ama bu sorun için endişelenecek vakti yoktu. Üstelik pelerini bu kusuru örtenecekti. Saçını öremeyecek kadar gergindi, düzeltip bir kurdeleyle ensesinde toplamak zorunda kaldı, böylece saçları ona engel olmayacaktı.

Annesine yazdığı mektubu tuvalet masasına yerleştirdikten sonra güneş şemsiyesini, beyaz eldivenlerini ve el çantasını alıp pelerinin içine bohçalandı. Bu eşyalarını pencereden fırlattı ve pencere pervazına tırmandı.

Kavramak istediği dal sadece altmış santim uzaktaydı, ama nereden bakılsa yüz - yüz elli santim aşağısındaydı. Sara başarmak için hızlıca bir dua edip dala yaklaştı. Atlayacak cesareti toplayana kadar orada biraz oturdu. Ardından engel olamadığı korku dolu bir sızlanmayla kendini pervazdan aşağı itti.

Nathan gördüğü şeye inanamıyordu. Tam devasa ağaca tırmanmak üzereyken pencere açılmış ve bir kadına ait çeşitli eşyalar aşağı uçmuştu. Güneş şemsiyesi Nathan'ın omzuna çarptı. Diğer eşyalardan kaçınıp gölgelere çekildi. Sara pervaza tırmandığında, ay ışığı genç kadını görebileceği kadar ışık sağlıyordu. Genç kadın aniden atladığında onun boynunu kıracağından emin olan Nathan uyarmak için bağıracaktı neredeyse. Onu yakalamak için koştu.

Sara kalın bir dalı yakalayıp ona hayatı pahasına tutundu. Bu defa da çığlık atmamak için dua ediyordu. Öne arkaya vahşice sallanması bitene dek bekledi ve yavaşça kıpırdanarak gövdeden aşağı indi.

"Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım." Ağaçtan inerken tüm yol boyunca ayindeymiş gibi fısıldamıştı. Elbisesi başka bir dala takıldı ve ayakları nihayet yere değene kadar elbisesinin eteği başına geçmişti.

Sara elbisesini düzeltip uzun ve düzensiz bir soluk verdi. "İşte indim," diye fısıldadı. "O kadar da korkunç değildi."

Tanrım, diye düşündü, kendi kendine de yalan söylemeye başlamıştı. Yere diz çöküp eşyalarını toplamaya başladı, tüm bu sürede mırıldanıyordu ve beyaz eldivenleri takarken kıymetli dakikaları harcadı. Pelerinindeki tozu silmek daha uzun sürdü. Omuzlarının etrafına doladığı giysiyi düzelttikten sonra el çantasının bağlarını çözdü, saten ipleri bileğine doladı, güneş şemsiyesini kolunun altına sıkıştırdı ve nihayet evin önüne doğru yürümeye başladı.

Aniden durdu, arkasında bir ses duyduğundan emindi. Ama arkasını döndüğünde ağaçlar ve gölgelerden başka bir şey göremedi. Hayal gücünün kendisini ele geçirdiğine karar verdi. Kulaklarındaki hengâme muhtemelen kendi kalp atışlarından kaynaklanıyordu.

“Nicholas nerede?” diye mırıldandı kendi kendine, kısa bir süre sonra. Uşağın onu ön taraftaki kameriyede bekliyor olması gerekiyordu. Nicholas, Henry Amcasının konağına giderken ona eşlik edeceğine söz vermişti. Ona engel olacak bir şey gerçekleşmiş olmalıydı.

Sara, Nicholas’ın gelip onu götürmeyeceğini kabullenene dek on dakika daha geçti. Daha fazla beklemeye cesaret edemezdi. Bulunma riski fazlaydı. İki hafta önce Londra’ya döndüğünden beri babası geceleri onu kontrol etme alışkanlığı edinmişti. Eğer tekrar kaçtığını fark ederse, bedeli ağır olurdu. Sonuçları sadece düşünmek bile onu titretti.

Tamamen kendi başınaydı. Bu kabullenmek, kalbinin tekrar vahşice bir ritimle atmasına neden oldu. Omuzlarını dikleştirdi, ardından hedefine doğru ilerledi.

Henry Amca’nın konağı sadece üç kısa sokak ötedeydi. Oraya yürümek pek de zamanını almamalıydı. Üstelik vakit gece yarısıydı, yani caddeler ıssız olurdu. Üstesinden gelebilirdi, caddeden aşağı hızla inerken kendi kendine bunu söylüyordu. Nora Teyzesini, amcasının sadist gözetiminde bir gece daha geçirmekten korumak için her mesafeyi kat etmeye kararlıydı.

İlk sokakta yıldırım gibi ilerledi. Göğsüne saplanan sancı, onu yavaşlatıp daha temkinli bir hızla gitmeye zorladı. Aslında gayet de güvende olduğunu fark edince biraz rahatladı. Bu gece sokaklarda ondan başka kimse yokmuş gibi görünüyordu. Bu lütuf karşısında gülümsedi.

Nathan, onu takip ediyordu. Gelinini kapıp omzuna atarak rıhtımın yolunu tutmadan önce merakını dindirmek istiyordu. Genç kadının ondan yine kaçıyor olması düşüncesi zihninin gerilerinde onu rahatsız ediyordu. Bu fikri aptalca

bulup bir kenara attı, çünkü genç kadın onun kendisini kaçırma planlarını biliyor olamazdı.

Nereye gidiyordu? Onun peşinden giderken bu soru zihninde dönüp durdu.

Cesareti vardı, gerçi. Genç adam bu keşfi hayret uyandırıcı buldu, çünkü o bir Winchester'dı. Ama genç kadın ona gerçek cesaret örneği göstermişti. Kendini o pervazdan atarken Nathan onun açık bir korkuyla çılgılık attığını duymuştu. Bu kadın aynı zamanda kendini bir dala da tutunarak desteklemiş ve yere inerken genç adamı gülümseten alçak ve hararetle bir sesle dua etmişti. Münasebetsiz bir pozisyona girdiğinde, genç adamın onun uzun ve biçimli bacaklarını izleyecek oldukça iyi bir manzarası olmuş ve gürültüyle kahkaha atmamak için kendini zor tutmuştu.

Genç kadının onun varlığından keyifli bir şekilde bihaber olduğu kısa sürede belli oldu. Nathan onun saflığına inanamıyordu. Dönüp de arkasına bakmaya zahmet etmesi yeterliydi, o zaman onu kesinlikle görmüş olurdu.

Fakat Sara arkasına bakma zahmetine girmede. Nathan'ın gelini ilk köşeden döndü, çevik bir hızla karanlık vadiden geçti ve sonra tekrar yavaşladı.

Sara gözden kaçmamıştı. İki tane iriyarı adam silahları hazır bir şekilde, yılan gibi sürünerek geçici evlerinden çıkıyordu. Nathan tam arkalarındaydı. Yaklaştığını onlara duyurdu ve kafalarını birbirine çarpmadan önce kendisiyle yüzleşmek için dönmelerini bekledi.

Nathan değersiz pislikleri vadiye attı, tüm bu süre boyunca bakışları Sara'nın üzerindeydi. Gelininin sokak boyunca ilerlerken takındığı yürüyüş şekli yasaklanmalı, diye düşündü kendi kendine. Kalçalarının salınışı lanet derecede

cezbediciydi. Tam o sırada ilerideki gölgelerde başka bir hareket gördü. Sara'yı korumak için bir kez daha öne atıldı. Yumruğu genç kadının muhtemel saldırganına indiğinde, genç kadın ikinci köşeyi henüz dönmüştü.

Sara hedefine ulaşmadan önce, Nathan bir kez daha müdahale etmek durumunda kaldı. Genç kadın Henry Amcasının evinin önündeki en üst basamakta duraksayıp uzunca bir süre karanlık pencerelere bakarken Nathan onun amcasına uğradığını düşündü.

Nathan genç kadının tüm akrabaları içinde en onursuz olanının Henry olduğunu düşünüyor ve Sara'nın gecenin bir yarısı bu omurgasız piç kurusuna neden uğramak istediğini açıklayacak tek bir mantıklı neden bulamıyordu.

Sara'nın orada olma sebebi ziyaret değildi. Genç kadın konağın kenarına doğru gizlice ilerleyince Nathan bu sonuca vardı. Onu takip etti, sonra da davetsiz misafirleri dışarıda tutan yan kapının kenarına yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturup rahat bir pozisyon aldı, genç kadının bodur ağaçlarla verdiği savaşı ve pencereden içeri eve zorla dalışını izledi.

Nathan'ın şahit olduğu en beceriksiz soygundu bu.

Kadın pencereyi tamamen açana kadar en az on dakika harcadı. Ama bu basit başarı kısa süreli bir zaferdi. Kendini pervazın üstüne çekmek üzereydi ki eteğinin ucunu yırttı. Nathan onun sıkıntı dolu çılgınlığını duydu, ardından dönüp tüm dikkatini elbisesine verişini izledi. Genç kadın hasarını yasını tutarken pencere tekrar aşağı indi.

Nathan, elinin altında iğne iplik olsa onun en yakın dala oturup elbisesini onarmaya başlayabileceğini düşündü.

Sara nihayetinde asıl amacına geri döndü neyse ki. Pencere-

reyi açmak için güneş şemsiyesini kullanınca Nathan onun fazlasıyla zeki davrandığını düşündü. El çantasının bağlarını bileğine doladıktan sonra pervazı yakalamak için atladı. Başarmadan önce üç kez denemesi gerekmişti. Bir pencereden içeri girmek, bu işin pencereden çıkmaktan açık ara daha zor olduğunu kanıtlamıştı. Nihayet bu işi halletmeden önce rüzgâr ona sağlam bir şekilde çarptı. Ama Sara pek de minnettar sayılmazdı. Nathan gürültülü pat sesini duyduğunda gelininin kafa üstü ya da kış üstü yere çakıldığına karar verdi. Sessizce onun arkasından tırmanmadan önce sadece bir iki dakika bekledi.

Karanlığa anında alıştı. Ama genç kadın alışmakta bu kadar hızlı değildi. Nathan camın taş çarpma sesine benzer bir şey duydu, bunu da hanımlara yakışmayacak bir kelime izledi.

Tanrım, bu kadın gürültücünün tekiydi. Nathan giriş salonunda uzun adımlarla ilerlerken Sara'nın ikinci kata doğru merdivenlerde aceleyle koştuğunu gördü. Deli kadın gerçekten kendi kendine mırıldanıyordu.

Nathan'ın uşaklardan biri olduğunu düşündüğü, uzun ve dal gibi ince bir adam o an dikkatini çekti. Adam tuhaf görünüyordu. Diz boyunda, beyaz bir gece entarisi giymişti. Bir elinde süslü kıvrımları olan bir şamdan, diğerinde de büyük bir ekmek parçası vardı. Uşak şamdanı başının üstüne kaldırıp Sara'nın ardından merdivenleri çıkmaya başladı. Nathan onu ensesinden yakaladı, şamdan yere düşüp ses çıkarmasın diye adamın başının üstüne uzanıp onu elinden aldı. Sonra adamı merdivenlerin yanındaki karanlık oyuğa çekti. Üst kat merdivenlerinden gelen patırtıyı dinlerken yere yığılmış adamın yanında uzunca bir süre durdu.

Sara asla doğru düzgün bir hırsız olamayacaktı. Genç adam kapıların çarpıldığını duyabiliyor ve tüm bu gürültüyü gelinein çıkardığını biliyordu. Eğer daha sessiz olmazsa ölüleri bile uyandırabilirdi. Hem Tanrı aşkına, bu kadının aradığı şey neydi?

Tiz bir çılgılık havaya karıştı. Nathan bıkkın bir şekilde iç geçirdi. Çılgın kadını bir kez daha korumak için merdivenlerden çıkmaya başladı. Kadın sahanlığa ortaya çıkınca genç adam aniden durdu. Sara yalnız değildi. Nathan oyuya geri dönüp bekledi. Kadının gelişinin nedenini anladı. Sara kolunu öteki kadının çökmüş omuzlarına dolamış, merdivenlerden inmesine yardım ediyordu. Nathan diğer kadının yüzünü göremiyordu, ama yavaş ve tereddütlü yürüyüşünden onun ya çok halsiz ya da korkunç bir acı içinde olduğunu söyleyebilirdi.

“Lütfen ağlama, Nora Teyze,” diye fısıldadı Sara. “Artık her şey yoluna girecek. Sana çok iyi bakacağım.”

İkili giriş salonuna ulaştığında, Sara pelerini çıkarıp diğer kadının omuzlarına geçirdi ve öne eğilip onun alnını öptü.

“Benim için geleceğini biliyordum, Sara. Hiç şüphem yoktu. Bana yardım etmek için bir yol bulacağını kalbimin derinliklerinde biliyordum.”

Nora’nın sesi duygularla çatladı. Ellerinin tersiyle gözlerinin kenarlarını sildi. Nathan onun bileklerindeki koyu renk izleri fark etti. Bu izleri tanıyordu. Yaşlı kadın belli ki bağlanmıştı.

Sara, teyzesinin saçlarındaki tokaları düzeltmek için uzandı. “Elbette senin için geleceğini biliyordum,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum, Nora Teyze. Sana bir şey olmasına

asla izin vermezdim. İşte,” diye ekledi, elinden geldiğince neşeli bir sesle, “saçın tekrar hoş görünüyor.”

Nora, Sara’nın elini tuttu. “Ben sensiz ne yaptım, çocuk?”

“Bu aptalca bir endişe,” diye karşılık verdi Sara. Teyzesinin kontrolünü kaybedecek kadar hassas bir durumda olduğunu bildiği için sesinin yatıştırıcı çıkmasına uğraşıyordu. Açıkçası kendisi de aynı durumdaydı. Teyzesinin yüzündeki ve kollarındaki bereleri görünce ağlamak istemişti.

“İngiltere’ye sırf ben istedim diye geldin,” diye hatırlattı Sara ona. “Kız kardeşinle mutlu bir kavuşma yaşarsınız diye düşünmüştüm, ama yanıldım. Bu zulüm benim hatam, Nora Teyze. Üstelik hiçbir zaman bensiz kalmayacağını biliyor olman lazım.”

“Sen çok iyi bir çocuksun,” dedi Nora.

Kapı kilidine uzanırken Sara’nın eli titriyordu. “Beni nasıl buldun?” diye sordu Nora arkasından.

“Bu şimdilik önemli değil,” dedi Sara. Kilidi açmaya çalıştı ve kapıyı açtı. “Gemiye bindikten sonra laflamak için dünya kadar vaktimiz olacak. Seni tekrar eve götürüyorum, Nora.”

“Ah, Londra’dan henüz ayrılamam.”

Sara, teyzesine bakmak için döndü. “Henüz ayrılamam da ne demek? Her şey ayarlandı, Nora. Paramın geri kalanıyla bu yolculukta yer ayırttım. Lütfen başını iki yana sallama. Şimdi zorluk çıkarmanın zamanı değil. Bu gece gitmek zorundayız. Burada kalman çok tehlikeli olur.”

“Henry alyansımı aldı,” diye açıkladı Nora. Başını tekrar iki yana salladı. Başının tepesindeki gümüşü bir saç tutamı anında yana düştü. “Yüzüğüm olmadan İngiltere’den ay-

rılmayacağım. Johnny'm, Tanrı rahmet eylesin, on dört yıl önce evlendiğimiz o gün bana onu asla çıkarmama emri vermişti. Alyansım olmadan eve gidemem, Sara. O benim için çok değerli.”

“Evet, onu bulmalıyız,” diye kabul etti Sara, teyzesi tekrar ağlamaya başlayınca. Hem de teyzesinin sesindeki hırıltıyla paniğe kapıldı. Bu sevgili kadın nefesini toplamakta açıkça zorlanıyordu. “Henry Amca’nın onu nereye saklamış olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Asıl korkunçluk da bu,” diye karşılık verdi Nora. Göğsündeki ağrıyı hafifletmek için çaba harcayarak eğilip tırabzana yaslandı. “Henry onu saklama zahmetine bile girmedir. Serçe parmağına takıyor. Sanki bir savaş ganimeti gibi taşıyor. Şimdi, eğer amcanın bu gece nerede içtiğini belirleyebilirsek, alyansımı alabiliriz.”

Sara başıyla onayladı. Yapmak zorunda olduğu şeyin düşüncesi bile midesinin ağrımaya başlamasına neden olmuştu. “Amcamın nerede olduğunu biliyorum,” dedi. “Nicholas onu takip ediyordu. Şimdi sokağın köşesine kadar kısa bir yürüyüş yapabilecek durumda mısın? Henry Amca eve erken dönerse diye korkup arabaya evin önünde durmasını söylemeye cesaret edemedim.”

“Elbette yürüyebilecek durumdayım,” diye karşılık verdi Nora. Tırabzandan uzaklaştı. Yavaşça kapıya doğru ilerlerken yürüyüşü gergindi. “Tanrım,” diye fısıldadı. “Eğer annen şimdi beni görse, utançtan ölürdü. Üzerimde geceliğim ve ödünç alınmış bir pelerinle gecenin yarısında sokakta yürüyüş yapmak üzereyim.”

Sara gülümsedi. “Biz de anneme söylemeyiz, olur mu?” Teyzesinin yüzünü eksittiğini görünce bir soluk verdi. “Korkunç derecede acı çekiyorsun, değil mi?”

“Saçmalık,” diye dalga geçti Nora. “Daha iyi hissetmeye başladım bile. Hadi acele et,” diye emretti daha canlı bir sesle. “Burada oyalanmamalıyız, çocuk.” Tirabzana tutunup merdivenlerden aşağı inmeye başladı. “Beni gebertmek için bir Winchester’dan fazlası gerekir.”

Sara kapıyı çarparak kapatmak için çekiyordu ki fikrini değiştirdi. “Sanırım birileri gelip de Henry Amca’nın eşyalarına dadanır umuduyla kapıyı ardına kadar açık bırakmalıyım. Bu gece umutlarımı yükseltmeye cüret etmemeliyim, gerçi,” diye ekledi. “Bu gece sokaklarda hiç haydut yok gibi. Buraya yürürken bir tane bile görmedim.”

“Yüce Tanrım, Sara gerçekten de buraya kadar yürüdün mü?” diye sordu Nora Teyze, açıkça dehşete düşmüştü.

“Yürüdüm,” diye karşılık verdi Sara. Sesinde hafif bir böbürlenme vardı. “Uyanık davrandım elbette, yani kaş çatmayı kesebilirsin. Kötü niyetli birini kovalamak için güneş şemsiyemi kullanmak zorunda bile kalmadım. Ah Tanrım, güzel şemsiyemi pencerede bıraktım.”

“Bırak kalsın,” diye emretti teyzesi, Sara geri dönüp merdivenlerden çıkmaya başlayınca. “Burada ne kadar kalırsak, şansımızı da o kadar zorluyoruz. Şimdi bana kolunu uzat, canım. Bu kısa yürüyüşümüz sırasında sana tutunacağım. Gerçekten de buraya yürüdün, öyle mi Sara?”

Sara güldü. “Sana tüm gerçeği söylemem gerekirse, sanırım yolun çoğunda koştum. Çok korkmuştum, Nora Teyze, ama yolculuğu bir aksilik olmadan tamamladım. İnanır mısın, sokakların güvenli olmadığına dair tüm o konuşmaların sadece abartı olduğuna inanmaya başladım.”

İki hanım kol kola girip karanlık ve dar sokakta ilerlediler. Sara’nın kahkahası arkalarında yankılanıyordu. Kiralık

araba köşede onları bekliyordu. Sara, teyzesinin siyah araca binmesine yardım ederken umut dolu bir saldırgan onlara doğru hızla ilerledi. Nathan'ın müdahalesi, sadece ay ışığına çıkacak kadar hareket etmek oldu. Adam ona bir kez baktı, aceleyle arkasını döndü ve tekrar gölgelere karıştı.

Nathan, yaşlı kadının kendisine bakmış olabileceğini düşündü. İleri doğru hareket ettiğinde kadın omzunun üzerinden arkaya bir bakış atmıştı, ama yeğenine uyarı dolu bir şekilde bağırmadan önüne dönünce, genç adam onun görüşünün yaştan ötürü azaldığı sonucuna vardı.

Sara kesinlikle onun varlığının farkında değildi. Arabacıyla ücret üzerine hararetle bir tartışmaya girişmişti, sonunda adamın istediği fahiş miktarı kabul etti ve ardından arabaya binip teyzesine katıldı. Nathan arka çıkıntıyı yakalayıp kendini oraya çektiği sırada araba hareket halindeydi. Araba eklenen ağırlıkla sallandıktan sonra tekrar hızına kavuştu.

Sara kendi kaçırılışını kesinlikle basit bir işe dönüştürüyordu. Nathan, onun teyzesine gemiyle Londra'ya gideceklerini anlatışını duyabiliyordu. Genç adam bu yüzden hedeflerinin rıhtım olduğunu sandı. Sonra araba liman bölgesinin yanındaki arka sokaklardan birine saptı ve şehirdeki en adı çıkmış tavernalardan birinin önünde aniden durdu.

O lanet alyansın peşinden gidiyor, diye düşündü genç adam öfkeyle homurdanarak. Nathan arabadan atladı ve arabanın arkasındaki ışığa doğru ilerledi. Tavernanın önünde aylak aylak gezinen insanların kendisini iyice görmesini istiyordu. Bacaklarını bir kavga için açtı, sağ elini kemerine kancalanmış, sarılı kırbacının kabzasına götürdü ve büyükçe gruba kaşlarını çatı.

Onu fark ettiler. Küçüklerden üçü yan yan içeri kaçtı. Diğer dördü taş duvara yaslandılar. Bakışları yere odaklanmıştı.

Arabacı, oturağından aşağı indi, yeni talimatlarını aldı ve içeri koşturdu. Kısa bir süre sonra dışarı çıktı, katlanmak zorunda kaldığı bela için muazzam bir ikramiye alsa iyi olacağını mırıldandı ve ardından koltuğuna tırmandı.

Tavernanın kapısı tekrar açılana kadar birkaç dakika daha geçti. Kocaman bir göbeği olan ekşi suratlı bir adam dışarı çıktı. Giyimekten yıpranmış, buruşuk ve kirli kıyafetleri vardı. Arabaya doğru kasıla kasıla yürürken yağlı saçlarını acınası bir tarama girişimiyle alnından geriye yatırdı.

“Patronum Henry Winchester, dışarı gelemeyecek kadar sarhoş,” diye ilan etti. “Fark edilmek istemediğimiz zaman, şehrin bu tarafına geliriz,” diye ekledi. “Buraya onun yerine geldim, leydim. Arabacınız bana bir şeye ihtiyacı olan bir kadının olduğunu söyledi ve ben de ihtiyacınız olan adamın ben olduğumu düşündüm.”

İğrenç adam teklifine sabırsızca cevap beklerken kasıklarını kaşıdı.

Bu iğrenç adamdan yayılan pis koku pencereden içeri girdi. Sara neredeyse öğürecekti. Parfümlü mendilini burunun altına yerleştirip teyzesine döndü ve fısıldadı. “Bu adamı tanıyor musun?”

“Kesinlikle tanıyorum,” diye cevap verdi teyzesi. “Adı Clifford Duggan, Sara ve kendisi amcanın bana pusu kurmasına yardım eden adam.”

“Sana vurdu mu?”

“Evet, canım, vurdu,” diye karşılık verdi Nora. “Aslına bakarsan, pek çok kez.”

Tartışılan uşak, karanlık arabanın içini göremiyordu. Ödülüne daha iyi bir bakış atmak için öne eğildi.

Nathan arabanın yanına doğru yürüdü. Niyeti adamı ar-

kaya çekip gelinine pis niyetle bakma cüretini gösterdiği için parçalamaktı. Açık pencereden beyaz eldivenli bir yumruk çıkıp da adamın soğan biçimindeki burnuna gürültüyle çarpınca durdu.

Clifford bu saldırıya hazırlıklı değildi. Acıyla uluyarak geriye sendeledi ve kendi ayağına takıldı. Tok bir sesle dizlerinin üzerine düştü. Azimle bir kez daha ayaklarının üstüne kalkmayı denedikten sonra kaba bir küfür savurdu.

Sara bir avantajı daha değerlendirdi. Arabanın kapısını hızla açarak haydudun gövdesine çarptırdı. Uşak kış üstü çukura düşmeden önce yarım bir takla attı.

Duvara dayanmış duran adamlar az önce şahit oldukları gösteriyi takdir ederek ıslık çaldılar. Sara arabadan inerken izleyicilerini görmezden geldi. El çantasını teyzesine vermek için döndü, eldivenlerini çıkarmak için bir dakika daha harcadı ve bunları da pencereden teyzesine attı ve nihayet tüm ilgisini yere yayılmış adama verdi.

Korkamayacak kadar çileden çıkmıştı. Kurbanına tepeden bakarken tam bir intikam meleği gibi görünüyordu. Konuşurken sesi öfkeyle titredi. “Eğer bir daha bir leydiyi tehdit edersen Clifford Duggan, Tanrı’ya yemin ederim ki ölümün yavaş ve ıstırap dolu olur.”

“Ben bir leydiyi asla tehdit etmedim,” diye sızlandı Clifford. Genç kadının üzerine atılabilmek için nefesini toplamaya çalışıyordu. “Adımı nereden biliyorsun?”

Nora pencereden dışarı sarktı. “Sen rezil bir yalancısın, Clifford,” diye bağırdı. “İşlediğin tüm günahlar yüzünden cehennemde yanacaksın.”

Clifford’un gözleri hayretle büyüdü. “Nasıl oldu da dışarı çıktın-”

Sara sağlam bir tekmeyle onun sorusunu kesti. Adam bakışlarını tekrar ona çevirdi. İfadesi saygısızdı. “Sen benim canımı yakacak güce sahip olduğumu mu sanıyorsun?” diyerek küçümser bir şekilde güldü. Duvara yaslanmış adamlara baktı. Uşak, genç kadının ufak saldırısıyla yaralanmaktan çok aşağılanmıştı. Arkasında yankılanan kıs kıs gülüşmeler Clifford’un canını, kadının küçük darbesinden daha çok acıtırıyordu. “Bir karşılık vermememin tek sebebi var, patronum seni bana vermeden önce iyice ve esaslı bir şekilde dövmek isteyecektir.”

“Başının ne kadar büyük bir belada olduğundan haberin var mı, Clifford?” diye sordu Sara. “Kocam bu vahşeti duyacak ve kesinlikle intikam alacak. St. James Markisi’nden herkes korkar, senin gibi cahil domuzlar bile, Clifford. Senin neler yaptığını ona anlattığımda o da sana layığını verecek. Marki, ben ona ne yapmasını söylersem onu yapar.” Etki bırakmak için parmaklarını şaklattı. “Ah, bu sözle beraber tüm ilgini kazandığımı görebiliyorum,” diye ekledi başını sallayarak, Clifford’un ifadesi değişince. Adam baştan ayağa dehşete düşmüş görünüyordu. Ayağa kalkma çabalarından vazgeçti, hatta poposunun üzerinde geriye doğru hızla kaçtı.

Sara kendisinden fazlasıyla memnundu. Blöfü epey işe yaramıştı. Clifford’un, genç kadının üç metre kadar arkasında duran devi gayet iyi gördüğünü fark etmemişti. Sadece uşağın içine bir St. James korkusu düşürdüğünü sanıyordu. “Bir kadına vuran bir adam gerçek bir korkaktır,” diye duyurdu. “Kocam korkakları, rahatsız edici bir sinek gibi kolayca öldürür. Eğer sözlerimden şüphe ediyorsan, onun su katılmamış bir St. James olduğunu düşün.”

“Sara, canım,” diye seslendi Nora. “Sana içeride eşlik etmemi ister misin?”

Sara teyzesine cevap verirken bakışlarını Clifford'dan çekmedi. "Hayır, Nora. Sen bu durum için uygun kılıkta değilsin. Uzun kalmayacağım."

"Acele et, o zaman," diye seslendi Nora. "Üşüteceksin, canım."

Nora pencereden dışarı sarmaya devam ediyordu, ama bakışları Nathan'a odaklanmıştı. Genç adam onun iri iri açılmış bakışlarına kısa bir baş selamıyla karşılık verdikten sonra ilgisini tekrar gelinine yöneltti.

Nora, bu iri adamın köpekleri nasıl uzaklaştırdığını anında fark etti. Adamın sadece boyutları bile göz korkutucuydu. Onun aslında Sara'nın güvenliğini sağladığını anlaması uzun sürmemişti. Nora yeğenini uyarmayı düşünmüş, ama sonra bu fikri bir kenara atmıştı. Sara'yı endişelendiren yeterince şey vardı. Nora ona koruyucusundan bahsetmeden önce bu önemli görevini bitirmesini bekleyebilirdi.

Nathan dikkatini Sara'nın üzerinde tuttu. Gelini kesinlikle sürprizlerle doluydu. Genç adam bu gerçeği kabullenmekte zorluk yaşıyordu. O, Winchester'ların hep nasıl da korkak olduklarını görmeye alışmıştı. Ailenin erkekleri pis işlerini her zaman karanlıkta gizli kapaklı ya da bir adamın arkası dönükken yaparlardı. Ama Sara, bir Winchester gibi davranmıyordu hiç. Yaşlı kadını savunurken cesurdu. Ve Tanrım, öfkeden köpürüyordu. Bir tabanca çıkarıp kurbanını kaşlarının arasından vursa, Nathan buna şaşıracağını sanmıyordu. Kelimenin tam anlamıyla, bunu yapacak kadar öfkeliydi.

Sara uşağın yanından geçti, ona esaslı bir bakış atmak için duraksadıktan sonra hızla tavernanın içine ilerledi.

Nathan anında Clifford'un yanına yürüdü. Adamın boy-

nundan kavrayıp havaya kaldırdı ve ardından taş duvara fırlattı.

İzleyicileri darbe yemekten kaçınmak için fareler gibi kaçıştılar. Clifford gürültülü bir sesle duvara yapıştı, ardından baygın bir halde yere yığıldı.

“Sayın iyi adam?” diye seslendi Nora. “İnanıyorum ki, şimdi içeriye girseniz daha iyi olacak. Sara’m bir kez daha sizin yardımınıza ihtiyaç duyabilir.”

Nathan dönüp kendisine emir vermeye cüret eden bu kadına kaşlarını çattı. Tam o sırada tavernadan gelen ısıklar ve kahkahalarla dolu yuhalamalar tüm dikkatini çekti. Lanet olası uygunsuz durumu düşünürken hüsrarla homurdandı ve kırbacını çözüp kapıya doğru yürüdü.

Sara, tavernanın merkezindeki yuvarlak bir masada, birasının üzerine eğilmiş amcasını buldu. Ona ulaşabilmek için izdiham yaratmış müşterilerin arasında ilerledi. Nora Teyzesinin yüzüğünü alabilmek için utanç ve mantığı kullanabileceğini düşünüyordu. Ama adamın parmağında gümüş yüzüğü gerçekten gördüğünde, zihnindeki mantıklı tüm girişimler buhar olup uçtu. Masada koyu birayla dolu bir sürahi vardı. Sara kendine engel olamadan sürahiyi kaldırdı ve içindekini amcasının kelleşmiş kafasına boşalttı.

Adam hızla tepki veremeyecek kadar sarhoştı. Yüksek sesle böğürdü, böğürtüsü kokuşmuş bir geçirtille kesildi ve yalpalayarak ayağa kalktı. Amcasının aklı, onu def edecek kadar yerine gelmeden evvel Sara yüzüğü onun parmağından çıkarmaya girişti.

Adamın ona düzgünce odaklanması uzun bir zaman aldı. Sara, amcasının kendine gelmesini beklerken yüzüğü kendi parmağına geçirdi.

“Tanrım... Sara? Burada ne arıyorsun? Yanlış giden bir şey mi var?” Henry Amca, kabadayılık taslayan bir tavırla sorularını sorarken kekeliyordu. Bu çaba, kalan azıcık gücünü de tüketti. Tekrar sandalyesine yığılıp kan çanağı olmuş gözlerini kısıtı. Henry boş sürahiyi fark etti. “Biram nerede?” diye bağırdı barmene.

Sara, amcasından adamakıllı tiksinimişti. Ona çekeceği nutuktan adamın tek bir kelime bile hatırlayacağından şüpheliydi, ama günahkâr yöntemleri hakkında ne düşündüğünü ona bildirmeye kararlıydı.

“Yanlış giden bir şey mi var?” diye alaycı bir sesle amcasının sorusunu tekrar etti. “Alçağın tekisin, Henry Amca. Eğer babam senin ve diğer erkek kardeşlerinin Nora’ya ne yaptığınızı bilseydi, eminim hepinizin darağacına götürülmesi için yetkililere haber verirdi.”

“Ne dedin?” diye sordu Henry. Sohnete odaklanmaya çalışırken alnını sıvazladı. “Nora mı? Bana o değersiz kadın için mi fırça çekiyorsun?”

Sara onu bu utanç verici yorumu için azarlamaya başlamadan önce adam ağzından kaçırmıştı. “Baban en başından beri planın içinde. Nora kendisine bakamayacak kadar yaşlı. Onun için neyin iyi olduğunu biz biliyoruz. Bana atıp tutmaya yeltenme kızım, çünkü onun nerede olduğunu sana söylemeyeceğim.”

“Onun için neyin iyi olduğunu siz bilmiyorsunuz,” diye bağırdı Sara. “Siz onun mirasını istiyorsunuz ve gerçek sebep de bu. Londra’daki herkes senin kumar borçlarını biliyor, amca. Onları kapatmak için kolay bir yol buldun, değil mi? Nora’yı bir akıl hastanesine kapatmayı planlıyorsun, değil mi?”

Henry'nin bakışları boş bira sürahesi ve yeğenin öfke dolu ifadesinin arasında gidip geldi. Nihayet kızın birayı kafasına boşaltmış olduğunu kavradı. Emin olmak için yakasına dokundu ve oradaki yapış yapış ıslaklığı hissedince kan beynine sıçradı. Kendi öfkesi başının zonklamasına neden oldu. Başka bir bardak içkiye umutsuzca ihtiyacı vardı. "O sürttüğü uzağa postalayacağız ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Şimdi şaplağı yemeden önce evine git."

Genç kadının arkasından kıs kıs gülme sesi geldi. Sara müşteriye bakmak için arkasını döndü. "İçkinizi için bayım ve bu konudan uzak durun." Ancak yabancı bakışlarını kadehine çevirdikten sonra amcasına geri döndü. "Babam hakkında yalan söylüyorsun," diye belirtti. "O asla böyle bir acımasızlığın parçası olmaz. Beni dövme işine gelince, dene de kocamın gazabıyla yüzleş. Ona söylerim," diye tehdit etti başını bir kez sallayarak.

Sara, kocasının misilleme yöntemleriyle ilgili savurduğu bu boş tehdit kiralık uşak Clifford'da gayet iyi işlediği için, aynı blöfün ayyaş akrabasında da işe yarayacağını ummuştı.

Boş bir umuttu. Henry hiç de gözü korkmuş gibi görünmüyordu. Gürültülü bir şekilde homurdandı. "Eğer bir St. James'in seni savunmak için geleceğini sanıyorsan, sen de Nora kadar delirmişsin demektir. Yani seni iyice pataklatabilirim Sara ve kimsenin umurunda olmaz, hele de kocanın hiç."

Sara geri adım atmadı. Bu kötü kokulu tavernadan ayrılmadan önce amcasından Nora'yı rahat bırakma sözü almaya kararlıydı. Korktuğu şey şuydu, amcası ya da onun kardeşlerinden biri, teyzesinin peşinden bir adam gönderip onu İngiltere'ye sürükleyebilirdi. Nora'ya babasının arazisinden

kalan miras, bu yolculuğun getireceği karın ağrısına değecek kadar büyüktü.

Amcasına o kadar öfkelenmişti ki bazı müşterilerin ona doğru hafiften yaklaştıklarının farkına bile varmamıştı. Ama Nathan farkındaydı. Genç adamın sürünün lideri olduğunu sandığı bir adam, kısa süre içinde yalayıp yutacağını düşündüğü bu parçanın açık beklentisi içinde dudaklarını yaladı.

Sara aniden planının faydasız olduğunu anladı. “Biliyor musun, Henry Amca, senden Nora’yı rahat bırakacağına dair söz almak için bir yol bulmaya çalışıyordum, ama şimdi aptallığımın farkına vardım. Sadece onurlu bir adam verdiği sözleri tutar. Sen sözünü tutamayacak bir domuzsun. Burada zamanımı boşa harcıyorum.”

Amcası onu tokatlamak için yukarı uzandı. Sara ondan kolaylıkla kurtuldu. Fazlasıyla somut bir şeye çarpınca geri çekilmeyi kesti. Arkasını dönünce etrafının rezil görünüşlü bir sürü adamla çevrilmiş olduğunu gördü. Anında fark ettiği üzere, hepsinin acil bir banyoya ihtiyacı vardı.

Herkes bu güzel leydi karşısında o kadar büyülenmişti ki Nathan’ı hiç fark etmediler. Genç adam onların akıllarının, başka şeylere dikkat edemeyecek kadar şehvetle bulandığını düşünüyordu. Birazdan bu hatalarını anlayacaklardı, elbette. Nathan köşedeki kapalı kapıya yaslanıp ilk kışkırtmayı bekledi.

Ve bu şey yıldırım hızıyla geldi. İlk şerefsiz, Sara’nın kolunu kavradığında Nathan öfkeyle kükredti. Ses derin, gırtlaktan ve sağır ediciydi. Etkiliydi de. Tavernadaki herkes dondu; Sara dışındaki herkes. O irkilerek sıçradıktan sonra sese doğru döndü.

Eğer boğazı tıkanmış olmasaydı çığlık atardı. Aslında ne-

fesını toplamakta bile güçlük çekiyordu. Kapının önünde duran iri adamı görünce dizlerinin bağı çözüldü. Düşmemek için masaya yapıştı. Kalbi göğüs kafesinde hızla çarpıyordu ve genç kadın esaslı bir kavgada öleceğinden emindi.

Tanrı aşkına neydi bu? Hayır, ne değil, diye düzeltti kendini, kim demeliydi. Sara çıldırmanın eşiğindeydi. Bir adamdı -evet, bir adam- ama en iri, en tehlikeli görünen ve en... ah, Tanrım, adam doğrudan ona bakıyordu.

Parmağını bükerek genç kadını çağırdı.

Sara başını iki yana salladı.

Adam başını salladı.

Oda dönmeye başladı. Aklını başına toplamak zorundaydı. Genç kadın umutsuzca devde aşırı bir şekilde korkunç olmayan bir şey bulmaya çalışıyordu. O an kolunu birinin kavramış olduğunu fark etti. Gözlerini dikmiş kendisine bakarak bayıltmaya çalışan dev adamdan bakışlarını çekmeden kolundaki ele vurdu.

Dev, banyo yapmış gibi görünüyordu. O kadarını yapmıştı. Saçları da temiz görünüyordu. Saçı koyu bakır rengindeydi. tıpkı yüzü ve kollarının bronz rengi gibi. Yüce Tanrım, diye düşündü, kolları ve omuzları ne kadar da... kaslıydı. Uylukları da öyle. Sara, adamın üzerine oturan pantolonunda edepsizce belli olan çelikten kabartıyı görebiliyordu. Ama temiz bir pantolon, dedi genç kadın kendi kendine. Haydutlar genelde buruşuk ve kokuşmuş kıyafetler giyerlerdi, değil mi? Bu yüzden mantık yürüterek *onun* bir haydut olamayacağına karar verdi. Bu sonuç, kendini daha iyi hissetmesine neden oldu. Gerçekten nefes alabilecek duruma geldi. *Tamam*, diye düşündü kendi kendine, eksiksiz incelemesini bittirdiğinde, *bu bir haydut değil; sadece bir savaş lordu*, diye ka-

rar verdi. Saçlarının uzunluğuna bakılırsa belki de bir Viking savaşçısıydı. Evet, o zamanda yolculuk etmeyi başarmış bir barbar olmalıydı.

Sara o an aklının kopup gittiği sonucuna vardı. Yeşil gözlü savaş lordu, bir kez daha ona kendisine gelmesini işaret etti. Genç kadın onun başkasına işaret etmediğinden emin olmak için arkasına baktı. Arkada kimse yoktu.

Yani savaşçı onu çağırıyordu, tamam. Sara'nın midesi takla attı. Gözlerini kırıştırdı. Adam kaybolmadı. Zihnini cehennemden gelen bu görüntüden kurtarma dileğiyle başını iki yana salladı.

Adam parmağını tekrar kıvırdı. "Bana gel."

Sesi derin, hükmedici ve küstahtı. Tanrı yardımcısı olsun, Sara ona doğru yürümeye başladı.

O an kıyamet koptu. Sara ona doğru ilerlerken, havada yankılanan kırbaç sesi ve ona dokunacak kadar aptal olanların acı dolu çığlıkları genç kadının kulaklarında yankılandı. Kargaşaya doğru hiç bakmadı. Bakışları, düzenli olarak tavernada hasar bırakan adama kilitlenmişti.

Adam her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyordu. En ufak bir çaba harcamaksızın yaptığı bir bilek hareketi, izleyicilerinin üzerinde sürekli korkunç bir etki bırakıyordu.

Sara ona ne kadar yaklaşırsa, adamın kaş çatışının o kadar derinleştiğini fark etti.

Savaş lordunun iyi bir ruh halinde olmadığı belliydi. Genç kadın kontrolünü yeniden sağlayana kadar onun suyuna gitmeye karar verdi. Ondandır dışarı kaçacak, Nora'yla beraber kiralık arabaya atlayıp hızla limana gidecekti.

Bu iyi bir plandı. Problem şuydu ki, önce şu Viking'i kapıdan uzaklaştırmak gerekiyordu.

Genç kadın ona bakmak için durduğunda adamın tekrar hareket etmesi için işaret ettiğini fark etti. Omzunda zapt edici bir el hissetti, o ele baktı ve ardından kırbacın sesini duydu.

Aniden koşmaya başladı. Adama doğru koştu, kalbi onu yarı yolda bırakmadan önce adama ulaşmakta kararlıydı.

Gelip doğrudan onun önünde sallanarak durdu, başını geriye attı ve nihayet adam kendisine bakana kadar o delici yeşil gözlere baktı. İçgüdüsel bir şekilde uzanıp onun gerçekten hayal gücünün bir ürünü olmadığından emin olmak için adamın kolunu çimdikledi.

Gerçektir, tamam. Teni çelik gibiydi ama sıcaktı. O güzel gözlerdeki bakış genç kadını delirmekten koruyordu, gerçi. Bu renk hipnotize edici ve yoğundu.

Tuhaf ama ona ne kadar çok bakarsa, kendini o kadar güvende hissediyordu. Büyük bir rahatlamayla gülümsedi. Adam da tepki olarak tek kaşını kaldırdı. "Senin bir haydut olmadığını biliyorum, Viking."

Sara aniden ağırlığını kaybetti. Sanki karanlık bir tüneldymiş ve ilerlediği yön güneşte duran bronz tenli Viking'e doğruymuş gibi hissediyordu.

Nathan onu yere düşmeden yakaladı. Onu omzuna attığında gelini tamamen baygın haldeydi. Geride gözden kaçırdığı birileri kaldı mı diye tavernayı kontrol etti. Ahşap yer tamamen bedenlerle doluydu. Bu yeterince iyi değil, diye düşündü. Masanın altında sinmiş bir şekilde duran piç kuruşu amcada da bir işaret bırakma dürtüsü neredeyse boğucuydu. Nathan, adamdan gelen boğuk hıçkırıkları duyabiliyordu.

Nathan onun dua edişini görmek için masayı tekmeleye-

rek odanın karşısına gönderdi. “Kim olduğumu biliyor musun, Winchester?”

Henry cenin pozisyonunda kalakalmıştı. Başını iki yana salladığında gıdığı yer döşemesini ileri geri süptürdü.

“Bana bak, piç kurusu.”

Nathan’ın sesi gök gürültüsü gibi çıkmıştı. Henry başını kaldırıp baktı. “Ben St. James Markisi’yim. Eğer karımın veya o yaşlı kadının yanına bir kez daha yanaşacak olursan, seni öldürürüm. Birbirimizi anladık mı?”

“Sen... O musun?”

Henry’nin midesindekiler boğazına yükselerek konuşmasını neredeyse imkânsız hale getirdi. Öğürmeye başladı. Nathan onu çizmesinin ucuyla dürttükten sonra dönüp tavernanın dışına yürüdü.

Barmen ızgaranın arkasında saklandığı yerden gizlice etrafı gözetleyip çevresindeki tahribata baktı. O akşam başka bira satamayacaktı, çünkü hiçbir müşterisi içki içebilecek durumda değildi. Hepsi, yere atılmış fıstık kabuğu gibi barının zemininde yatıyordu. Bu, adamın kısa sürede unutabileceği bir manzara değildi. Her ufak detayı hatırlamak niyetindeydi, böylece arkadaşlarına olan biteni anlatabilirdi.

Hikâyenin sonunu nasıl anlatacağını da biliyordu. Winchester züppesinin süt çocuğu gibi ağlaması gelecekteki müşterilerine esash ve kuvvetli kahkahalar attıracaktı. Öğürme sesleri barmeni derin düşüncelerinden ayırdı. Ulu ve güçlü Winchester, barına kusuyordu.

Taverna sahibinin öfkeli bağırışı, Nora Teyze’nin korku dolu iç çekişine karıştı. Yeğenini yabancının omzuna atılmış halde görünce eli göğsüne gitti.

“Sara yaralandı mı?” diye bağırdı. Zihninde çoktan en kötü görüntüler canlanıyordu.

Nathan başını iki yana salladı. Arabanın kapısını açtıktan sonra yaşlı kadına sırtlamak için duraksadı. “Bayıldı.”

Nora bu haber karşısında o kadar rahatlanmıştı ki yeğeni-
nin durumundan adamın bu kadar keyif alıyor olmasını gör-
mezden geldi. Sara’ya yer açmak için yana kaydı. Ama Nat-
han onu karşı koltuğa yerleştirdi. Nora hâlâ nefes aldığından
emin olmak için yeğenine hızlı bir bakış daha attıktan sonra
tekrar kurtarıcılarına döndü. Adamın kırbacını tekrar sarıp
kemerine takmasını izledi.

Nora, onun arabaya binip kendilerine katılmasını bekle-
miyordu. Adam bunu yaptığında, yaşlı kadın en uzak köşeye
çekildi. “Sara benim yanıma oturabilir,” diye önerdi.

Genç adam ona karşılık verme zahmetine girmedii. Ama
Nora’nın karşısındaki alanın hepsini kendi kapladı. Ardın-
dan Sara’yı kucağına aldı. Nora, onun yeğenine dokunurken
ne kadar nazik davrandığını fark etti. Sara’nın yüzünü kendi
boynunun girintisine yaslariken eli genç kadının yanağında
oyalandı. Sara hafifçe iç çekti.

Nora bu adamdan ne anlam çıkaracağını bilemiyordu.
Onu bir sohbeta çekmeyi denemesinden önce araba hare-
kete geçmişti.

“Genç adam, benim adım Nora Bettleman. Az önce kur-
tardığınız hoş leydi de benim yeğenim. Adı da Sara Winc-
hester.”

“Hayır,” dedi genç adam sert bir sesle. “Onun adı Leydi
St. James.”

Bu vurgulu yorumun ardından genç adam pencereden
dışarı bakmaya başladı. Nora ona bakmaya devam ediyordu.
Adamın hoş ve güçlü bir profili vardı. “Neden bize yardım
ediyorsunuz?” diye sordu. “Winchester ailesinin bir çalışa-

nı olduğunuza beni ikna edemezsiniz,” diye ekledi katı bir şekilde başını sallayarak. “St. James erkeklerinin tuttuğu adamlardan biri olabilir misiniz?”

Genç adam ona cevap vermedi. Nora iç çektikten sonra dikkatini yeğenine çevirdi. Sara’nın elini çabuk tutup şu bayılma halinden çıkmasını istiyordu, böylece bu karmaşayı çözebilirdi.

“Ben şu anda kollarınızda tuttuğunuz çocuğa bağlıyım, bayım. Ona kötü bir şey olma düşüncesine katlanamam.”

“O bir çocuk değil,” diye aksini iddia etti genç adam.

Nora gülümsedi. “Hayır, ama onu hâlâ çocuk olarak düşünüyorum,” diye itiraf etti. “Sara masum ve güven dolu bir ruhtur. Anne tarafına çekmiş.”

“Siz bir Winchester değilsiniz, değil mi?”

Nora, adam nihayet onunla konuşmaya başladığı için o kadar memnun olmuştu ki, gülümsedi. “Hayır,” diye cevap verdi. “Ben Sara’nın teyzesiyim. Johnny’yle evlenip onun adını almadan önce bir Turner’dım.”

Sara’ya bir bakış daha attı. “Onun daha önce hiç bayılmış olduğunu sanmıyorum. Elbette, şu son iki hafta onu korkunç derecede germiş olmalı. Gözlerinin altında gölgeler var. Belli ki iyi uyuyamıyor. Benim için endişelenmekten; anlıyorsunuz ya,” diye ekledi hafifçe hırıldayarak. “Yine de onu bayıltacak kadar korkutucu bir şey görmüş olmalı. Ne olduğunu...”

Adamın sırtıttığını fark edince tahminini yarıda kesti. En tuhaf yorumlara güldüğü için bu adam kesinlikle acayip tiplerden olmalıydı.

O sırada genç adam açıklama yaptı. “Beni gördü.”

Sara hareketlenmeye başladı. Kendini hâlâ sersemlemiş

ve akli karışmış hissediyordu, ama muhteşem bir şekilde sıcaktı. Burnunu sıcaklığa sürttü, temiz, erkeksi kokuyu içine çekti ve memnun bir şekilde iç geçirdi.

“Sanırım kendine geliyor,” diye fısıldadı Nora. “Tanrı’ya şükür.”

Sara yavaşça bakışlarını teyzesine çevirip hanımlara yakışmayacak bir esnemeyle, “Kendine gelmek mi?” diye sordu.

“Bayıldın, canım.”

“Bayılmadım,” diye fısıldadı Sara, açıkça hayrete düşmüştü. “Ben asla bayılmam. Ben...” Birinin kucağında oturmakta olduğunu fark edince açıklamasını kesti. Birinin değil, diye düşündü. Onun kucağında. Yüzündeki renk çekildi. Hafızası yerine gelmişti.

Nora uzanıp elini sıvazladı. “Her şey yolunda, Sara. Bu nazik beyefendi seni kurtardı.”

“Kırbaçlı olan mı?” diye fısıldadı Sara, yanılmış olmak için dua ediyordu.

Nora başıyla onayladı. “Evet, canım, kırbaçlı olan. Ona minnettarlığını göstermelisin ve Tanrı aşkına Sara, lütfen tekrar bayılma. Nişadırım yanımda değil.”

Sara başını salladı. “Tekrar bayılmayacağım,” dedi. Bu sözünü tutabilmek için bir daha adama bakmamasının daha iyi olacağına karar verdi. Ona fark ettirmeden kucağından inmeyi denedi, ama daha kaçmaya başladığında adam belindeki tutuşunu sıkılaştırdı.

Genç kadın hafifçe öne eğildi. “Kim bu?” diye fısıldadı Nora’ya.

Teyzesi omuzlarını silkti. “Henüz bana söylemedi,” diye açıkladı. “Belki de, canım -ona ne kadar minnettar olduğunu söylersen- şey, o zaman bize adını söyleyebilir.”

Sara, adam orada değilmiş gibi konuşmanın kabalık olduğunu biliyordu. Yavaşca dönüp onun yzine bakmadan önce kendini telkin etti. Konuşurken kasten adamın çenesine bakıyordu. “Beni korumak adına tavernaya geldiğiniz için teşekkür ederim, bayım. Sonsuza dek size borçlu kalacağım.”

Genç adam başparmağıyla onun çenesini yukarı kaldırdı. Bakışları esrarlıydı. “Bana minnetten daha fazlasını borçlusun, Sara.”

Genç kadının gözleri panikle büyüdü. “Kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Ona ben söyledim, canım,” diye araya girdi Nora.

“Hiç param kalmadı,” dedi Sara o sırada. “Elimde ne var ne yoksa yolculuğumuz için yer ayırtmak adına kullandım. Bizi limana mı götürüyorsunuz?”

Genç adam başıyla onayladı.

“Altın bir zincirim var, bayım. Yeterli deme olur mu?”

“Hayır.”

Adamın cevabındaki kabalık onu rahatsız etti. Bu kadar saygısızca davrandığı için adama hoşnutsuz bir bakış attı. “Size önereceğim başka bir şeyim yok,” diye bildirdi.

Araba durdu. Nathan kapıyı açtı. Bu kadar iri bir adam için inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Sara daha elbisesini düzeltmeden adam arabadan inmiş, Nora’nın inmesine yardım ediyordu. Adam yolculuk esnasında genç kadını neredeyse arabanın köşesine sıkıştırmıştı.

Aniden kolları tekrar beline dolandı. Sara sanki bir yiyecek uvalıymış gibi arabadan çıkarılmadan önce çantasıyla eldivenlerini alacak zamanı ancak bulabilmışti. Adamı kolunu omuzlarına dolayıp onu kendine çekerek yan taratına

yaslama cüretini gösterdi. Sara bu serbestliğe derhal karşı çıktı. “Bayımı, ben evli bir kadını. Kolunuzu çekin. Bu uygun değil.”

Adamın belli ki duyma güçlüğü vardı, çünkü Sara ona bu emri verdiğinde dönüp ona bakmadı bile. Adam yüksek sesli bir ısıklık çaldığında Sara bir kez daha denemek üzereydi. Ay ışığının aydınlattığı alan o ana dek ıssızdı. Sara göz açıp kapayıncaya kadar kendini etrafı adamlarla çevrili bir halde buldu.

Nathan’ın sadık tayfaları gözlerini Sara’ya diktiler. Daha önce hiç güzel bir kadın görmemiş gibi davranıyorlardı. Genç adam, adamlarının açık bir hayranlıkla yüklü bakışlarına nasıl tepki verdiğini görmek için gelinine baktı. Ama Sara adamlara dikkat etmiyordu. Başını kaldırıp ona bakmakla meşguldü. Nathan karşılık olarak neredeyse gülümseyecekti.

Saygısızlık göstermesin diye onu hızla sıktıktan sonra dikkatini yaşlı kadına çevirdi. “Eşyanız var mı?”

“Var mı, Sara?” diye sordu Nora.

Sara cevap vermeden önce ona demir atmış adamdan kurtulmaya çalıştı. “Size evli bir kadın olduğumu söyledim,” diye mırıldandı. “Şimdi beni bırakın.”

Genç adam kımıldamadı. Sara vazgeçti. “Evet, Nora Teyze, eşyamız var. Giymen için annemin bazı eşyalarını ödünç aldım. Onun da buna aldırmayacağından eminim. Nicholas çantaları Marshall mağazasının önüne koydu. Gidip alalım mı?”

Öne doğru bir adım atmaya çalıştı ve kendini tekrar deve yapışmış halde buldu.

Nathan kalabalığın arkasında adamı Jimbo’yu buldu ve

ona işaret etti. Uzun ve koyu tenli adam gelip Sara'nın önünde durdu. Bu kısmi dev karşısında Sara'nın gözleri büyüdü. Uzun bir süre adamı inceledikten sonra, eğer kulağında sallanan tuhaf altın küpe olmasa adamın çekici görünebileceği sonucuna vardı.

Adam Sara'nın ona baktığını fark etmiş olmalıydı, çünkü aniden tüm ilgisini ona çevirdi. Kalın kollarını göğsünde kavuşturup ona esaslı bir şekilde kaşlarını çatı.

Sara da onun kaş çatışına karşılık verdi.

Gece karası gözlerde ani bir pırıltı belirdi ve ardından adam onu tam bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Genç kadın bu tuhaf davranışa neyin sebep olduğunu biliyordu.

"Eşyaları almaları için iki adam gönder, Jimbo," diye talimat verdi Nathan. "İlk ışıkla beraber *Denizşahini*'yle açılıyoruz."

Sara, bu Viking'in kendini onun planlarına dâhil ettiğini elinde olmadan fark etti.

"Teyzem ve ben artık tamamen güvendeyiz," dedi. "Görünüşe göre bu adamlar... yeterince hoşlar, bayım. Yeterince zamanınızı aldık."

Nathan onu yok saymaya devam ediyordu. Başka bir adama işaret verdi. Epey kaslı ama çökmüş hatları olan bir adam öne çıkınca Nathan başını Nora'ya doğru salladı. "Yaşlı kadınla ilgilen, Matthew."

Nora soluğunu bıraktı. Sara bunun sebebinin birbirinden ayrılmaları olduğunu sandı. Ama istenmeyen koruyucusuyla tartışmadan Nora omuzlarını dikleştirdi ve yavaşça kocaman adama doğru yürüdü.

"Ben yaşlı bir kadın değilim, bayım ve bu aşağılamayı ciddi bir şekilde yok sayacağım. Elli yaşımı geçeli daha bir yıl

oldu. genç adam ve kendimi olabildiğince çevik hissediyordum.”

Nathan'ın kaşı kısmen havalandı, ama gülümsemesini bastırmaya devam etti. Kuvvetli bir fırtına bu yaşlı kadını alaşağı ederdi, genç adama göre o kadar narin görünüyordu, ama ses tonu tıpkı bir kumandan gibi çıkıyordu.

“Teyzemden özür dilemelisin,” dedi Sara.

Genç adam bu yoruma bir tepki gösteremeden Sara, teyzesine döndü. “Duygularını incitmek niyetinde olduğunu sanmıyorum, Nora Teyze. O sadece kaba biri.”

Nathan başını iki yana salladı. Bu konuşma ona göre tuhaftı. “Matthew, kıpırda,” dedi sert bir sesle.

Nora etrafında dolanan adama döndü. “Peki, beni nereye götürdüğünüzü sanıyorsunuz?”

Matthew cevaben onu kollarına alıp kaldırdı.

“İndir beni, seni alçak.”

“Sorun yok, tatlım,” diye karşılık verdi Matthew. “Bana biraz yorulmuş gibi göründün. Benim için bir tüy kadar hafifsin.”

Nora tekrar itiraz etmek üzereydi. Adamın bir sonraki sorusu fikrini değiştirmesine neden oldu. “Bu yaralar nasıl oldu? Bana o lanet şerefsizin adını ver, senin için onun boğazını kesmekten memnun olurum.”

Nora kendisini taşımakta olan adama gülümsedi. Onun yaşının kendisinininkine yakın olduğuna karar verdi ve ne kadar da formda görünen bir adam olduğunu fark etti. Yıllardır kızarmamıştı, ama yanaklarındaki ısınmadan o an kesinlikle kızarmakta olduğunu anladı. “Teşekkür ederim, bayım,” diye kekeleydi, başının tepesindeki topuzu düzeltmek için yoklayarak. “Bu kesinlikle nazik bir öneri.”

Sara, teyzesinin davranışı karşısında hayrete düşmüştü. Nora kirpiklerini kırıştırıyor ve takdim balosunda flört eden bir kız gibi davranıyordu. Gözden kaybolana dek çifti izledi, daha sonra etraflarındaki kalabalığın da yok olduğunu fark etti. Sara aniden aksi kurtarıcısıyla tamamen yalnız kalmıştı.

“Nora Teyzem o adamın yanında güvende olacak mı?” diye sordu bilmek isteyerek.

Adamın cevabı açık bir rahatsızlıkla dolu alçak sesli bir homurdanma oldu. “O homurdanmanın anlamı evet mi hayır mı?” diye sordu genç kadın.

“Evet,” diye cevap verdi adam iç çekerek, genç kadının onun kaburgalarını dürtünce.

“Lütfen bırak gideyim.”

Adam gerçekten de onun dediğini yaptı. Sara o kadar şaşırılmıştı ki neredeyse dengesini kaybediyordu. Belki de, diye bir karara vardı, eğer bu hoş ses tonunu kullanmaya devam edebilirse, adamın diğer emirlere uymasını da sağlayabilirdi. Kesinlikle denemeye değirdi.

“Ben senin yanında güvende olacak mıyım?”

Genç adam ona cevap vermekte hiç acele etmedi. Sara adamın önüne gelip durdu. Ayakkabılarının ucu, adamın çizmelerinin ucuna değiyordu. “Lütfen bana cevap ver,” diye fısıldadı tatlı ve ikna edici bir sesle.

Genç adam onun hoş bir sohbet açma girişiminden etkilanmiş gibi görünmüyordu. Öte yandan hiddeti ortadaydı. “Evet, Sara. Benim yanımda her zaman güvende olacaksın.”

“Ama ben senin yanında güvende olmak istemiyorum,” diye bağırdı genç kadın. Sözler ağzından çıkar çıkmaz bu yorumun kulağa ne kadar da aptalca geldiğini fark etti ve

aceleyle toparlamaya çalıştı. “Demek istiyorum ki, her zaman güvende olmak isterim. Herkes güvende olmak ister. Haydutlar bile...”

Adam ona sırtınca Sara tutarsız konuşmayı kesti. “Ben sen olmadan güvende olmak istiyorum. Nora ve benimle beraber denize açılmayı planlamıyorsun, değil mi? Neden bana bu şekilde bakıyorsun?”

Genç adam onun ilk sorusunu cevapladı, ikincisini ise yok saydı. “Evet, sizinle denize açılıyorum.”

“Neden?”

“İstiyorum da ondan,” dedi genç adam ağır ağır. Ona detayları vermeden önce biraz daha beklemeye karar vermişti. Genç kadının yanakları tekrar kızarıyordu. Nathan bunun sebebinin korku mu öfke mi olduğuna karar veremedi.

Gelininin burnunda hâlâ çiller vardı. Nathan bu duruma memnun oldu. Bu, Nathan’a, kucağına aldığı o haylaz çocuğu anımsatıyordu. Gerçi o artık küçük bir kız değildi. Büyüyüp fazlasıyla güzel bir şeye dönüşmüştü. Ama hâlâ biraz da olsa haylazdı.

Genç kadın onun dikkatini tekrar çekmek için onu gerçekten göğsünden dürttü. “Üzgünüm bayım, ama Nora ve benimle seyahat edemezsiniz,” diye bildirdi. “Başka bir gemi bulmak zorundasınız. Benimle aynı gemide olmak sizin için güvenli olmaz.”

Bu tuhaf açıklama genç adamın bütün ilgisini çekti. “Ah? Peki, nedenmiş o?”

“Çünkü kocam bundan hoşlanmaz,” diye bildirdi genç kadın. Adam ona kuşkulu bir şekilde bakınca devam etti. “St. James Markisi’ni duymuş muydun? Ah, elbette duymuşsundur. Herkes Marki’yi duymuştur. O benim kocam, sizin gibi bir Viking ve benim bir... koruyucuyla beraber yolcu-

luk ettiğimi öğrenirse öfkesinden kudurur. Hayır, korkarım bu yürümez. Neden gülümsüyorsun?”

“Neden bana Viking dedin?” diye sordu genç adam.

Sara omuz silkti. “Çünkü onlardan biri gibi görünüyorsun.”

“Ben de sana cadaloz mu demeliyim?”

“Neden?”

“Çünkü onlardan biri gibi davranıyorsun.”

Sara kendini hüsrarla çığlık atacak gibi hissediyordu.

“Sen kimsin? Ve benden ne istiyorsun?”

“Bana hâlâ borçlusun, Sara.”

“Ah Tanrım, yine bu meseleyi mi açacaksın?”

Onun ağır ağır verdiği baş onayı genç kadını çok kızdırdı. Karşısındaki adam kendini eğlendiriyordu. Sara bu gerçeği fark ettiğinde öfkeli tiradı buhar olup uçtu. Onu asla mantığa davet edemeyeceğini biliyordu. Bu adam çılgının tekiydi. Bu barbardan ne kadar erken kurtulursa o kadar iyi olacağını düşündü. Ama önce onu yatıştırmanın bir yolunu bulmalıydı.

“Pekâlâ,” diye kabul etti. “Sana borçluyum. İşte bu noktada tamamen hemfikiriz. O zaman, lütfen sana tam olarak ne borçlu olduğumu düşünüyorsun, onu söyle bana. Ben de karşılığını vermeye çalışayım.”

Genç adam bir adım öne çıktı, böylece ona cevap vermeden önce bayılırsa eğer onu tutabilirdi. “Benim adım Nathan, Sara.”

“Ve?” diye sordu genç kadın, adamın ona neden aniden adını söylemeye karar verdiğini merak ediyordu.

Kadının kafası ağır basıyordu. Nathan uzun ve yorgun bir iç çekti. “Ve sen, Leydi St. James, bana bir düğün gecesi borçlusun.”

Üçüncü Bölüm

Sara bayılmadı, çığlık attı. Nathan onu susturmaya çalışmadı. Bu kulak tırmalayıcı gürültüye bir saniye daha katlanamadığında onu alıp Zümrüt Gemicilik Şirketi'nin ofislerine sürükledi. Histerik kadını teyzesinin becerikli ellerine teslim etti. Arada bir centilmence tavırlar sergileyebilecek durumda olduğuna inandığı için tekrar dışarı çıkmadan önce kahkahasını tuttu.

Nathan açıklaması karşısında Sara'nın verdiği tepkiden adamakıllı hoşlanmıştı. Leydi Sara hiç de kurnaz değildi. Genç adam onun aklından neler geçtiğine dair endişe etmek zorunda kalacağından şüpheliydi. Tüm hayatı boyunca sinsiliğe şartlanmış olan Nathan, kolay anlaşılan gelinini ferahlatıcı buluyordu. Gürültücü de, diye ekledi biraz düşündükten sonra, ama bir o kadar da ferahlatıcıydı.

Nathan kalan birkaç detayla ilgilendikten sonra, gemideki son tayfalarına katıldı. Jimbo ve Matthew güvertede onu bekliyorlardı. İkisi de kaşlarını çatıyordu, ama Nathan onların saygısızlık gösterilerini atlatmalarına müsaade etmeye karar verdi. Sadık adamlarına Sara ve Nora'yı kamaralarına yerleştirme angaryası yükleyerek zor bir iş vermişti.

“Sonunda çığlık atmayı kesti mi?” diye sordu Nathan.

“Ağzına tıkaç sokmakla tehdit ettiğimde,” diye karşılık verdi Jimbo. İri adamın kaş çatışı derinleşti ve ekledi. “O zaman bana vurdu.”

Nathan öfkesini gizlemedi. “Artık o kadar da korktuğunu sanmıyorum,” dedi kuru bir sesle.

“Hiç korktu mu, ben ondan o kadar emin değilim,” diye araya girdi Matthew. Yaşlıca adam sırtıttı. “Sen onu ofise sürüklerken gözlerinde beliren ateşi fark ettiniz mi? Bana lanet derecede öfkeliymiş gibi geldi.”

Jimbo isteksiz bir şekilde başıyla onayladı. “Sen onu bağırır bir halde bıraktıktan sonra, her şey acımasız bir şaka haline geldi. O tatlı huylu teyzesi bile onu sakinleştiremedi. Leydiniz gerçekten birinin onu çimdiklemesini talep etti, böylece uyanıp her şeyin karanlık bir kâbus olduğunu fark edecekmiş.”

“Aynen, öyle yaptı,” diye ona katıldı Matthew, gülererek. “Felix de onu ciddiye aldı. O cüsseye pek de akıllı bir çocuk sayılmaz.”

“Felix ona dokundu mu?” Nathan kızmaktan çok inanamamıştı.

“Hayır, ona dokunmadı,” dedi Jimbo aceleyle. “Onu hafifçe çimdiklemeyi denedi, hepsi o. Yumuşak başlı davrandığını düşünüyordu. Biliyorsun, çocuk memnun etmeyi seviyor. Çocuk onun yanına yaklaşır yaklaşmaz gelinin vahşi bir kediye dönuştü. Bahse varım, o bir kez daha emir verdiğinde Felix yerine getirmek için o kadar da hevesli olmayacaktır.”

Nathan canı sıkılmış bir halde başını iki yana salladı. Dönmeye yeltendi. Matthew bir sonraki sözleriyle onu durdurdu. “Belki de teyzesiyle aynı yere yerleştirirsek, Leydi Sara daha iyi olur.”

“Hayır.”

İki adam da ona gülümseyince Nathan çıkışının çok ani olduğunu fark etti. “O benim kamaramda kalacak,” diye ekledi, daha yumuşak bir sesle.

Matthew duraksayarak çenesini ovuşturdu. “Pekâlâ, delikanlı, bu bir problem olabilir,” dedi ağır ağır. “Oranın senin kamaran olduğunu bilmiyor.”

Nathan bu açıklama karşısında pek de endişelenmemişti. Matthew’a kaşlarını çatı, ama bunun tek sebebi, denizcinin ona hitap ederken o tuhaf lakabını kullanarak ‘delikanlı’ demiş olmasıydı. Ama Nathan dile dökülmemiş kınamasının da bu işe bir yararının dokunmadığını biliyordu. Hem Matthew hem de Jimbo onunla ne zaman yalnız kalsalar bu küçük düşürücü lakabı kullanırlardı. Yalnız olduklarında onun ‘kaptan’ adını almayı hak edecek kadar deneyimli olduğunu düşünmüyorlardı. Nathan geminin yönetimini devraldığında bu ikili de ona kalmıştı. Bu iki adam kısa sürede fazlasıyla kıymetli olduklarını kanıtlamışlardı. Korsanlığın tüm girdi çıktılarını biliyorlardı ve ona da yöntemi göstermişlerdi. Onların kendilerini, Nathan’ın koruması olarak düşündüklerini biliyordu. Bunu ona ne kadar sık söylediklerini ancak Tanrı bilirdi. Ama geçmişte onu kurtarmak için hayatlarını sayısız kez tehlikeye atmışlardı. Sadakatleri, rahatsızlık verici alışkanlıklarına fark atardı.

İki adam da yüzlerinde beklenti dolu bir ifadeyle ona bakınca Nathan konuştu. “İçinde olduğu kamaranın kime ait olduğunu kısa sürede anlar.”

“Teyzesi kötü bir halde,” dedi Matthew o sırada. “Bahse varım birkaç kaburgası çatlamıştır. O uyur uyumaz yaralarını sarıp gövdesini sıkıca saracağım.”

“Ona Winchester’lar zarar vermiş, değil mi?” diye sordu Jimbo.

Nathan başıyla onayladı. “Hangi piç kurusu kardeş yapmış?” diye sordu Matthew.

“İşin iç yüzünde Henry’nin parmağı var gibi görünüyor,” diye açıkladı Nathan. “Ama diğer kardeşlerin de haberdar olduklarını tahmin edebiliyorum.”

“Nora’yı evine mi götürüyoruz?” diye sordu Matthew.

“Göstergemiz bu yöne doğru,” diye yanıtladı Nathan. “O kadınla başka ne halt edebiliriz bilmiyorum. Yolculuğu atlabilecek kadar güçlü mü?” diye sordu Matthew’a. “Yoksa denizdeyken cenazesini kaldırmak zorunda mı kalacağız?”

“Üstesinden gelir,” diye tahmin yürüttü Matthew. “Tüm o yara berelerin altında dayanıklı bir postu var. Evet, gerçekten hoş bir şekilde onu şımartırsam, üstesinden gelir.” Jimbo’nun yan tarafına dirsek attıktan sonra ekledi. “Şimdi iki zayıf durumdaki insana bakıcılık ediyor olacağız.”

Nathan, adamın ona yem attığını biliyordu. Arkasını dönüp yürüdü. Jimbo arkasından seslendi. “Senden bahsediyor, delikanlı.”

Nathan merdivenlerde gözden kaybolmadan önce elini havaya kaldırıp müstehcen bir hareket çekti. Adamların içten kahkahaları arkasından geliyordu.

Sonraki birkaç saat, *Denizşahini*’ndeki herkes için görevlerle dolu olarak geçti. Yükler bağlandı, yelken açıldı, çapa çekildi ve denize açılma emri verilmeden önce sekiz tane top son bir kez temizlenip yağlandı.

Nathan kendini kusacak gibi hissedip midesi onu durmaya zorlayana dek bu işi üstlendi. Nathan tekrar aşağı inerek kırk iki denizciye emir verme işini devraldı.

Açıldıkları ilk birkaç gün bu deniz tutması bir ritüel halini almıştı. Nathan bu başarısızlıkla başa çıkmayı öğrenmişti. Matthew ve Jimbo'nun dışında kimsenin bu sorundan haberi olmadığından emindi, ama bu gerçek genç adamın utancını hiç de azaltmıyordu.

Eski deneyimlerinden bildiği üzere görev dışı kalana dek birkaç saati vardı. Nathan, iyi olduğundan emin olmak için gelinine bakmaya karar verdi. Eğer talih ondan yanaysa, genç kadın uyuyor olurdu ve kaçınılmaz yüzleşme de daha sonraya ertelenirdi. Tanrı biliyor, kadının bitkin düşmüş olması gerekirdi. Nathan'ın gelini yirmi dört saattir ayakta idi ve kocasının gerçekten de o olduğunu öğrendiği geçirdiği öfke nöbeti onu kesinlikle bitap düşürmüştü. Yine de, eğer uyumuyorsa, Nathan onunla konuşup bu işi çözmeye, tamamlamaya ve işi bitirmeye kararlıydı. Kuralları ona ne kadar önce bildirirse, Sara da Nathan'ın ortak gelecekleri hakkındaki beklentilerine uyum sağlayacak noktaya o kadar erken gelirdi.

Nathan'ın tahminine göre genç kadın yine histerik bir hal alacaktı. Kendini kaçınılmaz yalvarmalara ve ağlamalara hazırlayarak kapıyı açtı.

Sara uyumuyordu. Nathan kamaraya girer girmez genç kadın yataktan kalktı ve elleri iki yanında yumruk olmuş bir vaziyette onunla yüzleşmek üzere durdu.

Öfkesini ya da korkusunu henüz pek de atlamamış olduğu belliydi. Kamaranın içi basık ve havasızdı. Nathan kapıyı arkasından kapattı ve kare şeklindeki büyük odanın ortasına geldi. Yukarı uzanıp tavana inşa edilmiş kare kapağı kaldırıırken Sara'nın kendisine baktığını hissedebiliyordu. Geçici pencereyi üçüncü oluğa dayadığı bir sopayla destekledi.

Temiz deniz havası ve gün ışığı kamaraya doldu. Bunun üzerine Nathan'ın midesi yalpa yaptı. Genç adam derin bir nefes alıp kapıya doğru yürüdü ve oraya yaslandı. Zihninin gerilerinde, gelininin kaçmaya karar verebileceği düşüncesi vardı. Onu kovalayabilecek durumda değildi, bu yüzden tek çıkışı kapatmayı seçti.

Sara uzunca bir süre Nathan'a baktı. Genç kadın titrediğini hissedebiliyor, öfkesinin idareyi ele almasının an meselesi olduğunu biliyordu. Ama bedeli ne olursa olsun, öfkesini ondan gizlemeye kararlıydı. Bu barbarın önünde herhangi bir duyguyu göstermek kesinlikle kötü bir başlangıç olurdu.

Nathan'ın yüzündeki ifade tevekkül içeriyordu. Kollarını göğsünde birleştirmişti ve duruşu rahatı.

Sara onun uyuyabilecek kadar sıkılmış göründüğünü düşündü. Bu pek anlamlı değildi. Adamın yoğun bakışları ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oluyordu. Bakışlarına karşılık vermek için kendini zorladı. Bu adamın karşısında sinmeye niyeti yoktu ve bu kaba bakışma yarışmasını birisi kazanacaksa, bu kendisi olacaktı.

Nathan, gelininin korkusunu umutsuzca saklamaya çalıştığını düşündü. Bu konuda iyi bir iş çıkardığı söylenemezdi, gözleri çoktan bulutlanmıştı ve titriyordu.

Tanrım, genç adam başka bir histeri turunu kaldırabilme-yi umuyordu. Midesi geminin yükselip alçalmasını protesto ediyordu. Nathan bu hissi bastırıp uğraşmakta olduğu meseleye odaklanmaya çalıştı.

Sara güzel bir kadındı. Güneşli huzmeleri saçlarını kah-verengiden çok altın gibi gösteriyordu. Her şeye rağmen Winchester ailesinden bir iz var, diye düşündü genç adam kendi kendine.

Hâlâ o zevksiz koyu mavi elbiseyi giyyordu.

Onun fikrine göre yaka bölgesi lanet derecede açıktı. Bu gerçeği ona daha sonra söylemeyi düşünüyordu, bunu Sara korkusundan kurtulduktan sonra söyleyecekti, ama genç kadının ani kaş çatışı, fikrini değiştirmesine neden oldu. Bu kadının idarenin kimde olduğunu anlaması bir zorunluluktı.

Kapıda, gölgelerin içinde durdu ama Sara onun sağ kolunun yan tarafı boyunca uzanan uzun ve kötü yarayı görebiliyordu. Böyle bronz bir tendeki beyaz yara dikkat çekiciydi. Sara onun böyle korkunç bir şekilde nasıl yaralandığını merak ederek uzunca bir süre oraya baktı. Ardından yumuşak bir şekilde iç geçirdi.

Nathan hâlâ uygunsuz derecede üzerine oturmuş olan açık kahverengi pantolonu giyyordu. Sara'ya göre adamın bunun içinde nefes alması bile mucizeydi. Beyaz gömleğinin düğmeleri beline kadar açıktı, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Nathan'ın kıyafetlerinin uygunsuzluğu, onu en az ani kaş çatışı kadar rahatsız etti. İnsanın böyle güzel bir gemide seyahat ederken bu kadar münasebetsiz giyinmemesi gerektiğini söylemek için daha sonrayı beklemeye karar verdi. Ama onun yoğun kaş çatışı fikrini değiştirmesine neden oldu. Artık evli olduğu için şu anda ondan ne beklendiğini anlaması bir zorunluluktı.

“Bir taverna fahişesi gibi giyinmişsin.”

Sara'nın bu aşağılamayı tam olarak anlaması tam bir dakika aldı. Başta tepki gösteremeyecek kadar afallamıştı. Ardından yüksek sesle solugunu tuttu.

Nathan gülümsemesini sakladı. Sara ağlamak üzere gibi görünmüyordu. Aslına bakılacak olursa, onu öldürmek isti-

yormuş gibi görünüyordu. Bu iyi bir başlangıçtı. “Yakandan dışarı taşıyorsun, gelinim.”

Genç kadının elleri anında elbisesinin üst kısmını kapattı. Bir kalp atımlık sürede yüzü parlak kırmızıya dönmüştü. “Bu, gece yürürken beni gizleyebilecek kadar koyu olan tek elbiseydi...” Gerçekten kendini savunmaya başladığını fark edince açıklamasına bir son verdi.

“Gizlemek mi?” dedi Nathan ağır ağır. “Sara, bu hiçbir şeyi gizlemiyor. İleride bu kadar açık elbiseler giymeyeceksin. Senin vücudunu gören tek kişi ben olacağım. Beni anladın mı?”

Ah, gayet iyi anlamıştı. Bu adamın terbiyesiz bir hödük olduğu sonucuna vardı. Ne kadar da kolay bir şekilde okları ona çevirmişti. Sara başını iki yana salladı. Kendisinin de hesap vereceği bir sürü şey varken onu böyle savunmasız bir duruma sokmasına izin vermeye niyeti yoktu Sara’nın.

“Sen de bir barbar gibi görünüyorsun,” dedi pat diye. “Saçın modaaya uygun olandan çok daha fazla uzun ve kıyafetlerin... haydutlara yaraşır türden. Böyle güzel bir gemide yolculuk eden misafirler görünüşlerinin kusursuz olmasına dikkat etmeli. Sen az önce çuval taşımış gibi görünüyorsun,” diye ekledi başını sallayarak. “Kaş çatışın da çok çirkin.”

Nathan bu aptalca sohbetle işinin bittiğine karar verdi ve ortadaki asıl meseleye dönmeyi denedi.

“Pekâlâ, Sara,” diye söze başladı. “Şunu atlat ve konuyu kapat.”

“Neyi atlatıp konuyu kapatayım?”

Nathan’ın iç çekişi uzun, yorgundu ve bu da Sara’yı tamamen çileden çıkardı. Sara umutsuzca öfkesini dizginlemeye çalışıyordu, ama ona bağırma dürtüsü başının zonk-

lamasına ve boğazının ağrmasına neden oluyordu. Gözleri yaşlarla parlamaya başladı. Sara onu affetmeyi düşünmeye bile başlamadan önce adamın ona açıklaması gereken çok fazla şey olduğunu düşündü ve genç kadın onun günahlarının affedilemeyecek kadar ölümcül olduğuna karar vermeden önce bu işi halletse iyi olurdu.

“Ağlama krizi ve yalvarmalar,” diye açıkladı Nathan omuz silkerek. “Korktuğun çok belli,” diye devam etti. “Ağlamak üzeresin, değil mi? Benden seni evi götürmemi isteyeceğini biliyorum, Sara. Sana ne söylersen söyle ya da ne yaparsan yap benimle kalacağını açıklayarak, seni yalvarıp küçük düşmekten alıkoymaya karar verdim. Ben senin kocam, Sara. Buna alış.”

“Ağlarsam rahatsız mı olursun?” diye sordu genç kadın, sesi biri onu boğazlıyormuş gibi çıkıyordu.

“Zerrece rahatsız olmam,” dedi genç adam. Bu bir yalandı elbette, çünkü onu üzgün görmekten rahatsız olurdu, ama bu gerçeği itiraf etmeyecekti. Kadınlar genellikle bu tür bilgileri erkeklere karşı kullanır ve bir şey istedikleri her seferinde gözyaşlarına boğulurlardı.

Sara derin bir nefes aldı. Kontrolünü yeniden kazanana kadar tek bir kelime daha etmeye cesaret edemiyordu. Bu adam gerçekten de onun yalvaracağını mı düşünüyordu? Tanrı şahidi olsun, o iğrenç bir adamdı. Hem de göz korkutucuydu. En ufak bir şefkat barındırmıyor gibi görünüyordu.

Uzun bir süredir içinde biriktirdiği tüm acı verici soruları ona soracak cesareti toplarken Nathan’a bakmaya devam etti. Onun kendisine doğruyu söyleyeceğinden şüpheliydi ama kendini savunmak adına ne söyleyeceğini duymak istiyordu.

Nathan onun ağlamaya hazır gibi göründüğünü düşünüyordu. Sara'nın onun karşısında açıkça dehşete düştüğü kısma geri döndüğüne karar verdi. Lanet olsun, onun bir kez daha bayılmamasını umuyordu. Daha zayıf olan bu cinse karşı çok az sabrı vardı, ama Sara'nın kendisinden çok fazla korkmasını istemediğini fark etti.

Aslında onun adına biraz da olsa üzülmüyordu. Genç kadınının onunla evli olmayı istemesi mümkün değildi. Ne de olsa o bir St. James'ti ve genç kadın da bir Winchester olarak büyümüştü. Ondan nefret etmek üzere yetiştirildiğine şüphe yoktu. Zavallı Sara bu işteki kurban, çılgın bir kralın kan davalı iki ailenin arasındaki farkları düzeltmek için kullandığı bir piyondur.

Ama Nathan onun için geçmişi değiştiremezdi. O kontratta imzası vardı, buna mecburdu ve bunu onurlandırmaya kararlıydı.

"Bu evliliğe sırtımı dönmeyeceğimi de anlamış olabilirsin," diye belirtti sert bir sesle. "Ne şimdi ne daha sonra."

Bu açıklamadan sonra geleceği kesin olan histeri krizini sabırla beklemeye başladı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Genç kadın o kadar yumuşak bir fısıltıyla konuşmuştu ki, Nathan onu doğru duyduğundan emin olamadı. "Ne dedin sen?"

"Neden bu kadar çok bekledin?" diye sordu genç kadın, daha güçlü bir sesle.

"Ne yapmak için bekledim?"

Nathan onun karşısında afallamış görünüyordu. Sara bir derin nefes daha aldı. "Beni almaya gelmek için," diye açıkladı. Sesi titriyordu. Öfkesine biraz daha tutunmak adı-

na ellerini kenetledi ve sonra devam etti. “Neden gelip beni almak için bu kadar çok bekledin?”

Genç adam onun sorusu karşısında o kadar şaşırılmıştı ki hızlı bir cevap veremedi. Nathan’ın onun bir cevabı hak ettiğini bile düşünmemiş olması, Sara’nın tutunmakta olduğu gururunun son kırıntısına bir darbeydi. Sara neredeyse bağırarak sordu. “Seni ne kadar uzun süre beklediğim konusunda bir fikrin var mı?”

Genç adamın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Az önce gelini ona bağırıyordu. Genç kadına aklını yitirdiğini düşünüyor-muş gibi bakıyordu.

Ardından yavaşça başını iki yana salladı. Sara’nın kontrolü çöktü. “Hayır mı?” diye bağırdı. “Senin için o kadar mı önemsizdim de, beni almak için buraya gelme zahmetine bile katlanmadın?”

Nathan onun sorularıyla afallamıştı. Onun sesini yükseltmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu, ama söyledikleri Nathan’ı öyle bir hayrete düşürmüştü ki ne yanıt vereceğinden emin olamıyordu.

“Senin almaya daha önce gelmediğim için kızgın olduğuna inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?” diye sordu.

Sara ulaşabileceği en yakın nesneyi iki eliyle kavradı ve ona fırlattı. Neyse ki lazımlık boştu. “Kızgın mı?” diye sordu, kumandanlara yaraşır bir kükremeyle. “Kızgın olduğumu sana düşündüren nedir, Nathan?”

Nathan lazımlıktan ve onu takip eden iki şamdandan kaçındıktan sonra tekrar kapıya yaslandı. “Ah, bilmem,” dedi ağır ağır. “Sanki biraz sıkıntılı görünüyorsun.”

“Sanki biraz...” Genç kadın başka bir şey söyleyemeyecek kadar öfkeliydi.

Nathan başıyla onaylarken sırtışı gözden kaçmayacak kadar belirgindi. “Sıkıntılı görünüyorsun,” diye onun yerine cümleyi bitirdi.

“Bir tabancan var mı?”

“Evet.”

“Ödünç alabilir miyim?”

Genç adam gülmemek için kendini zorladı. “Tabancamı neden ödünç almak istiyorsun, Sara?”

“Seni vurmak istiyorum, Nathan.”

Genç adam o an kahrkaha attı. Sara ondan nefret ettiğine karar verdi. Bu yaygara ona çok gelmişti. Hüsrarla ağlamak istiyordu. Her şeye rağmen belki de akrabaları haklıydı. Belki de genç adam onu hor görüyordu, hatta belki annesiyle babasının söylediği kadar.

Sara savaşımdan vazgeçip tekrar yatağın üzerine oturdu. Elleri kucagında birleştirip bakışlarını aşağıda tuttu. “Lütfen kamaramı terk et. Eğer bana olan davranışların için üzgün olduğunu açıklamak istersen, bunu yarın yapabilirsin. Şu an senin bahanelerini dinleyemeyecek kadar yorgunum.”

Nathan duyduklarına inanamıyordu. Bu kadın ona emir vermeye cüret ediyordu. “Evliliğimiz bu şekilde işlemeyecek, Sara. Ben emir veririm, sen onlara uyarsın.”

Sesi sert ve öfkeliydi. Bu kasıtlıydı elbette, çünkü ne demek istediğini Sara’nın anlamasını istiyordu. Muhtemelen onu tekrar korkuttuğunu düşündü. Sara açık bir heyecanla ellerini bükmeye başladı ve Nathan ona karşı böyle göz korkutucu taktikler uyguladığı için kendini biraz suçlu hissetti. Bu mesele yaklaşımını yumuşatamayacağı kadar önemliydi. Nathan, gelini ağlamaya başladığı zaman ne kadar acıması görünürse görünsün ya da sesi ne kadar zavallı çıkarsa çıksın geri adım atmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Sara uzunca bir süre ellerini bükmeye devam etti, kocasının o inatçı boynu parmaklarının arasındaymış gibi hayal ediyordu. Bu hayal, ruh halini aydınlattı.

Nathan homurdanınca onu gerçekliğe döndürdü. “Beni duydun mu, gelinim?”

Tanrım, Sara bu ‘gelin’ hitabından nasıl da nefret ediyordu!

“Evet, seni duydum,” diye yanıtladı. “Ama gerçekten anlamıyorum. Neden evliliğimiz böyle işleyecekmiş?”

Gözyaşları tekrar gözlerine dolmuştu. Nathan kendisini gulyabani gibi hissetti. “Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Sadece evliliğimizin tam aksi şekilde ilerleyeceğini sanıyordum. Evet, her zaman öyle düşünmüştüm,” diye ekledi aceleyle, genç adam ona yoğun bir şekilde kaşlarını çatınca.

“Ah? Bu evliliğin nasıl ilerleyeceğimi düşündün?”

Genç adam onun fikriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Sara hemen onu ciddiye aldı. Omuzlarını kaldırarak narin bir şekilde omuz silkti. “Şey, ben her zaman ne istediğimi sana söylemenin benim görevim olduğunu sanıyordum.”

“Ve?” diyerek genç adam onu devam etmesi için destekledi, Sara açıklamasına son verince.

“Ve arzularımı bana sağlamak da her zaman senin görevin olacaktı.”

Sara karşısındakinin karanlık ifadesinden bu fikri duymaktan hoşlanmadığını söyleyebilirdi. Tekrar sinirlenebileceğini hissediyordu. “Bana şefkat göstermen gerekiyor, Nathan. Söz verdin.”

“Sana şefkat göstereceğime söz vermedim,” diye bağıra-

rak karşı çıktı genç adam. “Tanrı aşkına kadın, sana hiçbir söz vermedim.”

Sara onun bu yalanla kurtulmasına izin vermeyecekti. Onunla yüzleşebilmek için hızla ayağa kalktı. “Ah, evet, söz verdin,” diye bağırdı o da. “Kontratı okudum, Nathan, hem de baştan sona. Arazi ve hazine karşılığında beni güvende tutman gerekiyor. Ayrıca iyi bir koca, nazik bir baba olman gerekiyor ve her şeyden öte, Viking, beni sevip şefkat göstermen gerekiyor.”

Nathan donup kalmıştı. Aniden kendini tekrar kakhaha atacak gibi hissetti. Konu değişikliği çileden çıkarıcıydı. Neşelendiriciydi de.

“Gerçekten seni sevmemi ve sana şefkat göstermemi istiyorsun?”

“Kesinlikle istiyorum,” diye yanıt verdi Sara. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Beni sevip şefkat göstereceğine söz verdin, Nathan. Ve Tanrı şahidimdir, bunu yapacaksın.”

Tekrar yatağın üzerine oturdu ve elbisesinin katlarını düzelterek oyalandı. Yanaklarındaki kızarıklık utandığını ele veriyordu.

“Peki, ben seni sevip şefkat gösterirken senin ne yapman gerekiyor?” diye sordu genç adam. “Senin bana verdiğin sözler nedir, gelinim?”

“Ben bir söz vermedim,” diye karşılık verdi genç kadın. “Sadece dört yaşındaydım, Nathan. Kontratı imzalamadım. Sen imzaladın.”

Genç adam gözlerini kapatıp ona kadar saydı. “O zaman babanın imzasını onurlandırman gerektiğine inanmıyorsun, öyle mi? Onun senin adına vermiş olduğu sözler bağlavıcı değil mi?”

“Ben bunu söylemedim,” diye fısıldadı Sara. Yüksek sesle iş geçirip devam etti. “Elbette onları onurlandıracağım. Onlar bana adımla beraber verildi.”

“Peki ya onlar nedir?” diye talep etti genç adam.

Sara ona cevap verene kadar uzun bir süre geçti. Son derece hoşnutsuz görünüyordu. “Ben de seni sevip şefkat göstermek zorundayım,” diye mırıldandı.

Nathan tatmin olmamıştı. “Ve?”

“Ve ne?” diye sordu Sara haberi yokmuş gibi yaparak.

Nathan o an oracıkta gelininin kendisini çıldırtmaya çalıştığına karar verdi. “Ben de kontratı baştan sona okudum,” dedi tersçe. “Sabrımı sına.”

“Ah, pekâlâ,” diye karşılık verdi Sara. “Bir de sana itaat etmek zorundayım. İşte, şimdi mutlu oldun mu?”

“Evet,” dedi genç adam cevaben. “İşte başladığımız noktaya geri döndük,” dedi. “Sana daha önce de söylediğim gibi, emirleri veren benim, onlara itaat edecek olan da sensin. Ve bana bir kez daha neden diye sormaya cüret edeyim deme.”

“Emirlerine itaat edeceğim, Nathan... mantıklı olduğunu düşündüğümde edeceğim.”

Genç adamın hoş görüsünün bir sınırı vardı. “Mantıklı olduklarını düşünüp düşünmemen lanet olası umurunda değil,” diye kükredi. “Dediğimi yapacaksın.”

Adam ona sesini yükseltmiş olduğu için Sara hiç de üzül-müşe benzemiyordu. Konuşurken sesi ılımlıydı. “Bir hanımın yanında küfür etmemelisin, Nathan. Bu çok bayağı bir şey ve sen de bir markisin.”

Genç adamın yüzündeki bakış dondurucuydu. Sara tamamen bozguna uğramış gibi hissediyordu. “Benden nefret ediyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

Sara ona inanmamıştı. Tanrım, sadece görünüşü bile Nathan’ı hasta etmeye yetiyordu. Ten rengi griye çalmaya başlamıştı. “Ah, evet, benden nefret ediyorsun,” diye iddia etti. “Beni kandıramazsın. Ben bir Winchester’ım ve sen de tüm Winchester’lardan nefret ediyorsun.”

“Senden nefret etmiyorum.”

“Bana bağırman gerekmiyor. Ne de olsa sadece uygun bir sohbet yürütmeye çalışıyorum ve sen de en azından öfkemi kontrol edebilirsin.” Sara ona tekrar bağırması için fırsat vermedi. “Çok yorgunum, Nathan. Artık dinlenmek istiyorum.”

Genç adam onun istediğini yapmasına müsaade etmeye karar verdi. Çıkmak için kapıyı açtı, ardından geri döndü.

“Sara?”

“Evet?”

“Benden hiç korkmuyorsun, değil mi?”

Nathan oldukça hayrete düşmüş görünüyordu. Sanki bu gerçeği yeni fark etmiş gibiydi. Sara başını iki yana salladı. “Hayır.”

Nathan tekrar döndü, böylece Sara onun gülümsediğini göremedi.

“Nathan?”

“Ne var?”

“Seni ilk gördüğümde senden birazcık korkmuştum,” diye itiraf etti Sara. “Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı?”

Genç adamın cevabı kapıyı çarpmak oldu.

Sara tekrar yalnız kaldığı an gözyaşlarına boğuldu. Ah, ne kadar da saf ve aptaldı. Gelip gelinini sahiplenecek altın zırlı-

lı mükemmel şövalyesini hayal ederek ziyan ettiği o kadar yılı düşünüyordu da. Onu kendisine sırlıslıkla âşık, nazik, anlayışlı ve duyarlı bir adam olarak hayal etmişti.

Hayalleri onunla dalga geçiyordu. Şövalyesinin altından çok paslı bir zırhı vardı. Ve az önce ancak bir keçi kadar anlayışlı, şefkatli ve sevgi dolu olduğunu kanıtlamıştı.

Sara, bitkinlik galip gelene dek kendi adına üzölmeye devam etti.

Nathan bir saat sonra ona bakmaya geldi. Sara uyuyordu. Kıyafetlerini çıkarma zahmetine girmemiş, renkli yorganın üzerinde uyuyordu. Karın üstü yatmış, kolları genişçe iki yana açılmıştı.

Hoş bir duygu genç adamın içine doldu. Tuhaf ve tamamen yabancı bir duyguydu bu, ama onu yatağında bulmak-tan oldukça hoşlandığını fark etti. Nora'nın alyansının hâlâ Sara'nın parmağında olduğunu fark etti. Tuhaf ama bunu görmekten hoşlanmamıştı. Sadece kendi mantıksız rahatsızlığından kurtulmak için genç kadının parmağından yüzüğü çekip çıkardı ve alyansı kendi cebine koydu.

Dikkatini Sara'nın kıyafetlerini çıkarmaya verdi. Genç kadının sırtında uzun bir sıra boyunca uzanan küçük kancaları açıp elbiseyi çıkardı. Ayakkabıları ve çorapları da onu takip etti. Bu görevi yerine getirirken kendini beceriksiz hissediyordu ve iç etekler onu neredeyse alt edecekti. Bağdaki düğümü açmak imkânsızdı. Nathan bağı açmak için bıçağının ucunu kullandı. Nathan gelininin ipek iç gömleğini ortaya çıkarana kadar görevine odaklandı. Beyaz kumaş yakasındaki dantel işlemesiyle, Sara fazlasıyla kadınsıydı.

Nathan içindeki dürtüye teslim oldu ve elinin tersini gelininin sırtında gezdirdi.

Sara uyanmadı. Nathan onun kıyafetlerinin geri kalanını yandaki koltuğa koyarken o uykusunda hafifçe iç geçirdi ve yuvarlanarak sırt üstü döndü.

Nathan ne kadar uzun bir süre orada durup ona baktığını bilmiyordu. Genç kadın uyurken öyle masum, öyle güven dolu, öyle narin görünüyordu ki. Kirpikleri siyah ve gürdü. krema gibi teninin üzerinde çok çarpıcı görünüyordu. Nathan'a göre Sara'nın vücudu muhteşemdi. İnce iç gömleğinin sadece kısmen örttüğü göğüslerinin dolgunluğu onu tahrik etti. Ona fiziksel olarak tepki gösterdiğini fark edince kama-radan çıkmak üzere döndü.

Tanrı aşkına, onunla ne yapacaktı? Gelini kadar büyüleyici biriyle arasındaki mesafeyi nasıl koruyacaktı?

Başka bir mide bulantısı dalgası çarpınca Nathan bu soruları bir kenara bıraktı. Midesinin şiddetle sallanmasının geçmesini bekledi, ardından çengelden bir battaniye alıp Sara'nın üzerine örttü. Eli Sara'nın yüzüne değdi ve genç kadın içgüdüsel olarak yanağını onun eklemelerine sürtünce gülümsemesine engel olamadı. Genç kadın ona sevgi dolu bir kedi yavrusunu hatırlatıyordu.

Sara döndü ve dudakları genç adamın tenine değdi. Nathan aniden elini çekti. Odadan çıkıp Sara'nın teyzesine bakmaya gitti. Nora huzur içinde uyuyor gibiydi. Solgun görünüyordu, nefes alış veriş i rahat değildi ama çok fazla acı içindeymiş gibi de görünmüyordu. İfadesi huzurluydu. Nathan cebindeki yüzüğü hatırladı. Yatağın yanına yürüyüp kadının elini kaldırdı ve alyansı yerine taktı.

Nora gözlerini açıp ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, sevgili delikanlı. Artık Johnny'min yüzüğü bende olduğundan daha iyi dinlenebilirim."

Nathan onun minnetini kısa bir baş onayıyla kabul ettikten sonra kapıya doğru yürüdü. “Benim duygusal bir aptal olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” diye seslendi Nora.

Genç adamın gülümsemesi hızlıydı. “Evet,” dedi. “Düşünüyorum.”

Onun bu açık sözlü dürüstlüğü kadının kıkırdamasına neden oldu. “Sara’yla konuştun mu?” diye sordu.

“Konuştum.”

“O iyi mi?” diye sordu Nora. Genç adamın ifadesini görebilmek için onun kendine dönmüş olmasını diliyordu.

“Uyuyor,” dedi Nathan. Kapıyı açıp dışarı çıkmak üzere harekete geçti.

“Bekle,” diye seslendi Nora. “Lütfen henüz gitme.” Nathan onun sesindeki sarsılmaya tepki verip derhal döndü. “Çok korkuyorum,” diye fısıldadı kadın.

Nathan kapıyı kapatıp tekrar Nora’nın yanına yürüdü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Rahat görünüyordu, yüzündeki kaş çatışı sayılmazsa tabi. “Korkmana gerek yok,” dedi ona. Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. “Artık güvendesin, Nora.”

Kadın başını iki yana salladı. “Hayır, yanlış anladım,” diye açıklamaya başladı. “Kendim için korkmuyorum, sevgili delikanlı. Endişem sen ve Sara için. Kendini nasıl bir şeyin içine soktuğun hakkında bir fikrin var mı? O adamların neler yapabileceklerini bilmen mümkün değil. Açgözlülük yüzünden ne kadar dibe bataabileceklerini ben bile düşünmüyorum. Peşinden geleceklerdir.”

Nathan omuz silkti. “Hazırlıklı olacağım,” diye cevap verdi. “Winchester’lar benim için sorun değil.”

“Ama sevgili delikanlı, onlar-”

“Nora, benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun,” diye karşılık verdi Nathan. “Sana her sorunla baş edebilirim dediğimde, bana inanmak zorundasın.”

“Sana ulaşmak için Sara’yı kullanacaklar,” diye fısıldadı Nora. “Eğer mecbur kalırlarsa, ona zarar verirler,” diye ekledi başını sallayarak.

“Benim olanı korurum.” Genç adamın sesi sert ve vurguluydu.

Onun bu küstahlığı Nora’yı da sakinleştirdi. Yavaşça başıyla onayladı. “İnanıyorum ki korursun,” dedi. “Ama Winchester kadınlarına ne olacak?”

“Hepsini mi kastediyorsun, yoksa özel birini mi?”

“Sara.”

“Üstesinden gelecektir,” dedi genç adam. “Sara artık bir Winchester değil. O bir St. James. Onun güvenliği için endişelenirsen benim yeteneklerimi aşağılamış olursun. Varlıklarımı korurum.”

“Varlıklarını mı?” diye tekrarladı Nora. “Bir eşten bu şekilde bahsedildiğini hiç duymamıştım.”

“Yıllarca İngiltere’den uzak kaldın, Nora. Ama bu süreçte hiçbir şey değişmedi. Bir eş hâlâ kocasının varlığıdır.”

“Sara’nın çok hassas bir kalbi vardır,” dedi Nora, konuyu biraz değiştirerek. “Geçen yıllar onun için pek kolay değildi. Bu evlilik kontratı yüzünden bir yabancı olarak görüldü. Kimileri öz ailesinin ona cüzamlı gibi davrandığı söyleyebilir. Diğer genç leydilerin dört gözle beklediği etkinliklerin hiçbirine Sara’nın katılmasına izin verilmedi. Tüm bu patırtı hep kız kardeşi Belinda üzerinden ilerledi.”

Nora nefes almak için duraksadıktan sonra devam etti. “Sara kız kardeşiyle annesi ve babasına sıkı sıkıya sadık-

tır elbette, ama onlardan herhangi birine gününün tek bir anını bile neden verdiğini hayatım boyunca anlayamadım. Sara'nın kız kardeşine dikkat etmen iyi olur, çünkü en az Henry Amcası kadar kurnazdır. Aynı kötücül kumaştan yapılmışlar."

"Çok fazla endişeleniyorsun, Nora."

"Sadece... Sara'yi anlamamı istiyorum," diye fısıldadı kadın.

Nora'nın sesindeki hırıltı geri dönmüştü ve yorulmakta olduğu belliydi. "Benim Sara'm bir hayalcidir," diye devam etti. "Çizimlerine bak, ne demek istediğimi anlarsın. Çoğu zaman akli bir karış havadadır. Sadece insanların içindeki iyiyi görür. Babasının da kardeşleri gibi olduğuna inanmak istemiyor. Burada suç, Sara'nın annesine ait, tabi ki. Bunca yıl boyunca kızına yalan söyledi, diğerlerinin işlediği her bir günah için bahaneler üretti."

Nathan bir yorum yapmadı.

"Sevgili delikanlı," diye Nora tekrar başladı.

Genç adamın ani kaş çatışı onu durdurdu. "Hanımefendi, seninle bir anlaşma yapacağım," dedi Nathan. "Eğer bana sevgili delikanlı demekten vazgeçersen, ben de sana yaşlı kadın demeyeceğim. Anlaştık mı?"

Nora gülümsedi. Dev adama yan gözle bakıyordu. Büyük varlığı, odayı dolduruyordu. "Evet, sana sevgili delikanlı diye seslenmek oldukça aptalca," diye kıkırdayarak ona katıldı. "Sana Nathan deme iznim var mı?"

"Var," diye karşılık verdi genç adam. "Sara'yla ilgili endişelerine gelince, hepsi gerçek dışı. Kimsenin onu incitmesine izin vermem. O benim karım ve ona her zaman nazik davranacağım. Zamanla iyi talihinin farkına varacak."

Genç adam ellerini generalleri andırır bir tavırla arkasında birleştirmişti ve küçük odada volta atıyordu.

“Bir de onu dün akşam o haydutlardan etkili bir şekilde korumuş olduğun gerçeği var,” dedi Nora. “Ona iyi bakacağını biliyorum. Sadece onun hassas duygularını da göz önünde bulunduracağını umuyorum, Nathan. Anlarsın ya, Sara çok utangaçtır. Düşüncelerini bastırarak içinde tutar. Onun ne hissettiğini bilmek çok zordur.”

Bu açıklama karşısında Nathan kaşını kaldırdı. “Aynı kайдından mı bahsediyoruz, hanımefendi?”

Nora’nın sırtışı etkiliydi. Topuzundan çıkan bir tutam saçı düzeltmek için duraksadı. “Yeğenimle yaptığınız konuşmanın ufak bir parçasına kulak misafiri oldum,” diye itiraf etti. “Başkalarını dinleme alışkanlığım yoktur,” diye ekledi, “ama siz ikinizin ettiği sohbet epey gürültülüydü ve aslında duyduklarımın çoğu Sara’nın söyledikleriydi. Sadece ucundan kenarından bir şeyler yakaladım işte,” diye ekledi. “Bana şunu söyle, Nathan. Yapacak mısın?”

“Neyi yapacak mıyım?”

“Onu *sevip* şefkat gösterecek misin?”

“Özellikle bu kısmı duydun, değil mi?” Ona meydan okumaya cüret eden gelininin saldırgan tavırlarını hatırlarken genç adamın sırtışını bastırması zordu.

“Tayfalarının hepsinin Sara’nın sözlerini duyduğuna inanıyorum. Onunla hanımlara yakışmayan bu tavrı hakkında bir konuşma yapmak zorundayım. Daha önce onun sesini yükselttiğini hiç duymamıştım, ama onu tamamen suçlayamam. Gelip ona sahip çıkman uzun zaman aldı. Senin unutkanlığın yüzünden endişeleniyordu. İnsanlara sesini yükseltmenin hiç de onun huyu olmadığını söylediğinde bana inanmalısın.”

Nathan başını iki yana salladı. Dönüp kamaradan çıkmak için ilerledi. Kapıyı kapatmak üzere çekerken Nora seslendi. "Hâlâ bana cevap vermedim. Onu sevip şefkat gösterecek misin?"

"Başka seçeneğim var mı, hanımefendi?"

Nora ona cevap vermeden Nathan kapıyı kapattı.

Sara kısa bir süre sonra birinin kusma sesinden meydana gelen korkunç bir gürültüyle uyandı. İstirap dolu bu ses kendi midesinin de bulanmasına neden oluyordu. İrkilerek doğrulup oturdu. İlk düşüncesi Nora oldu. Geminin sallanma hareketi teyzesini hasta etmiş olmalıydı.

Hemen yana kayıp kapıya ilerledi. Hâlâ çok uykusu vardı, tamamen akıllı karışmış gibi hissediyordu. İç eteklerine takılana kadar yarı çıplak olduğunun farkında bile değildi.

Nathan'ın hizmetçilerinden biri işini yapmıştı belli ki. Sara sandığının uzak olan duvarın yanına yerleştirilmiş olduğunu görünce, kendisi uyurken getirilmiş olması gerektiğini düşündü. Uyurken bir adamın onun kamarasına girmiş olduğunu fark edince kızardı. Bu ziyaret gerçekleşmeden önce hizmetçinin onun üzerini battaniyeyle örtmüş olduğunu umuyordu.

Koridorda bir ses duyunca kapıyı açtı. O dışarıya göz atarken Nathan da oradan geçiyordu. Sara'dan tarafa bakma zahmetine girmedi, yürürken sadece uzanarak kapıyı çekip kapattı.

Genç kadın onun kabalığıyla aşağılanmıştı ve artık teyzesi için endişelenmiyordu. Nathan'ın cildinin rengini görünce anında anlamıştı elbette. Sert Viking kocası, deniz kadar yeşildi.

'Bu mümkün olabilir mi?' diye sordu genç kadın kendi ken-

dine. Yenilmez ve kaba St. James Markisi'ni deniz mi tutuyordu?

Sara eğer çok bitkin olmasa yüksek sesle kahkaha atardı. Yatağa geri dönüp uykusuna devam etti. Daha çok uyku ihtiyacıyla yatağına dönmeden önce Nora'yla akşamı yemeği yemek için kısa bir anlığına uyandı.

Yatak odasındaki hava gece vakti fark edilir derecede serinlemişti, Sara titreyerek uyandı. Yorganı omuzlarının üzerine çekmeye çalıştı, ama örtü fazlasıyla ağır bir şey tarafından sıkıştırılmıştı. Sara nihayet gözlerini açtığında nedenini gördü. Battaniye Nathan'ın uzun ve çıplak bacaklarına dolanmıştı.

Nathan onun yanında yatıyordu.

Sara'nın neredeyse kalbi duracaktı. Çığlık atmak için ağzını açtı. Nathan'ın büyük eli onun yüzünün yarısını kapattı.

"Ses çıkarayım deme," diye emretti Nathan.

Genç kadın onun elini itti. "Yatağımdan çık." Bu emir, öfkeli bir fısıltıyla çıkmıştı ağzından.

Nathan bu emre karşılık vermeden önce yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Sara, asıl sen benim yatağında uyuyorsun. Eğer birisi gidecekse, bu sen olacaksın."

Nathan'ın sesi uykulu ve kötücül geliyordu. Sara onun bu duygusuz tutumu karşısında gerçekten rahatladı. Adamın sadece uyumak isteyecek kadar yorgun olduğunu tahmin etti, bu yüzden erdemi hâlâ güvendeydi.

"Pekâlâ," diye duyurdu genç kadın. "Gidip Nora'yla uyuyacağım."

"Hayır, uyumayacaksın," diye karşılık verdi Nathan. "Bu kamarayı terk etmeyeceksin. Eğer istiyorsan, gelinim, yerde uyuyabilirsin."

"Neden bana gelin demekte ısrar ediyorsun?" diye sordu

genç kadın. “Eğer bana adından başka bir şeyle seslenmen gerekiyorsa, o zaman bana karım de, gelinim değil.”

“Ama henüz karım değilsin,” diye karşılık verdi genç adam.

Sara anlamadı. “Senin karın olduğumdan fazlasıyla emim... değil miyim?”

“Seni yatağa atana kadar değilsin.”

Genç kadın bu açıklamaya karşılık verene kadar uzun bir süre geçti.

“Bana gelin diyebilirsiniz.”

“İznine ihtiyacım yok,” diye homurdandı Nathan. Sara tekrar titremeye başladığında Nathan onu kollarına almak için uzandı, ama gelini onun ellerini itti.

“Tanrım, bunun benim başıma geldiğine inanamıyorum.” diye bağırdı. “Nazik, kibar ve anlayışlı olman gerekiyordu senin.”

“Olmadığımı sana düşündüren nedir?” diye sorma dürtüsüne direnemedi genç adam.

“Çıplaksın,” diye belirtti Sara.

“Ve bunun anlamı da benim-”

Genç kadın ona vurmak istiyordu. Yüzünü diğer yöne çevirdi, ama adamın sesindeki kahkaha tınısını duyabiliyordu. “Beni utandırırıyorsun,” dedi. “Kasten.”

Nathan’ın sabrı tükenmişti. “Seni kasten utandırmıyorum,” dedi tersçe. “Bu sadece benim uyuma tarzım, gelinim. İleride sen de hoşlanacaksın, hele bir kez-”

“Ah Tanrım,” diyerek inledi genç kadın.

Sara bu utanç verici sohbeti bitirmesi gerektiğine karar vermişti. Yataktan çıkabilmek için alt kısmına doğru kaydı; çünkü bir taraf duvar, diğer taraf da Nathan tarafından kapatılmıştı. Kamaranın içi örtüsünü bulamayacağı kadar ka-

ranlıktı. Ama Nathan yatağın üzerindeki örtülerden birini tekmeleyerek düşürmüştü. Sara onu alıp etrafına doladı.

Sara onun sırtına bakarak orada ne kadar durduğunu bilmiyordu. Derin ve düzenli soluması onun uyuduğunu gösteriyordu.

Sara anında donmaya başladı. İnce geceliği, odanın soğuşuna karşı çok az bir koruma sağlıyordu.

Sefil durumdaydı. Yere oturup battaniyeyi çıplak ayaklarının altına sıkıştırdı, ardından yan dönüp uzandı.

Yer buz tabakasıyla kaplıymış gibiydi. “Her evli çiftin ayrı odaları olur,” diye mırıldandı. “Hayatım boyunca asla ama asla böylesine acınası bir muameleye maruz kalmamıştım. Eğer bana şefkat göstermek için planın buysa, çoktan başarısız oldun, Nathan.”

Genç adam onun fısıltılı tiradının her kelimesini duyuyordu. “Hızlı öğreniyorsun, gelinim,” derken gülümsemesini korudu.

Sara’nın, onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. “Neyi hızlı öğrendiğimi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Yerinin neresi olduğunu,” dedi genç adam kelimeleri uzata uzata. “Köpeğimin öğrenmesi bile daha uzun sürdü.”

Genç kadının öfkeli çılgılığı kamarayı doldurdu. “Köpeğinin mi?” Hızlı bir hareketle ayağa kalktıktan sonra genç adamı omzundan dürttü. “İleri kay, kocacığım.”

“Üstümden tırman, Sara,” diye emretti genç adam. “Ben her zaman dış tarafta uyurum.”

“Neden?” diye sordu genç kadın kendine engel olamıyarak.

“Korumak için,” diye karşılık verdi Nathan. “Eğer kamaraya saldırı olursa, düşman sana ulaşmadan önce beni geçmek zorunda kalır. Şimdi uyuyacak mısın, kadın?”

“Bu eski bir kural mı, yoksa yeni mi?”

Genç adamı cevap vermedi. Sara onun omzunu bir kez daha dürttü. “Bu yatakta başka kadınlar da yattı mı, Nathan?”

“Hayır.”

Genç kadın nedenini bilmiyordu, ama bu huysuz ret karşısında son derece meninun olmuştu. Kocasının gerçekten de onu korumak niyetinde olduğunu fark edince öfkesi dağıldı. Nathan hâlâ bir canavardı, ama onu güvende tutmak için elinden geleni yapacaktı. Sara yatağa girdi ve duvara iyice yanaştı.

Kısa sürede yatak onun titremeleriyle sarsılmaya başladı. Nathan’ın hoşgörüsü tükenmişti. Uzanıp genç kadını sertçe kollarına çekti. Sara kelimenin tam anlamıyla onun sıcaklığıyla sarmalanmıştı. Ve çıplaklığıyla. Nathan ağır bacağına genç kadının iki bacağının üzerine atarak onun vücudunun alt tarafını hızla ısıttı. Göğsü ve kollarıysa geri kalanının çaresine baktı.

Sara itiraz etmedi. Edemezdi. Genç adamın eli onun ağzının üzerindeydi. Sara ona doğru kıvrılarak başının tepesini adamın çenesinin altına soktu ve gözlerini kapattı.

Nathan elini onun ağzından çeker çekmez genç kadın fısıldadı. “Eğer birisi yerde yatacaksa, o sen olmalısın.”

Genç adamın tek tepkisi rahatsızlık dolu alçak sesli bir homurtu oldu. Sara kendi kendine gülümsedi. Kendini çok daha iyi hissediyordu. Esnedi, kocasına daha da sokuldu ve Nathan’ın, onun tüm titremelerini sonlandırmasına izin verdi.

Uykuya dalarken kendini sıcak ve güvende hissediyordu... ve birazcık da şefkat görüyormuş gibi.

İyi bir başlangıçtı.

Dördüncü Bölüm

Sara ertesi sabah uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Sonunda dinlenebilmişti ve dünyayla yüzleşmeye hazırды. Daha doğrusu kendini, Viking kocasıyla tekrar konuşacak kadar güçlü hissediyordu.

Gece boyunca muhteşem bir plan yapmıştı ve kocasına ondan ne istediğini anlattığında onun da kabul edeceğinden emindi. Ah, muhtemelen söylenip homurdanacaktı ama en sonunda bunun Sara için ne kadar önemli olduğunu anlayınca pes edecekti.

Tartışılması gereken bir sürü mesele vardı, ama Sara önce en can sıkıcı olanını atlatıp üstesinden gelmeye karar vermişti.

Bir flört dönemi ve düzgün bir evlilik istiyordu. Ona bu teklifi yaptığında kocasının ne kadar kaba ya da küstah bir tavır takınacak olması önemli değildi; Sara öfkesine tutunmaya kararlıydı. Sadece tatlı bir ses tonu kullanacak ve mümkün olduğunca mantıklı olacaktı.

Tanrım, önünde uzanan bu iş berbat bir görevdi. Nathan konuşulması kolay bir adam değildi. Çünkü Sara'yla avın odada olmak sıkıcı bir işmiş gibi davranıyordu.

Bunu fark etmek, karanlık bir düşünceye yol açtı. Ya Nathan onunla evli olmayı gerçekten istemiyorsa?

“Sağmalık,” diye mırıldandı kendi kendine. “Elbette benimle evli olmak istiyor.”

Ama özgüvenini tazeleme girişimi uzun sürmedi. Nathan’ı kocası olarak düşünmeye öyle alışmıştı ki, başkasıyla evli olmayı bir kez bile düşünmemişti. Bu fikirle büyümüş-tü, çünkü yumuşak başlı ve kabullenen bir mizacı vardı, kaderini hiç sorgulamamıştı.

Peki ya Nathan? Bir mücadeleye girişmeden bir şeyleri kabul eden türden bir adama pek benzemiyordu.

Sara onunla konuşana kadar durum hakkında endişelenmeye devam edeceğini tahmin ediyordu.

Özenle giyindi, Nathan’la yüzleşirken en iyi halinde olmaya kararlıydı. Eşyalarını yerleştirmek neredeyse bir saatini aldı. Koyu yeşil yürüyüş elbisesi ilk seçimiydi ama eteğindeki kırıksıklıkları düzeltemedi. Bu yüzden açık pembe elbisesine karar verdi. Yakası, Nathan’ın kaba bir şekilde yorum yaptığı diğer elbise kadar açık olmanın yakınından bile geçmiyordu, bu durumun genç adamın ruh haline iyi geleceğini düşündü.

Kamaraları gerçekten de oldukça hoştu. Nora’yı ziyaret ettiği kamaradan çok daha büyüktü. Odası cidden üç katı büyüklüğündeydi. Tavan daha yüksekti, bu da ferahlık hissi yaratıyordu.

Mobilyalar azdı gerçi. Kamaranın köşesinde burmalıl metal bir ocak vardı. Sara bunun şömine olduğunu düşünüyor, ama modern tasarımını pek önemsemediğini de kabul ediyordu. Odanın diğer köşesinde uzun, beyaz bir paravan vardı. Orada kıyafetleri asmak için çengeller, porselen bir sürahiyle yüz yıkama leğeni ve üste yerleştirilmiş bir kâse vardı. Yatağın karşısındaki köşede sandığı vardı. Odanın ortasında

bir masayla iki koltuk vardı ve büyük, ahşap bir masa duvara yaslanacak şekilde yerleştirilmişti.

Evet, mobilyalar az, diye düşündü, ama havaya bağlı olarak önlərindeki bir ya da iki ay boyunca idare ederdi. Eğer deniz sakinliğini korursa, teyzesinin adasına olan yolculukları çok uzun sürmezdi.

Sara, Nathan'ın kıyafetlerini çengellerden alıp katladı ve kendi sandığına yerleştirdi. Ardından kendi elbiselerini oraya astı. Ayrıca adamın masasının üzerindeki kâğıtları ve haritaları kaldırdı ve onların yerine çizim defterleriyle kara kalemlerini yerleştirdi.

Pembe elbisesini giyip onlara uyan ayakkabılarını ayağına geçirdikten sonra saçlarını taradı ve pembe bir kurdeleyle ensesinde topladı. Sandığından bunlara uyan pembe güneş şemsiyesini aldı ve Nora'ya bakmaya gitti. Teyzesinin yukarıdaki güvertede gezinebilecek kadar dinlenmiş hissedeceğini umuyordu. Hazırlamış olduğu konuşmasını, Nathan'la yüzleşmeden önce teyzesiyle beraber gözden geçirmek istiyordu.

Ama Nora uyuyordu ve Sara onu uyandırmaya kıyamadı.

Teyzesinin kamarasından çıktığında karanlık ve dar koridorun genişleyerek büyük, dikdörtgen bir odaya açıldığını fark etti. Güneşin basamaklara doğru süzülüyor, ahşap yerlerin parlamasına neden oluyordu. Bozulmamış bu alanda hiç mobilya yoktu, ama çok sayıda demir çengel tavandan çıkıntı yapıyordu. Tanrı aşkına, bu bölgenin ne için kullanıldığını merak etti, yoksa hiçbir işe yaramayan bir alan mıydı? Tayfalardan biri hantal hantal merdivenlerden inince genç kadının ilgisi dağıldı.

Adam alçak eşikten geçerken başını eğdi ve sonra onu

fark edince aniden durdu. Sara adamı rıhtımdan tanıyordu, ama tanııymıymuş gibi yapmaya karar verdi. Ne de olsa orada hanımlara yakışmayacak bir şekilde davranmıştı ve o hadisenin unutulması en iyisiydi.

“İyi günler, bayım,” dedi bir reveransla. “Benim adım Leydi Sara Winchester.”

Adam kafasını iki yana salladı. Sara, onun bunu neden yaptığını bilmiyordu. “Siz Leydi St. James’siniz.”

Sara, adamın küstahlığı karşısında o kadar şaşırmıştı ki kendisini yalancı çıkardığı için onu eleştiremedi. “Evet,” diye kabul etti. “Artık Leydi St. James’im ve hatırlattığınız için teşekkür ederim.”

İri adam omuz silkti. Kulağındaki altın küpe Sara’nın ilgisini çekmişti. Adamın ona karşı temkinli davranıyor gibi görünmesi de öyle. Muhtemelen denizci, kibar yetiştirilmiş leydilerin ziyaretine alışkın değildi. “Sizinle tanıştığım çok memnun oldum, bayım,” dedi Sara.

Sara, onun da adını söylemesi için bekledi. Adam niha yet cevap vermeden önce uzunca bir süre dikkatle ona baktı. “Dün gece karşılaştık, Leydi St. James,” dedi. “Bana vurmuşunuz, hatırladınız mı?”

Hatırlıyordu. Kötü davranışım hatırlattığı için ona hoşnutsuz bir bakış attıktan sonra yavaşça başıyla onayladı. “Evet, hatırlıyorum, bayım. Ve şimdi hazır bundan bahsetmişken, bu ayıbım için sizden özür dilemeliyim. Tek mazetirim, o an biraz ürkmüş olmam. Adınız nedir?”

“Jimbo.”

Genç kadın bu ismin tuhaf olduğunu düşündüyse bile, bir yorum yapmadı. Uzanıp adamın sağ elini iki eliyle kavradı. Nasırlarında genç kadının yumuşak tenini hissetmek

adamin irkilmesine neden oldu. Güneş şemsiyesi yere düştü, ama Jimbo onu yerden alamayacak kadar onun dokunuşuyla şaşırılmış haldeydi. Genç kadın da kendisi alamayacak kadar adamın arkadaşlığını kazanmaya niyetliydi. “Size vurduğum için beni affeder misiniz bayım?”

Jimbo dut yemiş bülbüle dönmüştü. İki gece önce tanıştığı kadınla, şu an karşısında durmuş yumuşak bir sesle konuşan kadın birbirinden çok farklıydı. Tanrım, hem de güzel görünüyordu. Hayatında gördüğü en güzel kahverengi gözlerle sahipti.

Genç kadın ona soru dolu bir bakış atınca adam düşüncelerini topladı. “Sizi affedip affetmemem önemli mi?” diye mırıldandı.

Sara, adamın elini bırakmadan önce sevgi dolu bir şekilde sıklı. “Ah Tanrım, evet, Bay Jimbo. Elbette önemli. Çok kaba davrandım.”

Adam gözlerini devirdi. “Tamam, sizi affediyorum. Gerçek bir hasara sebep olmadınız,” diye ekledi homurdanarak. Kendini bir okul çocuğu gibi beceriksiz hissediyordu.

Sara’nın gülümsemesi onun kaş çatışını yok etti. “Teşekkür ederim, bayım. Nazik bir kalbiniz var.”

Jimbo başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Kontrolünü kazanacak duruma geldiğinde konuşmaya başladı. “Kaptana benim... nazik kalbimden bahsettiğinizden emin olun. Böylesi yüce bir övgüyü duymayı takdir edecektir.”

Genç kadın bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. “Evet, bundan bahsedeceğim,” diye söz verdi.

Denizci oldukça iyi bir ruh halindeymiş gibi göründüğünden, genç kadın ona birkaç soru sormaya karar verdi. “Bayım? Bu sabah hizmetçileri gördünüz mü? Yatağımın yapılması gerek ve ilgilenilmesi gereken bir sürü elbisem var.”

“Bu gemide hiç hizmetçimiz yok,” diye karşılık verdi Jimbo. “Aslına bakarsanız, siz ve teyzeniz bizimle yolculuk eden yegâne kadınlarsınız.”

“O zaman kim...” Sorusunu yarıda kesti. Eğer hiç hizmetçi yoksa, kıyafetlerini kim çıkarmıştı? Cevap aniden belirdi. Nathan.

Jimbo onun yanaklarının fazlasıyla kızarmasını izlerken onun ne düşündüğünü merak etti.

“Eğer dinleyecek sabrı gösterirseniz, size soracak bir sorum daha var, bayım.”

“Nedir?” diye karşılık verdi adam hızla.

“Bu odaya ne deniyor? Ya da özel bir adı var mı?” Çevresindeki alanı göstermek için eliyle bir işaret yaptı. “Sadece bir koridor olduğunu düşündüm, ama merdivenlerden gelen ışıkla daha büyük olduğunu görebiliyorum. Burası muhteşem bir salon olur,” diye ekledi. “Gemiye ilk bindiğimde katlanır paravanı gördüm ve ben...”

Jimbo paravanı kenara çekip merdivenlerin yanındaki duvarda bulunan kopçaları ve kayışları ortaya çıkarınca Sara konuşmayı kesti. “Burası bir subay salonu,” dedi Jimbo ona. “Ya da tüm fırkateynlerde bu ad verilir.”

Koridor tamamen gitmişti ve paravan kenara çekilince Sara merdivenlerin başka bir kata doğru indiğini görebiliyordu. “Bu merdivenler nereye gidiyor?”

“Su ve şarap altımızdaki katta depolanıyor,” diye yanıtladı Jimbo. “Aşağıda ikinci bir kat var, cephanemizi de orada saklıyoruz.”

“Cephane mi?” diye sordu genç kadın. “Neden bir cephaneye ihtiyacımız var?”

Jimbo gülümsedi. “Gemiye bindiğinizde topları görme fırsatınız olmadı mı, leydim?”

Genç kadın başını iki yana salladı. “O sırada biraz üzgündüm, bayım, detaylara dikkat etmedim.”

Biraz üzgün demek, bu da yılın hafif ifadesi oldu herhalde, diye düşündü Jimbo. Kadın resmen hiddetten köpürmüştü.

“Toplamda sekiz topumuz var,” diye bildirdi Jimbo. “Bu, çoğu gemide olandan az, ama her zaman hedefi tuttururuz ve daha fazlasına ihtiyacımız yok. Bu gemi, kaptanın hoşuna giden tarzda, bir firkateynin küçük versiyonu,” diye ekledi. “Bir saldırı anında cephanelikler su seviyesinin altında tutuluyor. Bu şekilde bir patlamadan korunmuş oluyorlar.”

“Ama Bay Jimbo, şu an savaşta değiliz. Neden kaptanın gemide böyle silahları var? Neden ihtiyacı var?”

Jimbo omuz silkti. Aniden Sara’nın gözleri büyüdü. “Pagan.” Kötü şöhretli korsanın adını söyledikten sonra başını salladı. “Evet, elbette. Kaptanımızın denizlerde dolanan korsanlara karşı hazırlıklı olması ne kadar da kurnazca. Tüm korsanlara karşı bizi savunmayı düşünüyor, değil mi?”

Jimbo büyük bir çaba harcadı, ama gülümsemesine engel olabildi. “Pagan’ı duydunuz, değil mi?”

Genç kadın çileden çıktığını belli etti. “Herkes o haydu duymuştur.”

“Haydut mu? O zaman Pagan’dan hoşlanmıyorsunuz?”

Genç kadın bunun kendisine sorulan en tuhaf soru olduğunu düşündü. Adamın gözlerindeki kıvılcım da kafasını karıştırıyordu. Adam oldukça eğleniyor gibi görünüyordu ve bu da hiç mantıklı değildi. O anda berbat bir korsan hakkında konuşuyorlardı, Londra’da dilden dile dolaşan son şakayı değil.

“Kesinlikle o adamdan hoşlanmıyorum. O bir suçlu, bayım. Bu yüzden başına İngiltere büyüklüğünde ödül konul-

du. Pagan'ın iyiliği hakkındaki aptalca hikâyelere inanıyorsanız, açıkça romantik bir yapınız var demektir.”

Yüksek perdeden bir ısıklık sesi, genç kadının nutkunu böldü. “Bu gürültü de ne?” diye sordu. “Daha önce giyinirken de duydum.”

“Porsun değişim düdüğünü çalıyor,” diye açıkladı adam. “Bu sesi gece gündüz her dört saatte bir duyacaksınız. Görev değişimini haber veriyor.”

“Bay Jimbo?” diye sordu genç kadın, adam uzaklaşmak üzere arkasını dönünce.

“Leydi Sara, bana ‘bay’ diye hitap etmeniz gerekmiyor,” diye homurdandı. “Jimbo gayet de iş görür.”

“O zaman sen de bana Leydi Sara demeyi bırakmalısın,” diye karşılık verdi genç kadın. “Artık arkadaşız ve bana sadece Sara diyebilirsiniz.” Adamın kolunu kavradı. “Sana son bir soru sorabilir miyim?”

Adam omzunun üzerinden arkasına baktı. “Evet?”

“Dün gece... yoksa daha önceki gece miydi? Neyse, senin kocamın çalışanlarından biri olduğunu fark ettim. Bu doğru mu?”

“Evet.”

“Nathan’ın nerede olduğunu biliyor musun? Onunla biraz konuşmak istiyordum da.”

“Kıçta.”

Genç kadın şaşır kalmış gibiydi, ama hızla toparlandı. Ardından başını iki yana salladı. İfadesindeki kınama adamın tüm ilgisini çekti. Jimbo tamamen altüst olmuştu. “Kıçta diyorum işte.”

“O da çılgının teki olabilir, Jimbo,” diye söze başladı Sara. Güneş şemsiyesini kaldırmak için duraksadı ve ardından iri

adamın etrafına yürümeye başladı. “Bu düşünceyi yüksek sesle dile getirdiğinde benim gözümde çok ahlaksız bir insana dönüştün. Ben artık Nathan’ın karısıyım ve böyle bir konuşmayı dinlemeyeceğim. Lütfen bir daha böyle bir saygısızlık etme.”

Matthew, arkadaşının saygıyla ilgili bir şeyler mırıldanmasını duymak için tam zamanında merdivenlerden indi. Leydi Sara, yanından geçerken ona gülümsedi.

“Bütün bunlar da neydi?” diye sordu Matthew, arkadaşına. “Senin şey dediğini sandım-”

Jimbo bir bakış atarak onu susturdu. “Buna inanmayacaksın, ama az önce bir daha hiç kimseye Nathan’ın kıçta olduğunu söylememe sözü verdim.”

Matthew başını iki yana salladı. “Tuhaf biri, değil mi Jimbo? Öyle kötü kalpli bir aileden bu kadar masum biri nasıl çıkmış, ben onu merak ediyorum.”

“Sara, bizim Jade’imize hiç benzemiyor,” diye belirtti Jimbo. Nathan’ın küçük kız kardeşinden bahsediyordu. “Birlikte yaptığımız yolculukların hiçbirinde Jade’ın ağladığını görmedim.”

“Hayır, asla ağlamadı.” Matthew’un sesinde gurur vardı. “Ama bu... Bir kadının, onun ilk gece yaptığı kadar bağırabileceğini hiç bilmiyordum.”

“Haylaz bir çocuk gibi çılgılık da attı,” diye lafa girdi Jimbo. “Ama Jade,” diye devam etti, “o asla çılgılık atmadı.”

“Asla,” diyerek ona katıldı Matthew. Sesi vurguluydu.

Jimbo aniden sırtıttı. “O ikisi ateş ve buz kadar farklılar.” dedi. “Ama ortak bir noktaları var.”

“Neymiş o?”

“İkisi de lanet derecede güzel görünüyor.”

Matthew başıyla onayladı.

İki leydiyi kıyaslamaları, tiz bir çığlık onlara ulaştığında kısa kesildi. Tüm bu yaygarayı Sara'nın kopardığını biliyorlardı. "Tam bir antika, değil mi?" dedi Matthew ağır ağır.

"Kahrolası gürültücü bir antika," diye mırıldandı Jimbo. "Bu sefer onu neyin ürküttüğünü merak ediyorum."

Tuhaf ama iki adam da güverteye çıkıp neler olduğunu görmek için hevesliydi. İkisi de gülümsüyordu.

Sara, Nathan'ı henüz fark etmişti. Dümenin arkasında duruyordu. Genç kadın ona seslenmek üzereyken Nathan arkasını dönüp gömleğini çıkardı.

Sara onun sırtındaki yaraları gördü. Tepkisi içgüdüsel. Öfkeli şekilde bağırdı.

"Sana bunu kim yaptı?"

Nathan anında tepki verdi. Kırbacımı kavradı ve tehditle yüzleşmek için döndü. Ortada gelinine zarar vermeye çalışan bir düşman olmadığını anlamak zamanını almadı. Sara tek başına duruyordu.

"Sorun ne?" diye kükredi, kalp atışlarını yatıştırmaya çalışırken. "Sandım ki birileri..."

Cümlesini yarıda kesti. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Acı mı çekiyorsunuz, hanımefendi?"

Genç kadın başını iki yana salladı.

"Bir daha böyle çığlık atma," diye emretti, çok daha yumuşak bir sesle. "Dikkatimi çekmek istiyorsan, sorman yeter."

Sara, kocasına doğru yürürken güneş şemsiyesini düşürdü. Gördüğü şeyden dolayı hâlâ o kadar afallamış durumdaydı ki şemsiyeyi düşürdüğünün farkında bile değildi. Nathan'dan birkaç santim uzakta durdu. Genç adam onun

gözlerindeki gözyaşlarını görebiliyordu. “Şimdi ne oldu?” diye sordu. “Biri seni korkuttu mu?” Kahretsin, bunun için sabrı olmadığını söyledi kendi kendine.

“Sırtın, Nathan,” diye fısıldadı genç kadın. “Yaralarla dolu.”

Genç adam başını iki yana salladı. Kimse ona biçimsizliğinden bahsetmeye cüret edemezdi. Sırtını görenler fark etmemiş gibi yaparlardı.

“Söylediğin için teşekkür ederim,” dedi tersçe. “Hiç bilmiyordum...”

Sara ağlamaya başlamıştı. Nathan kendi alaycılığının onun için fazla olduğuna karar verdi. “Bak, Sara,” diye mırıldandı gerçek bir öfkeyle. “Eğer sırtımın görüntüsü seni bu kadar rahatsız ediyorsa, aşığı in.”

“Beni rahatsız etmiyor,” diye karşılık verdi genç kadın. “Neden böyle kötü bir şey söyledin ki?”

Nathan, Jimbo’ya dümeni almasını işaret ettikten sonra ellerini arkasında birleştirdi, böylece onu kavrayamazdı. Kadını sarsarak aklını başına getirme dürtüsü boğucuydu. “Pekâlâ, o zaman neden çılgılık attın?”

Sesi rüzgâr kadar kamçılayıcıydı. Sara, onun yaraları konusunda biraz hassas olduğunu düşündü. “Yaraları gördüğümde sinirlendim, Nathan. Bir kaza mı geçirdin?”

“Hayır.”

“O zaman birisi sana bunu kasten mi yaptı?” Genç kadın ona cevap verme fırsatı tanımadı. “Hangi canavar böyle bir acıya sebep olur? Tanrım, nasıl da acı çekmiş olmalısın.”

“Tanrı aşkına, uzun zaman önce oldu.”

“Pagan mıydı?” diye sordu Sara.

“Ne?” diye sordu genç adam.

İrkilmiş görünüyordu. Sara her şeye rağmen tahmininin doğru olduğunu düşündü. “Sana bunu yapan Pagan’dı, değil mi?”

Jimbo öksürmeye başladı. Nathan dönüp ona sessiz olması için bir bakış attı. “Tanrı aşkına, neden Pagan olduğunu düşündün?” diye sordu Sara’ya.

“Çünkü o korkunç biri,” diye yanıt verdi genç kadın.

“Ah?” diye sordu Nathan. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

Genç kadın omuz silkti. “Öyle olduğunu duydum.”

“Pagan değildi.”

“Buna emin misin, Nathan? O haydudun neye benzediğini kimse bilmiyor. Belki de Pagan’dı ve sana gerçek adını söylemediği için fark etmedin.”

Genç adam öfkesini gizlemedi. “Kimin yaptığını biliyorum.”

“Kim olduğunu bana söyleyecek misin, o zaman?”

“Neden?”

“Böylece ondan nefret edebilirim.”

Genç adamın öfkesi buharlaştı. Böylesi bir sadakat onu afallatmıştı. “Hayır, kim olduğunu sana söylemeyeceğim.”

“Ama Pagan değildi.”

Bu kadın bir adamı alkolik yapabilir, diye düşündü Nathan kendi kendine. “Hayır,” diye cevap verdi bir kez daha.

“Nathan, bana bağırmana gerek yok.”

Genç adam onu azat ederek arkasına döndü. Jimbo dümenenden uzaklaşmıştı. Sara, kocasıyla yalnız kalana kadar bekledikten sonra ona yaklaştı.

Nathan sağ omzunun tepesinde onun parmak uçlarının temasını hissetti. Kıpırdamadı. Sırtından aşağı inen tüy gibi

hafif dokunuş inanılmaz derecede nazik ve kışkırtıcıydı. Bunu inkâr edemezdi, onun dokunuşunun uyandırdığı tuhaf duyguları da.

“Yaralarını bilseydim, dün gece seni sırtından dürtmezdim,” diye fısıldadı genç kadın. “Ama karanlıkta görmedim ve ben... bilmiyordum.”

“Tanrı aşkına kadın, artık acımiyor. Yıllar önce oldu.”

Nathan’ın kaba ses tonu Sara’yı ürkütmüştü. Eli yan tarafına düştü. İlerleyip Nathan’ın yanında durdu. Kolu kocasının koluna dokunuyordu. Başını kaldırıp ona baktı ve sadece onun da tekrar kendisine bakmasını bekledi. İfadesi taştan yontulmuş olabilir, diye düşündü Sara kendi kendine. Tam da Sara’nın hayal ettiği bir Viking gibi görünüyordu. Omuzlarında ve üst kollarındaki kasların kabartısı bir savaşçıya yaraşır türdendi. Göğsü, pantolonunun belinde V şeklini alan koyu renk, kıvrıkcık tüylerle kaplıydı. Sara daha aşağı bakmaya cesaret edemiyordu, çünkü bunu yaparsa arsız olurdu. Dikkatini tekrar adamın yüzüne çevirdiğinde onun kendisini izlemekte olduğunu gördü.

Genç kadın kızardı. “Nathan?”

“Ne var?”

Onunla konuşurken genç adamın sesi her zaman böyle uysal mı çıkıyordu? Sara özür dilerken sesinin hoş çıkması için kendini zorladı. “Duygularını incittiysem özür dilerim.”

Genç adam bu yorumun bir cevap gerektirmediğine karar verdi.

“Kaptan aldırılmaz mı?” diye sordu genç kadın o sırada.

“Neye aldırılmaz mı?”

“Teknesini onun için yönetiyor olmana aldırılmaz mı?”

Genç adamın gülümsemesi Sara’nın kalbini ısıttı. “Bu bir

tekne değil, Sara. *Denizşahini*'ne gemi diyebilirsin, ama asla tekne dememelisin. Bu bir aşığılama olur, gelinim ve biz kaptanlar böyle bir küfür duyduğumuzda görmezden gelmeyiz."

"Biz kaptanlar mı?"

Genç adam başıyla onayladı.

"Ah, Nathan, fark etmemiştim," diye belirtti. "O zaman, zengin miyiz?"

"Hayır."

"Peki, neden değiliz?"

Lanet olsun, diye düşündü genç adam, Sara hoşnutsuz görünüyordu. Nathan hızla ona, arkadaşı Colin'le açtığı gemicilik şirketinden, sessiz ortak olarak kalmasına karar vermelerinin sebeplerinden bahsetti ve kısa özetini, şirketlerinin tahmini olarak on ay içinde -bir iki ay eksik ya da fazla- iyi kâr getirecek olduğu gerçeğiyle bitirdi.

"Sadece bir yıl içinde zengin olacağımızdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"İmzaladığım kontrat sayesinde."

"Gemicilik hizmetleriyle ilgili bir kontrattan mı bahsediyorsun?"

"Hayır."

Genç kadının iç çekişi heyecanlıydı. "Lütfen açıkla, Nathan."

Genç adam onun ricasını duymazdan geldi. Sara onu dürttü. Tanrım, bu adamın ağzından laf almak ne kadar zordu. "Eğer bundan bu kadar eminsen, sana yardımcı olmaktan mutlu olurum."

Nathan içtenlikle güldü. Sara onu ciddiye almış görünüyordu. Ona götürdüğü yardım teklifi belli ki adamı mem-

nun etmişti. Konuşurken Sara'nın sesi coşkuluydu. "Sana kitaplar konusunda yardım edebilirim. Rakamlar konusunda gerçekten iyiyimdir. Ne dersin?" diye sordu Sara, genç adam başını iki yana sallayınca. "Ama yardım etmek istiyorum."

Nathan dümenin dönmesine izin vererek onunla yüzleşmek için gelinine döndü. *Tanrım, bugün ne kadar da güzel görünüyor*, diye düşündü kendi kendine, kadının söz dinlemez buklelerini düzeltmeye çalışmasını izlerken. Rüzgâr hızla eserek bu işi zorlaştırıyordu. Pembe giymişti. Bu hoş görünüye ek olarak yanakları da kızarmıştı. Nathan'ın bakışları onun ağzında durdu. Dudakları da geri kalanı gibi pembe görünüyordu.

Genç adam içindeki dürtüye teslim oldu. Sara ondan uzaklaşmadan onu omuzlarından yakaladı. Onu çekip göğsüne yasladı, ardından bir elini ensesindeki buklelere geçirdi. Saçları ipek gibiydi. Saçını yumruğuna doladı ve genç kadının başını arkaya çekti, böylece yüzü ona doğru kalkmıştı. Kendi kendine sadece kendi akıl sağlığı için onu öpeceğini söyledi. Yapmak zorunda olduğu özel görevi ona söyleyince, tekrar çığlık atmaya başlayacağını kesinlikle farkındaydı.

"Her birimizin yerine getireceği özel görevleri var," dedi Nathan. Ağzı giderek onunkine yaklaşıyordu. "Benim görevim seni hamile bırakmak, Sara. Senin görevin de bana bir erkek evlat vermek olacak."

Ağzı genç kadının öfkeli iç çekişini engelleyerek, tam zamanında onunkinin üzerine kapandı.

Sara ilk başta tepki veremeyecek kadar şaşırmıştı. Nathan'ın ağzı sert, sıcak ve inanılmaz derecede talepkardı. Sara'yı sıcaklığı, tadı ve muhteşem erkeksi kokusuyla boğuyordu.

Nathan onun karşılık vermesini istiyordu. Sara onu hayal kırıklığına uğratmadı. Genç adamın dili onunkiyle buluşmak için ağzından içeri kaydığında, Sara'nın dizlerinin bağı çözüldü. Kıvrınarak onun kucaklayışından kurtulmaya çalışırken bile kollarını adamın boynuna dolayıp ona tutundu.

Sara öpücüğe karşılık verdiğini fark etmemişti ve duyduğu seslerin kendisine ait olduğunu da bilmiyordu.

Nathan onun işbirliğini tamamen kazanınca öpücüğü yumuşattı. Tanrım, gelini ne kadar yumuşaktı. Nathan onun içindeki sıcaklığı hissedebiliyor, yaklaşmak, daha da yaklaşmak istiyordu. Elleri Sara'nın kalçasını kavramak için harekete geçti, genç kadını kalçası kendisinininkine değene kadar hafifçe yerden kaldırdı ve tahrik olmuş bölgesine sıkıca yasladı.

Ağzı onunkiye defalarca saldırdı. Onun içinde olmak istiyordu. Nathan tüm kontrolünü kaybetmeye çok yakın olduğunu biliyordu. Açlığı yatıştırılmak istiyordu.

O sırada ısıklar ve kahkahalar zihnine ulaştı. Tayfaları belli ki onlara sunduğu gösteriden keyif alıyorlardı. Nathan, Sara'dan uzaklaşmaya çalıştı.

Genç kadın onu bırakmadı. Öpücüğü tekrar derinleştirmesi için adamı saçlarından çekti. Nathan onun sessiz yakarısına alçak sesli bir homurtuyla teslim oldu. Paylaştıkları öpücük açıkça şehvetliydi, ama kadının tatlı dili kendisinininkine sürtününce genç adam durmak için kendini zorladı.

Ayrıldıklarında ikisi de nefes nefeseydi. Sara dengesini sağlayamıyor gibiydi. Sırtını dümenin yanındaki çıkıntıya yasladı. Bir eli göğsünün kabartısındaydı ve pürüzlü bir sesle fısıldadı. "Ah Tanrım."

Kaptanları gelinine dokunmayı keser kesmez adamlar iş-

lerinin başına döndüler. Nathan, Sara'ya bakmadan önce defalarca arkasına baktı. Genç kadının yüzündeki sersemlemiş ifadeyi görünce, aşırı bir tatmin hissetmesine engel olamadı. Bu ifade, onu tekrar öpmek istemesine neden oluyordu.

Kendi kontrol eksikliği karşısında başını iki yana sallamak zorunda kaldı. Geliniyle yeterince vakit harcadığına karar verdi ve dikkatini dümene çevirdi. Ellerinin titrediğini fark edince kaşlarını çatı. Öpücük onu düşündüğünden biraz daha fazla etkilemişti belli ki.

Sara'nın toparlanması daha uzun sürdü. Baştan ayağa titriyordu. Bir öpücüğün böylesine... esaslı olabileceğini hiç bilmiyordu.

O kesinlikle etkilenmedi, diye düşündü, genç adamın yüzünde tekrar o korkunç derecede sıkılmış bakışı görünce.

Aniden kendini ağlayacakmış gibi hissetti ve nedenini de bilmiyordu. Sonra adamın onun özel göreviyle ilgili yaptığı müstehcen yorumları hatırladı. "Ben damızlık bir kısrak değilim," diye fısıldadı. "Bana dokunmandan hoşlandığımdan bile tam olarak emin değilim."

Nathan omzunun üzerinden ona baktı. "Beni kandırabilirdin," dedi ağır ağır. "Beni öpme şeklin-"

"Sanırım nefret ettim."

"Yalancı."

Bu bir hakaretti, evet, ama genç adamın kelimeyi söyleyiş şekli Sara'nın kalbini ısıtmıştı. Kulağa bir sevgi ifadesi gibi gelmesini sağlamıştı.

Bu mantıklı değildi. Viking'den gelecek tek bir kibar sözcüğe o kadar muhtaç mı kalmıştı da artık hakaretlere böyle tepki veriyordu? Sara kızardığını hissedebiliyordu. Başını eğip ayakkabılarına baktı, elleri ağırbaşlı bir şekilde önünde

birleşmişti. “Beni tekrar öpemezsin,” diye duyurdu, sesinin biraz daha güçlü ve biraz daha az nefes nefese çıksa iyi olacağını düşünüyordu.

“Öpemez miyim?”

Adamın eğlendiği ortadaydı. “Hayır, öpemezsin,” dedi Sara ona. “Önce bana kur yapman gerektiğine kadar verdim, Nathan. Sonra da gerçek bir rahibin önünde yapılacak doğru düzgün bir törenden sonra beni öpebilirsin.”

Bu vurgulu konuşmasını yaparken Nathan’ın yüzüne bakmamıştı, ama bitirdiğinde tepkisini ölçmek için başını kaldırıp baktı. İfadesinden maalesef hiçbir şey belli olmuyordu. Genç kadın kaşlarını çatı. “İnanıyorum ki yeminlerimizi Tanrı’nın adamının huzurunda birbirimize karşı söyleyene kadar mahkemeler evliliğimizi tehdit edebilir.”

Genç adam nihayet tepkisini ona gösterdi. Sara bunu göreceğine, tahminlerine devam etmeyi dilerdi. Tanrım, adamın kaş çatışı, üstlerinde parlayan öğleden sonra güneşi kadar yakıcıydı.

Ama gözleri... gözlerinin rengi o kadar canlı, o kadar dü-rüst, o kadar büyüleyiciydi ki. Doğrudan Sara’nın gözlerine baktığında, genç kadın nefes almayı unutuyordu. Sara’nın zihninde ani bir düşünce belirdi. Viking’i aslında çok yakışıklıydı.

‘*Bunu neden daha önce fark etmedim?*’ diye sordu kendi kendine. Yüce Tanrım, onu çekici bulmaya mı başlamıştı?

Nathan konuşmaya başlayınca onu düşüncelerinden çekip çıkardı. “Kontratı bozmanın bir yolunu bulduğunu mu düşünüyorsun?”

“İ Hayır.”

“Güzel,” diye karşılık verdi genç adam. Neredeyse aklına

sonradan gelmiş gibi ekledi. “Sana daha önce de bildirdiğim gibi, bu kontratı feshetmeye niyetim yok, Sara.”

Sara onun küstah ses tonundan hoşlanmamıştı. “Senin tarafından o kadar çok bilgilendirilmeden önce de bunu biliyordum zaten.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle.”

“Nasıl?”

Genç kadın başını tekrar iki yana sallamaya başlamıştı, ama Nathan onu arkasından kollarına çekerek bu harekete bir son verdi. Katı bir şekilde kadının saçlarını kavradı.

“Bırak beni, Nathan. Saçımı böyle çektiğinde başımı ağrıtıyorsun.”

Genç adam onu bırakmadı, ama ensesini ovmaya başladı. Dokunuşu oldukça yatıştırıcıydı. Sara iç çekmemek için kendini tutmak zorunda kaldı.

“Parayı ve araziyi ne kadar çok istediğimi fark ettin, değil mi Sara?” diye sordu. “Kontrata sırtımı çevirmeyeceğimi bu yüzden biliyorsun.”

“Hayır.”

Nathan neden onu açıklaması için zorladığını bilmiyordu. Ama merakı harekete geçmişti, çünkü Sara lanet derecede utangaç davranıyordu. Bu kadın ona hiç mantıklı gelmiyordu ve onun aklının nasıl çalıştığını anlamaya kararlıydı.

“O zaman seninle evli olmayı isteyeceğimi nereden biliyordun?”

“Şey, neden istemeyesin ki?” diye fısıldadı genç kadın.

“Neden istemeyeyim?”

“Nathan, ben bir kocanın bir eşten isteyeceği her şeyim,” diye belirtti genç kadın. Nathan’ın onunla konuşurken ol-

duğu kadar küstah, kendinden emin ve daha başka ne yapıyorsa öyle görünmeye çalışıyordu. “Gerçekten,” diye ekledi, hararetle bir baş onayıyla.

“Öyle mi?”

Genç kadın onun gözlerindeki kahrkaha izlerini görebiliyordu. Gurur dolu böbürlenmesi anından buharlaşmaya başladı. “Evet, öyleyim,” dedi.

Sara’nın yüzü fazlasıyla kızarmıştı. Bu kadar küstah olan biri aynı zamanda nasıl bu kadar utangaç görünebilir, diye merak etti genç adam. Sara onun için tam bir çelişki yumağıydı. “Senin, isteyebileceğim her şey olduğunu düşünmenin nedenini bana söylemekle ilgilenir misin acaba?”

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi genç kadın. “Birincisi, yeterince güzelim. Gösterişsiz değilim,” diye ekledi aceleyle. “Kabul ediyorum olağanüstü bir güzellik değilim, Nathan, ama bunun bir önemi olmamalı.”

“Sen... olağanüstü bir güzellik olduğuna inanmıyor musun?” diye sordu genç adam, hayrete düşmüştü.

Genç kadın ona kaşlarını çattı, çünkü ona kasten tuzak kurduğundan emindi. “Tabii ki hayır,” dedi. “Görünüşüm üzerinden dalga geçebildiğine göre içinde acımasız bir damar olmalı. Aşırı çirkin değilim, Nathan. Kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü olmam... basit olduğum anlamına gelmek zorunda değil.”

Genç adamın gülüşü şefkatliydi. “Sara, sen geçerken erkeklerin durup gözlerini sana diktiklerini hiç fark etmedin mi?”

Genç kadın ona vurabilmeyi nasıl da istiyordu. “Çekici olmadığımı ima etmeye çalışıyorsanız, pekâlâ bayım,” diye mırıldandı.

“Pekâlâ, ne?” diye sordu Nathan, genç kadın kelimeleri yitirmiş gibi görüldüğünde.

“Sen de bir ödül değilsin, kocacığım.”

Nathan başını iki yana salladı. Kendini beğenmiş bir kadınla evlenmemişti. Bu durum onu oldukça memnun etti. “Haklısın,” diye duyurdu. “Daha güzel kadınlar gördüm, ama az önce söylediğin gibi, bunun bir önemi olmamalı.”

“Bu kaba yorumla tamamen aşağılanmış hissedeceğimi düşündüğün için yanılıyorsun,” diye karşılık verdi Sara. Utangaçlığı sesine de yerleşmişti. “Ben gerçekten de bir adamın isteyebileceği her şeyim. Bana gülümsemeye cüret mi ediyorsun? Söylediğimde ciddiym. İyi bir eş olmak için yetiştirildim, tıpkı senin ailene iyi bir şekilde bakmak için yetiştirilmen gibi. İşler böyle yürür,” diyerek kasıtlı bir omuz silkmeyle bitirdi.

Genç kadının ifadesindeki savunmasızlık açtı. Nathan’ın merakını iyice uyandırmıştı. Bu kadın çok acayip şeyler söylüyordu. “Sara, tam olarak ne yapmak üzere yetiştirildin?”

“Ne kadar çok hizmetkârın olursa olsun, bir evi kolaylıkla idare edebilirim,” diye saymaya başladı genç kadın. “İğneyi parmağıma batırmadan düzgün bir dikiş yapabilirim. İki yüz kişi için bile resmi bir akşam yemeği partisi düzenleyebilirim,” diye abarttı, “ve büyük bir malikânenin idare edilme-siyle alakalı diğer görevlere de alışabilirim.”

Sıraladığı şeylerle Nathan’ı etkilediğinden emindi. Kendisini bile etkilemişti. Çoğu tamamen uydurulmuş palavralardı elbette, çünkü büyük bir araziyi yönetip yönetemeyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu, ama onun eksikliklerini Nathan’ın bilmesi mümkün değildi, değil mi? Üstelik daha

önce kimseyi ağırlamamış olması, iki yüz tane misafire bir parti düzenleyemeyeceği anlamına gelmek zorunda değildi. Eğer aklına koyarsa, her hedefe ulaşabileceğine inanıyordu. “Pekâlâ?” diye sordu, kocası bir yorum yapmayınca. “Yeteneklerim hakkında ne düşünüyorsun?”

“Evimdekileri idare etmek için birini tutabilirim,” diye karşılık verdi genç adam. “Rahat bir evim olsun diye evlenmek zorunda değilim.”

Nathan neredeyse kahkahalarla gülecekti, çünkü genç kadının yüzündeki hayal kırıklığı dolu bakış çok komikti.

Sara onun yorumuyla bozguna uğramış gibi hissetmemeye çalıştı. “Evet, ama ayrıca misafirleriyle herhangi güncel bir konu hakkında zekice bir sohbet de yürütebilirim. Çok bilgiliyimdir.”

Genç adamın sırtışı onu durdurdu. Onun bu davranışının tam da onun adını taşıyan bir adamdan insanın ne beklemesi gerektiğini kanıtladığını düşündü. Nathan diğer St. James erkekleri kadar alçak biri haline dönüşüyordu. Kesinlikle katır kafalının tekiydi.

“Bu kadar iyi eğitim almış birini tutamazdın,” diye mırıldandı.

“Hepsi bu mu?” diye sordu genç adam. “Yapmak için yetiştirildiğin başka bir şey yok mu?”

Sara’nın gururu, bir elbise gibi lime lime edilip ayaklarının altına atılmıştı. Bu adamı etkileyebilmek için söyleyebileceği bir şey yok muydu?

“Ne gibi?”

“Beni yatakta memnun etmek gibi.”

Genç kadının kızarıklığı arttı. “Tabii ki hayır,” diye kekeleydi. “Bana senin öğretmen gerekiyor nasıl...” Duraksayıp

genç adamın ayağına bastı. Sertçe. “Bu ne cüret, benim şey için eğitildiğimi... şey için... şey...”

Devam edemedi. Gözlerindeki bakış Nathan’ın kafasını karıştırmıştı. Sara’nın gözyaşlarına mı boğulacağını, yoksa onu öldürmeye mi çalışacağını karar veremiyordu. “Bu görevleri bir metres de yerine getirebilir, sanırım,” dedi onu kışkırtmak için.

Tanrım, diye düşündü Nathan, bu kadına sataşmak gerçekten eğlenceliydi. Tepkileri o kadar dizginsiz, o kadar... vahşiydi ki. Genç adam bu oyunu bırakması gerektiğini biliyordu. Sara öfkeden köpürmeye başlamıştı, ama genç adam henüz duramayacak kadar iyi vakit geçiriyordu.

“Bir metresin olmayacak.”

Bunu bağırarak söylemişti. Genç adam kasıtlı bir şekilde omuz silkti. Sara bir kez daha onun ayağına bastı. “Ne kadar güzel olursa olsun, ne kadar... yetenekli olursa olsun, ne olursa olsun,” dedi. “Bu olmayacak.”

Genç adama buna bir cevap vermesi için fırsat tanımadı, söze kendisi devam etti. “Benim yanımda uyuma işine gelince, Nathan, şey, bu fikri unutabilirsin. Önce bana doğru düzgün kur yapacaksın, sonra da bir rahibin karşısında evleneceğiz.”

Genç adamın kabul etmesi için uzun bir süre bekledi. “Ee?” diye sordu.

Nathan tekrar omuz silkti.

Sara, onun biraz olsun çekici olabileceğini nasıl düşünmüştü ki? Tanrım, onun kışına tekme basmak için yeterli gücünün olmasını nasıl da isterdi. “Bizim tartıştığımız şey çok ciddi bir mesele,” diye ısrar etti. “Ve bir kez daha omuz silkersen, yemin ederim tekrar çılgın atıya başlayacağım.”

Genç adam onun zaten neredeyse çığlık atıyor olduğunu belirtmenin zamanı olmadığına karar verdi. “Bizim değil,” dedi yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle. “Bunun ciddi bir mesele olduğunu düşünen sensin,” diye açıkladı. “Ben değilim.”

Genç kadın derin bir nefes alıp son bir kez daha denedi. “Nathan, lütfen duygularımı anlamaya çalış,” diye fısıldadı. “Benimle beraber uyumanın uygun olmadığına karar verdim.” Devam edip konudaki asıl meseleye değinemeyecek kadar utanmıştı. “Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?”

“Zaten evlendim.”

Tanrım, Sara ona öfkeliydi. Yüzü güneşten yanmış gibi kıpkırmızı olmuştu ve bakışlarını kaçırıyordu. Dikkatle genç adamın göğsüne bakıyordu. Bu konu açıkça Nathan’a fazlaıyla ıstırap veriyordu.

Ama Sara yine de devam etti. “Bak,” diye mırıldandı. “Bunu anlamak gerçekten çok kolay, bir St. James için bile. Bana düzgün bir şekilde kur yapılmasını istiyorum, Nathan ve yeminlerimizi Tanrı’nın bir adamının önünde söyleyene kadar bana dokunmayacaksın. Beni duydun mu?”

“Sizi açıkça duyduğundan eminim, bayan,” diye bir bağıris geldi genç kadının arkasından. Sara, Nathan’dan uzaklaşıp arkasını dönünce onları izleyen on kadar adamın kendisine gülümsediğini gördü. Fark ettiği üzere, hepsi görevlerini bırakmış, onu başarıyla onaylıyorlardı. Çoğu epey uzaktaydı.

“Aynen, ben de her kelimeyi duyduğuna bahse girerim,” diye seslendi bir başkası. “Doğru düzgün bir şekilde evlenene dek kaptanın size dokunmasına izin vermeyeceksiniz. Doğru dedim mi, Haedley?”

Kel kafalı, eğik omuzlu bir adam başıyla onayladı. “Benim duyduğum bu,” diye bağırarak karşılık verdi adam.

Sara mahcup oldu. Tanrım, bir cadaloz gibi bağılıyor olmalıydı.

Nathan'ı suçlamaya karar verdi. Ona bakmak için döndü. "Beni utandırmak zorunda mısın?"

"Sen kendi kendine de gayet iyi bir iş çıkarıyorsun, gelirim. Kamaraya dön," diye emretti. "Elbiseni de çıkar."

Genç kadın bu emirle hemen durdu. "Neden? Hoşlanmadın mı?" diye sordu.

"Her şeyi çıkar, Sara. Birkaç dakika içinde orada olurum."

Onun söylediği şeyin anlamı Sara'nın zihninde tam olarak belirince neredeyse kalbi duruyordu. Onu mantığa davet edemeyecek kadar öfkeliydi. Veda etmeden arkasını dönüp yavaşça ondan uzaklaşmaya başladı.

Merdivenlerden inerken Jimbo'nun yanından geçti. "Haklıydınız, Bay Jimbo," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Nathan tam kıçta."

Denizcinin cevap verecek vakti olmadı, çünkü Leydi Sara gitmişti.

Subay salonu denen alana gelene kadar koşmadı. O an eteklerini kaldırıp yıldırım hızıyla koşmaya başladı. Kamarasının kapısında durmadı, uzak köşeye, Nora Teyze'nin kaldığı yere doğru devam etti.

İş böyle bir harekete gelince, kütesine ve yaşına rağmen hâlâ hızlı olabilen Matthew, kapıya Sara'yla aynı anda ulaştı.

"Leydi Sara, şimdi bir ziyaretle tatlı Nora'yı rahatsız etmeyeceğinizi umuyordum," dedi arkasından.

Sara onun yaklaştığını fark etmemişti. Gürültülü bir şekilde nefesini tutup arkasına döndü. "Beni ürküttünüz," diye söze başladı. "İnsanların arkasından gizlice sokulmalısınız, bayım. Adınız nedir?"

“Matthew.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye karşılık verdi genç kadın. “Teyzeme gelince, şey, ona bir bakmak istiyordum sadece.”

“Teyzenizle ben ilgileniyorum,” diye lafa girdi Matthew. “Bugün ziyaretçi kabul edecek durumda değil. Çok bitkin.”

Sara suçluluk hissetti. Asıl niyeti, teyzesine içini döküp Nathan’la anlaşabilmek için onun yardımını almaktı. Ama teyzesinin sorunlarının yanında kendi problemleri çok önemsiz görünüyordu. “Nora gerçekten hasta değil, değil mi?” diye sordu, sesindeki korku açıktı. “Yaralarını gördüm, ama sandım ki-”

“İyileşecek,” dedi Matthew. Genç kadının ilgili davranışları onu memnun etmişti. “Nora’nın epeyce dinlenmesi gerekiyor ama. Hareket de etmemeli. Kaburgaları çatlamış-”

“Ah Tanrım, bilmiyordum.”

“Hayır, hayır, sakın ağlamaya başlama,” diye yalvardı Matthew. Leydi Sara’nın gözleri çoktan nemlenmiş gibi geldi ona. Eğer karşısında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarsa ne yapacağını bilmiyordu. Kaptanın karısını teselli etme düşüncesi midesinin kasılmasına neden oluyordu. “O kadar da kötü değil,” dedi, vurgulamak için başını sallayarak. “Gövdesini sıkıca sardım. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var. Herhangi bir şey için kaygılanmasını da istemiyorum,” diye ekledi. Son cümlesini söylerken genç kadına bilmiş bir bakış attı.

Sara, adamın onun amacını tahmin ettiğini fark etti. Pişmanlıkla başını eğdi. “Henüz ortaya çıkan özel bir problemle ona sıkıntı verecektim. Elbette onu rahatsız etmeyeceğim. Onu endişelendirmek istemem. Uyandığı zaman, beni görmek istediğinde onu ziyarete geleceğimi söyler misiniz lütfen?”

Matthew başıyla onayladı. Sara onun elini tuttu. Bu sevgi gösterisi adamı şaşırtmıştı. “Nora’ya yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok iyi kalpli bir kadındır. Çok acı çekti, Bay Matthew ve hepsi benim yüzümden.”

Tanrım, genç kadın yine gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu. “Hayır, hayır, teyzene bir zarar vermedin,” dedi Matthew. “Kaburgalarına tekme atan sen değilsin. Ben olsam bu pis işin arkasında babanın ve amcalarının olduğunu söylerdim.”

“Bu kalleşliğin arkasında Henry Amcam var,” diye karşılık verdi genç kadın. “Yine de bundan ben sorumluyum. Eğer Nora’ya benimle İngiltere’ye gelmesi için ısrar etmeseydim...”

Açıklamasına devam etmedi. Matthew’un elini hızla bir kez daha sıktıktan sonra resmi bir reverans yapıp bir çalışanı olarak ona sahip olduğu için ne kadar memnun olduğunu söyleyerek adamın şaşkınlıkla gülümsemesine neden oldu.

Matthew onun kamarasına dönmesini izlerken kaşını kaşıdı. Durumun aptallığına homurdandı, çünkü onun ağlamak üzere olduğunu düşünerek gerçekten gerilmesi gülünçtü. Yine de uzun adımlarla ilerlerken gülümsüyordu.

Sara, kamarasının kapısını açana kadar Nora’yı düşündü. Büyük yatağı fark ettiği an, Nathan sorunu düşüncelerini ele geçirdi.

Biraz daha zaman kaybetmeyi göze alamadı. Kapıyı kapattı, sürgüledi ve ağır sandığını girişe sürükledi. Harcadığı çaba sırtını zorlamıştı.

Hızla masaya doğru ilerledi, bu mobilyayı da barikatına eklemeyi düşünüyordu.

Bu görev için ne kadar azimle uğraşsa da masayı ovnata-

madı. Nihayet nedenini anladı. Masanın ayakları yere çivilenmişti. “İnsan neden böyle bir şey yapmak ister ki?” diye mırıldandı kendi kendine.

Çalışma masasını hareket ettirmeye çalıştı ve onun da yere çivilenmiş olduğunu keşfetti. Neyse ki koltuklar sabitlenmiş değildi. Oldukça ağırlardı, gerçi. Sara birini sandığına doğru sürükledi ve bu kullanışsız mobilyayı kaldırıp tepede destekleyene dek ağırlığıyla uğraşarak kıymetli zamanını harcadı.

Geri çekilip eserini inceledi. Acısını dindirmek için belini ovuşturdu. Kapıyı engellemenin geçici bir önlem olduğunu biliyordu, ama yine de oldukça zekice davrandığını düşünüyordu. Ama ne kadar çocukça davrandığını fark edince bu övgüyü bir kenara bırakması uzun sürmedi. Evet, kendine bir bakınca tavırlarının çocukça olduğunu görüyordu, ama Nathan’inkiler de öyleydi. Eğer o mantıklı davranmayacaksa, Sara neden davranacaktı ki? Belki gece çökünce Viking’i aklını başına toplar ve genç kadının önerisinin makul olduğunu anlardı. Ve eğer o katır kafalı adam kabul etmezse, pekâlâ, genç kadın da o teslim olana kadar kamarada kalmaya kararlıydı. Eğer açıktan ölecekse de, varsın olsun.

“Diğer yolu daha çok severim.”

Sara yerinden sıçradı ve arkasına döndü. Nathan’ın çalışma masasının kenarına yaslanmış, ona gülümsediğini gördü.

Genç adam onun sormasını beklemeden tavandaki kapağı gösterdi. “Genelde yukarıdan gelirim,” diye açıkladı yumuşak bir fısıltıyla. “Daha hızlı oluyor.”

Sara başını sallamış olabilirdi, ama emin değildi. Sandığına yaslanıp ona baktı. Ah Tanrım, şimdi ne yapacaktı?

Gelini sesini bulup çıkaracak gibi görünmüyordu. Nat-

han onun üstüne gitmeden önce sakinleşmesi için ona biraz daha zaman tanımaya karar verdi. Genç kadının yüzündeki renk tamamen çekilmişti ve tekrar onun üzerine yığılıp kalması gibi bir olasılık vardı.

“Sanırım mobilyaların yerini değiştirmeye çalışıyordun?”

Genç adamın sesi hoş ve yatıştırıcıydı. Sara çığlık atmak istiyordu. “Evet,” dedi onun yerine. “Bu şekilde daha çok beğendim.”

Genç adam başını iki yana salladı. “İşe yaramaz.”

“Yaramaz mı?”

“Fark etmemiş olabilirsin, ama sandık ve koltuk aslında kapıyı engelliyor. Üstelik ikimizin de oraya... yukarıya oturmak isteyeceğini sanmam.”

Genç adamın sözleri saçmaydı, tabii ki. Kapının engellendiğini ikisi de biliyordu. Ama Sara, gururunu kurtarma girişimiyle, bu meseleye tüm ilgisini veriyormuş gibi davranıyordu. “Evet, sanırım haklısın,” diye belirtti. “Mobilyalar kapıyı engelliyor. Henüz fark ettim. Bu durumu bana bildirdiğin için teşekkür ederim.” Derin bir nefes almak için duraksadıktan sonra ekledi. “Masa neden yere çivilenmiş?”

“Onu da mı hareket ettirmeye çalıştın?”

Genç kadın onun sesindeki kahkaha izlerini görmezden geldi. “Sandığın önünde daha hoş görüneceğini düşündüm. Çalışma masasının da öyle,” diye ekledi. “Ama hiçbirini hareket ettiremedim.”

Genç adam doğrulup ona doğru bir adım attı. Sara anında geri çekildi. “Denizin sallantısı sertleşirse, mobilyalar hareket eder,” diye açıkladı. Genç kadına doğru bir adım daha attı. “Nedeni bu.”

Sara kendisine sinsice yaklaşıyor gibi hissediyordu.

Hareket ederken Nathan'ın uzun saçları omuzlarını süpürüyordu. Pantere benzer tavırlarıyla omuzlarındaki kaslar dalgalanıyor gibiydi. Genç kadın ondan kaçmak istiyordu, ama zihninin gerilerinde bir yerde dürüst bir itiraf vardı: Nathan'ın kendisini yakalamasını istiyordu. Onun kendisini öpme şeklinden adamakıllı hoşlanmıştı... ama tüm hoşlanacağı buydu.

Nathan'ın yüzündeki bakıştan, kendisinden çok daha fazlasını istediğini biliyordu. Göz korkutucu yöntemleri genç kadının aklını yitirmesine neden oluyordu. Kafasını karıştırdığı için ona kaşlarını çattı.

Genç adam karşılık olarak gülümsedi.

Sara kamarada yarım bir daire çizdi, ama yatağın baş kısmında kendini köşeye sıkıştırmış oldu. Nathan onun gözleminde korkuyu görünce durdu. Uzun bir iç çekti.

Genç kadın onun ikinci bir kez düşünmekte olduğunu sanıyordu, ama bu fikrin getirdiği neşeyle nefesini tutmadan önce, Nathan'ın büyük elleri onun omuzlarına yerleşip Sara'yı kendine çekti.

Nathan genç kadının çenesini kaldırıp onu kendine bakmaya zorladı. Konuşurken sesi gerçekten nazikti. "Sara, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Eğer daha çok zaman olsaydı, belki de sen beni daha iyi tanıyana kadar bekleyebilirdik. Sana yalan söylemeyeceğim, sana kur yapabilirdim ve yapardım da ama doğruyu söylemek gerekirse böyle bir iş için sabrım ya da deneyimim yok. Yine de benden korkmanı istemiyorum." Duraksayıp omuz silktikten sonra ona gülümsedi. "Benden korkup korkmamanın bir önemi olmamalı, ama var işte."

"O zaman..."

“Zaman yok,” diye araya girdi Nathan. “Eğer sekiz ay önce benden kaçmış olmasaydın, şu anda oğlumu taşıyor olabilirdin.”

Bu açıklamayla genç kadının gözleri irileşti. Nathan be-bekten bahsettiği için bu tepkiyi verdiğini düşündü. Genç kadın çok masumdu ve onun cinsel meselelerle ilgili hiç deneyimi olmadığını Nathan biliyordu. Ve Tanrım, bu onu memnun ediyordu.

“Ben senden kaçmadım,” diye belirtti genç kadın. “Sen neden bahsediyorsun?”

Bu inkâr genç adamın kaşlarını çatmasına neden oldu. “Sakin bana yalan söyleyeyim deme.” Sözlerini vurgulamak için genç kadının omuzlarını hafifçe sıktı. “Buna tahammül edemem, Sara. Bana karşı her zaman tamamen dürüst olmalısın.”

Genç kadın, en az Nathan’ın sesi kadar öfkeliydi. “Yalan söylemiyorum,” diye karşılık verdi. “Senden asla kaçmadım. Viking. Asla.”

Nathan ona inanmıştı. Genç kadın çok içten ve fazlasıyla kızgın görünüyordu.

“Sara, ailene seni almak üzere geldiğimi bildirmek için bir mektup gönderdim. Ulağı bir cuma günü yolladım. Bir sonraki pazartesi hazır olman gerekiyordu. Saati bile bildirdim. Sen de bir gün önce, pazar sabahı teyzenin adasına gitmek üzere yola çıktın. Ben de ikiyle ikiyi topladım işte.”

“Bilmiyordum,” diye cevap verdi genç kadın. “Nathan, mektubun ailemin eline geçmemiş olmalı. Hiç kimse birta bir şey söylemedi. Tam bir kaos vardı. Annem kız kardeşi Nora için endişelenmekten hasta olmuştu. Nora ona ayda en az bir kez yazardı, ama anneme uzun zamandan beri bir

mektup gelmemişti. Nora için endişelenmekten kendini hasta ediyordu. Bana kız kardeşinin yanına gidip sorunun ne olduğunu renmemi önerdiğinde, şey, hemen kabul ettim tabii.”

“Annen bu endişeyi sana tanı da o zaman mı söyledi?” diye sordu genç adam.

Alaycılığı Sara’yı rahatsız etmişti. Onun ne düşündüğünü biliyordu ve karşılık olarak kaşlarını çattı. “Gitmeden birkaç gün önce söyledi,” diye kabul etti. “Ama onu ağlarken yakalamasaydım, söylemezdi. Sorumluluğu bana yüklemeye gnlszd. Çok gönülsüz,” diye ekledi. “Biliyor musun, üzerinde düşününce fark ettim, Nora’nın adasına gitmeyi teklif edenin ben olduğuma da eminim.”

Ani bir düşünce genç kadının ilgisini başka yöne çekti. “Gerçekten gittiğim yeri nereden biliyorsun? Ailem herke-se, ablamı ziyaret etmek için kolonilere gittiğimi söylemişti.”

Nathan, adamlarının onu takip ettiğini açıklama ya da gemilerinden birinde yer ayırtmış olduğundan bahsetme zahmetine girmedi. Sadece omuz silkti. “Neden insanlara işin aslını anlatamadılar?”

“nk Nora gözden düşmüştü,” dedi Sara. “On dört yıl önce bir seyisle evlenip İngiltere’den kaçtı. Herkesin bu skandalı unuttuğundan emindim, ama kimisenin unutmadığı ortaya ıktı.”

Nathan mektup meselesine döndü. “Yani sen gitmeden iki gün öncesine kadar Nora’nın annene mektup yollamadığını bilmiyordun?”

“Annem endişelenmemi istememişti,” dedi Sara. “Annemin bir dolap çevirdiğini dşnmene izin veremem. Babam ya da kız kardeşim, sadece seni biraz daha bekletmek için

mektubunu alıkoymuş olabilirler, Nathan, ama annem asla böyle bir hilekârlık yapmaz.”

Nathan onun annesini savunmasını onurlu bir davranış olarak görüyordu. Mantıksız, ama bir o kadar da onurlu. Bu yüzden gerçeği kabul etmesi için onu zorlamadı. Genç kadının babasına olan inancı masumaneydi, ama Nathan’ı ölümüne rahatsız etti.

O sırada Sara’nın ondan kaçmamış olduğunu kavradı. Bu düşünceyle o kadar memnun oldu ki, kaşlarını çatmayı kesti.

Sara, annesinin her türlü dalavereden uzak olduğuna onu ikna etmek için başka bir yol ararken kocasına baktı. Sonra genç adamın ona az önce söylemiş olduğu şey zihninde netleşti.

Nathan onu unutmamıştı.

Sara’nın gülümsemesi büyüleyiciydi. Genç adam bu ani değişikliğe neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Sara kendini onun göğsüne fırlattı, kollarını beline doladı ve ona sarıldı. Genç adam karşılık olarak homurdandı. Sara’nın bu tuhaf davranışı aklını her zamankinden daha çok karıştırmıştı. Ama kadının ona gösterdiği bu ani sevgi gösterisinden hoşlandığını fark etti. Çok fazla hoşlanmıştı.

Sara hafifçe iç çekip kocasından biraz geri çekildi.

“Bu ne içindi?” diye sordu Nathan, sesindeki sertliğe yüzünü buruşturdu.

Genç kadın fark etmişe benzemiyordu. Saçını düzeltirken fısıldayarak konuştu. “Beni unutmadın.” Tamamen kadınsı bir hareketle saçlarını omzundan attıktan sonra ekledi. “Elbette unutmadığımı biliyordum. Bir çeşit yanlış anlaşılma olduğundan emindim, çünkü benimle...”

Genç kadın devam etmeyince Nathan konuşmaya başladı. “Çünkü seninle evli olmak istediğimi biliyordum.”

Sara başıyla onayladı.

Genç adam güldü.

Sara ona hoşnutsuz bir bakış attı. “Nathan, Nora’yı bulamadığım zaman, yardımını istediğime dair evine bir sürü mesaj gönderdim ve sen hiç cevap vermedin. O zaman endişelendim...”

“Sara, benim evim yok,” diye bilgilendirdi genç adam.

“Elbette var,” diye karşı çıktı genç kadın. “Bir konağın var. Bir gün atla giderken görmüştüm... Neden başını sallıyorsun?”

“Konağım geçen sene yanıp kül oldu.”

“Kimse bana bunu söylemedi!”

Nathan omuz silkti.

“Taşradaki evine mesaj yollamalıydım, o zaman,” dedi genç kadın. “Pekâlâ,” diye ekledi mırıldanarak. “Şimdi neden başını sallıyorsun?”

“Taşra evim de yangında zarar gördü,” diye açıkladı genç adam.

“Ne zaman?”

“Geçen sene,” diye karşılık verdi Nathan. “Konağımın yağmalanmasından yaklaşık bir ay önce.”

Genç kadın afallamış görünüyordu. “Felaketlerden payına düşeni almışsın, öyle değil mi Nathan?”

Olanlar felaket değildi, ama genç adam ona bunu söylemedi. Yangınlar düşmanları tarafından kasten çıkarılmıştı. Aleyhlerinde kullanılabilecek mektupları arıyorlardı. Nathan, hükümeti için çalışıyordu ve soruşturmanın sonunda piç kurularının hakkında gelinmişti. Ama mülkündeki zararı düzeltecek zamanı henüz olmamıştı.

“Bana gerçekten Nora’nın yerini bulmakta sana yardım etmem için yazdın mı?”

Genç kadın başıyla onayladı. “Başka kime başvuracağımı bilemedim,” diye kabul etti. “Bence bu dalaverenin arkasında, amcan Dunnford St. James var,” diye ekledi.

“Hangi dalavere?” diye sordu genç adam.

“Aileme gönderdiğin mektubu muhtemelen o alıyomuştur.”

Genç adam çileden çıktığını ona gösterdi. “Bence bu işin arkasındaki senin baban.”

“Peki, neden böyle düşünüyorsun ki?”

“Çünkü Hun imparatoru Atilla yıllar önce öldü,” dedi genç adam. “Ve onun dışında böyle alçak bir planla ortaya çıkacak kadar kötü olabilecek tek adam da baban.”

“Babam aleyhinde böyle iftiraları dinlemeyeceğim. Üstelik Dunnford olduğundan da eminim.”

“Ah? Peki, teyzeni döven de mi o?”

Genç kadının gözleri yaşlarla doldu. Nathan anında pişman olmuştu. Sara cevap vermeden önce onun göğsüne baktı. “Hayır,” diye fısıldadı. “O, Henry Amcamın işi. Geçen gece tavernada gördüğün adam. Ve şimdi de hakkımdaki gerçeği biliyorsun,” diye bitirdi acınası bir feryatla.

Nathan parmağıyla onun çenesini kaldırdı. Başparmağı Sara’nın yumuşak tenini okşuyordu. “Ne gerçeği?”

Genç kadın cevap vermeden önce uzun bir süre onun gözlerinin içine baktı. “Kötü bir soydan geliyorum.”

Sara hızlı bir ret, hatta biraz da övgü duymayı umuyordu.

“Evet, öyle.”

Bu adamın içinde anlayışın zerresi yok, diye düşündü. “Pekâlâ, sen de öyle,” diye mırıldandı genç kadın. Çenesindeki eli itti. “Gerçekten de çocuğumuz olmamalı.”

“Neden olmasın?”

"Çünkü Henry Amcama çekebilirler. Daha da kötüsü, senin ailene. Sen bile kabul edersin ki, St. James erkeklerinin hepsi kötü görünüşlü ve kötü kalplilerdir. Onlar haydut," diye ekledi başıyla onaylayarak. "Hem de her biri."

Nathan böyle bir şeyi kabul etmeyecekti tabii ki. Anında kendi fikrini söyledi. "Ne kadar kaba olurlarsa olsunlar, lanet derecede dürüstlerdir. Onları ne zaman kızdığını anlarsın. Oldukça kolay anlaşılırlar."

"Ah, kolay anlaşılırlar, tabii," diye karşılık verdi genç kadın.

"Bu da ne demek oluyor?"

Sara, onu yeniden kızdığını biliyordu, ama umurunda değildi. "Dunnford Amcan kendi öz kardeşini vururken oldukça kolay anlaşılırdı, değil mi?"

"Yani bunu duydun, öyle mi?" Genç adam gülümsemek için kendini güçlükle tutuyordu. Sara çok hoşnutsuz görünüyordu.

"Bunu herkes duydu. Hadise, adamın konağının önündeki basamaklarda, güpegündüz, insanlar yoldan geçerken olmuş."

Nathan omuz silkti. "Dunnford'un iyi bir sebebi vardı," dedi ağır ağır.

"Kardeşini vurmak için mi?" Genç kadının sesi kuşkuluydu.

Nathan başıyla onayladı.

"Ve bu sebep neydi?" diye sordu Sara.

"Kardeşi onu uyandırmıştı."

Sara onun ani sırtışı karşısında kalakaldı. Sara'ya tekrar yakışıklı görünmeye başlamıştı. Genç kadın kendisini gülümserken buldu.

“Dunnford, kardeşini öldürmedi,” diye açıkladı Nathan. “Sadece bir iki hafta için oturmasını zahmetli kıldı. Onunla tanıştığında göreceksin-”

“Onunla tanıştım,” diye lafını kesti Sara. Aniden nefesi kesilmişti. Genç adamın ona bakış şekli, içini bir tuhaf yapıyordu. “Karısıyla da tanıştım.”

Genç kadın ona hâlâ gülümsüyordu. Gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. Nathan cesaretlendi. Sara hiç de ondan korkuyormuş gibi davranmıyordu. Genç adam konuyu aklındaki en önemli meseleye getirmek için bir yol aradı: onu yatağa atmak.

Dalgın bir tavırla genç kadının omuzlarını ovuyordu. Sara, onun ne yaptığının farkında bile olduğunu bile düşünmüyordu, çünkü adamın gözlerinde dalıp gitmiş bir ifade vardı. Genç kadın, onun akrabalarını düşündüğünü sanıyordu.

Sara onun ovalayarak belindeki ağrıyı almasını istiyordu ve genç adam çok dalgın görüldüğü için onun bu dikkat dağınıklığından yararlanmaya karar verdi. Adamın sağ elini alıp omurgasının üzerine koydu. “Burayı ov, Nathan. Mobilyaları kaldırdığım için sırtım ağrıyor.”

Nathan onun bu teklifine karşı çıkmadı. Sadece dediğini yaptı. Genç kadın ona dokunuşunu biraz hafifletmesini söyleyene dek pek de nazik değildi. Sonra Sara onun iki elini birden alıp kuyruk sokumuna götürdü. Genç adam orayı ovmaya başlayınca Sara ona yaslanıp gözlerini kapattı. Cennette gibi hissediyordu.

“Daha iyi mi?” diye sordu genç adam, onun iç çekişlerini birkaç dakika dinledikten sonra.

“Evet, daha iyi,” diye onayladı Sara.

Nathan onun sırtını ovmayı kesmedi, genç kadın da öyle bir şey istemedi. “Dunnford’la ne zaman karşılaştın?” diye sordu. Çenesi genç kadının başının tepesine yaslanmıştı. Onun tatlı ve kadınsı kokusunu içine çekti.

“Bahçelerde tanıştım,” diye karşılık verdi genç kadın. “Amcanla yengen de oradaydı. Asla unutamayacağım, dehşet verici bir tecrübeydi.”

Genç adam güldü. “Dunnford bir barbar gibi görünür,” dedi. Sara’nın sırtına biraz bastırarak yavaşça onu kendine çekti. Genç kadın direnmedi. “Amcam iri ve kaslı bir adamdır. Omuzları cüsselidir. Evet, sanırım biraz korkutucu olabilir.”

“Karısı da öyle,” diye lafa girdi Sara gülümseyerek. “Onları ayırt edebildiğimi söyleyemem.”

Yaptığı bu terbiyesizlik için genç kadının sırtına çimdik attı. “Dunnford’un bıyığı var.”

“Karısının da.”

Onu bir kez daha çimdikledi. “St. James kadınları, Winchester kadınları kadar şişman değildir,” diye karşılık verdi.

“Winchester kadınları şişman değildir,” diye karşı çıktı genç kadın. “Sadece... formdalar.”

Sara, asıl meseleyle yüzleşmeleri için en doğru zamanın geldiğine karar verdi. “Nathan?”

“Evet?”

“Kıyafetlerimi çıkarmayacağım.”

Bu açıklama genç adamın tüm ilgisini çekti. “Öyle mi?”

Sara bir santim kadar geri çekilip kocasının yüzüne baktı. Nathan’ın gülümsemesi yavaş ve sakindi. Bu, genç kadına diğer kurallarını da açıklama cesareti verdi. “Hayır, çıkarmayacağım,” dedi. “Eğer bu şeyi yapacaksak, kıyafetlerim üzerinde kalacak. Kabul et ya da vazgeç, Nathan.”

Sara onun tepkisini beklerken alt dudağını ısırıldı. Nathan onun tekrar korkmuş olabileceğini düşünüyordu. Bu' onu kızdırdı. "Tanrı aşkına, Sara, canını yakmayacağım."

"Evet, yakacaksın," diye fısıldadı genç kadın.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Annem her zaman acıttığını söyledi." Sara'nın yanakları pancar gibi olmuştu.

"Her zaman acıtmaz," dedi genç adam hızla. "İlk seferinde biraz... rahatsız edici olabilir."

"Kendinle çelişiyorsun," diye bağırdı genç kadın.

"Sanki şeymiş gibi davranmana gerek yok-"

"Bundan o kadar da hoşlanmayacağım," diye lafını kesti genç kadın. "Tam şu anda bunu gayet de anlayabilirsin. Ne kadar sürer? Dakikalar mı, saatler mi?" diye sordu. "Kendimi hazırlamaya çalışmak isterim."

Genç adam artık onun kalçasını ovmuyordu. Onu kavramıştı. Sara'nın sorusuyla irkilmiş gibi görünüyordu. Genç kadın bu avantajı kullandı. "Senden sadece küçük bir ayrıcalık isteyeceğim. Bu şeyi yapmak için bu geceye kadar bekleyemez misin? Çok kararlı olduğun için, kaderime boyun eğmem için en azından bana birkaç saat daha veremez misin?"

Kaderine boyun eğmek mi? Nathan birden onu boğmak istedi. Genç kadın sanki idama gidiyormuş gibi davranıyordu. Kendi idamına. Nathan pes ederken kaşlarını çatı. "Pekâlâ," dedi. "Bu geceye kadar bekleyeceğiz. Ama sana vermeye gönüllü olduğum tek ayrıcalık bu, Sara."

Genç kadın parmak uçlarında yükselip onu öptü. Dudakları genç adamın kılere kısa süreliğine sürtündü ve genç kadın geri çekildiğinde kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

“Peki ya bu da neydi?”

“Bir öpücük.”

“Hayır, Sara,” diye homurdandı genç adam. “Bu bir öpücük.”

Onu göğsüne doğru çekti, onun başını kaldırdı ve ağzını onunkine yapıştırdı. Hiç nazik değildi, ama gerçek şu ki, Sara bunu hiç umursamıyordu. Sara onun vücuduna yaslı olarak eridi ve istediğini yapmasına izin verdi. Ne de olsa kendisi zafer kazanmıştı ve onun da bir zaferi hak ettiğini düşünüyordu.

Tuhaf ama son düşüncesi bunu kaldırılabileceği oldu. Öpücük apaçık bir sahiplenme halini aldı. Yoğunluk ve saf samimiyet, Sara’nın dizlerinin bağını çözdü. Kocasına tutundu ve adamın dili onun ağzına ilerlediğinde katışıksız bir mutlulukla hafifçe inledi.

Genç adam onun kalçasını sıktı ve onu kendine doğru kaldırdı. Sara’nın kalçası içgüdüsel olarak onun sertliğini kavradı. Genç adam çekti. O da itti.

Bu his, erotik ve baştan çıkarıcıydı. Nathan onun işbirliğini tamamen kazandığını fark edince Sara’yı zorlamayı bıraktı. Tanrım, bu kadın çok duyarlıydı. Nathan’a yaklaşmaya çalışırken onun saçlarını çekiyordu.

Genç adam aniden geri çekildi ve Sara öpücüğün ardından kendini toparlayana kadar onu tutmak zorunda kaldı. Nathan bu çarpıcı durum karşısında kendini beğenmiş bir şekilde mutluordu.

Ve kahretsin, onu istiyordu. Sara’yı yatağa doğru itip gitmek üzere döndü. Kapıya varmadan önce sandıkla koltuğu kaldırmak zorunda kaldı.

Genç adam kapıyı açana kadar geçen sürede Sara aklını

toplamıştı. “İleride, Nathan,” diye söze başladı, sesindeki titremeyi duyunca yüzünü buruşturdu, “yatak odamıza bacadan girmezsen gerçekten minnettar olurum. Söz veriyorum, kapıyı bir daha sürgülemeyeceğim,” diye ekledi, Nathan dönüp ona kuşkulu bir bakış atınca.

“Nereden girmezsem?” diye sordu genç adam, kesinlikle onu doğru duymadığını düşünüyordu.

“Bacadan,” diye açıkladı Sara. “Ve hâlâ soruma bir cevap vermedin. Yapmaya çok kararlı olduğun bu şey dakikalar mı sürer, yoksa saatler mi?”

Genç kadının sorusu Nathan’ın dikkatini dağıttı, tavan kapağının baca olmadığını açıklamakla artık ilgilenmiyordu. Bu gerçeği, cahil kadına sonra açıklardı. “Ne kadar süreceğini ben hangi cehennemden bileyim?” diye mırıldandı.

“Daha önce yapmadığını mı söylemek istiyorsun?”

Nathan gözlerini kapattı. Sohbetin gidişatı kontrolünden çıkıyordu.

“Peki, yaptın mı?”

“Evet.” Genç adamın sesi bıkkındı. “Daha önce zaman tutmadım,” dedi tersçe.

Çıkarken kapıyı kapatmak için çekiyordu ki aniden dönüp genç kadına gülümsedi.

Sara ondaki bu ani değişiklikle hayrete düştü. “Sara?” diye sordu genç adam.

“Evet?”

“Bundan nefret etmeyeceksin.”

Bu sözün üzerine kapı kapandı.

Beşinci Bölüm

Sara, günün geri kalanında Nathan'ı görmedi. Kamarayı toparlayıp eşyalarının geri kalanını ayırarak zaman geçirdi. Bir özel hizmetçisi olmadığı için yatağı kendi yaptı, mobilyaların tozunu aldı ve hatta yerdeki tozları süpürmek için bir süpürge bile ödünç aldı. Güvertede bıraktığı güneş şemsiyesini hatırladı, ama almaya gittiğinde onu hiçbir yerde bulamadı.

Ancak güneş batarken sinirleri kopma noktasına gelmişti. Cezasını bir kez daha erteletmek için uygun bir plan yapacak durumda değildi. Kendi korkaklığından biraz utanıyordu. Bu yatma işinin arada bir olacağını biliyordu, bu mesele kapanana kadar ödü kopmaya devam edeceğini de biliyordu; ama bu farkındalık, korkusunu azaltmıyordu.

Kapısı çalındığında neredeyse çılgılık atıyordu. Nathan'ın kesinlikle kapıyı çalmayacağını fark edince, kontrolünü hızla toparladı. Hayır, o öylece içeri daldı. Ne de olsa kamara ona aitti ve genç kadın da onun habersiz içeri girme hakkı olduğuna inanıyordu.

Kapının dışında Matthew duruyordu. Genç kadın deniziye reverans yapıp onu içeri davet etti. Adam başını iki yana sallayarak bu teklifi geri çevirdi. "Nora Teyzen şu anda onu

ziyaret etmeni bekliyor,” diye duyurdu. “Sen onun kamara-sındayken ben de Frost’a küveti getirtirim. Kaptan, banyo yapmak isteyebileceğini düşündü ve bizden temiz su getir-memizi istedi. Bu çok sık karşılaşacağın bir ikram değil,” diye ekledi. “Tadını çıkarsan iyi olur.”

“Nathan çok düşünceli davranmış,” dedi Sara.

“Böyle düşündüğünü ona söyleyeceğimden emin olabi-lirsin,” diye karşılık verdi Matthew, söyleyecek daha iyi bir şey olmadığı için. Sara’nın yanında yürüdü, kendini hem sakar hem de utangaç hissediyordu. Durumu için, Nathan dışında kimseden eşit muamele görmeye alışkın olmamasını suçluyordu. Kendisine reverans yapan bir leydi de olmamış-tı. Bir de genç kadının büyüleyici bir gülümsemesi vardı, bunu da kabul etmeliydi. Adamın omuzları biraz düştü. Tanrım, tıpkı o öküz Jimbo gibi, güzelliğin büyüü karşısin-da yeniliyordu.

Nora’nın kapısına vardıklarında, Matthew sersemlik ha-linden kurtulmak için kendini zorlayarak mırıldandı. “Onu yormazsın, değil mi?”

Sara başıyla onayladı ve Matthew’un onun için kapıyı açmasını bekledi. Ona ne istediğini gösterene kadar adam bunu anlamakta biraz yavaş kaldı. Kapıyı genişçe açtıktan sonra Sara ona teşekkür etti ve içeri girdi. Matthew onun arkasından kapıyı çekti.

“Matthew’un yüzünde çok şaşkın bir ifade vardı,” diye seslendi Nora.

“Fark etmedim,” diye itiraf etti Sara. Yatağın yanına koş-turup onu öpmek için eğilirken teyzesine gülümsedi. Nora şişkin yastıklardan oluşan bir yığına yaslanmıştı.

“Ama onun ne kadar kolay endişelenebilen biri olduğunu

fark ettim, tabi hep senin selametin için, teyze,” dedi Sara. Bir sandalye çekti, oturdu ve elbisesindeki kırıksıklıkları düzelitti. “Sanırım senin koruyucun haline geldi.”

“Yakışıklı bir adam, değil mi Sara? Nazik de bir kalbi var. Huyu eski kocaminkine benziyor, gerçi ikisinin görünüşünün birbiriyle alakası bile yok.”

Sara gülümsemesini tuttu. “Matthew’a hafiften abayı yaktın, değil mi Nora?”

“Sağmalık, çocuk. Ben abayı yakmak için fazla yaşıyım.”

Sara konunun peşini bıraktı. “Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Evet, canım,” diye karşılık verdi Nora. “Sen nasıl hissediyorsun?”

“İyiym, teşekkür ederim.”

Nora başını iki yana salladı. “Bana iyiymiş gibi gelmedin,” diye belirtti. “Sara, sandalyenin ucunda oturuyorsun, ilk ani harekette yerinden sıçrayacakmış gibi görünüyorsun. Seni endişelendiren Nathan mı?”

Sara yavaşça başıyla onayladı. “Bir de senin için endişeleniyordum, elbette,” diye itiraf etti. “Ama şimdi seni görünce, iyileşeceğini anladım.”

“Konuyu değiştirme,” diye emretti Nora. “Nathan hakkında konuşmak istiyorum.”

“Ben istemiyorum.”

“Yine de konuşacağız,” diye karşı çıktı Nora. Sesindeki neşe, sözlerindeki ıgnelemeyi yok ediyordu. “Sen ve kocan nasıl anlaşıyorsunuz?”

Sara omuzlarını kaldırıp zarif bir şekilde omuz silkti. “Beklenebileceği gibi, emirler yağdırıyor.”

Nora gülümsedi. “Henüz seni öpmedi mi?”

“Nora, bana bu soruyu sormamalısın.”

“Cevap ver bana. Öptü mü?”

Sara cevap verirken kucığına baktı. “Evet, beni öptü.”

“Güzel.”

“Öyle diyorsan.”

“Şimdi, Sara, Nathan’ın senin hayal ettiğin gibi olmadığını biliyorum. Ama eğer sert yüzeyin altına bakacak olursan, kendine orada iyi bir adam bulacağına inanıyorum.”

Sara sohbeti hafif tutmaya kararlıydı. “Ah?” diye sataştı ona. “Onun nasıl hayal ettiğimi nereden biliyorsun?”

“En vahşi hayallerinde bile, Nathan’la evlendiğini düşünmüş olman mümkün değil. İlk görüşte biraz baskın geliyor, değil mi?”

“Ah, bilmiyorum,” diye fısıldadı Sara.

“Elbette biliyorsun,” diye karşılık verdi Nora. “Onu ilk gördüğünde bayıldın, değil mi?”

“Bitkindim,” diye karşı çıktı Sara. “Nora, o... benimle yatmak istiyor,” diye yumurtladı aniden.

Nora bu açıklama karşısında pek de şaşırmışa benzemiyordu. Sara, teyzesinin utanmadığını görünce fazlasıyla rahatladı. Umutsuzca onun tavsiyesine ihtiyacı vardı.

“Bu onun doğal eğilimi olurdu,” diye bilgilendirdi Nora. “Korkuyor musun, Sara?”

“Biraz,” diye yanıtladı genç kadın. “Görevimin ne olduğunu biliyorum, ama onu iyi tanımıyorum ve bir kur dönemi istedim.”

“Endişelendiğin şey ne?”

Sara omuz silkti.

“Canını yakacağını mı düşünüyorsun?”

Sara başını iki yana salladı. “Bu çok tuhaf bir şey, tey-

ze. Nathan bana kaşlarını çatığında çok yırtıcı görünen bir adam -ve çoğu zaman kaşlarını çatıyor- ama canımı yakmayacağını tüm kalbimle biliyorum. Hatta bana, ondan korkmamı istemediğini söyledi.”

“Güzel.”

“Ama ben bu fikre alışana kadar beklemeyecek,” diye açıkladı Sara.

Nora gülümsedi. “Beklemek istemeyeceğini düşünebiliyorum, Sara. Sen onun karısısın ve ilk gece seni izleme şeklini gördüm. Seni istiyor.”

Sara kızardığını hissedebiliyordu. “Ya onu hayal kırıklığına uğrattıysam?”

“Bunun olacağını hiç sanmıyorum,” diye onu yatıştırdı Nora. “O bu konuyla ilgilenecek.”

“Eğer Nathan hazinenin, kralın bir kenara ayırmış olduğu ikinci yarısını alacaksa, bir çocuğumuz olmalı. Bir de onun beni almaya gelmeden önce beklemesi gerekmiş olduğu için... Ondan kaçtığımı sanıyordu, biliyor musun?” Sara öğrendiği şeyi açıkladı, sözünü tamamladığında Nora kaşlarını çatıyordu.

“Nathan’ın beni almak için gelmeye çalışmasına memnun olmadın mı?”

“Elbette oldum. Kaşlarımı çatıyorum, çünkü annenle babanın seni bir kez daha aldattığını düşünüyorum.”

“Nora, buna inanıyor olamazsın—”

“Sana daha önce de söylediğim gibi,” diye araya girdi Nora. “annene yazmayı hiç bırakmadım. Bir iki mektubumun kaybolduğuna da inanabilirim, ama altısı birden kaybolmuş olamaz. Hayır, hepsi seni İngiltere’den çıkarabilmek için bir yalandı, Sara.”

“Annem böyle bir yalanı kabul etmez.”

“Tabii ki eder,” diye mırıldandı Nora. “Zavallı kardeşim, kocasından çok korkar. Her zaman korktu, her zaman da korkacak. İkimiz de birbirimize rol yapmanın ne kadar anlamsız olduğunu biliyoruz, Sara. Aklını başına topla, çocuk. Eğer Winston, annene sana yalan söylemesini emrettiyse, o da söylemiştir. Artık berbat aileden konuştuğumuz yeter,” dedi aceleyle, Sara araya girmek istiyormuş gibi görününce. “Sana bir soru sormak istiyorum.”

“Nedir?”

“Nathan’la evli kalmak istiyor musun?”

“Benim ne istediğimin bir önemi yok.”

“İstiyor musun, istemiyor musun?”

“Bir başkasıyla birlikte olmayı hiç düşünmedim,” diye cevap verdi Sara, tereddüt ederek. “Gerçekten ne hissettiğimi bilmiyorum, Nora. Ama başka bir kadının onunla olması fikrinden hiç hoşlanmıyorum. O benimle konuşurken ‘metres’ kelimesini kullanana kadar bunu fark etmediğimi biliyor musun? Bu teklife şiddetli bir tepki verdim. Bunların hepsi çok kafa karıştırıcı.”

“Evet, aşk her zaman kafa karıştırıcıdır.”

“Ben aşktan bahsetmiyorum,” diye karşı çıktı Sara. “Bunun nedeni, yıllar boyunca Nathan’ı kocam olarak düşünecek şekilde yetiştirilmiş olmam.”

Nora hiç de zarif olmayan bir homurtu çıkardı. “Sen o adamdan nefret edecek şekilde yetiştirildin. Kız kardeşin Belinda gibi birini daha yetiştirdiklerini sandılar, ama bunu yapamadılar, değil mi? Nathan’dan hiç de nefret etmiyorsun.”

“Hayır, ben kimseden nefret etmiyorum.”

“Bunca yıl, onu kalbinde korudun, Sara, tıpkı eline geçen her fırsatta anneni koruduğun gibi. Nathan hakkındaki yalanları dinledin ve sonra onları bir kenara attın.”

“Ondan nefret ettiğimi sanıyorlar,” diye itiraf etti Sara. “Akrabalarımın bana onun hakkında söylediği her şeye inanıyormuş gibi yaptım, böylece beni rahat bıraktılar. En kötüsü Henry Amca’ydı. Şimdi de gerçeği biliyor. Tavernada onun karşısına çıktığımda, alyansını onun tombul serçe parmağında görünce öfkemi kontrol edemedim. Nathan’ın intikam alacağına dair böbürlendim ve bu yalana bir de Nathan’la benim uzun süredir samimi olduğumuzu ekledim.”

“Belki de bu tamamen yalan değildir,” dedi Nora. “Nathan’ın ilerde benim adıma intikam alacağına inanıyorum, Sara. Nedenini biliyor musun?”

“Çünkü o senin ne kadar sevgili ve tatlı bir hanımefendi olduğunu biliyor,” diye yanıt verdi Sara.

Nora gözlerini devirdi. “Hayır, canım. Bunu henüz bilmediğini sanmıyorum. O beni gözetiyor, çünkü senin beni ne kadar çok sevdiğini biliyor. Nathan, kendine yakın olan insanlarla ilgilenen türden bir adam.”

“Ama Nora-

“Onun seni önemsemeye başladığını söylüyorum sana, Sara.”

“Hayal kuruyorsun.”

Matthew odaya girince sohbetleri aniden son buldu. Adam Nora’ya genişçe gülümseyip yavaşça göz kırptı. “Dinlenme vaktin geldi,” dedi.

Sara, teyzesine iyi geceler öpücüğü verdi ve kamarasına döndü. Banyo hazır halde onu bekliyordu. Genç kadın su soğuyana kadar içinde oyalandı, ardından beyaz geceliğini ve

ona uyumlu sabahlığını giydi. Nathan odaya geldiğinde Sara yatağın kenarına oturmuş saçlarını fırçalıyordu.

İki genç adam onu içeride takip ettiler. Denizciler genç kadına baş selamı verdikten sonra küveti kaldırıp dışarı taşıdılar. Sara adamlar gidene kadar sabahlığının yakasını ağırbaşlı bir şekilde boynuna kadar kapalı tuttu, ardından saçını fırçalama işine döndü.

Nathan kapıyı kapatıp sürgüledi.

Tek kelime etmedi. Etmesine de gerek yoktu. Onun yüzündeki ifade genç kadına bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. Adam kararlıydı, pekâlâ. Başka ayrıcalıklar tanınmayacak, hızlı bir ceza ertelemesi gerçekleşmeyecekti. Sara titremeye başladı.

Nathan'ın da banyo yapmış olduğunu fark etti. Genç adamın saçları hâlâ ıslaktı. Ensesinde parlıyordu. Uzlaşmaz profili hiç yumuşamamıştı. Gömlek de giymiyordu. Sara saçını tararken ona baktı, içindeki gerilimi azaltmak için Tanrı aşkına hangi konuda konuşabilirdi, bunu merak ediyordu.

Nathan masanın yanındaki koltuğu çekip oturdu, çizmelerini çıkardı ve bu süre içinde genç kadının bakışlarına karşılık verdi. Ardından çorapları çıktı. Sonra hâlâ ona bakarken ayağa kalktı ve pantolonunu çözmeye başladı.

Sara gözlerini kapattı.

Nathan onun utangaçlığı karşısında gülümsedi. Ama bu onu durdurmadı. Kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı ve koltuğun üzerine attı.

“Sara?”

Genç kadın cevap verirken gözlerini açmadı. “Evet, Nathan?”

“Kıyafetlerini çıkar.”

Genç adam sesinin şefkatli ve yumuşak olduğunu düşünüyordu. Onun korkusunu biraz olsun yatıştırmaya çalışıyordu. Onun korktuğuna dair aklında hiç şüphe yoktu, çünkü Sara fırçayı saçından öyle bir kuvvetle geçiriyordu ki başını ölümüne ağrıtacaktı. Eğer sakinleşmezse kendine mantıksızca darbe indirecekti.

Ama genç kadın onun sesiyle yatışmadı. “Bu tartışmayı yapmıştık zaten, Nathan,” diye duyurdu, fırçayı tekrar şa-kağına indirirken. “Sana kıyafetlerimin üzerimde kalacağını söyledim.”

Sesinin güçlü ve kararlı çıkmasına uğraşmıştı. Çabası bir işe yaramadı. Boğuk fısıltısındaki titremeyi kendisi bile duyabilmişti. “Tamam mı?” diye sordu.

“Tamam,” dedi Nathan iç çekerek.

Onun bu kolay kabulü Sara’yı sakinleştirdi. Saçını fırçalamayı kesti. Ayağa kalkıp odada yavaşça ilerlerken kocasına hâlâ bakmıyordu. Bakışlarını yere dikerek onun etrafından geniş bir çember çizdi.

Fırçasını kenara koyduktan sonra derin bir nefes alıp arkasını döndü. Adamın çıplaklığı kendisini rahatsız etmiyormuş gibi yapmaya kararlıydı. Kendi kendine onun karısı olduğunu hatırlattı, aptal ve masum bir yeniyetme kız gibi sorun çıkarmamalıydı.

Elbette sorun şuydu ki, *gerçekten* masumdu. Daha önce hiç çıplak adam görmemişti. Tanrım, çok gergindi. *Artık bir kadını, çocuk değil*, dedi kendi kendine. Ortada kesinlikle utanılacak bir sebep yoktu.

Sonra kocasına tamamen eksiksiz bir şekilde baktı ve pişkin davranmayla ilgili bütün düşünceleri bacadan uçup gitti. Nathan tavandaki kapıyı kapatmakla meşguldü. Kendisine

yarı yarıya arkasını dönmüştü, ama Sara nefes almayı unutmasına yetecek kadar kısmını görebiliyordu.

Bu adam kas ve çelikten oluşmuş olmalıydı. Ve bronzdu. Sara aniden adamın kalçasının da geri kalanı kadar esmer olduğunu fark etti. Bu mahrem bölgesini nasıl bronzlaştırmıştı ki?

Ama ona bu soruyu sormayacaktı. Belki evliliklerinin yirminci ya da otuzuncu yılında bu konuyu açacak kadar rahatlayabilirdi.

Belki de gelecekte bir gün, bu geceki kıvranmalarını hatırlayıp kendi kendine kahkahalarla gülerdi.

Sara şu an kesinlikle gülmüyordu. Mum ışığı altında Nathan'ı izliyordu. Yumuşak ışık genç adamın teninin parlamasına neden oluyordu. İşini yaparken arkasını dönmüş olmasına minnettardı. Boyutlarına alışması için eşine bilerek zaman mı tanıyordu acaba?

Eğer amacı buysa, işe yaramıyor, diye düşündü Sara kendi kendine. Bu adam bir ağaç rolü yapabiliirdi. Kesinlikle yeterince iriydi.

Sara ne kadar çocukça davranmakta olduğunu fark edince hafifçe içini çekti. Gururunu koruyan tek şey, onun ne kadar dehşete düştüğünü Nathan'ın bilmeyecek olmasıydı. Sara, kızardığını o göremesin diye yüzünü başka yöne çevirdikten sonra sordu. “Şimdi yatacak mıyız?”

Sara kendinden fazlasıyla memnundu. Bu soruyu sorduğunda sesi oldukça soğukkanlı çıkmıştı.

Nathan onun sesinin çivi yutmuş gibi çıktığını düşündü. Onu yatağa atmadan önce korkusunu halletmenin bir yolunu bulması gerekeceğini biliyordu.

Elbette soru, bunun nasıl olacağıydı. İç çekip onu kolları-

na almak üzere döndü. Genç kadın yatağa doğru kaçtı. Nathan onu omuzlarından yakaladı ve onunla yüz yüze gelmesi için yavaşça dönmeye zorladı.

Gelininin onun gözlerinin içine bakmakta hiç sorun yaşamadığını düşündü. Hayır, onun tüm dikkatini çekmek için çenesini kaldırmak zorunda kalmamıştı. Nathan gülümsemesini tuttu. Sara'ya ayağının üzerinde bir yılanın kayarak ilerlediğini söylese bile onun aşağı bakmayacağından şüpheleniyordu.

“Çıplaklığım seni geriyor mu?” diye açıkça sordu, soruna bodoslama dalmayı düşünmüştü.

“Neden böyle düşündün?”

Genç adamın elleri, Sara'nın boynunun yan kısımlarına geldi. Başparmağının altında atan nabızı hissedebiliyordu. Dokunuşunu nazik tuttu. “Seni öptüğümde bundan hoşlandın, değil mi Sara?”

Sara bu soruyla şaşırmış gibiydi. “Hoşlandın mı?” diye tekrar sordu Nathan, genç kadın ona bakmaya devam edince.

“Evet,” diye itiraf etti Sara. “Beni öpmenden hoşlandım.”

Genç adam kendini beğenmiş bir şekilde memnun görünüyordu.

“Ama diğer şeylerden hoşlanacağımı hiç sanmıyorum,” dedi genç kadın, onu bir kez daha iyi bir şekilde uarması gerektiğini düşünerek.

Nathan onun dürüstlüğü karşısında alınmışa benzemiyordu. Öne eğilip alnını öptü, sonra burnunun köprüsünü öptü. Ağzı kısa bir an için onunkine sürtündü. “Ben hoşlanacağım,” dedi ona alçak sesli bir homurdanmayla.

Sara bu sözlere bir karşılık vermeye hazır değildi, o yüz-

den sessizliğini korudu. Genç adamın ağzı tekrar onunkinin üzerine yerleşince, ağzını kapalı tutmaya devam etti.

Nathan bir heykeli öpüyormuş gibi hissetti. Ama bu onu caydırmadı. Genç kadının ağzına doğru iç çekti ve yavaşça boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı. Sara teni sızlamaya başlayınca ona kendisini bırakmasını söylemek üzere ağzını açtı. Ama genç adamın dili içeri girip onunkine dokununca, talebi karışmış zihninde yok olup gitti.

Sara'nın verdiği karşılık hoştu. İçindeki buz erimeye başlamıştı. Ağzını onun için açınca Nathan tutuşunu yumuşattı. Başparmakları boynunun kenarlarında tembel daireler çiziyordu. Onu kendinden geçirmeyi planlıyordu ve Sara ona yaklaşıp kollarını boynuna dolayınca başarılı olduğunu düşündü.

Sara'nın zevk dolu inlemesi, Nathan'ın ihtiyaç dolu homurtusuna karıştı. Genç adam nazik saldırısını sezdirmede. Öpücük uzun, sert ve eksiksizdi. Ağzı tekrar tekrar açlıkla onunkinin üzerine kapanırken dili de karısının içindeki ateşi körüklüyordu.

Öpücüğün sonu yok gibiydi. Sara bu yeni duygulara karşı masum olduğu için Nathan'm onun utangaçlığından ve direncinden kurtulması fazla zamanını almadı. Kendi açlığını dizginlemeye çalışıyordu, ama Sara'nın parmakları onun nemli saçına dalıp da Nathan o tüy hafifliğindeki şelvetli okşamayı hissedince, içindeki ateş yangına dönüştü.

Nathan çok da dikkatli değildi. Sara'yı yumuşattı ve aniden sabırsızlandı. Nathan onun kollarını boynundan çekerken Sara düzensiz bir şekilde inledi. Genç adamın ağzı onunkini yağmalamaya devam ediyordu, ama bu yeterli değildi. Sara tekrar onun ateşine yaklaşmak, sıcaklığıyla sar-

malanmak istiyordu. Ama kocası işbirliğine yanaşmıyordu. Genç kadınının kollarını engellemeye ve aynı anda onu çekmeye devam ediyordu. Sara, onun kendisinden ne istediğini anlamıyordu, aklını bir düzene sokamıyor gibiydi. Çünkü Nathan'ı öpmekle fazlasıyla meşguldü ve içinde ayaklanmakta olan tuhaf ve muhteşem duygularla kendinden geçmişti.

“Şimdi kollarını bana tekrar dolayabilirsin,” diye fısıldadı Nathan, öpücüğü sonlandırırken. Gülümsemesi, şefkatle doluydu. Tanrım, bu kadın nasıl da kolay anlaşılıyordu. Sersemlemiş ifadesi hiçbir şeyi saklamıyordu. Orada tutku ve kafa karışıklığı vardı. Nathan, bir kadının böyle bir açıklık ve coşkuyla karşılık verebileceğini hiç bilmiyordu.

Onu ne kadar memnun etmek istediğini fark edince hafifçe sarsıldı. Sara'nın ona gönüllü olarak sunduğu masum güven, Nathan'a kendini, tüm dünyayı fethedebilecekmiş gibi hissettiriyordu.

İlk önce onu fethedecekti. “Korkma,” diye fısıldadı derin ve boğuk bir sesle. Parmaklarının tersiyle onun yüzünü okşadı, tekrar öyle bir ifadeyle gülümsedi ki Sara içgüdüsel olarak onun dokunuşuna daha çok ulaşabilmek için yüzünü yana bastırdı.

“Korkmamaya çalışıyorum,” diye fısıldayarak karşılık verdi genç kadın. “Endişemi yatıştırmaya çalışıyorum, çünkü duygularıma önem verdiğini biliyorum.”

“Peki, bu sonuca ne zaman ulaştın?”

Nathan, genç kadının gözlerindeki ani parıltı karşısında meraklandı. Sara bir şey yüzünden eğleniyor gibiydi.

“Kıyafetlerimin üzerimde kalmasını kabul ettiğinde.”

Nathan uzun bir iç çekti. Az önce onun sabahlığını ve

gecceliğini çıkarmış olduğundan bahsetmek için uygun bir zaman olmadığına karar verdi. Kısa sürede onun da fark edeceğini tahmin ediyordu.

“Bir şeyi seni istediğim kadar çok istediğimde, pek sabırlı bir adam sayılmam, Sara.”

Kollarını kadının beline dolayıp onu kendine yasladı. Tenleri birbirine değiyordu. Karşılık olarak genç kadının gözleri büyüdü, ama bu histen hoşlanıp hoşlanmadığını anlayacak kadar aklını başına toplayamadan önce, adamın ağzı tekrar onunkinin üzerine yerleşti.

Bu adam kesinlikle öpüşmeyi biliyordu. Sara, ağzını açmak için onun kendini zorlamasına müsaade etmedi - onun yerine kendisi saldırganlaştı. Önce dili adamınkini okşadı. Nathan karşılık olarak inledi. Sara bu sestən, kocasının onun utanmazlığından hoşlandığını çıkardı ve daha da iffetsiz bir halde büründü.

Öpücük vahşiydi. Genç adam aralarındaki tutkuyu yeniden canlandırmak istiyordu. Sara boğazının gerilerinden o küçük erotik sesleri çıkarmaya başlayınca hedefine ulaştığını anladı. Eşi onun için tekrar yanmaya başlamıştı. Ve Tanrım, bu ses onun içinde olma isteğiyle canının yanmasına neden oluyordu.

Sara'nın elleri onun omuzlarını kavradı. Yumuşak göğüsleri, göğsüne sürtünüyordu. Nathan onu kaldırıp tahrik olmuş vücuduna sıkıca yasladı ve başka bir uzun ve ateşli öpücüğün neden olduğu inlemeyi bastırdı.

Sara tek bir şey bile düşünemiyor gibiydi. Nathan'ın öpücüğünün verdiği hisler çok yabancı, çok muhteşem, çok şiddetliydi. Utangaçlığını bile devam ettiremiyordu. Kıyafetlerini onun çıkardığını biliyordu, kıyafetlerin üzerinde

kalabileceğine dair söz vermiş olduğunu ona hatırlattığında adama kasten tuzak kurmuştu. Bu ona göre bir dalavereydi, ama aynı zamanda sebebi de ona son derece mantıklı gelmişti. Nathan'ın yavaşlamasını, onun vücuduna, sıcaklığına ve dokunuşa alışması için kendisine zaman vermesini istemişti.

Yatağa nasıl ulaştıklarına dair Sara'nın hiçbir fikri yoktu, ama aniden Nathan yatak örtülerini çekmeye başlamıştı. Genç kadını nazikçe kaldırıp onu sırt üstü çarşafların merkezine yerleştirirken ağzı onunkinden uzaklaştı. Sara'ya çıplaklığını örtmesi için zaman tanımadı, onun peşinden yatağa çıkıp onu baştan ayağa kendi sıcak vücuduyla örttü.

Bu çok fazla ve çok erkendi. Sara kendini tuzığa düşmüş hissetmeye başlamış ve tamamen onun insafına kalmıştı. Korkmak istemiyordu, onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordu.

Tutku sisi kısa bir an için dağıldı. Sara artık bunu yapmak istemiyordu.

Ama onu öpmeyi kesmek de istemiyordu. Ah Tanrım, korkuyordu.

Çılgılık atmaya başlarsa Nathan muhtemelen kızardı. Sırf bu yüzden, çılgılığını boğazında tutmak için çabalayarak ağzını kapalı tuttu.

Nathan'ın dizi hafifçe dürterek bacaklarını ayırmaya çalıştı. Sara bu yakınlığa izin vermek istemeyerek onun altında mücadeleye başladı. Omuzlarına vurdu. Genç adam derhal denemeyi kesti. Ağırlığını onun üzerinden kaldırmak için dirseklerinin üzerinde doğruldu, ardından boynunun yan tarafını dişlemeye başladı. Sara bundan hoşlandı. Kocasının nefesi, kulağının dibinde sıcak, tatlı ve baştan çıkarıcıydı. Sara karşılık olarak titredi. Nathan karanlık bir fısıltıyla ona

kendisini ne kadar memnun ettiğini, onu ne kadar çok istemesine neden olduğunu ve hatta ne kadar güzel olduğunu düşündüğünü söyledi. Övgü dolu sözlerini bitirdiğinde, kendisini tamamen kabul etmesi için onu ikna ettiğinden emindi.

Yanılıyordu. Bir kez daha uyluklarını aralamaya çalıştığında genç kadın kaskatı kesildi. Nathan düş kırıklığıyla dışlerini gıcırdattı.

Sara'nın teninin yumuşaklığını hissetmek, onun içinde olma ihtiyacını körüklüyordu. Ama karısı onun girişine henüz hazır değildi. Nathan'ın kendini tutmak için harcadığı çabadan alnında boncuk boncuk terler birikti. Elleri göğüslerine dokunmak için ne zaman hareket etse, Sara ona doğru geriniyordu. Genç adamın hüsrânı, kısa süre içinde açlığını acı verici bir hale soktu.

Kontrolünü tamamen kaybetmesi sadece an meselesiydi. Tanrım, onun canını yakmak istemiyordu. Onun sıcaklığına girmek için umutsuzca yanıyordu, ama nihayet Sara'yı kendinin yaptığında genç kadın onun için yanar vaziyette, ıslak ve hazır olacaktı.

Sara hazır olmadığından ölümüne emindi. Genç adamın omuzlarını sıkarak onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Nathan onu bir iki dakika için rahat bırakmaya karar verdi. Akıl sağlığını tamamen kaybederek onun bacaklarını zorla açıp içine dalmadan önce aralarına biraz mesafe koyması gerektiğini düşünerek kendi tarafına yuvarlandı.

Kontrolünü kazanmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Kalbi göğüs kafesine hızla çarpmayı kestiğinde, nefes almak bu kadar acı vermediğinde, kasıklarındaki ağrı biraz olsun azaldığında, tekrar deneyecekti.

Bir bakireye kur yapmak ne kadar zor bir işmiş, diye düşündü kendi kendine. Bakirelere ne kur yapma ne de onları yatağa atma konusunda uzman olmadığından kendini yetersiz hissediyordu.

Belki gelecekte bir gün, ihtiyar mı ihtiyar bir adam olduğunda, bu geceki tatlı işkenceyi anıp kendine kahkahalarla gülebilirdi. Ama o an kesinlikle kendini gülecek gibi hissetmiyordu. Gelinini kavrayıp iyice bir silkeleyerek aklını başına devşirmesini ve aynı zamanda da kendisinden korkmamasını emretmek istiyordu.

Aykırı düşüncelerinin çelişkisi karşısında başını salladı.

Sara baştan ayağa titriyordu. Genç adam ondan uzaklaşır uzaklaşmaz Sara'nın da köşeye sıkıştığına dair o çaresiz duygusu kayboldu. Onu tekrar öpmek istiyordu.

Ama Nathan'ın yüzündeki ifade onu endişelendirdi. Sara'yı vurmak istiyormuş gibi bakıyordu. Genç kadın derin bir nefes alıp onun yüzüne bakmak için yan tarafına döndü. "Nathan?"

Nathan ona cevap vermedi. Gözleri kapalı, çenesi kenetliydi.

"Bana sabırlı bir adam olduğunu söylemiştin."

"Bazen."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım, değil mi?"

"Hayır."

Sara ona inanmamıştı. "Kaşlarını çatma," diye fısıldadı. "Artık bunu yapmak istemiyor musun?" diye sordu. "Beni istemekten vaz mı geçtin?"

Onu istememek mi? Nathan onun elini kavrayıp onu ne kadar çok istediğini hissetmesi için zorlamak istiyordu. Yapmadı elbette, çünkü onun yine dehşete düşeceğinden emindi.

“Sara, bana sadece bir dakika ver,” dedi kısık bir sesle. “Korkarım ki...” Cümlesini tamamlamadı, eğer ona dokunursa canını yakmaktan korktuğunu ona söylemedi. Bu itiraf, kadının korkusunu artırmaya yarardı sadece. Bu yüzden sessiz kaldı.

“Korkmana gerek yok,” diye fısıldadı genç kadın.

Nathan kulaklarına inanamadı. Gözlerini açıp ona baktı. Bunu gerçekten düşünüyor olamazdı... ama kadının gözlerindeki şefkat, gerçekten de adamın korktuğuna inandığını gösteriyordu.

“Tanrı aşkına Sara, korkmuyorum.”

Sara’nın parmakları yavaşça göğsünden aşağı geziniyordu. Karnındaki düzlüğe ulaşınca Nathan onun elini yakaladı. “Kes şunu,” diye emretti.

“Yatağına sadece tecrübeli kadınları aldın, değil mi Nathan?”

Cevabı alçak sesli bir homurtu oldu.

Sara gülümsedi. “Nathan, beni öpmekten hoşlanıyorsun, değil mi?”

Genç adam aynı soruyu ona soralı daha on beş dakika olmamıştı, Sara’yı korkusundan kurtarmak için sormuştu. Tanrı şahidi olsun, eğer bu kadar acı çekiyor olmasaydı kahkaha atardı. Sara, sanki bakire olan Nathan’mış gibi davranıyordu.

Genç kadın ona yaklaştığında Nathan onun bu düşüncesini düzeltmek üzereydi. Aniden, gelininin artık kendisinden korkmadığını fark etti. “Hoşlanıyor musun?” diye ısrar etti.

“Evet, Sara, seni öpmekten hoşlanıyorum.”

“O zaman beni tekrar öp, lütfen.”

“Sara, aklımdaki tek şey öpmek değil. Sana dokunmak istiyorum. Her yerine.”

Nathan onun tekrar kaskatı kesilmesini bekliyordu. Tanrımı, bunun için gereken sabra sahip olmayı nasıl da istiyordu. Sinirleri kopma noktasındaydı ve düşünebildiği tek şey tohumlarını onun içine boşaltmaktı.

Gözlerini kapatıp homurdandı.

Ardından genç kadının onun elini tuttuğunu hissetti. Gözlerini açtığı sırada Sara onun elini dolgun göğsünün kenarına koydu.

Sara uzun bir an için kıpırdamadı. O da öyle. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Nathan onun sıradaki hareketini görmek için bekliyordu. Sara da onun görevini yerine getirmesini bekliyordu.

Kısa süre içinde Sara sabırsızlanmaya başladı. Nathan nazikçe onun göğsünü okşuyordu. Bu his içinin ürpermesine neden oldu. Onu pervasız bir hale de getiriyordu. Ayak parmaklarını adamın bacaklarına sürüp onu öpmek için yukarı uzandı.

“Köşeye sıkışma hissinden nefret ediyorum,” diye fısıldadı, tüy hafifliğindeki öpücüklerin arasında. “Ama artık öyle hissetmiyorum. Benden henüz vazgeçme, kocacığım. Bu benim için yeni bir tecrübe. Hakikaten.”

Nathan nazikçe onun yüzünü okşadı. “Vazgeçmeyeceğim,” diye fısıldadı. İçinde hafif bir kahkaha izi barındıran bir sesle ekledi. “Hakikaten.”

Sara onun ağzına doğru iç çekti ve onu istediği şekilde öptü. Dili genç adamınkiyle buluşmak için içeri kaydığında Nathan’ın kontrolü kayboldu. Genç adam tekrar saldırıya geçerek öpücüğü vahşi bir coşkuyla daha da derinleştirdi.

Sara sırt üstü yuvarlanıp onu da kendisiyle birlikte çekmeye çalışana dek Nathan nazik saldırısını sürdürdü. Onun talebine boyun eğmedi, ama göğüslerinin arasındaki narin vadiyi öpmek için aşağı eğildi.

Göğüs uçları sert boncuklara dönüşene dek ağzı önce birine sonra da diğerine sataştı. Dili Sara'yı deliye çeviriyordu. Bu tatlı işkenceye daha fazla dayanamayınca adamın saçına asılıp onu çekmeye başladı.

Nihayet göğüs ucunu ağzına alınca Sara yıldırım çarpmışa döndü. Talep dolu bir sesle yukarı büküldü. Nathan emmeye başladı.

Sara'nın karın boşluğunda sıcak bir düğüm oluştu. "Nathan, lütfen," diye inledi. Ona ne için yalvardığı hakkında hiçbir fikri yoktu, bildiği tek şey bu inanılmaz sıcaklığın onu mantığın ötesinde çıldırttığıydı.

Nathan diğer göğse geçtiğinde elini Sara'nın bacaklarının arasına kaydırды. Sara bacaklarını kapamadı, sadece düzensiz bir şekilde tekrar inledi.

Nathan onun yüzündeki ifadeyi görebilmek için tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Sara yüzünü, onun omzunun girintisine saklamaya çalışıyordu. Nathan uzanıp onun saçını tuttu.

"Bana karşılık verme şeklinden hoşlanıyorum," diye fısıldadı. "Sen, sana dokunma şeklinden hoşlanıyor musun?"

Cevabı zaten biliyordu. Onun kendisi için ne kadar hazır olduğunu hissedebiliyordu. Nathan, ıslaklıkla kayganlaşana dek, katmanlarının arasındaki tomurcuğu okşadı. Parmakları yavaşça onun içine kaydı.

O ana kadar Sara'nın elleri iki yanında yumruk olmuş vaziyetteydi. O an çözüldü. Genç adamın omuzlarını ve sırtını okşamaya başladı.

Sara'nın tırnakları onun kalçasını kazıdı. "Nathan," diye fısıldadı. "Bunu yapma. Acıtıyor. Ah Tanrım, durma."

Sara kendini Nathan'ın eline doğru kaldırarak kendisiyle çelişmeye devam ediyordu. Nathan onun ne söylediğini güç bela anlıyordu. Ona sahip olmak için duyduğu vahşi arzuyla sarsılıyordu.

Onun zayıf itirazını bir öpücükle susturup onun üzerine doğru hareket etti. Sara bacaklarını kapatmaya yeltenmedi, aksine adamın sertliğini uyluklarıyla sarmak üzere hareketlendi.

Nathan onun saçını eline dolayıp öpücüğü için sabit tuttu. Sara'nın kalçalarını ona sürtüşü onu delirtiyordu. Nazik davranmıyordu. Sara ona izin vermiyordu. Tırnakları vücuduna battı. Nathan bundan hoşlandı. Sara da inliyordu. Nathan bundan daha da çok hoşlandı.

Yavaşça içine girmeye başladı, ama karısının direncinin ince kalkanını hissedince durdu. Onun gözlerine bakmaya yetecek kadar başını kaldırdı.

"Bacaklarını bana dola," diye emretti, sesi kararlılıkla sert çıkmıştı.

Genç kadın onun dediğini yapınca Nathan alçak sesle inledi. Ama hâlâ tereddüt ediyordu.

"Bana bak, Sara."

Genç kadın gözlerini açıp onunkilere baktı.

"Sen bana ait olacaksın. Şimdi ve daima."

Genç kadının gözleri tutkuyla bulutlanmıştı. Yukarı uzanıp elleriyle adamın yüzünü kavradı. "Ben her zaman sana aittim, Nathan. Her zaman."

Nathan'ın ağzı bir kez daha onunkinin üzerine kapandı. Genç kadının çekeceğini bildiği acıyı bir an önce halletmeyi düşünerek tek bir hızlı hareketle derinlerine daldı.

“Şşt, bebeğim,” diye fısıldadı ona, genç kadın çığlık atınca. Ona tamamen gömülmüş vaziyeteydi. Sara’nın dar sıcaklığı onu sarıyor, sıkıyordu. “Tanrım, bu harika,” diye inledi Nathan.

“Hayır, hiç de harika değil,” diye çığlık attı Sara. Zonklayan ağrıyı hafifletmek için pozisyonunu değiştirmeye çalıştı, ama genç adam onun kalçalarını tutup hareket etmesine izin vermedi.

“Bir dakika içinde daha iyi olacak,” dedi Nathan ona. Güçlkle nefes alıyordu. Sanki nefes nefese kalmış gibi geldi Sara’ya. Genç adamın yüzü onun omzunun girintisine yaslanmıştı. Dişleriyle Sara’nın tenini dişlerken aynı anda diliyle de gıdıklıyordu. Bu tatlı işkence ağrının birazını unutturuyordu.

“Bana bu şekilde yüklenme, Sara,” diye emretti genç adam. Sesi sert ve gergindi. “Şimdi durmayacağım. Durmam.”

Dili genç kadının kulağını sıyırdı. Sara kıvrınmayı bırakıp zevkle inledi.

“Acı uzun sürmeyecek,” diye fısıldadı genç adam o sırada. “Söz veriyorum.”

Sara genç adamın az önce kendisine verdiği sözden çok onun sesindeki şefkat ve ilgiye inandı. Ama onun haklı olduğunu umuyordu. Canı hâlâ yanıyordu. Zonklama inatçıydı, ama bir dakika sonra azalmaya başladı. Ancak adam tekrar hareket etmeye başlayınca acı anında geri geldi.

“Eğer hareket etmezsen, o kadar da korkunç değil,” diye fısıldadı Sara.

Genç adamın inlemesi sertti.

“Tamam mı, Nathan?” diye yalvardı genç kadın.

“Tamam,” diye karşılık verdi, onun sesindeki endişeyi fark ederek. Bu bir yalandı elbette, ama Sara onun hareket etmeye ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlayamayacak kadar masumdu. “Hareket etmeyeceğim.”

Sara’nın elleri onun saçlarını ve ensesini okşamaya başladı. Nathan’ın ateşi kontrolsüzce yanıyor ve kendini tutmasının verdiği acı yatıştırılmayı talep ediyordu.

Genç kadın ona dokunmadan edemiyor gibiydi. “Nathan, öp beni.”

“Acı şimdi gitti mi?”

“Sayılır.”

Genç adam onu öpmek üzere harekete geçtiğinde kasıtlı bir şekilde çok az geri çekildi, ardından aynı yavaşlıkla tekrar onun içine gömüldü.

“Hareket ettin,” diye bağırды Sara.

Nathan onu onaylamak yerine eşini öptü. Tekrar geri çekilmeye çalıştığında, genç kadının tırnakları sertçe kalçalarına battı. Onu hareketsiz tutmaya çalışıyordu. Genç adam onun itirazlarını yok sayarak onun da kendisinin olduğu kadar yanmasını sağlamaya çalıştı. Eli, vücutlarının birleştiği yere doğru kaydı, başparmağı onun içindeki ateşi körüklemeye başladı.

Sara’nın başı yastıklara düştü, kalçalarındaki sıkı tutuş rahatladı.

Ardından Sara da hareket etmeye başladı. Kalçaları kocasına doğru kalkıyordu. Hareketleri içgüdüsel, ilkel ve kontrolsüzdü.

Kısa sürede talepkâr bir hale büründü. Nathan yavaşça geri çekilip daha büyük kuvvetle içine girerek ona karşılık verdi.

Sara onu sıkıca sardı ve aynı kuvvetle yukarı gerilip ona yaslandı. Çiftleşme ritüeli başlamıştı. Sallanma hareketiyle yatak gıcırıyordu. Vücutları mum ışığının altında terle parlıyordu. Genç kadının tatlı inlemeleri, adamın vahşi homurtularına karıştı.

İkisi de vahşice hazzı arıyorlardı. Genç adam kendi boşalmasını durduramadığı gibi, sıcak tohumlarını onun içine boşalttığı anda bağırmaya da engel olamadı.

Onu ele geçiren çarpıcı orgazmı gelen tam bir teslimiyetle başı karısının omzuna düştü.

Sara'nın da boşalmaya yakın olduğunu biliyordu. Girişleri güçlü bir halde devam etti ve kadının gerildiğini hissedince içine tekrar sertçe girerek orgazmını çabuklaştırdı.

Sara haykırdı. Onun adını.

Çıkan sesle Nathan'ın kulakları çınladı. Kadının üzerine yığıldı, onun titremelerini durdurmak için tüm ağırlığını ona verdi.

Uzun, çok uzun bir süre için ikisi de kıpırdamadı. Nathan çok hoşnuttu. Sara çok bitkindi.

Sara kulağının kenarından damlayan bir ıslaklık hissedince uzanıp oraya dokundu ve ağlamakta olduğunu ancak o zaman anladı. Tanrım, kontrolünü gerçekten kaybetmişti, değil mi? Ama bunun için endişelenemeyecek kadar halinden memnundu. Ve tatmin olmuştu. Neden hiç kimse ona sevişmenin bu kadar muhteşem olabileceğini söylememişti ki?

Kocasının kalbi onunkiyle eş zamanlı atıyordu. Sara mutlulukla iç geçirdi. Artık onun karısıydı.

"Bana artık gelin diyemezsin," diye fısıldadı Nathan'ın ensesine doğru. İçinden gelen bir dürtüyle, dilinin ucunu

nu kullanarak onun tenini gıdıkladı. Tadı tuzlu, erkeksi ve muhteşemdi.

“Senin için çok ağır mıyım?”

Nathan'ın sesi ona bitkin gelmişti. Ona giderek ağırlaştığını söyleyince Nathan hemen yana yuvarlandı.

Sara onun henüz kendinden uzaklaşmasını istemiyordu. Kocasının ona sarılmasını, ne kadar hoş bir kadın olduğunu söylemesini ve tüm yeni eşlerin duymak için can attığı o övgü ve aşk dolu kelimeleri sunmasını istiyordu. Kendisini tekrar öpmesini de istiyordu.

Hiçbirini alamadı. Nathan'ın gözleri kapalıydı. Huzurlu ve uykulu görünüyordu.

Nathan'ın kendisiyle verdiği mücadeleye dair hiçbir fikri yoktu. Genç adam az önce kendisine ne olduğunu umutsuzca anlamaya çalışıyordu. Kontrolünü tamamen kaybetmişti. Bu kadın onu büyülemişti. Kafasını da karıştırmıştı. Kendini savunmasız hissediyordu ve kahretsin, bu his onu ölümüne korkutmuştu.

Sara yan döndü. “Nathan?”

“Ne?”

“Beni tekraröp.”

“Uyu artık.”

“Bana iyi geceleröpücüğü ver.”

“Olmaz.”

“Neden olmaz?”

“Eğeröpersem, seni yine isterim,” diye açıkladı Nathan en sonunda. Ona bakma zahmetine girmemişti, onun yerine tavana bakıyordu. “Çok hassassın.”

Sara doğrulup yatakta oturdu, bacaklarının arasındaki rahatsızlık karşısında irkildi. Hassastı. Ama bu önemli değil gibiydi. Hâlâ adamın onu öpmesini istiyordu.

“Beni hassas bir hale sokan sensin,” diye mırıldandı. Kocasının omzunu dürttü. “Sana hareket etmemeni söylediğimi kesinlikle hatırlıyorum.”

“Önce sen hareket ettin, Sara. Hatırladın mı?” dedi ağır ağır.

Sara kızardı. Cesareti arttı. Kocasının sesi o kadar da aksi değildi. Kollarını kendine dolamasını isteyerek ona sokuldu. “Nathan sonra olması, o sırada olması kadar önemli değil mi?”

Nathan onun neden bahsettiğini bilmiyordu. “Uyu hadi,” diye emretti ikinci kez. Örtüleri üstlerine çektikten sonra gözlerini tekrar kapattı.

Sara kolunu onun üzerine attı. Bitkindi. Bir de hayal kırıklığına uğramıştı. Ona da söyledi.

Genç adam güldü. “Sara, doruğa ulaştığını biliyorum.”

“Benim bahsettiğim şey bu değildi,” diye fısıldadı genç kadın.

Adamın ona ne demek istediğini sormasını bekledi, ama o sessizliğini koruyunca teslim oldu. “Nathan?”

“Kahretsin, şimdi ne var?”

“Lütfen bana karşı bu kaba ses tonunu kullanma.”

“Sara...” diye konuşmaya başladı Nathan, uyarı dolu bir sesle.

“O diğer kadınları yatağına aldıktan sonra, şeyden sonra... ne yaptın?”

Tanrı aşkına, bu kadın bununla nereye varmaya çalışıyordu? “Giderdim,” dedi tersçe.

“Beni bırakıp gidecek misin?”

“Sara, burası benim yatağım. Yatıp uyuyacağım.”

Genç kadının sabrı tükendi. “Ben sana uygun davranış

kurallarımı açıklamadan olmaz.” diye duyurdu. “Bir adam sevi... bunu tamamladıktan sonra, karısına ne kadar hoş bir kadın olduğunu söylemelidir. Ardından onu öper ve yakınına çekip sarılır. Birbirlerinin kollarında uykuya dalarlar.”

Nathan gülümsemesine engel olamadı. Sara en acayip şeyleri bulup söylüyordu. Üstelik bir general edasıyla konuşuyordu. “Onun adı sevişmek, Sara. Hem neyin uygun olup olmadığını nereden biliyorsun? Sen bir bakireydin, hatırladın mı?”

“Neyin uygun olduğunu biliyorum işte,” diye karşı çıktı genç kadın.

“Sara?”

“Evet?”

“Bana bağırma.”

Nathan dönüp ona baktı. Lanet olsun, ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Nathan’ın, gözyaşlarıyla uğraşacak sabrı yoktu. Tanrım, bu kadın savunmasızdı... ve de güzel. Dudakları, genç adamın öpücüklerinden dolayı kızarıp şişmişti.

Uzanıp onu kollarına çekti. Onu başının tepesinden hızlıca öptükten sonra, kadının kafasını omzunun eğimine yerleştirip mırıldandı. “Sen hoş bir kadınsın. Artık uyu.”

Nathan söylediklerinde ciddi değil gibiydi, ama Sara önemsemedi. Adam ona sıkıca sarılıyordu. Sirtını okşuyordu. Sara bunun biraz etkileyici olduğunu düşündü. Ona sokulup gözlerini kapattı.

Nathan’ın çenesi onun başının üstüne yaslanmıştı. Sevişmelerinin anısı ne zaman zihnine süzülse de kendini engeliyordu. Duygularını derinlemesine incelemeye hazır değildi. O, bir kadının bu kadar yakınlaşmasına izin vermeyecek kadar kontrollüydü.

Tamı uykuya dalmak üzereyken genç kadın onun adını bir kez daha fısıldadı. Nathan sessiz kalmasını istediğini belirtmek için onu hafifçe sıktı. Sara, onun adını bir kez daha fısıldadı.

“Ne?” diye karşılık verdi, kasten esneyerek.

“Birbirine sokulma ve sarılmaya ne denir, biliyor musun?”

Aklındaki söyleyene kadar onun uyumasına izin vermeyecekti. Nathan onu tekrar sıktıktan sonra teslim oldu. “Hayır, Sara. Ne denir?”

“Şefkat göstermek.”

Nathan inledi. Sara gülümsedi. “İyi bir başlangıç, değil mi?”

Alabildiği tek cevap horlama oldu. Hararetli konuşması sırasında kocasının kabalık ederek uykuya dalması onu hiç rahatsız etmemişti. Her şeyi yarın ona en baştan açıklayabilirdi.

Güneşin doğmasını bekleyemiyordu. Nathan’ın iyi talihini anlaması için yüzlerce yol bulacaktı. Onun için doğru eşin kendisi olduğunu çoktan biliyordu. Nathan bunu bilmiyordu, ama nihayetinde, sabır ve anlayışla, Sara’yı ne kadar çok sevdiğini o da anlayacaktı. Sara bundan emindi.

Sara, onun karısı, aşkıydı. Evlilikleri her açıdan tamdı. Aralarında bir bağ vardı. Evlilik kutsal bir müesseseydi ve Sara yeminlerine özen göstermeye kararlıydı.

Genç adama sıkıca sarılarak uyudu. Ertesi gün, Nathan’ın karısı olarak yeni hayatının resmi başlangıcı olacaktı. Cennetten bir gün olacaktı.

Altıncı Bölüm

Cehennemden çıkma bir gündü.

Sara uyandığında Nathan kamaradan gitmişti bile. İçeri ışık girmesi için tavan kapağını açmıştı; oda temiz hava ve günışığıyla doluydu. Hava bir gün öncesine göre çok daha sıcaktı. Sara banyo yaptıktan sonra, kenarları beyaz dantelli, kraliyet mavisi hafif bir elbise giyip kocasını bulmaya gitti. Ona temiz çarşafların nerede olduğunu sormak istiyordu, böylece nevresimleri değiştirebilirdi. Ayrıca onu tekrar öpmek istiyordu.

Sara, ana güverteye giden yolda en üst basamağa adımını attığı anda bir adamın bağırıldığını duydu. Tüm bu şamatanın nedenini öğrenmek için hızla ilerledi ve az kalsın, güvertede boylu boyunca yatan bir bedene takılıyordu. Gürültülü bir şekilde uyuduğuna göre, yaşlıca denizci sağlam düşmüş olmalıydı.

Bir önceki gün bulmayı başaramadığı güneş semsiyesi, adamın ayaklarının arasında eğri büğrü bir şeye dönüşmüştü. Jimbo, yerde yatan adamın yanında bir dizinin üzerine çökmüştü. Adamı uyandırmak için yüzüne iki kez tokat attı.

Saniyeler içinde bir kalabalık, arkadaşlarının etrafına toplandı. Her biri Jimbo'nun adamı nasıl ayıltması gerektiğine dair bir iki öneride bulunuyordu.

“Ne halt oldu?”

Nathan’ın gürleyen sesi doğrudan Sara’ya geliyordu. Genç adamın sorusuna cevap verirken arkasına dönmedi. “Sanırım bir şeye takılmış.”

“Bir şeye değil, leydim,” diye duyurdu tayfalardan biri. Güverteyi işaret etti. “Bacaklarına dolanan şey, sizin güneş şemsiyeniz.”

Sara, böylecetüm sorumluluğu almaya zorlanmış oldu. “Evet, bu benim şemsiyem,” dedi. “Yaralanması benim hatam. O iyi olacak mı, Jimbo? Bu kazaya sebebiyet vermeyi gerçekten hiç istemezdim. Ben-”

Jimbo ona acıdı. “Bunu üstlenmenize gerek yok, Leydi Sara. Adamlar bunun sadece bir kaza olduğunu biliyorlar.”

Sara kalabalığa baktı. Adamların çoğu ona başını sallayıp gülümsüyordu. “Telaşlanmanıza gerek yok, leydim. İvan bir iki dakika içinde kendine gelir.”

Kızıl sakallı bir adam başıyla onayladı. “Kaygılanmayın,” diye lafa karıştı. “O kadar kötü değil. Kafasının arkasını yere çarpınca düşüşü yavaşlamış oldu.”

“Murray?” diye seslendi Jimbo. “Bana bir kova su getir. Bu onu ayıltır.”

“İvan bu akşam yemeğimizi pişirebilecek mi?” Sara’nın, adını Chester olarak hatırladığı adam sormuştu bu soruyu. Adam Sara’ya kaç çatıyordu.

Sara da ona kaşlarını çattı. Bu talihsiz durum için adamın onu suçladığı aşikârdı. “Miden, arkadaşımın sağlığından daha mı önemli?” diye sordu genç kadın. Adama cevap verme fırsatı tanımadan uyuyan adamın yanında diz çöktü ve nazıkçe omzuna vurdu. Yaşlı adam bir karşılık vermedi. Ağzı açıktı.

“Tanrım, Jimbo, onu öldürdüm mü?” diye fısıldadı genç kadın.

“Hayır, onu öldürmedin,” diye yanıt verdi Jimbo. “Onun hâlâ nefes alıp verdiğini görebilirsin, Sara. Uyandığı zaman başı ağrıdan çatlayacak, hepsi bu.”

Nathan, Sara’yı ayağa kaldırıp kalabalıktan uzağa çekti. Genç kadın gitmek istemiyordu. “Kazadan ben sorumluyum,” dedi. Bakışları doğrudan İvan’a kilitlenmişti, ama etrafındaki adamların baş onaylarını görebiliyordu. Onların bunu böyle kolay kabullenmeleri karşısında kızardı. “Bir kazaydı,” diye bağırды.

Kimse aksini iddia etmedi. Bu, Sara’nın kendini biraz daha iyi hissetmesine neden oldu. O sırada, “İvan’la ben ilgilenmeliyim,” diye duyurdu. “Gözlerini açtığında, ona şemsiyemi unuttuğum için ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerek.”

“Dinleyecek ruh halinde olmayacaktır,” diye tahminde bulundu Nathan.

“Kesinlikle,” diyerek Lester da hemfikir oldu. “Korkunç İvan, en ufak bir şeyi bile uzun süre unutmaz. Kin tutmayı sever, öyle değil mi Walt?”

Koyu kahverengi gözleri olan hafif yapılı bir adam başını sallayarak ona katıldı. “Pek de ufak bir şey değil bu, Lester,” diye mırıldandı. “İvan öfkeden köpürecek.”

“İvan tek aşçı mı?” diye sordu Sara.

“Evet,” dedi Nathan ona.

Genç kadın nihayet dönüp kocasına baktı. Nathan’ın yüzü kıpkırmızıydı ve bunun sebebinin ilk sevişmelerinin ardından ilk buluşmaları olması durumu mu, yoksa böyle bir aksiliğe sebebiyet vermiş olması mı olduğunu Sara bile bilemiyordu.

“Ona neden Korkunç İvan diyorlar?” diye sordu. “Bu kötü bir siniri olduğu anlamına mı geliyor?”

Genç adam cevap verirken ona bakma lütfunu pek bahşetmedi. “Onun yemeklerinden hoşlanmıyorlar,” dedi. Bir adama, kovanın içindekileri İvan’ın yüzüne boşaltması için işaret verdi. Aşçı anında su püskürtüp homurdanmaya başladı.

Nathan başını salladıktan sonra dönüp gruptan uzaklaşmaya başladı.

Sara, onun kendisine tek kelime etmeden gitmiş olmasına inanamıyordu. Aşağılanmış hissediyordu. Tekrar İvan’a döndü, özür dilemek için bir fırsat beklerken parmaklarını bükerek öylece dikildi. Nathan’ı bulup ona uygun görgü kuralları hakkında bir ders daha vereceğine dair kendi kendine yemin etti.

İvan kalkar kalkmaz, Sara onun yanına diz çöktü. “Yalvarırım, yaralanmanıza sebep olduğum için beni affedin, bayım. Düşmenize güneş şemsiyem neden olmuş, ama eğer nereye gittiğinize baksaydınız, onu fark etmiş olacağınızdan eminim. Yine de affınıza sığınıyorum.”

İvan, onu ölümle burun buruna getiren durum yüzünden az da olsa adamın kendisini suçlamaya çalışan güzel kadına bakarken kafasının arkasını sıvazlıyordu. Kadının ifadesindeki kaygı, adamın sinirli ve sert cevabını yutmasına neden oldu. Bir bu, bir de onun kaptanın kadını olması tabii.

“Düşüşümün asıl nedeni o değildi,” diye mırıldandı onun yerine. “Bunu kasıtlı yapmadınız sonuçta, değil mi?”

Sesinde belli belirsiz bir İskoç aksanı vardı. Sara onun sesinin oldukça müzikal olduğunu düşündü. “Hayır, elbette kasıtlı yapmadım, bayım. Ayağa kalkabilecek kadar güçlü müsünüz? Kalkmanıza yardım edeyim.”

Genç kadın onun ihtiyatlı ifadesinden yardımını isteme-

diğini söyleyebilirdi. Jimbo aşçıyı kaldırdı, ama onu bırakır bırakmaz İvan sallanmaya başladı. Sara hâlâ onun yanına diz çökmüş vaziyetteydi. Adamın ayaklarının arasından şemsiyesini almak üzere uzanırken, tayfalardan biri de arkadaşını sabit tutmak için öne atıldı. Zavallı İvan aniden bir çeşit çekişmenin arasında kaldı, çünkü kaptanın karısı onun bacaklarını ittiriyordu. Adam bunun sonucunda kış üstü oturdu.

“Benden uzaklaşın. Hepiniz,” diye kükredi. Sesi artık hiç de müzikal gelmiyordu. “Bu gece çorbamdan içemeyeceksiniz, dostlar. Başım ağrıyor, şimdi bir de kışım sızlamaya başladı. Yatağımdan çıkarsam ne olayım.”

“Sözlerine dikkat et, İvan,” diye emretti Jimbo.

“Evet,” diye seslendi başka bir adam. “Yanımızda bir leydi var.”

Jimbo, Sara’nın şemsiyesini kaldırıp ona verdi. Gitmek üzere döndü, ama kadının sonraki sözleri, tekrar geri dönmesine neden olacak kadar irkilmesine neden oldu.

“Adamların çorbasını ben hazırlayacağım.”

“Hayır, hazırlamayacaksın,” dedi Jimbo ona. Sesindeki sertlik tartışmaya mahal vermiyordu. “Sen kaptanın kadınısın ve böyle sıradan bir işi yapmayacaksın.”

Genç kadın diğer adamların önünde Jimbo’yla tartışmak istemediği için o gidene kadar bekledi. Ardından, kendisini izlemekte olan adamlara gülümsedi. “Herkes için güzel bir çorba yapacağım. İvan? Günün geri kalanında boş olup dinlenmek kendini daha iyi hissettirir mi? Bu kazayı telafi edebilmek için yapabileceğim ufak bir şey.”

İvan oldukça neşelendi. “Daha önce çorba yaptınız mı?” diye sordu, yarı sırıtıp yarı kaş çatarak.

Herkes gözünü dikip kendisine baktığı için Sara yalan

söylemeye karar verdi. Çorba yapmak ne kadar zor olabilirdi ki? “Ah Tanrım, evet, pek çok kez,” diye yalan söyledi. “Aşçımıza, muhteşem akşam yemekleri hazırlamasında pek çok kez yardım ettim.”

“Sizin gibi hoş bir leydi, neden böyle sıradan bir işi yapsın ki?” diye sordu Chester.

“Taşra çok... sıkıcıydı,” diye karşı çıktı genç kadın. “Bana da meşgale oluyordu.”

Adamlar bu yalana inanmış gibi görünüyorlardı. “Eğer beni mutfağına götürecek kadar gücün varsa İvan, hemen işe koyulacağım. İyi bir çorbanın uzun saatler boyunca kısık ateşte kaynaması gerekir,” diye ekledi, haklı olduğunu umarak.

İvan koluna girmesi için genç kadına izin verdi. Onu çalıştığı alana götürürken başının arkasını sıvazlamaya devam etti. “Oraya kuzine denir leydim, mutfak değil,” diye açıkladı. “Yavaşlayın, bayan,” diye homurdandı, Sara aceleyle onun önüne geçince. “Her şeyi çift görüyorum hâlâ.”

Art arda karanlık koridorlarda ilerleyip durdular, sonunda Sara yön duygusunu tamamen kaybetti. İvan elbette yolu biliyordu ve sığınağına giderken ona yol gösterdi.

İki mum yakıp cam şamdanlara koyduktan sonra duvarın önündeki tezgâha oturdu.

Odanın merkezinde dev gibi bir fırın vardı. Kesinlikle Sara’nın gördüğü en büyük şeydi. İvan’a bunu söylediğinde adam başını iki yana salladı. “Bu bir fırın değil, kuzine ocağı. Diğer tarafında açık bir oyuk var. Bir bakış atmak için köşeyi dönmeniz gerek.

“Etleri şişe takıp orada pişiriyorum. Bu tarafta, tepeye konmuş bakır kapları görebilirsiniz. Toplamda dört tane var

ve et çorbanı yapmak için her birine ihtiyaç var. İşte et burada; birazı bozulmuş. Kokmuş kısmını iyi haldeki etten ayırdım ben. Chester'a bir şey söylemek için güverteye çıkmadan önce çoğunu kaynaması için suya koymuştum. Burası biraz boğucu olmaya başladı ve benim temiz deniz havasına ihtiyacım var.”

İvan tezgâhta bırakmış olduğu kokmuş et yığımına doğru elini salladı, ona çöpü gemiden atınca daha iyi hissedeceğini söylemeyi düşünüyordu. Ama başı tekrar zonklamaya başlayınca açıklama yapmayı tümüyle unuttu.

“Yapılacak fazla bir şey kalmadı,” diye mırıldandı ayağa kalkarken. “Sadece şu sebzeleri doğrayın ve baharatları ekleyin. Elbette bunların hepsini biliyorsunuzdur. Siz kuzineme alışana kadar burada kalmamı ister misiniz?”

“Hayır,” diye yanıtladı Sara. “İdare ederim, İvan. Sen gidip kafadaki şişliği Matthew'a göster. Belki ağrını azaltmak için özel bir ilacı vardır.”

“Onun yapacağı şey belli, bayan,” diye karşılık verdi İvan. “Ağrılarımı ve acımı azaltmak için bana koca bir kadeh içki verecek, yoksa yapacağımı bilirim.”

Aşçı gider gitmez Sara işe koyuldu. Bu adamların yediği en iyi çorbayı yapacaktı. Tezgâhta bulduğu etin geri kalanını da ekledi, her kaba biraz koydu. Kapların altındaki bir bölmede bulduğu her küpteki baharatlardan cömert miktarlarda her bakır kaba serpti. Bir şişe, ezilmiş siyah yapraklarla doluydu. Kokusu oldukça keskindi, bu yüzden ondan sadece bir tutam ekledi.

Sara sabahın geri kalanını ve öğleden sonranın da bir kısmını kuzinende geçirdi. Kimsenin ona bakmaya gelmemiş olmasının biraz tuhaf olduğunu düşündü. Bu düşünce aklına Nathan'ı getirdi, elbette.

“Adam beni doğru düzgün karşılamadı bile,” diye mırıldandı kendi kendine. Alnını, beline doladığı havluyla sildi ve nemli saç tutamlarını omzundan geriye itti.

“Kim seni doğru düzgün karşılamadı?”

Bu derin ses kapı eşiğinden geliyordu. Sara, Nathan’ın kısık homurdanmasını tanıdı.

Ona dönüp kaşlarını çatı. “Sen beni doğru düzgün karşılamadın,” diye duyurdu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Çorba yapıyorum. Sen burada ne yapıyorsun?”

“Seni arıyorum.”

Kuzinenin içi sıcaktı, Sara aniden sersemlemiş olmasının sebebinin bu olduğundan emindi. Bu, adamın kendisine bakış şekline verdiği tepki olamazdı.

“Daha önce hiç çorba yaptın mı?”

Genç kadın ona cevap vermeden önce, onun önündeki tezgâha doğru yürüdü. Nathan eşiğe yaslanmıştı ve saldırmak üzere olan bir panter kadar rahat görünüyordu.

“Hayır,” dedi Sara. “Nasıl çorba yapıldığını bilmiyordum. Artık biliyorum. Zor bir şey değil.”

“Sara...”

“Adamların hepsi İvan’ın başına gelenler için beni suçluyor. Onların sadakatini kazanmak için bir şeyler yapmak zorundaydım. Üstelik çalışanlarımın benden hoşlanmasını istiyorum.”

“Çalışanların mı?”

Genç kadın başıyla onayladı. “Bir evin ve hizmetkârların olmadığı ve şey, bu geminin sahibi *olduğum* için, tayfaların aynı zamanda benim çalışanlarım olmak zorunda. Çorbamı tattıkları anda benden tekrar hoşlanacaklar.”

“Senden hoşlanıp hoşlanmamalarını neden önemsiyorsun?” diye sordu genç adam.

Yaslandığı yerden doğrulup ona yaklaştı. Kahretsin, bir alkolğin içkiye olan düşkünlüğüyle ona çekildiğini düşünüyordu. Bu kadar tatlı ve güzel görünmek tamamen bu kadının kendi suçuydu.

Kadının yüzü kuzinedeki sıcaktan kızarmıştı. Kıvrıcık saçları ıslanmıştı. Uzanıp kadının yüzünün yan tarafına yapışmış bir saç tutamını nazikçe arkaya itti. Düşünmeden yaptığı bu harekete Sara’dan çok o şaşırılmış gibiydi.

“Nathan, herkes kendisinden hoşlanılmasını ister.”

“Ben istemem.”

Kendisiyle ters düştüğü için Sara ona hoşnutsuz bir bakış attı. Genç adam ona doğru bir adım daha attı. Kalçaları onunkilere değiyordu. “Sara?”

“Evet?”

“Dün gecedен dolayı hâlâ canın yanıyor mu?”

Genç kadın bir anda kıpkırmızı kesildi. Cevap verirken adamın gözlerine bakamıyordu, onun yerine köprücük kemiğine odaklanmıştı. “Dün gece canım yandı,” diye fısıldadı.

Nathan başparmağıyla onun çenesini kaldırdı. “Sana bunu sorduğum şey bu değil,” dedi yumuşak bir fısıltıyla.

“Değil mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı genç adam.

“O zaman bilmek istediğin nedir?”

Genç kadının sesi sanki nefesi kesilmiş gibi geldi Nathan’a. Onun biraz temiz havaya ihtiyacı olduğuna karar verdi. Kahretsin, onun tekrar üzerine bayılmasını istemiyordu. “Canının şu anda yanıp yanmadığını bilmek istiyorum, Sara,” dedi.

“Hayır,” diye cevapladı genç kadın. “Şimdi acımıyor.”

Uzun ve sessiz bir an boyunca birbirlerine baktılar. Sara onun kendisini öpmek istiyor olabileceğini düşünüyordu, ama emin olamadı. “Nathan? Beni hâlâ doğru düzgün karşılamış değilsin.”

Ellerini adamın gömleğinin önüne koydu, gözlerini kapattı ve bekledi.

“Doğru düzgün karşılama da neyin nesi?” diye sordu genç adam. Kadının ondan tam olarak ne istediğini biliyordu, ama bir sonraki hareketini görmek istiyordu.

Genç kadın gözlerini açıp kaşlarını çattı. “Beni öpmen gerekiyor.”

“Neden?” diye sordu Nathan, onu tekrar yemleyerek.

Sara’nın öfkeden köpürdüğü açıktı. “Sadece yap şunu,” diye emretti.

Adam ona kudurtucu bir soru daha sormadan genç kadın elleriyle onun yüzünü kavradı ve kafasını kendine çekti. “Ah, boş ver,” diye fısıldadı. “Ben kendim yaparım.”

Nathan ona direnç göstermedi. Ama idareyi ele almadı da. Sara onun ağzına erdemli bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. “Benimle işbirliği yaparsan bu iş daha güzel hissettirir, Nathan. Senin de bana karşılık vermen gerekiyor.”

Sesi kısık, şehvetli ve genç adamın vücuduna bastırmakta olan vücudu kadar yumuşaktı. Bir adam baştan çıkarılmaya ancak bu kadar dayanabilirdi. Nathan başını eğip ağzını yavaşça onunkine sürttü. Kadını ağzını açmaya zorlayıp öpücüğü derinleştirirken onun iç çekişini yakaladı.

Sara çoktan onun kollarında erimeye başlamıştı bile. Nathan kadının onun dokunuşuna verdiği zahmetsiz karşı-

lık karşısında bir kez daha mahvolmanın eşiğine geldi. Dili onunla oynarken zevk dolu inlemesine engel olamadı.

Genç adam kendini nihayet ondan çekebildiğinde, Sara onun üzerine düştü. Nathan kollarını ona dolayıp onu sıkıca kendine çekmeden edemedi. Genç kadın gül ve tarçın gibi kokuyordu.

“Nasıl öpüşüleceğini sana kim öğretti?” diye sordu genç adam, sert bir fısıltıyla. Mantıksız bir soru olduğunu biliyordu, çünkü onu yatağına aldığı anda bakırcıydı, ama kendini bu soruyu sormak zorunda hissetmişti.

“Nasıl öpüşüleceğini bana sen öğrettin,” diye yanıtladı genç kadın.

“Benden önce kimseyle öpüşmedin mi?”

Sara başını iki yana salladı. Adamın öfkesi yok olmuştu. “Eğer öpüşme şeklimden hoşlanmıyorsan...” diye söze başladı.

“Hoşlanıyorum.”

Sara itiraz etmeyi kesti.

Nathan aniden ondan tamamen uzaklaşıp elini tuttu ve onu mumlara doğru çekti. İki mumu da söndürdükten sonra koridora yöneldi.

“Nathan, kuzineden ayrılamam,” dedi Sara.

“Biraz uyuklamaya ihtiyacın var.”

“Biraz ne? Ben asla uyuklamam.”

“Artık uyukluyorsun.”

“Ama güzel çorbam ne olacak?”

“Kahretsin Sara, bir daha yemek yapmanı istemiyorum.”

Genç kadın onun geniş sırtına doğru kaşlarını çattı. Tanrım, bu adam fazla hükmediciydi. “Bu görevi neden üstlendiğimi açıkladım zaten,” diye mırıldandı.

“Adamların sadakatini bir kâsc lapayla kazanabileceğini mi sanıyorsun?”

Sara, adam biraz yavaşlarsa onu bacaklarının arkasından tekmeleyebileceğini düşündü. Onun yerine, “O lapa değil,” diye bağırdı.

Nathan onunla tartışmadı. Kamaralarına giden yol boyunca onu sürüklemeye devam etti. Kamaraya peşinden o da girince Sara biraz şaşırdı.

Nathan kapıyı arkasından kapatıp sürgüledi.

“Arkamı dön, Sara.”

Genç kadın, tam bir diktatör olduğu için ona kaşlarını gattıktan sonra Nathan’ın dediğini yaptı. Elbisesinin düğmelerini açarken adam geçen seferkinden daha hızlıydı.

“Gerçekten uyumak istemiyorum,” dedi tekrar.

Elbise yere düşene kadar Nathan onu dürtüklemeye devam etti. Genç adamın onu uyumaya zorlamakla aslında hiç de ilgilenmediğini hâlâ anlayamamıştı. Onu iç gömleğine kadar soydu, ama onu da çıkarmaya çalıştığında Sara onun ellerini itti.

Nathan uzun bir an için ona baktı. Vücudunun kusursuz olduğunu düşünüyordu. Göğüsleri dolgun, beli ince ve bacakları uzun, biçimli, zarifti.

Nathan’ın ateşli bakışları kısa süre sonra Sara’yı rahatsız etmeye başladı. Göğüslerinin daha çok görünmesini engellemeye çalışarak iç gömleğinin askılarını çekti. ama pek başarı elde edemedi.

Nathan kendi gömleğinin düğmelerini çözünce Sara utanmayı bıraktı. Bu hareket tüm ilgisini çekmişti. “Sen de mi uyuklayacaksın?”

“Ben asla uyuklamam.”

Nathan gömleğini kenara attı, kapaıya yaslanıp çizmelerini çıkarmaya başladı. Sara biraz geri çekildi.

“Sadece kıyafetlerini değıştirmiyorsun, değıl mı?”

Genç adamın çarpık gülüşü şefkatliydi. “Hayır.”

“Şey istiyor olamazsın...”

Nathan cevap verirken ona bakmadı. “Ah, evet, istiyorum,” dedi kelimeleri uzatarak.

“Hayır.”

Genç adamın tepkisi hızlı oldu. Tamamen doğrulup ona doğru yürüdü. Elleri kalçasındaydı. “Hayır mı?”

Sara başını iki yana salladı.

“Ne halt yemeye hayır peki?”

“Gün ortasındayız,” diye belirtti Sara.

“Kahretsin Sara, yine korkmuyorsun, değıl mı? Tanrı şahidim olsun, o çileyi tekrar yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

Sara öfkelenmişti. “Çile mi? Benimle sevişmek senin için bir çile mi?”

Nathan onun sorudan kaçmasına izin vermeyecekti. “Korkuyor musun?” diye sordu.

Sara’nın vereceğı cevaptan korkuyormuş gibi görünüyordu. Sara aniden, eğer isterse bundan çıkış yolu olduğunu fark etti, ama bu fikri derhal bir kenara itti. Ona yalan söylemeyecekti.

“Ben dün gece korkmuyordum,” diye bildirdi. Kollarını göğsünde kavuşturup ekledi. “Sen korkuyordun.”

Bu yorum cevaba değmezdi. “Artık acımadığını söyledin,” diye hatırlattı Nathan, ona doğru bir adım daha atarken.

“Artık hassas değilim,” diye fısıldadı Sara. “Ama bildiğini okumaya devam edersen, öyle olacağımı ikimiz de biliyoruz, Nathan.”

Genç adamın gülümsemesi eğlendiğini ele veriyordu. “Bu o kadar katlanılmaz bir şey mi olur?”

Sara’nın karın boşluğunda sıcak bir düğüm oluşmaya başlamıştı bile. Bu adamın tek yapması gereken o kendine has bakışıyla ona bakmasıydı ve Sara parçalara ayrılıyordu.

“Sen tekrar... hareket etmek isteyecek misin?”

Nathan gülmedi. Sara çok endişelenmiş gibiydi, duygularıyla alay ettiğini düşünmesini istemiyordu. Ona yalan da söylemeyecekti. “Evet,” dedi ağır ağır, ona uzanırken. “Tekrar hareket etmek isteyeceğim.”

“O zaman uyuklamaktan başka bir şey yapmayacağız.”

Bu küçük kadının kimin koca kimin karı olduğunu anlaması gerekiyor, diye düşündü Nathan kendi kendine. Kendisine itaat etme görevini ona sonra açıklamaya karar verdi. Yapmak istediği tek şey onu öpmekti. Kolunu omuzlarına dolayıp onu kendine çekti, yukarı uzanıp tahta kapağı kapatırken de gitmesine izin vermedi.

Kamara karanlığa gömüldü. Nathan, Sara’yı öpmek için duraksadı. Genç kadına onun bildiğini okuyacağını tamamen anlatan sıcak, ıslak ve uzun bir öpücüktü.

Ardından Nathan mumları yakmak için döndü. Sara onun hareketine engel oldu. “Yapma,” diye fısıldadı.

“Seni o anda görmek istiyorum...”

Sara’nın ellerini pantolonunun belinde hissedince açıklamasını kesti. Sara’nın elleri titriyordu, ama kısa sürede pantolonunun düğmelerini çözdü. Parmakları karnının sert yüzeyine sürtündü. Nathan’ın içine çektiği nefes, bundan hoşlandığını gösteriyordu. Bu genç kadını cesaretlendirdi. Yanağını adamın göğsüne yaslayarak yavaşça pantolonu aşağı indirdi. “Beni ne zaman görmek istiyorsun, Nathan?” diye fısıldadı.

Onun ne dediğini anlayabilmek için Nathan'ın tamamen odaklanması gerekiyordu. Karısının parmakları doğrudan kasıklarına doğru ilerliyordu. Bu tatlı ıstırapla genç adam gözlerini kapattı.

"Doruğa ulaştığında," dedi Nathan alçak sesli bir inlemeyle. "Tanrım, Sara, dokun bana."

Vücudu sertleşmişti. Sara kendi kendine güldü. Dokunuşunun onu bu kadar tahrik ettiğini hiç bilmiyordu. Kocasının pantolonunu biraz daha aşağı itti. "Sana dokunuyorum, Nathan."

Nathan bu işkenceye daha fazla katlanamıyordu. Onun elini alıp dokunuşuna en çok ihtiyacı olan yere koydu.

Sara onu okşamak istedi. Nathan izin vermedi. Homurtusu kısık sesli ve gırtlaktan geliyordu. "Yapma," diye emretti. "Sadece tut beni ya da sık, ama sakın... ah Tanrım, Sara, dur artık."

Sesi acı çekiyor gibi çıkmıştı. Sara elini çekti. "Canını mı yakıyorum?" diye fısıldadı.

Nathan onu tekrar öptü. Sara kollarını onun boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. Kocasının boynunun yanına doğru inip kulağının altına ıslak öpücükler kondurmaya başladığında, Sara tekrar uzanıp onun sert uzunluğuna dokunmak istedi.

Nathan onun elini tutup beline koydu. "Kontrolümü kaybetmek üzereyim," diye fısıldadı. "Bunu dayanılmaz bir hale getiriyorsun."

Genç kadın onun boynunun altına öptü. "O zaman, benimle sevişirken çok fazla hareket etmeyeceğine söz verirken, ben de orana dokunmam."

Nathan güldü. "Hareket etmemi isteyeceksin," dedi ona.

Genç kadını sırtından bastırarak göğsüne çekti. "Biliyor musun, Sara?" dedi coşkulu öpücüklerin arasında.

“Neyi?”

“Seni yalvarmaya karar verdim.”

Sözünde durdu. İkisi yatakta ve genç adam onun bacaklarının arasındayken Sara, bu tatlı işkenceye bir son vermesi için ona yalvarıyordu.

Sara’nın içindeki tutku ateşi tamamen kontrolden çıkmıştı. Nathan nihayet onun içine girdiğinde canını yaktı. Karısı çok dar ve çok sıcaktı, yavaşlamak Nathan için kutsal bir eziyet oldu. Onun ne kadar hassas olduğunu bildiği için nazik bir âşık olmaya çalışıyordu ve Sara altında kıvranmaya başlayana kadar hiç hareket etmedi.

Sara ondan önce doruğa ulaştı, kasılmaları adamın orgazmına neden oldu. Nathan çiftleşme sırasında tek kelime etmemişti. Sara ise konuşmayı hiç kesmemişti. Abuk sabuk konuşup durdu, şefkatli aşk sözcükleri mırıldandı. Bazıları anlamlıydı, bazıları değildi.

Nathan nihayet onun üstüne yığılıp da düşünebilme kabiliyetini tekrar kazandığında onun ağladığını fark etti.

“Tanrımı Sara, yine mi canını acıttım?”

“Sadece biraz,” diye fısıldadı Sara utangaç bir şekilde.

Nathan onun gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı. “O zaman neden ağlıyorsun?”

“Nedenini bilmiyorum,” diye karşılık verdi genç kadın. “Bu o kadar... hayret uyandırıcıydı ve o kadar...”

Genç adam onu öperek saçmalamasını kesti. Sonrasında gözlerine bakarken ona gülümsedi. Sara bir kez daha tamamen sersemlemiş görünüyordu.

Bu seferki kalbini ele geçirebilir. Genç adam aniden bunun farkına vardı. Porsunun nöbet değişimini haber veren düdüğü, Nathan’ın zihninde uyarı çanlarına dönüştü. Karısından

bu kadar etkilenmek tehlikeliydi, aptalcaydı... sorumsuzcaydı. Bu kadını önemsemenin kendisini savunmasız kılacağını biliyordu. Eğer kaçamaklarından bir şey öğrendiyse, bu da bedeli ne olursa olsun kendini korumaktı.

Onu sevmek Nathan'ı mahvedebilirdi.

"Nathan, neden kaşlarını çatıyorsun?"

Nathan ona cevap vermedi. Yataktan çıktı, sırtı ona dönük bir halde üstünü giydikten sonra kamaradan çıkıp gitti. Kapı, arkasından yumuşak bir şekilde kapandı.

Sara, onun bu davranışı karşısında, uzun bir an tepki veremeyecek kadar afallamıştı. Kocası kelimenin tam anlamıyla kamaradan kaçmıştı. Arkasından şeytan kovalıyor gibiydi.

Sevişmeleri ona hâlâ bu kadar az bir anlam mı ifade ediyordu ki, onu bırakmak için sabırsızlanıyordu? Sara gözyaşlarına boğuldu. Nathan'dan gelecek olan aşk sözcüklerini istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Tanrım, bu adam ona tutkusunu yönlendirmekten başka bir işe yaramıyormuş gibi davranıyordu. Çabuk harcanır, çabuk unutulur. Bir fahişeye, kendisine yapılandan daha iyi davranıldığını düşündü kendi kendine. Hayat kadınları en azından bir iki şilin kazanıyordu.

Kendisine ise, bir veda homurtusu bile layık görülüyordu.

Gözyaşları tükenince, hayal kırıklığını yataktan çıkardı. Yumruğunu sıkıp Nathan'ın yastığının ortasına indirdi, onun yerinde kocasının kafası varmış gibi davranarak büyük bir tatmin duydu. Ardından yastığı göğsüne bastırıp sıkıca sarıldı. Yastık kılıfına Nathan'ın kokusu sinmişti. Kendisine de.

Ne kadar acınası bir halde olduğunu anlaması uzun sür-

medi. Yastığı kenara attı ve ilgisini kamarayı toparlamaya verdi.

Öğleden sonranın geri kalanı boyunca odada kaldı. Aynı mavi elbiseyi giydi. Kamara temizlenince koltuklardan birine oturdu, defterini ve kara kalemlerini kullanarak geminin bir eskizini çizmeye başladı.

Resim yapmak aklını Nathan'dan uzaklaştırıyordu. Matthew kapıyı çalıp ona akşam yemeğini birinci ya da ikinci nöbet değişiminde yemek isteyip istemediğini sormak için geldiğinde çalışması yarıda kesildi. Adama bekleyip yemeğini teyzesiyle yiyeceğini söyledi.

Sara, adamların onun çorbası hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Tüm baharatları karıştırmayı tamamladığında koku oldukça hoştu. Tadının da çok iyi olması gerektiğini düşünüyordu, çünkü uzun saatler boyunca kısık ateşte kaynamıştı.

Adamların ona teşekkür etmeye gelmesi an meselesiydi. Saçını tarayıp elbisesini değiştirerek ziyaretçilerine hazırlandı.

Kısa sürede çalışanları ona tamamen sadık olacaklardı. Ne de olsa çorba yapmak bu uğurda atılan büyük bir adımdı. Bu yüzden akşam çökünce hepsi onun buna çok ama çok değdiğini düşüneceklerdi.

Yedinci Bölüm

Akşam çöktüğünde tüm mürettebat Sara'nın kendilerini öldürmeye çalıştığını düşündü.

O akşam saat altıyı gösteriyordu. Birkaç dakika sonra ilk grup yemeklerini almak için kuzineye doluştu. Adamlar bütün gün çok çalışmışlardı. Güverteler temizlenmiş, asma yataklar ovulmuş, aklar onarılmış ve topların yarısı başka bir adamakıllı temizlenme işleminden geçirilmişti. Denizciler yorgundu ve açlıkları çok şiddetliydi. Açlıkları bastırılana dek ağır tadı olan çorbadan iki büyük kâse yediler.

İkinci grup yemeklerini bitirene dek hastalanmaya başlamadılar.

Adamların hasta olduğuna dair Sara'nın hiçbir fikri yoktu. Ama kimse gelip de ona ne kadar iyi iş çıkardığını söylemediği için sabırsızlanıyordu.

Kapısı sertçe çalındığında açmak için koşturdu. Jimbo eşikte duruyordu, kaşları çatıktı. Genç kadının gülümsemesi soldu.

“İyi akşamlar, Jimbo,” diye söze başladı. “Bir sorun mu var? Çok mutsuz görünüyorsun.”

“Çorbadan henüz yemediniz, değil mi Leydi Sara?” diye sordu adam.

Onun açık endişesi genç kadına mantıklı gelmedi. Başını iki yana salladı. “Yemeğimi Nora Teyze’yle yemek için bekliyordum,” diye açıkladı. “Jimbo, bu korkunç ses de ne?”

Kapıdan dışarı bakıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

“Adamlar.”

“Adamlar mı?”

Nathan aniden Jimbo’nun yanında belirdi. Kocasının yüzündeki ifade genç kadının nefesinin boğazında tıkanmasına neden oldu. Lanet derecede kızgın görünüyordu. Sara içgüdüsel bir şekilde geri çekildi. “Bir sorun mu var? Nora mı? O iyi mi?”

“Nora iyi,” diye araya girdi Jimbo.

Nathan, Jimbo’ya yolundan çekilmesini işaret etti, ardından ağır adımlarla kamaraya girdi. Sara geri geri ondan uzaklaşmaya devam ediyordu. Adamın çenesinin fazlasıyla gerilmiş olduğunu fark etti. Bu hiç iyi değildi.

“Bir şeye mi kızdın?” diye sordu Nathan’a, soluk bir fısıltıyla.

Genç adam başıyla onayladı.

Sara daha net olmaya karar verdi. “Bana mı kızdın?”

Genç adam bir kez daha başıyla onayladı. Sonra da kapıyı tekmeleyerek kapattı.

“Neden?” diye sordu Sara, çaresizce korkusunu adama göstermemeye çalışıyordu.

“Çorba.” Nathan’ın sesi alçak, kontrollü ve öfkeliydi.

Onun cevabı karşısında genç kadın korkmaktan çok kafası karışmış hissetti. “Adamlar çorbamı beğenmediler mi?”

“Kasıtlı değil miydi?”

Sara, Nathan’ın bu soruyla ne demek istediğini anlamama-

dığı için cevap vermedi. Genç adam onun gözlerinden kafa karışıklığını görebiliyordu. Gözlerini kapatıp ona kadar saydı. “Onları kasıtlı olarak öldürmeye çalışmadın yani?”

Genç kadın gürültüyle nefesini içine çekti. “Tabii ki onları öldürmeye çalışmadım. Böyle iğrenç bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Adamların hepsi artık benim çalışanlarımın bir parçası ve kesinlikle onlara zarar vermeye çalışmam. Eğer çorbamı beğenmedilerse, üzgünüm. Onların birer gurme olduklarını bilmiyordum.”

“Gurme mi?” diye kükreyerek tekrar etti genç adam. “Adamlarımın yirmisi şu an gemimin yanlarından aşağı eğilmiş vaziyettedirler. Onlar için hazırladığın çorbayı kusuyorlar. Onların dışında on tanesi yataklarında acılar içinde kıvranıyorlar. Henüz ölmediler, ama kesinlikle ölmüş olmayı diliyorlar.”

Sara onun anlattıkları karşısında afallamıştı. “Anlamıyorum,” diye bağırdı. “Bana çorbamın hiç de iyi olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Adamlar benim yüzümden mi hasta oldu? Ah Tanrım, gidip onlarla ilgilenmeliyim.”

Onun yanından aceleyle geçip gitmeye yeltenince genç adam onu omuzlarından yakaladı. “Onlarla ilgilenmek mi? Sara, içlerinden bir iki tanesi gemiden atarak seninle ilgilebilir.”

“Beni gemiden atmazlar. Ben onların hanımıyım.”

Nathan bağırarak üzere olduğunu hissediyordu. Sonra zaten bağırmakta olduğunu fark etti. Hızlı bir nefes aldı. “Öyle bir atarlar ki,” diye mırıldandı.

Nathan onu yatağa doğru götürüp yorganın üzerine oturttu. “Şimdi, karıcığım bana o lanet çorbayı nasıl yaptığını anlatacaksın.”

Sara gözyaşlarına boğuldu. İşin sebebini bulmak Nathan'ın yirmi dakikasını aldı, ama bunun sebebi Sara'nın nihayet ona yeterince bilgi vermiş olması değildi. Genç adam onun anlaşılmasız sözlerinin başını sonunu getiremiyordu. İvan tezgâhta bıraktığı kokmuş eti hatırlamıştı. Onun bozuk olduğunu Sara'ya söylemediğini de hatırladı.

Nathan, daha fazla zarara sebep olamasın diye Sara'yı kamaraya kilitledi. Genç kadın ona kızgındı, çünkü gidip adamlardan özür dilemesine izin vermemişti.

Nathan o gece yatağa gelmedi, çünkü o ve diğer sağlıklı adamlar sıradaki nöbeti devralmışlardı. Sara söz konusu şeyin görev olduğunu anlamadı ve adamın, yanında uyuyamayacak kadar ona kızgın olduğuna inandı.

Sara, çalışanlarıyla tekrar yüz yüze gelecek cesareti nasıl bulabileceğini bile bilmiyordu. Onları kasten öldürmeye çalışmadığına nasıl ikna edecekti? Bu endişesi kısa süre içinde öfkeye dönüştü. Adamlar hanımlarının böyle günah dolu bir şeyi yapabileceğine nasıl inanabiliyorlardı ki? Sara güvenlerini kazandığında onları karşısına oturtup öyle hemen sonuca varma eğilimleri üzerine katı bir konuşma yapmaya kararlıydı.

Hatasını affetme konusunda Nathan da pek hızlı sayılmazdı. Ertesi sabah kamaraya geldi. Genç kadına baktı ama tek kelime etmedi. Örtülerin üstüne yatıp tüm sabah boyunca uyudu.

Sara hapsedilmeye daha fazla dayanamadı. Onun horultusuna da dayanamıyordu. Odadan sıvıştığında saat yarımdaydı. Güverteye çıktı, mavi güneş şemsiyesini açtı ve enerjik bu şekilde yürümeye koyuldu.

Durum, küçük düşürücü bir deneyim halini aldı. Yak-

laştığı her adam ona sırtını dönüyordu. Çoğunun ten rengi hâlâ biraz grimsiydi. Hepsi kaşlarını çatıyordu. En üstteki güverteye çıkan dar basamaklara geldiğinde genç kadın göz yaşları içindeydi. Nereye gittiğinin pek farkında değildi, tek istediği birkaç dakikalığına bile olsa, karanlık kaş çatışlarından mümkün olduğunca uzaklaşmaktı.

En üst kat ipler ve direklerle doluydu. Yürüyecek pek bir yer yoktu. Sara en uzun yelkenin yanında bir köşe bulup oturdu ve açık şemsiyesini iki kalın ipin arasına koydu.

Adamları kendisinden tekrar hoşlanmaya ikna etmek için bir plan yapma niyetiyle düşünmeye çalışarak orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Yüzü ve kolları kısa süre içinde güneşten pembeleşti. Bir leydinin bronz tenle ortalıkta dolaşması moda ya uygun değildi. Aşağı inip Nora Teyzesine bakmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Onu önemseyen birini ziyaret etmek hoş olurdu. Nora onu suçlamazdı. Evet, ihtiyacı olan şey, memnun edici bir ziyaretti. Ayağa kalkıp şemsiyesini çekince, hassas tellerinin ipe takıldığını fark etti. İpteki düğümleri güneş şemsiyesini kısmen serbest bırakacak gevşetmesi tam beş dakikasını aldı. Rüzgâr tekrar şiddetlenerek işini iyice zorlaştırdı. Direklere çarpan yelkenlerin sesi, onun hüsrana uğramış mırıldanmalarını bastırarak kadar yüksekti. Şemsiyenin kumaşı yırtılınca uğraşmaktan vazgeçti. Matthew ya da Jimbo'dan yardım istemeye kadar verdi.

Sara şemsiyesini iplerde asılı bir halde bırakıp merdivenlerden aşağı indi.

Çarpışma gerçekleştiğinde neredeyse gemiden düşüyordu. Chester onu tam zamanında yakaladı. İkisi de üst güvertedeki gürültüye döndüklerinde direklerden birinin daha büyük olana çarptığını gördüler.

Chester merdivenlerden hızla çıkarken bağıarak yardım istedi. Sara aniden etrafında kopan karmaşa yüzünden ayakaltından çekilmenin daha iyi olacağına karar verdi. Yanından geçen bir sürü adamın gitmesini bekledikten sonra Nora'nın kamarasına doğru ilerledi. Sara hızla yürürken Matthew odadan henüz çıkıyordu.

“İyi günler, Matthew,” diye ona selam verdi. Reverans yapmak için duraksadıktan sonra ekledi. “Yalnızca birkaç dakika kalacağım. Sadece teyzemin bugün nasıl olduğunu görmek istiyorum. Söz veriyorum, onu yormayacağım.”

Matthew sırtıttı. “Sana inanıyorum,” diye karşılık verdi. “Ama hâlâ her yarım saatte bir Nora'yı kontrol etmek için geliyorum.”

O sırada gürleyen çarpışma gemiyi salladı. Sara dizlerinin üstüne düşmemek için kapıya tutundu. “Tanrımı, bugün fırtına çok şiddetli, öyle değil mi Matthew?”

Denizci çoktan merdivenlerden çıkmaya başlamıştı bile. “Bu rüzgâr değildi,” dedi omzunun üzerinden.

Tam Nathan odasından çıkarken Sara, Nora'nın kamarasının kapısını kapattı.

Teyzesi yine arkasındaki yastıklara yaslanıyordu. Sara onun biraz daha rahat göründüğünü düşünüyordu ve bunu ona söyledi. “Yanaklarındaki renk geri dönmüş, Nora, eziklerin de sararmaya başlamış. Kısa süre içinde benimle güvertede dolaşıyor olacaksın.”

“Evet, kendimi daha iyi hissediyorum,” dedi Nora. “Sen nasılsın, Sara?”

“Ah, ben iyiyim,” diye karşılık verdi genç kadın. Yatağın kenarına oturup teyzesinin elini tuttu.

Nora kaşlarını çatı. “Çorbayı duydum, çocuk. İyi olmadığını biliyorum.”

“Ben çorbadan yemedim,” diye belirtti Sara. “Ama mürettebat için kendimi korkunç hissediyorum. Onları hasta etmek istememiştim.”

“Niyetinin bu olmadığını biliyorum,” diyerek Nora onu yatıştırdı. “Matthew’a da söyledim. Seni savundum ve aklında tek bir kötücül düşünce olmadığını söyledim, Sara. Sen kasten böyle kötü bir şey yapmazsın.”

Sara’nın kaç çatışı teyzesinininkine denkti. “Çalışanlarımın, hanımları hakkında böyle kötü düşünceleri olması korkunç derecede kaba bir şey olduğunu düşünüyorum. Evet, böyle düşünüyorum. Onlar da en az kaptanları kadar aksi, Nora.”

“Peki ya Nathan?” diye sordu Nora. “O da mı seni suçluyor?”

Sara omuz silkti. “Çorba konusuna biraz kızdı tabii, ama adamları kasten zehirlediğimi düşündüğünü sanmıyorum. O muhtemelen daha anlayışlı davranıyor, çünkü çorbadan içmedi. Her neyse, o adamın benim hakkında ne düşündüğünü önemsememeye karar verdim. Ben ona, onun bana olduğundan daha çok kızgınım. Evet, öyleyim,” diye ekledi, Nora gülümsemeye başlayınca. “Bana hiç de iyi davranmıyor.”

Teyzesinin onun bu dramatik açıklamasına cevap verecek zaman tanımadı. “Ah, bunu asla söylememeliydim. Nathan benim kocam ve her zaman ona sadık olmalıyım. Bunun için kendimden utanıyorum-”

“Sana zarar mı verdi?” diye araya girdi Nora.

“Hayır, tabi ki öyle değil. Sadece...”

Nora sorunun ne olduğunu tahmin etmeye, Sara da açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışırken uzun bir an geçti.

Sara kızarmaya başladığında Nora sorunun evliliklerinin

cinsel kısmında olduğunu düşündü. “Seninle yattığında nazik davranmadı mı?”

Sara cevap vermeden önce gözlerini kucağına dikti. “Çok nazikti.”

“O zaman?”

“Ama sonrasında şey yapmadı... yani, ikinci seferde -şey, sonrasında- öylece gitti. Bana şefkatli tek bir söz söylemedi. Nora. Aslında hiçbir şey söylemedi. Bir fahişeye bile daha düşünceli davranılıyordur.”

Nora, Nathan’ın Sara’ya nazik davrandığını öğrendiğinde, adamın düşüncesizliğini sorun edemeyecek kadar rahatlamıştı. “Peki, sen ona şefkatli bir söz söyledin mi?” diye sordu.

“Hayır.”

“Nathan istediğin şeyi sana nasıl vereceğini bilmiyor olabilir gibi geldi bana. Onun övgüsüne ihtiyaç duyduğunu bilmiyor olabilir.”

“Onun övgüsüne ihtiyacım yok,” diye karşı çıktı Sara, huysuz bir sesle. “Sadece biraz itibar görmek istiyorum. Ah Tanrı yardımcım olsun, bu doğru değil. Onun övgü dolu sözlerine ihtiyacım var. Onlara neden ihtiyacım var bilmiyorum, ama var işte. Nora? Teknenin şu an yana yattığını fark ettin mi? Nathan’ın onu neden düzeltemediğini merak ediyorum.”

Bu konu değişikliğini kavramak teyzesinin bir dakikasını aldı. “Evet, biraz eğildi, değil mi?” diye karşılık verdi. “Ama rüzgârın bugün şiddetli olduğunu söylemiştin.”

“Parçalanıyor gibi de görünmüyoruz,” diye lafa girdi Sara. “Umarım alabora olmuyoruzdur,” diye ekledi iç çekerek. “Yüzmeyi hiç öğrenemedim. Bunun bir önemi yok, gerçi. Nathan boğulmama asla izin veremez.”

Nora gülümsedi. “Neden veremez?”

Sara bu soruyla şaşırmış gibiydi. “Çünkü ben onun karısıyım,” diye belirtti. “Beni korumaya söz verdi, Nora.”

“Ve senin de buna inancın tam, öyle mi?”

“Elbette.”

Gemi tekrar harekete geçip onları su hattında ileri fırlattı. Sara, Nora’nın ne kadar irkildiğini gördü; teyzesi onun elini sıkıyordu. Nora’nın omzuna hafifçe vurarak, “Nathan bu geminin kaptanı, Nora,” dedi. “Okyanusta batmamıza izin vermez. Ne yaptığını biliyordur. Endişelenme.”

Ani bir kükreme kamaranın içine doldu. Böğürerek söylenen şey genç kadının adıydı. Sara bu duruma yüzünü buruşturdu, ardından Nora’ya dönüp hoşnutsuz bir bakış attı. “Ne demek istediğimi anladın mı, Nora? Nathan adımı ne zaman söylese bas bas bağırıyor. Şimdi neden böyle aksi olduğunu merak ediyorum. Adamın hırçın bir yapısı var. Ona katlanıp katlamayacağım bir muamma.”

“Gidip ne istediğine bak,” diye önerdi Nora. “Bağırarak seni korkutmasına izin verme. Sadece yüzeyin altına bakmayı hatırla.”

“Biliyorum,” dedi Sara iç çekerek. Ayağa kalkıp elbisesinin kırıksıklıklarını düzeltti. “Yüzeyin altına bakacak olursam, kendime orada iyi bir adam bulacağım,” diye ekledi, teyzesinin bir gün önce söylediği tavsiyeyi tekrar ederek. “Deneyeceğim.”

Nora’yı öpüp hızla koridora ilerledi. Neredeyse Jimbo’ya toslayacaktı. İri adam onu tutup düşmesine engel oldu. “Benimle gel,” diye emretti.

Onu alt kata inen merdivenlere yönlendirdi. Genç kadın geri çekildi. “Nathan beni çağırıyor, Jimbo. Ona gitmeliyim. Yukarıda, güvertede, değil mi?”

“Nerede olduğunu biliyorum,” diye mırıldandı Jimbo. “Ama sakinleşmesi için birkaç dakikaya ihtiyacı var, Sara. Sen de bu arada aşağıda saklanabilirsin-”

“Kocamdan saklanmayacağım,” diye onun lafını kesti Sara.

“Doğru, saklanmayacaksın.”

Nathan’ın gürleyen sesi, arkasından gelince Sara sıçradı. Arkasını dönüp cesurca gülümsemeyi denedi. Ne de olsa yanında çalışanlarından biri vardı ve sırf bu sebepten kişisel rahatsızlıklar bir kenara bırakılmalıydı. Ama kocasının yüzündeki ifade, fikrini değiştirmesine neden oldu. Nathan, Jimbo’nun izliyor olmasını daha fazla önemsemeyecekti. O da kaşlarını çatı. “Tanrı aşkına Nathan, arkamdan böyle sin-sice yaklaşmak zorunda mısın? Beni epey korkuttun.”

“Sara,” diye fısıldadı Jimbo. “Ben olsam...”

Sara denizcinin mırıldanmalarını yok saydı. “Ve hazır senin kötü alışkanlıklarından bahsetmişken, bana sürekli bağırmandan bıkip usandığımı da belirtebilirim. Eğer bana söylemek istediğiniz bir şey varsa, uygar bir ses tonuyla nazikçe konuşabilirsiniz, bayım.”

Jimbo harekete geçip onun yanında durdu. Matthew aniden gölgelerin arasından çıkıp genç kadının diğer yanında pozisyon aldı. Sara’nın zihninin gerilerinde, bu iki adamın onu gerçekten korumaya çalıştıklarına dair şaşırtıcı gerçek belirdi.

“Nathan asla beni incitmez,” diye duyurdu. “İstiyor olabilir, ama ne kadar kızgın olursa olsun bana asla dokunmaz.”

“Seni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor,” diye karşı çıktı Jimbo alçak sesle. Sara’nın gözü pekliliğini değerli bulduğu için, aslında sırtıyordu. Yanlış bir şeydi, ama yine de değeri-lydi.

Nathan tekrar konuşmadan önce sakinleşmeye çalışıyordu. Gözünü Sara'ya dikip bir sürü derin nefes aldı. Saymaya başladı.

"O her zaman birini öldürmek istiyormuş gibi bakıyor," diye fısıldadı Sara. Kollarını önünde birleştirmiş, öfkeli ve kaygısız görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Nathan hâlâ tek kelime etmemişti. Gözlerindeki bakış genç kadının tenini yaktı. Doğruyu söylemek gerekirse Nathan, Sara'ya onu boğazlamak istiyormuş gibi bakıyordu.

Yüzeyin altına bak, diye önermişti teyzesi. Sara bunu başaramadı. Nathan'ın bakışlarına bir kalp atımlık süre kadar bile karşılık veremiyordu. "Tamam," diye mırıldandı, bu kızgın bakışa daha çok dayanamayınca. "Başka biri daha mı çorbamdan içti? Bu durumda olmanın sebebi bu mu, kocacığım?"

Genç adanın çenesinin yanındaki kas gerildi. Sara ona bu soruyu hiç sormaması gerektiğine kadar verdi. Bu ona bir gün önce neden olduğu karmaşayı hatırlatmaya yaramıştı sadece. O sırada adamın onun güneş şemsiyesini taşıdığını fark etti.

Nathan'ın gözü seğirdi. İki kez. Tanrım, masum karısının haylazlıkları sağ olsun, genç adam bir tik geliştiriyor olduğunu fark etti. Onunla konuşmak konusunda kendisine güvenmiyordu. Onu elinden tutup kamaralarına sürükledi. Kapıyı çarptıktan sonra oraya yaslandı.

Sara çalışma masasına yürüdü, dönüp oraya yaslandı. Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. "Nathan, elimde olmadan senin yine bir şeye kızdığını fark ettim," diye söze başladı. "Canını neyin sıkıldığını bana söyleyecek misin, yoksa orada öylece dikilip bana bakmaya devam mı edeceksin? Tanrım, sabrımı sınırıyorsun."

“Ben mi *senin* sabrını sınıyorum?”

Genç kadın bu soruyu onaylamaya cesaret edemedi. Adam bu soruyu kükreyerek dile getirmişti, Sara da onun bir cevap istemediğini tahmin etti.

“Bu tanıdık geliyor mu?” diye sordu genç adam hırçın bir sesle. Güneş şemsiyesini kaldırdı, ama bakışlarını kadının üzerinde tuttu.

Sara şemsiyeye baktı ve neredeyse kırılmış olduğunu anında fark etti.

“Güzel şemsiyemi mi kırdın?” diye sordu. Öfkelenmiş görünüyordu.

Genç adamın gözü bir kez daha seğirdi. “Hayır, ben kırmadım. İlk direk serbest kaldığında lanet şemsiyeni kırmış. Düğünleri sen mi çözdün?”

“Lütfen bana bağırmayı bırak,” diye itiraz etti genç kadın. “Sen bana bağırırken düşünemiyorum.”

“Bana cevap ver.”

“Kalın iplerden birkaçını çözmüş olabilirim, Nathan, ama iyi bir sebebim vardı. Bu çok pahalı bir şemsiye,” diye ekledi elini ona doğru sallayarak. “Oraya takılmıştı, ben de... Nathan ipler çözüldüğünde tam olarak ne olur?”

“İki yelken kaybettik.”

Genç kadın onun ne dediğini tam olarak kavrayamadı. “Ne yaptık?”

“İki yelken mahvoldu.”

“Sen de bu yüzden mi bu kadar kırgınsın? Kocacığım, bu teknede onlardan en az altı tane daha var. Elbette-”

“*Gemi*,” diye kükredi genç adam. “Bu bir gemi, tekne değil.”

Sara onu sakinleştirmeyi denemeye karar verdi. “Gemi demek istemiştin.”

“Bu şeylerden sende daha başka var mı?”

“Onlara güneş şemsiyesi deniyor,” diye karşılık verdi genç kadın. “Ve evet, üç tane daha var.”

“Onları bana ver. Şimdi.”

“Onlarla ne yapacaksın?”

Genç adam ona doğru tehdit edici bir adım atınca Sara aceleyle sandığına gitti. “Güneş şemsiyelerime neden ihtiyacının olduğunu anlayamıyorum,” diye fısıldadı.

“Onları okyanusa fırlatacağım. Umarım birkaç köpekbalığını kötürüm bırakırlar.”

“Güneş şemsiyelerimi okyanusa atamazsın. Onlar elbiselerimi tamamlıyor, Nathan. Yapılmalarının tek sebebi... ziyan etmek günah olur... yapamazsın.” Azarını neredeyse feryat ederek bitirdi.

“Öyle bir yaparım ki.”

Nathan artık ona bağırıyordu. Sara bu ufak nimet için mutlu olmalıydı, ama değildi. Adam hâlâ ona uymayacak kadar kötü kalpli davranıyordu. “Şemsiyelerimi neden yok etmek istediğini açıkla,” diye emretti. “O zaman sana onları verebilirim.”

Üçüncü şemsiyeyi sandığın altına yerleştirdi, ama doğrulup onunla tekrar yüzleşmek için döndüğünde üçünü de göğsüne bastırmıştı.

“Bu şemsiyeler bir tehdit, nedeni bu.”

Genç kadın kuşkulu görünüyordu. “Nasıl bir tehdit olabilirler ki?”

Nathan’a aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi bakıyordu. Genç adam başını iki yana salladı. “İlk şemsiye, adamlarıma zarar verdi, Sara,” diye saymaya başladı.

“Sadece İvan’a zarar verdi,” diye düzeltti genç kadın.

“Bu yüzden sen o lanet çorbayı yaptın ve o da adamların geri kalanına zarar verdi,” diye karşı çıktı Nathan.

İyi bir noktaya parmak basmıştı, Sara bunu itiraf etmeliydi, ama kocasının çorba konusunu tekrar gündeme getirmiş olmasının korkunç bir şekilde nezaketsizce olduğunu düşünüyordu.

“İkinci şemsiye gemime zarar verdi,” diye devam etti genç adam. “Artık sularda süzülmediğimizi fark etmedin mi? Tamiratı halletmek için demir atmak zorunda kaldık. Yanımızdan geçen herhangi biri için kolay av durumundayız. İşte bu yüzden diğer lanet şemsiyelerinin hepsi okyanusu boylayacak.”

“Nathan, bu aksiliklere sebebiyet vermek istemedim ki. Sanki her şeyi kasten yapmışım gibi davranıyorsun.”

“Yapmadın mı?”

Sara sanki adam onun kalçasını tokatlamış gibi tepki verdi. “Hayır,” diye bağırdı. “Tanrım, küçük düşürücü davranıyorsun.”

Nathan onu sarsıp aklını başına getirmek istiyordu. Kadının ağlamaya başladı.

“Ağlamayı kes,” diye emretti.

Sara ağlamaya devam etmekle kalmadı, bir de kendini onun kollarına attı. Kahretsin, Nathan en başta onu ağlatanın kendisi olduğunu düşündü, bu yüzden kadının biraz da olsa ona kızgın olması gerekiyordu, değil mi?

Nathan onunla ne yapacağını bilmiyordu. Şemsiyeler yere, ayaklarının dibine düştü. Sara, tüm gözyaşlarını akıtarak onun gömleğini sırlıklam ederken adama tutundu. Nathan kollarını ona dolayıp sıkıca sarılırken, Tanrı aşkına neden onu teselli etmek istediğini anlamaya çalışıyordu

Bu kadın gemisini mahvetmeye lanet derecede yaklaşmıştı.

Nathan onu öptü.

Sara yüzünü kocasının boynuna sokup ağlamayı kesti. “Adamlar gemiyi bozduğumu biliyor mu?”

“Gemiyi bozmadın,” diye mırıldandı genç adam. Tanrım, kadının sesi acmasıydı.

“Adama adamlar düşünecekler ki ben-”

“Sara, hasarı birkaç güne tamir edebiliriz,” dedi. Bu bir yalandı, çünkü tamiratı yapmaları bir haftayı bulurdu. Ama onun endişesini azaltmak için gerçeği biraz yumuşatmıştı.

İşte o an, aklını kaybetmiş olduğuna karar verdi. Gemi-sine bindiğinden beri karısı kaostan başka bir şeye sebep olmamıştı. Genç adam onun başının tepesini öptü, sırtını okşamaya başladı.

Sara ona yaslandı. “Nathan?”

“Evet?”

“Bu aksiliğe sebep olduğumu çalışanlarım biliyor mu?”

Genç adam gözlerini devirdi. Onun çalışanları, tabii ya. “Evet, biliyorlar.”

“Onlara söyledin mi?”

Genç adam gözlerini kapattı. Kadının sesinde ağır bir kınama vardı. *Ona karşı vefasızlık ettiğimi düşünüyor,* diye tahminde bulundu Nathan. “Hayır, onlara söylemedim. Şemsiyeyi gördüler, Sara.”

“Onların bana saygı duymasını istiyorum.”

“Ah, sana tamamen saygı duyuyorlar,” diye belirtti genç adam. Sesindeki öfke gitmişti.

Sara onun sesindeki gülümsemeyi duydu ve adam sözlerine devam edene kadar içinde umudun kıpırtısını hissetti. “Senin şimdi de salgın hastalık getirmeni bekliyorlar.”

Sara, kocasının onunla dalga geçtiğini düşündü. “Bu saçmalığa inanmazlar,” diye karşılık verdi.

“Ah, evet, inanıyorlar,” dedi Nathan. “Bahse giriyorlar, Sara. Bazıları önce çıban, sonra da salgın hastalık olacağını düşünüyor. Diğerleri de-”

Sara geri çekildi. “Sen ciddisin, değil mi?”

Genç adam başıyla onayladı. “Lanetlendiğine inanıyorlar, karıcığım.”

“Böyle günahkâr şeyler söylerken nasıl oluyor da bana gülümseyebiliyorsun?”

Genç adam omuz silkti. “Adamların batıl inançları var, Sara.”

“Bunun sebebi kadın olmam mı?” diye sordu. “Denizcilerin gemide kadın olmasının uğursuzluk getirdiğini düşündüğünü duymuştum, ama böyle bir aptallığa hiç inanmadım.”

“Hayır, kadın olduğun için değil,” diye yanıtladı genç adam. “Gemide kadın olmasına alışkınlar. Kız kardeşim Jade, eskiden geminin hanımıydı.”

“O zaman neden-”

“Sen Jade gibi değilsin,” dedi Nathan. “Bunu hemen fark ettiler.”

Sara onun üzerine gitmedi. Aklına gelen ani bir düşünce dikkatini dağıtmıştı. “Nathan, tamirata yardım edeceğim,” dedi. “Evet, işte bu. Adamlar o zaman fark edecekler, benim kasten-”

“Tanrı hepimizi korusun,” diye onun lafını kesti genç adam.

“O zaman onların güvenini nasıl tekrar kazanacağımı?”

“Bu, adamları kazanma takıntısını anlamıyorum,” diye karşılık verdi Nathan. “Kesinlikle bir mantığı yok.”

“Ben onların hanımıyım. Eğer onları yönlendireceksem, saygılarını kazanmam gerek.”

Genç adam gürültülü bir şekilde iç çekerek başını iki yana salladı. “Kendini yatağa yönlendir, karıcığım ve ben dönene kadar orada kal.”

“Neden?”

“Beni sorgulama. Sadece kamarada kal.”

Sara kabullenerek başını salladı. “Nora’yı ziyaret etmek dışında bu kamarada kalacağım, oldu mu?”

“Ben öyle bir şey-”

“Lütfen? Uzun bir gün olacak, Nathan. Saatlerce o eve dönmeyecek kadar meşgul olacaksın. Dün gece yatağa hiç gelmedin. Sen beklemeye çalıştım, ama çok yorgundum.”

Kamaraya ev dediği için genç adam gülümsedi. Ardından başıyla onayladı. “Bu gece beni bekle,” diye emretti. “Saat kaç olursa olsun.”

“Bana tekrar bağırarak isteyecek misin?”

“Hayır.”

“Tamam, o zaman,” diye söz verdi Sara. “Seni bekleyeceğim.”

“Kahretsin, Sara,” diye karşı çıktı Nathan. “Sormuyordum. Söylüyordum.”

Sara’yı omuzlarından kavrayıp sıktı. Daha çok bir okşama gibiydi. Genç kadın onun ellerini itip kollarını tekrar adamın beline doladı.

“Nathan?” diye fısıldadı.

Sesi titrek gibiydi. Nathan’ın elleri yana düştü. Sara’nın kendisini inciteceğinden korkuyor olabileceğini düşündü. Kendisini ne kadar kıskırtırsa kıskırtırsın, asla ama asla ona el kaldırmayacağını ona açıklamak üzereydi. Ama Sara aniden

parmak uçlarında yükselip onu öptü. Genç adam bu sevgi gösterisi karşısında o kadar şaşırıldı ki, nasıl karşılık vereceğini bilemedi.

“Biz... o kadar yakınlaştıktan sonra kamarayı hızla terk edince sana çok kızdım.”

“Seviştikten sonra mı demek istiyorsun?” diye sordu Nathan, onun sesindeki utangaçlık karşısında gülümseyerek.

“Evet,” dedi Sara. “Çok kızdım.”

“Neden?”

“Çünkü bir eş şunu duymaktan hoşlanır...”

“Kocasını tatmin ettiğini mi?”

“Hayır,” diye karşılık verdi genç kadın. “Benimle alay etme, Nathan. Aramızda geçenleri de soğuk ya da hesaplanmış bir şey gibi gösterme. Olanlar çok güzeldi.”

Nathan genç kadının hararetli konuşması karşısında sarıldı, çünkü karısının söylediklerine tüm kalbiyle inandığını biliyordu. Ondan fazlasıyla memnun olduğunu fark etti. “Evet, güzeldi,” dedi. “Seninle alay etmiyordum,” diye ekledi daha kaba bir sesle. “Sadece benden ne istediğini anlamaya çalışıyordum.”

“Senden sadece şunu duymak istiyorum...”

Devam edemedi.

“Hoş bir kadın olduğunu mu?”

Sara başıyla onayladı. “Ben de hatalıyım,” diye itiraf etti. “Ben de sana birkaç övgüde bulunmalıydım.”

“Neden?”

Genç adam gerçekten de ona inanamıyormuş gibiydi. Bu Sara’yı rahatsız etti. “Çünkü bir kocanın da böyle sözler duymaya ihtiyacı vardır.”

“Benim yok.”

“Evet, var.”

Nathan kafa karıştırıcı karısıyla yeterince sohbet ettiği-ne karar verdi ve şemsiyeleri almak için tek dizinin üzerine çöktü.

“Lütfen onları geri alabilir miyim?” diye sordu genç kadın. “Onları derhal yok edeceğim. Onları gemiden attığını çalışanlarımın görmesini istemiyorum. Çok aşağılayıcı olur.”

Nathan gönülsüzce kabul etti. Çünkü kamaranın içinde kaldıkları sürece bu işe yaramaz şeylerle gerçek bir hasara sebep olamayacağından emindi. Yine de işini sağlama almak için, ondan söz vermesini istedi.

“Şemsiyeler bu odadan çıkmayacak, değil mi?”

“Çıkmayacaklar.”

“Onları yok edecek misin?”

“Yok edeceğim.”

Nathan sonunda tatmin olmuştu. Gerçekten de kendini biraz daha huzurlu hissediyordu. Kamaradan çıkarken, karısının başka bir şeyi mahvedemeyeceğine ikna olmuş durumdaydı.

Üstelik, diye mantık yürüttü, daha fazla ne yapabilirdi ki?

Sekizinci Bölüm

Gemisini ateşe verdi.

Sara onları yatıştırıp tekrar güvende olduklarını hissedecekleri bir duruma getirmişti. Tek bir aksilik yaşanmadan dolu dolu sekiz gün sekiz gece geçti. Adamlar hâlâ Sara'ya karşı temkinliydi, ama ona eskisi kaç çatmıyorlardı. Hatta bazıları günlük görevlerini yerine getirirken ıslık bile çalıyorlardı. Tayfaların kuşkucusu olan Chester, Sara her geçtiğinde istavroz çıkarmaya devam eden tek kişiydi.

Leydi Sara fark etmemiş gibi yapıyordu.

Yelkenler tamir edilir edilmez aradaki farkı kapatmak için hızla yol yaptılar. Nora'nın adasına yaklaşık bir haftalık mesafedeydiler. Hava güzeldi, ama öğle vaktinden sonraki saatlerde sıcaklık neredeyse dayanılmaz bir hal alıyordu. Gerçi geceler dondurucu geçmeye devam ediyor ve titremeden uyuyabilmek için kalın yorganlara ihtiyaç duyuluyordu.

Her şey sakın görünüyordu.

Bunun böyle sürmeyeceğini Nathan'ın fark etmesi gerekirdi. Nöbetçilere talimat vermeyi bitirdiğinde cuma akşamı geç saatlerdi. Jimbo'nun Matthew'la yaptığı sohbeti kesip yarın yapacakları talim ve top atışı tatbikatı için onlara yeni talimatlar verdi.

Üçü de Nathan'ın kamarasına açılan tavan kapağını tam

önünde duruyorlardı. Bu yüzden Jimbo konuşmaya başladı. Sesini alçak tuttu. “Adamlar, karının lanetli olduğu hakkındaki konuşmayı unutmaya başlıyorlar, delikanlı.” Arkasına bir bakış atmak için duraksadıktan sonra, bu hareket onu Sara’nın kulak misafiri olmadığına ikna etmiş gibi ekledi. “Chester herkese felaketlerin üç kez olduğunu söylüyor. Bence bir süre Sara’ya göz kulak olmamızda fayda var-”

“Jimbo, kimse kaptanın karısına dokunmaya cüret edemez,” diye mırıldandı Matthew.

“Kimsenin bunu yapacağını ima etmedim zaten,” diye karşı çıktı Jimbo. “Ben sadece diyorum ki, yine de onun duygularını incitebilirler. O biraz hassas kalpli biri.”

“Hepimizi çalışanlarının bir parçası olarak gördüğünü biliyor muydun?” diye belirtti Matthew. Sırıttı, ama sonra kendine engel oldu. “Onun duyguları hakkında bu kadar endişeleniyorsan, Leydi Sara seni avucunun içine almış demektir.” Aynı konu üzerinde konuşmaya devam ederken dikkatini duman kokusu çekti. “Duman kokusu mu alıyorum?” diye sordu.

Nathan, tavan kapasının kenarlarından yukarı sızan gri dumanları diğer adamlardan önce gördü. Diğerlerini tehlikeye karşı uyarmak için bağırarak yangını haber vermeliydi. Vermedi. Onun yerine Sara’nın adını bağırdı. Sesindeki ısırap, karın ağrısı yaratacak türdendi.

Bölmeyi savurarak açtı. Yoğun siyah duman bulutları açıklığa doğru yükselerek üç adamı da kör etti. Nathan bir kez daha Sara’nın adını haykırdı.

Matthew bağırdı. “Yangın!”

Jimbo kovaların olduğu yere gidip deniz suyu doldurmaları için tekrar tekrar emir verirken Matthew da Nathan’ı kapaktan aşağı inmekten alıkoymaya çalışıyordu.

“Durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun,” diye bağırdı. “Merdivenleri kullan, delikanlı, merdiven-”

Nathan açıklıktan aşağı kayarak inince Matthew talebini yarıda kesti ve merdivenlere doğru koşturdu.

Nathan kamaranın içini güçlükle görebiliyordu, duman çok yoğundu ve görüşüne engel oluyordu. Sara’yı bulmak için el yordamıyla yatağa ilerledi.

Orada değildi. Kamaranın içini ararken ciğerleri yanmaya başladı. Kapağa doğru sendeleyerek ilerledi ve alevleri söndürmek için Jimbo’nun ona uzattığı deniz suyu dolu kovaları kullandı.

Tehlike geçmişti. Kıl payı kurtuldukları şey, tüm insanların sarsılmasına neden olmuştu. Nathan kalp atışlarını kontrol edemiyor gibiydi. Karısının güvenliği için duyduğu endişe onu az kalsın boğacaktı. Ama Sara kamarada değildi. Dumandan bayılmamıştı. Ölmemişti.

Henüz.

Matthew ve Jimbo, Nathan’ın yanına geldiler. Üç adam da odanın köşesinde durup hasar ölçtüler.

Kenarları şişkin ocağın altındaki tahtalar bir alt kata düşmüştü. Şimdi orada, yer döşemelerinde kor haline gelmiş bir delik vardı. Dört duvardan ikisi, alevlerle kavrularak tavana kadar siyaha boyanmıştı.

Ama Nathan’ı şaşırtan kamaradaki hasar değildi. Hayır, tüm dikkati Sara’nın güneş şemsiyelerinden arta kalanların üzerindeydi. Ocağın hâlâ yerinde duran iki metal bağlantısının içinde teller hâlâ parlıyordu.

“Bunun bir şömine olduğunu mu sanmış?” diye fısıldadı Matthew, Jimbo’ya. Bu ihtimali düşünürken çenesini sıvazlıyordu.

“Bence öyle sanmış,” diye karşılık verdi Jimbo.

“Eğer uyuyor olsaydı, duman onu öldürtürdü,” dedi Nathan, sesi vahşiydi.

“Şimdi, delikanlı,” diye söze başladı Jimbo, delikanlı lafının onu tetikleyeceğinden emindi. “Sara iyi ve önemli olan da bu. Duvarlardaki is lekesi kadar karanlık görünüyorsun. Sadece kendini suçlayabilirsin,” diye ekledi canlı bir baş onayıyla.

Nathan ona ölümcül bir bakış attı. Jimbo hiç de korkmamıştı. “Sara’nın kapağa baca dediğini duydum. Bu lafa kendim de epeyce güldüm. Ona doğrusunu öğreteceğini düşünmüştüm.”

“Öğrettiğini sanmıyorum,” diye lafa girdi Matthew.

Nathan, Jimbo’nun karşı çıkmasıyla hiç sakinleşmemişti. Ağlamak üzereymiş gibi bir sesle bağırdı. “Gemimi ateşe verdi.”

“Bilerek yapmadı,” diyerek onu savundu Matthew.

Nathan dinlemiyordu. “O benim gemimi ateşe verdi,” diye kükreyerek tekrarladı.

“İlk dediğinde de duymuştuk, delikanlı,” diye araya girdi Jimbo. “Şimdi sakinleş ve bu küçük kazaya bir sebep bulmaya çalış.”

“Bence herhangi bir şey düşünebilmesi için birkaç dakika daha lazım,” dedi Matthew. “Delikanlı her zaman çabuk parlayan biriydi, Jimbo. Ve Sara da yangını çıkardı. Al sana durum bu.”

İki adam kamaradan çıkmak için döndü. İkisi de Nathan’ın biraz yalnız kalması gerektiğini düşünüyorlardı. Nathan’ın bağırışı onları yolda durdurdu. “Onu bana getirin. Şimdi.”

Jimbo, Matthew’a olduğu yerde kalmasını işaret ettikten sonra kapıdan çıktı. Sara’yı, Nora’nın kamarasında buldu-

ğunda onu söz konusu sorunla ilgili uyarmadı, sadece kocasının onunla konuşmak istediğini söyledi.

Sara hızla kamarasına döndü. Yerdeki suları görünce gözleri irileşti. Köşedeki deliği fark ettikten sonra gürültüyle nefesini tuttu.

“Tanrımı, burada ne oldu?”

Nathan cevap vermeden önce ona bakmak için döndü. “Alevler.”

Aniden anladı. “Alevler mi?” diye tekrarladı boğuk bir sesle. “Şöminedeki alevlerden mi bahsediyorsun, Nathan?”

Genç adam çok ama çok uzun bir süre cevap vermedi. Ardından yavaşça yürüyüp onun tam karşısında durdu. Ellerini kadının boynunu kavrayacak kadar yakındı.

Ellerini arkasında kenetleyerek bu utanç verici dürtüye direndi.

Sara ona bakmıyordu. Bunun yardımı dokunuyordu. Sara’nın bakışları hâlâ tamamen kamaradaki hasara odaklanmış durumdaydı. Alt dudağını ısırdı ve titremeye başladığında Nathan onun tam olarak ne yaptığının farkına vardığını tahmin etti.

Yanılıyordu. “Şömineyi asla öylece bırakmamalıydım,” diye fısıldadı Sara. “Bir kıvılcım mı...”

Genç adam başını iki yana salladı.

O zaman Sara onun gözlerine baktı. Korkusu belliydi.

Nathan anında öfkesinin bir kısmını kaybetti. Sara’nın kendisinden korkmasını istemiyordu. Sonuçlara bakılacak olursa mantıksız bir düşünceydi ama oradaydı ve kaşlarını çatmaması için genç adamı zorluyordu.

“Sara?” derken sesi oldukça ılımlıydı.

Ama Sara’ya öfkeliymiş gibi geldi. Ondan uzaklaşma dürtüsü bunaltıcı bir hal almış olsa da genç kadın olduğu yerde

kalmak için kendini zorladı. “Evet, Nathan?” diye karşılık verdi, bakışları yerdeydi.

“Bana bak.”

Genç kadın baktı. Nathan onun gözlerindeki yaşları gördü. Bu görüntü, geri kalan öfkesini de paramparça etti.

Genç adam uzun ve düzensiz bir iç çekti.

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var?” diye sordu Sara, adam ona dikkatle bakmaya devam edince.

“O bir şömine değil.”

Nathan kamaradan çıktı. Sara uzun bir süre onun arkasından baktıktan sonra dönüp Matthew’la Jimbo’ya baktı.

“Az önce şöminenin şömine olmadığını mı söyledi?”

İki adam uyum içinde başlarını salladılar.

Sara’nın omuzları düştü. “Bir şömine gibi görünüyor.”

“Pekâlâ, ama değil,” diye bilgi verdi Matthew. Jimbo’nun böğrüne dirsek attı. “Sen açıkla.”

Jimbo başıyla onayladıktan sonra açıklamaya girişti. Kamaranın köşesinde kümelenen metal parçalar, Nathan’ın son yolculuğundan getirilmişti. Zümrüt Gemicilik Şirketi ofislerindeki eski ocağı tamir etmek üzere kullanılacaktı. Limana demir attıklarında Nathan’ın bu parçaları gemiden indirmeyi unutmış olduğunu söyleyerek devam etti Jimbo, ama kaptanın bir dahaki sefere unutmayacağından emindi.

Matthew da tavandaki kapağın bir hava kanalından başka bir şey olmadığını söyleyerek açıklamayı tamamladı. Bir baca değildi.

İki adamın açıklamalarını dile getirdikleri süre boyunca Leydi Sara’nın yüzü ateş gibi kırmızı görünüyordu. Ardından genç kadın onlara sabırları için teşekkür etti. Kendini cahil bir aptal gibi hissediyordu. “Herkesi öldürebilirdim,” diye fısıldadı.

“Aynen öyle, öldürebilirdin,” diyerek ona katıldı Matthew.

Sara gözyaşlarına boğuldu. Bu duygusal gösteri karşısında iki adam da mahvolmanın eşiğine gelmişti. Jimbo, Matthew’a bir bakış attı.

Matthew aniden kendini kızını teselli eden bir baba gibi hissetti. Sara’yı kollarına alıp beceriksizce sırtına hafifçe pat pat vurdu.

“Haydi, Sara, o kadar da kötü değil,” dedi Jimbo, onu yatıştırmaya çalışarak. “Onun bir şömine olmadığını bilemezdin.”

“Bir geri zekâlı bile anlardı,” diye bağırdı genç kadın.

İki adam, Sara’nın başının üzerinden başlarını sallayarak ona hak verdiler. Ardından Matthew konuşmaya başladı. “Ben de onun bir şömine olduğunu *sanabilirdim*... şöyle...” Makul bir yalan düşünemediği için devam edemedi.

Jimbo onun yardımına koştu. “Denize açılmaya alışkın olmayan herkes onun bir şömine olduğunu *sanabilirdi*.”

Nathan eşikte durdu. Gözlerine inanamıyordu. Jimbo ve Matthew, çalışma onuruna eriştiği en duygusuz iki korsan, şu an birer dadı gibi davranıyorlardı. Dikkati yangının verdiği hasar yüzünden tam o an dağılmış olmasa kahkahalarla gülerdi. Onun yerine kaşlarını çatı.

“Karımın sırtını morartma işini bitirince, Matthew, bu karmaşayı temizlemesi için birkaç adam getirmek isteyebilirsin.”

Ardından Jimbo’ya döndü. “Döşemeler de alt kata düşmüş. Hasarın tamir edilme işini hallet, Jimbo. Matthew, eğer ellerini karımın üstünden çekmezsen, ben...”

Genç adam tehdidini bitirmek zorunda kalmadı. Nathan, Sara’ya uzanırken Matthew kapıdan neredeyse çıkmıştı bile. “Eğer birisi karımı teselli edecekse, bu ben olacağım.”

Sara'yı kollarına alıp yüzünü göğsüne bastırdı. Jimbo odadan çıkana kadar gülümsemeye cesaret edemedi. Ama odanın kapısını arkasından kapatırken gürültülü bir şekilde gülmeyi de ihmal etmedi.

Nathan, Sara'yı bir süre daha kucaklamaya devam etti. O sırada rahatsızlığı onu ele geçirdi. "Tanrım, karıcığım, ağlaman hâlâ bitmedi mi?"

Genç kadın yüzünü onun gömleğinin ön kısmına sürdükten sonra ondan uzaklaştı. "Ağlamamaya çalışıyorum, ama bazen engel olamıyorum işte."

"Fark ettim," diye belirtti Nathan.

Onu yatağa sürükledi, oturttu ve ona her bir denizcinin içinde yatan başlıca korkuyla alakalı bir konferans verecek kadar kendini sakin hissetti. Yangın. Konuşmasını yaparken odada volta atıyordu, büyük ellerini arkasında kenetlemişti. Sakin, mantıklı ve titizdi.

Bitirdiği sırada genç kadına bağıırıyordu. Ama Sara ona bu durumdan bahsetme cesaretini gösteremedi. Adamın şakağındaki damar fark edilir şekilde atıyordu, Sara bu durumdan kocasının öfkesini pek de atlatamadığı sonucunu çıkardı.

Onun volta atmasını, bağıırmasını ve homurdanmasını izledi. Ve bu dakikalar boyunca Nathan aksi halindeyken, Sara bu adamı gerçekten çok sevdiğini fark etti. Nathan ona karşı kibar davranmaya çalışıyordu. O bunu bilmiyordu elbette, ama orada durmuş kendini, Matthew'la Jimbo'yu ve hatta yangını üstlerine saldığı için Tanrı'yı bile suçluyordu. Çünkü kimse Sara'ya gemi hayatını açıklama zahmetine girmemişti.

Sara kendini onun kollarına atıp onu her zaman sevmiş olsa da bu duygunun daha da... canlı, daha da gerçek bir

hal aldığını söylemek istiyordu. Kendini öyle huzurlu, öyle ferah hissediyordu ki. Sanki onu beklediği yıllar boyunca bir seyahattemiş de şimdi eve dönmüş gibi.

Nathan ondan kendisine cevap vermesini isteyerek dikkatini çekti. Sorusunu tekrarlamak zorunda kaldı elbette, çünkü Sara gündüz düşlerine dalmıştı ve ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun bu dikkat eksikliği karşısında genç adam sadece biraz rahatsız olmuş gibiydi, Sara onun sonunda kendisine alışmakta olduğunu tahmin etti. Tanrı biliyor, kendisi de onun kusurlarına alışmaya başlamıştı. Nathan tam bir kuru gürültüydü. Ah, kaç çatışı tamamen üzerine odaklandığında genç kadına hâlâ kurdeşen döktüre-biliyordu, ama Nora haklıydı. Maskenin altında iyi ve nazik bir adam vardı.

Nathan konferansını nihayet bitirmişti. Genç adam ondan, gemisi limana demirleyene dek başka hiçbir şeye dokunmayacağına dair söz vermesini istediğinde Sara hemen yerine getirdi.

Nathan halinden hoşnuttu. O kamaradan çıkar çıkmaz Sara dağınıklığı temizleyerek uzun saatler harcadı. Nevresimleri değiştirip banyosunu yaparken bitkindi, ama kocasını beklemekte kararlıydı. Onun kollarında uyumak istiyordu.

Sandığından eskiz defterini alıp çalışma masasına oturdu ve kocasının bir resmini çizdi. Kâğıt onun boyutlarına uyacak kadar büyük görünmüyordu. Genç kadın bu tuhaf fikir karşısında gülümsedi. O sadece bir erkekti. Onun erkeği. Adamın yüzüne bir kaç çatışı çizmeyi reddetmiş olsa da benzerliğin dikkate değer derecede iyi olduğunu düşündü. Kaslı bacakları aralık ve elleri kalçalarında birleşmiş haldeki o Viking duruşunu da yakalamıştı. Saçları boynundan aşağı dökülüyordu. Genç kadın, onun koyu kestane saçlarının

ve güzel yeşil gözlerinin muhteşemliğini gösterebilmek için renklerinin olmasını dilerdi. Belki Nora'nın evine vardıklarında yeni malzemeler alabilir ve kocasının doğru düzgün bir eskizini çizebilirdi.

Nathan kamaraya geldiğinde gece yarısını geçeli epey olmuştu. Sara uyuyordu. Bir koltuğa kedi gibi kıvrılmıştı. Uzun dalgalı saçları yüzünün çoğunu örtüyordu. Bu Nathan'a oldukça kadınsı göründü.

Orada durup ne kadar süre ona baktığını bilmiyordu.

Tanrım, onun kendisine yakın olması doğru geliyordu. Bunun tehlikeli bir tepki olduğunu itiraf ederken bile neden böyle bir hoşnutluk hissettiğini anlayamıyordu, çünkü bir kadının yükten başka bir anlam kazanmasına izin vermesinin yolu yoktu.

O sadece bir araç, dedi kendi kendine. Hepsi buydu.

Nathan soyunup yıkandıktan sonra masaya ilerledi. Es-kiz defterini görünce onu Sara'nın elinden aldı. Merakı galip geldi ve yavaşça onun yapmış olduğu resimlere baktı. Rahat on, on iki kadar resim tamamlanmıştı. Hepsi de Nathan'ın resimleriydi.

Buna nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Çizimler hayret uyandıracak kadar iyiydi. Sara kesinlikle onun boyutlarını ve gücünü yansıtmıştı. Ama sonra kadının aklının tuhaf bir yöne kaymış olduğuna karar verdi, çünkü Nathan her bir resimde gülümsüyordu.

Sara umutsuz bir romantikti. Yaşlı kadın ona Sara'nın çoğu zaman akıllı bir karış havada gezdiğini söylemişti. Genç adam bu sözlerin abartı olmadığını biliyordu.

Evet, karısı sersem bir hayalperestti. Ama yine orada durup özellikle bir tane resimde uzun, çok uzun bir süre

oyalandı. Tamamen hatalıydı elbette, ama yine de Nathan'ı tamamen ipnotize etmişti.

Resim onu arkasından gösteriyordu; güvertede, dümenin yanında, solan günbatımına bakıyordu. Sanki genç kadın, onun arkasından sinsice yaklaşıp onu habersiz yakalamış gibiydi. Elleri dümeni kavramıştı. Yalınayak ve gömleksizdi. Profilinin sadece bir kısmı görünüyordu, gülümsemekte olduğunu anlamaya yetecek kadar kısmı.

Sirtında hiç yara yoktu.

Onları unutmuş muydu, yoksa onun yaralarını resmine eklemek istemediğine mi karar vermişti? Nathan bu meselelerin daha fazla üzerine düşünülecek kadar önemli olmadığına karar verdi. Yaraları vardı ve Sara da onları kabullense iyi ederdi. Verdiği bu tuhaf tepki karşısında başını salladıktan sonra Sara'yı kollarına alıp yatağa taşıdı.

Nathan, kamara kalıcı dumandan kurtulsun diye tavan kapağını açık bıraktı ve onun yanına uzandı.

Sara anında yuvarlanıp ona sokuldu. "Nathan?"

"Ne?"

Genç adam, onunla konuşmak istemediğini anlasın diye sesini mümkün olduğunca sertleştirmişti.

Mesajı genç kadına ulaşmamıştı. Adama yaklaşıp elini onun göğsüne koydu. Parmakları oradaki kıllarla oynamaya başladı, adam elini onunkinin üzerine kapatana dek devam etti. "Kes şunu," diye emretti genç adam.

Sara başını onun omzuna koydu. "Neden gemi hayatına alışmakta zorluk çektiğini düşünüyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

Genç adam buna omuz silkerek karşılık verdi ve onu tutmasaydı bu hareketi yüzünden onun duvara ucnmasına neden olacaktı.

“Bunun nedeninin bir gemiyi idare etmeye alışkın olmamanın olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

Genç adam gözlerini devirdi. “Gemimi senin yönetmen gerekmiyor,” dedi. “Benim yönetmem gerekiyor.”

“Ama senin karın olarak yapmam gereken şey-”

“Yatıp uyumak.”

“Yardım etmek,” dedi Sara aynı anda.

Adamın boynunun yan tarafını öptü. “Karaya çıktığımızda çok daha iyi bir iş çıkaracağım, Nathan. Büyük bir ev halkını idare edebilirim ve-”

“Tanrı aşkına Sara, bir kez daha becerilerinin tam listesini sıralamak zorunda değilsin.”

Genç kadın onun vücuduna yaslı bir halde kaskatı kesildi, ardından rahatladı. *Nihayet bana itaat etmeye karar vermiş olmalı,* diye düşündü Nathan kendi kendine. Kadın yatıp uyuyacaktı.

“Nathan?”

Bunu bilmem gerekirdi, dedi Nathan kendi kendine. Sara kendini hazır hissedene dek uyumayacaktı.

“Ne var?”

“Bana iyi geceler öpücüğü vermeyi unuttun.”

Tanrım, bu kadın çileden çıkarıcıydı. Nathan bıkkın bir şekilde iç çekti. Ona istediğini verene kadar uyuyamayacağını biliyordu. Karısı epey azimli olabiliyordu. Tam bir baş belası, dedi kendi kendine. O an Nathan onun sahip olabileceği ve bu hallerini telafi eden herhangi bir özelliğini aklına getirmekte zorlanıyordu. Çünkü bu kadın katır kadar inatçı, bir kaynana kadar hükmediciydi ve bunlar genç adamın fark ettiği sayısız kusurdan sadece ikisiydi.

Onu öptü, ama hızlı ve sert bir öpücüktü, onun dırdırını kesmeye yetecek kadar. Kahretsin, ama tadı çok iyi, diye

düşündü. Onu tekrar öpmek zorundaydı. Dilini kullandı. Genç kadın da öyle. Öptük çok daha kusursuz ve çok daha tahrik ediciydi.

Sara kendini ona yapıştırdı. Kışkırtma direnilemeyecek kadar fazlaydı. Karısı tamamen yumuşak ve kadınsıydı. Onunla o an sevişmek zorundaydı. Nathan, bu görevini yerine getirmesi için Sara'nın dırdır etmesine bile gerek bırakmadı. Genç kadın hâlâ biraz karşı koyuyordu gerçi. Nathan ona geceliğini çıkarmasını emredip mumu yakmak için döndüğünde Sara karanlıkta kalmak istediğini söyledi. Nathan ona hayır dedi, onu izlemek istediğini söyledi; Sara da örtüyü çenesine kadar çekip vücudunu ondan saklamaya çalışmadan önce kıpkırmızı kesildi.

Genç adam örtüleri bir kenara atıp ona kur yaparak utan-
gaçlığını yok etme işine girişti. Sara anında oldukça utan-
maz bir hale büründü. Ağzı ve elleriyle adamın her yerine
dokunmak istiyordu. Genç adam arzuyla sarsılır hale gelene
dek onun istediğini yapmasına izin verdi.

Tanrım, dokunduğu en tahrik edici kadın oydu. Verdiği
karşılıklar öylesine dürüst ve güven doluydu ki. Genç adamı
endişelendiriyordu. Tatlı baştan çıkarıcısı hiçbir şeyi sakla-
mıyordu. Nathan nihayet onun ipeksi kalçalarının arasına
yerleştiğinde Sara ıslak, sıcak ve adama ona gelmesi için yal-
varır vaziyetteydi.

Nathan yavaş ve sakin olmak, her girişini sonsuza dek
uzatmak istiyordu, ama genç kadın onu içinde sımsıkı sa-
rarak tüm iyi niyetlerini bertaraf etti. Tırnaklarını batırması
genç adamı delirtti ve ağzından çıkan erotik küçük inlemeler
kontrolü elden bırakması için onu zorladı.

Onun doruğa ulaştığı an Nathan tohumlarını onun içine

boşalttı. Ona sınısık sarılarak, ürpertilerini kendisinininkilerle zapt etti.

Sevişmelerinin kokusu aralarındaki havada asılı duruyordu. Orada bir huzur hissi de vardı.

Nathan onun üzerinden kalkmaya çalıştı. Sara ona izin vermedi. Kolları adamın beline sıkıca dolanmıştı. Baskı güçsüzdü, ama genç adam o biraz daha sakinleşene kadar birkaç dakika daha kalmaya karar verdi. Kadının kalbi davul gibi atıyordu, tıpkı onunki gibi.

Nathan omzundaki ıslaklığı hissedince onun yine ağladığını anladı. Bu onu keyiflendirdi. Sara boşaldıktan sonra her seferinde ağlıyordu. Bir de haykırıyordu. Onun adını. Bu davranışını, daha önce böyle aşırı bir mutluluk yaşamadığı için bu akıttıklarının keyif gözyaşları olduğunu söyleyerek açıklamıştı.

Ben de yaşamadım, diye düşündü Nathan kendi kendine. Farkına vardığı bu durum onu bu gece ikinci kez endişelendiriyordu.

“Seni seviyorum, Nathan.”

Bu onu ölümüne korkuttu. Ona sanki az önce kamçı yemiş gibi, fisiltılı bir mırıltıyla karşılık verdi. Gevşemiş vücudu bir kalp atımlık sürede sıcak tenden soğuk çeliğe döndü. Sara onu bıraktı. Nathan ondan uzaklaşıp yan döndü. Sara aniden kendini onun sırtına bakar bir halde buldu.

Sara aşk sözcüklerini onun kabul etmesini bekledi. Onun hiçbir şey söylemeyeceğini kabullenmeden önce uzun dakikalar geçmişti. Genç adam onun bu sonuca varmasını kolaylaştıracak şekilde horluyordu.

Sara kendini ağlayacak gibi hissediyordu. Ama ağlamadı, bu yeni güçte ufak da olsa bir zafer vardı. Ardından kendisini memnun hissettirecek başka bir şey aramaya odaklandı.

En azından seviştikten sonra kamarayı terk etmedi, diye düşündü kendi kendine. Bunun için minnettar olması gerektiğini düşünüyordu. Ama aslına bakılacak olursa, tamamen minnettar sayılmazdı.

Titriyordu. Nathan'ın sıcaklığından uzaklaşıp yorganı çaktı. Örtülerin altına nihayet yerleştiğinde Nathan'la sırt sırtlardı.

Kendini yalnız ve savunmasız hissediyordu. *Hepsi de onun suçu*, diye düşündü kendi kendine. Kendini bu kadar sefil hissetmesine neden olan kişi oydu. O an orada karar verdi ki, eğer tek görevi onu tüm kalbiyle sevmek olmasaydı, ondan nefret edebilirdi. Tanrım, bu adam soğuk kalplinin tekiydi. İnatçıydı da. Genç kadının aşk sözcüklerine ne kadar ihtiyacı olduğunu mutlaka biliyordu, ama yine de onları söylemeyi reddetmişti.

Nathan onu seviyordu, değil mi? Sara bu endişesi üzerine uzun bir süre düşündü. O sırada Nathan dönüp onu tekrar kollarına aldı. Genç kadını sertçe göğsüne çekerken uykusunda homurdandı. Sara'nın saç adamın omzunun altında kalmıştı. Çenesi genç kadının başının üstüne sürtündü, ki Sara bunun sevgi dolu bir hareket olduğunu düşünüyordu. Aniden adamın onu sevdiğini söylemeyi unutmuş olmasını sorun etmedi.

Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı. Nathan onu seviyordu, bunu kendi kendine söyledi. Sadece aklı, kalbinin bildiği şeyi kabullenmekte zorluk yaşıyordu... kalbinin her zaman bildiği, diye düzeltti kendini. birbirleriyle evlendikleri andan itibaren.

Zamanla kocası da fark edecekti. Sadece böyle huysuz bir yaratılışa sahip olduğu için bunu kabullenmesi diğer sıradan kocalarda olduğundan daha uzun sürecekti.

“Seni seviyorum, Nathan,” diye fısıldadı adamın boynuna doğru.

Genç adam konuştuğunda sesi uykudan dolayı boğuktu, ama aynı zamanda şefkatliydi. “Biliyorum, bebeğim. Biliyorum.”

Sara ona bu hararetli açıklamasından memnun olup olmadığını soracak cesareti toplayana kadar adam tekrar horlamaya başladı.

Sara hâlâ uyuyamıyordu. Nathan’ın onun gibi bir karısı olduğu için ne kadar talihli olduğunu fark etmesini sağlayacak bir yol düşünmeye çalışarak bir saat daha geçirdi.

Nathan’ın kalbine giden yolun kesinlikle midesinden geçmediğine karar verdi. Genç kadının onun için hazırladığı hiçbir şeyi yemezdi. Nathan doğuştan güvensizdi ve Sara’nın çorbası da onun aşçılık yeteneklerine şüpheyile yaklaşmasına neden olmuştu.

Sonunda iyi bir plan kurdu. Kocasına, çalışanları aracılığıyla sinsice yaklaşacaktı. Eğer değerini tayfalara kanıtlayabilirse, Nathan onun gerçekte ne kadar muhteşem olduğunu görmeye başlamaz mıydı? Adamları, hanımlarının ne kadar iyi kalpli ve içten olduğuna ikna etmek zor olmamalıydı. Evet, onlar batıl inançları olan bir gruptu, ama adamlar sadece insandı ne de olsa, nazik kelimeler ve kibar hareketler elbette onların sadakatlerini kazanırdı.

Çünkü eğer bu sorunu kafasına koyarsa, bir haftadan daha kısa bir sürede adamların sadakatlerini kazanmak için doğru bir yöntem bulabileceği kesindi.

Dokuzuncu Bölüm

Haftanın sonunda adamların hepsi Leydi Sara'nın felaketlerine karşı tedbir olarak boyunlarına sarımsak takıyorlardı.

Sara onların güvenini kazanmak için tam yedi gün harcamıştı. Çalışanlarının genç kadının onlardan tiksinesine neden olan o kokuşmuş kolyeleri takma sebebini keşfettiğinde, adamları kazanmaya çalışmaktan vazgeçti.

Ayrıca, adamların ona her bakışında kamarasına kaçmaktan da vazgeçti. Sadece farkında değilmiş gibi yapıyordu. Tavırlarının kendisini ne kadar üzdüğünü hiçbirine fark ettirmeyecekti. Sükûnetini koruyarak gözyaşlarını tamamen kontrol altında tutuyordu.

Gerçekten ne hissettiğini sadece Nathan ve Nora biliyorlardı. Genç kadın ikisini de yaralı duyguları hakkında epeyce bilgilendiriyordu. Nathan durumu yok saymak için elinden geleni yapıyordu. Nora ise yeğenini yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Sorun şuydu ki, en ufak bir kazada, sebep ne olursa olsun hep Sara'nın varlığı suçlanıyordu. Kadının lanetli olduğunu düşünüyorlardı ve olan buydu. Chester elinde yeni bir siğil

olduğunu fark edince Sara'yı suçladı. Güvertede yanından geçerken elinin kadının eline sürtündüğünü hatırladı aniden.

Onu nasıl böyle bir aptallıkla suçlayabiliyorlardı ki? Sara bu soruyu günde en az iki kez Nathan'a soruyordu. Onun cevapları da bir mantık içermiyordu gerçi. Ya genç kadının gerçek bir rahatsızlık olarak yorumladığı bir şekilde homurdanıyor ya da Sara'nın durumuna karşı tam bir kayıtsızlık olduğunu bildiği bir şekilde omuz silkiyordu. Adam ancak bir keçi kadar anlayış sahibiydi, ne zaman adam çarpık bir fikir paylaşırsa Sara sırf muhalif bir tavır almak için onu öpüyordu.

Ertesi pazartesi, Sara hayatının daha kasvetli olabileceğini sanmıyordu. Ama o sırada korsanları hesaba katmamıştı. Salı sabahı gemiye saldırdılar.

Gün üzel, güneşli ve huzur dolu başlamıştı. Matthew, Nora'yı güvertede yürüyüşe çıkarmıı. Nora'nın kolu Matthew'unkine dolanmıştı ve birbirlerine fısıldayarak konuşuyor, çocuklar gibi kahkahalar atıyorlardı. Bu yaşlıca çift, geçen haftalarda oldukça yakınlaşmışlardı. Sara, Matthew'un da en az Nora'nın olduğu kadar abayı yakmış olduğunu düşünüyordu. Adam sık sık gülüyordu, Nora da bir o kadar kızarıyor gibiydi.

Sara kendi yürüyüşüne başladığında, Jimbo onun yanında yürüyordu. Yalnız kalmasına asla izin verilmiyordu. Bunun sebebinin, çalışanların kendisine düşman kesilmesi olduğuna inanıyordu. Jimbo'ya bunu söylediğinde, adam başını iki yana salladı.

"Bu sebebin ufak bir parçası olabilir," dedi, "ama gerçek şu ki. kaptan başka bir şeyin bozulmasını istemiyor, Sara. Bu yüzden gece gündüz seni takip eden bekçilerin var."

“Ah, ne kadar utanç verici,” diye bağırdı genç kadın.

Jimbo sırtışını tutmakta zorluk çekiyordu. Sara kesinlikle dramaya düşkündü. Ama adam, onun kendisine güldüğünü düşünmesini de istemiyordu. “Yok, yok, o kadar da kötü değil,” dedi. “Bu kadar ümitsiz konuşmana gerek yok.”

Sara hızlı toparlandı. Yüzü ısındı ve rahatsızlığını belli etti. “Yani artık böyle olacak, değil mi?” diye sordu. “Birkaç küçük aksilikten sonra çalışanlarım tarafından cadı olarak ve kendi kocam tarafından da mülkünü mahveden biri olarak mı suçlanıyorum? Jimbo, sana yangından beri sıra dışı bir şeyin olmadığını hatırlatmalıyım ve yangının üzerinden yedi gün geçti. Kesinlikle adamlar da zamanla akıllarını başlarına toplayacaklardır.”

“Sıra dışı bir şey olmadı mı?” diye tekrarladı Jimbo. “Ciddi olamazsın, Sara. Dutton’ın küçük felaketini unuttun mu yani?”

Bu talihsiz olayı gündeme getirmek zorundaydı tabii. Sara ona hoşnutsuz bir bakış attı. “Boğulmadı, Jimbo.”

Jimbo gözlerini devirdi. “Hayır, boğulmadı,” diye kabul etti. “Ama kıyısından döndü.”

“Ben de adamdan özür diledim.”

“Evet, diledin,” dedi Jimbo. “Ama ya Kently ve Taylor?”

“Onlar hangileriydi?” diye sordu Sara, kasten bilmiyor numarası yapıyordu.

“İki gün önce, senin döktüğün ve top için kullanılan gres yağında kaydıklarında salak durumuna düşürdüğün adamlar,” diye hatırlattı ona Jimbo.

“Bunun tüm suçunu omuzlarıma yükleyemezsin.”

“Yükleyemez miyim?” diye sordu adam. Sara’nın bu yaranmalarını açıklayacak mazeretlerini duymaya sabırsızlanıyordu. “Yağ sen döktün, değil mi?”

“Evet,” diye kabul etti genç kadın. “Ama bu adamlar koşarak benim yanımdan geçerken ben o dağınıklığı silmek üzere bez almaya gidiyordum. Eğer benim yanımdan uzaklaşmak için bu kadar acele etmeselerdi, biraz dursalardı, elbette onları kaygan zemin hakkında uyarabilirdim. Görüyorsun ya, Jimbo, suç tamamen onların batıl inançlı omuzlarına yüklenmeli.”

Bir geminin yaklaştığı uyarısı, konuşmalarını kesti. Göz açıp kapayınca kadar güverte görev yerlerine koşan adamlarla dolmuştu.

Sara bu hengâmenin nedenini anlamadı. Jimbo ona doğru düzgün açıklayamadan Nathan genç kadının adını haykırdı.

“Nathan, bunu ben yapmadım,” diye bağırdı genç kadın, adamın kendisine doğru hızlı adımlarla geldiğini görünce. “Her ne oluyorsa, sana yemin ederim benim bir alakam yok.”

Bu hararetili konuşma Nathan’ı duraksattı. Genç adam elini kavrayıp onu kamaralarına sürüklemekten önce gerçekten gülümsüyordu.

“Senin sorumlu olmadığım biliyorum,” dedi ona, “ama adamlar tabii ki seni suçlayacaklardır.”

“Beni bu defa neyle suçlayacaklar?” diye sordu Sara.

“Birazdan bazı istenmeyen misafirlerimiz olacak, Sara.”

“İstenmeyen mi?” diye fısıldadı genç kadın.

Kamaralarına ulaştılar. Nathan onu içeri çekti, ama kapıyı açık bıraktı. Uzun kalmayı planlamadığı açıktı. “Korsanlar,” diye açıkladı.

Genç kadının yüzü anında bembeyaz kesildi.

“Üzerime bayılayım deme,” diye emretti Nathan, ama olur da Sara kendisine itaat etmemeye karar verirse diye onu yakalamak üzere harekete geçmişti bile.

Sara onun ellerini itti. “Kendimden geçmeyeceğimi,” diye duyurdu. “Öfkeliyim, Nathan, korkmuyorum. Çalışanlarımın da korsanları benim getirdiğime inanmasına izin verirsem ne olayım. Onları gönder, Nathan. Başka bir üzüntüyü kaldıramam.”

Nathan tam bir savaşa gireceklerini biliyordu, ama bu bilgiyi karısıyla paylaşmayacaktı. Aslında endişeliydi, çünkü yolculuklarında daha hızlı olan yelkenliyi kullanmış olması gerektiğini biliyordu. O piç kurularının kendilerine yaklaşmasını engelleyecek kadar hızla ilerleyecek durumda değillerdi. *Denizşahini* o hızı yakalayamayacak kadar hantal ve ağırdı.

“Dikkatli olacağına dair bana söz ver,” diye emretti genç kadın.

Nathan bu emri yok saydı. “Matthew, Nora’yı aşağı indirdi,” dedi. “O seni almaya gelene kadar burada kal.”

Nathan bu emri verdikten sonra dönüp uzun adımlarla kapıya ilerledi. Sara onun peşinden koştu. Genç kadın kollarını onun beline sarınca Nathan durmak zorunda kaldı. Ya duracaktı ya da merdivenlerden yukarı onu da sürükleyecekti. Nathan arkasına dönerken genç kadının kollarını üstünden çekti. “Tanrı aşkına kadın, şu an bir hoşça kal öpücüğü istemenin sırası değil,” diye kükredi.

Sara onu durdurma sebebinin bu olmadığını ona söylemek üzereydi, ama genç adam ona hızlı bir öpücük vererek buna engel oldu.

Nathan geri çekildiğinde genç kadın ona gülümsedi. “Nathan şu an... romantik olmanın hiç sırası değil,” dedi. “Girmen gereken bir savaş var. Bunu hallet.”

“O zaman beni neden durdurdun?” diye öğrenmek istedi genç adam.

“Dikkatli olacağına dair bana söz vermeni istedim senden.”

“Bilerek beni çıldırtmaya çalışıyorsun, değil mi Sara? Hepsi aklımı kaçırmam için bir komplo, değil mi?”

Sara bu saçma soruya cevap vermedi. “Söz ver bana, Nathan. Söz verene kadar gömleğini bırakmayacağım. Seni seviyorum ve bana söz verene kadar endişe edeceğim.”

“İyi,” dedi genç adam sertçe. “Dikkatli olacağım. Mutlusun şimdi?”

“Evet, teşekkür ederim.”

Genç kadın döndü ve yaklaşan savaşa kendini hazırlamak için aceleyle kamarasına girdi. Mümkün olduğunca silah bulma niyetiyle çalışma masasındaki çekmeceleri hızla alt üst etti. Korsanlar gemiyi ele geçirmekte gerçekten başarılılarsa, Sara kocasına elinden gelecek her şekilde yardım etmeye kararlıydı.

En alt çekmecedeki iki tane dolu tabanca ve orta gözde fazlasıyla keskin bir hançer buldu. Bıçağı elbisesinin koluna sokuşturup tabancaları mavi el çantasına koydu. Çantanın bağlarını bileklerine doladığı sırada Matthew kamaraya girdi. Uzaktan gürültülü bir gümlleme sesi geldi. “Bu bizim toplardan mı yoksa onlarınkilerden biri mi?” diye sordu Sara, hissettiği endişeyle sesi titriyordu.

Matthew başını iki yana salladı. “Onlarınkilerden biri,” diye yanıt verdi. “Hedefi vuramadılar. Henüz bir hasara sebep olacak kadar yakın değiller. Kendi toplarımızı kullanmama sebebimiz de bu, Sara. Şimdi benimle gel. Nora’yı güvenle su seviyesinin altındaki kata götürdüm. Orada onunla bu işin bitmesini bekleyebilirsiniz.”

Sara, bu emrin arkasındakinin Nathan olduğunu bildi-

ğinden tartışmadı, ama kendini korkaklık ediyormuş gibi hissediyordu. Saklanmak, onurlu bir hareket gibi gelmiyordu ona.

Geminin gövdesinde karanlık bir alandı. Çürük merdivenlerde önden Matthew indi. İlk basamağı atladı, tahtanın çürüdüğünü ve bu iş için zamanı olur olmaz değiştirileceğini söyledi.

Aşağıya indiklerinde sert bir dönemeçten dönerek Nora'nın sabırla beklediği yeri gösteren tek bir mumun yumuşak ışığına doğru ilerlediler.

Sara'nın teyzesi tahta bir kutunun üzerine tünemişti. Parlak kırmızı şalı omuzlarındaydı. Yaşlı kadın hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. "Bir maceraya atılmak üzereyiz," dedi yeğenine. "Matthew, canım, dikkatli ol."

Matthew başını salladı. "Eğer gemide bu kadar değerli yükümüz olmasaydı, elbette bir macera olurdu," dedi.

"Hangi değerli yük?" diye sordu Sara.

"Sanırım seninle beni kastediyor, canım," diye açıkladı Nora.

"Aynen öyle," diyerek ona katıldı Matthew. Dönüp gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. "Şimdi saldırmak yerine savunmak zorundayız," diye ekledi. "Bu tayfalar için bir ilk olacak."

Onun neden bahsettiği hakkında Sara'nın hiçbir fikri yoktu. Ama Nora'nın anladığı belliydi. Gülümsemesinden anlaşılıyordu. "Matthew'un o sözlerle ne demek istediğini düşünüyorsun, teyze?" diye sordu.

Nora kısa bir an için Sara'ya söylemeyi düşündü, ama anında bu fikri bir kenara attı. Yeğeninin anlayamayacak kadar masum olduğuna karar verdi. Sara hâlâ her şeyi iyi va

da kötü olarak görüyordu. İdealist zihninde grinin tonları yoktu. Zamanla hayatın bu kadar basit olmadığını anlayacaktı. O zaman Nathan'ın epey renkli bir hayatı olduğunu kabul edebilecek durumda olurdu. Sara'ya Pagan'la evlendiği söylenirken Nora orada olabilmeyi istiyordu. Yeğenin bu habere göstereceği tepkiyi düşünmek bile onu gülümsetti.

“Sanırım bizi korumaları gerekmeseydi, tayfalar daha kuvvetle çarpışır,” dedi Nora.

“Bu hiç mantıklı değil,” diye karşı çıktı Sara.

Nora ona katılıyordu, ama bunu söylemek yerine konuyu değiştirdi. “Burası cephaneyi sakladıkları yer mi?”

“Sanırım öyle,” diye cevap verdi Sara. “Sence bu fiçılar barut mu doludur?”

“Öyle olmalı,” dedi Nora. “Mum ateşine dikkat etmeliyiz. Eğer burada bir yangın başlarsa - şey, ne olacağını sana söylememe gerek yok. Matthew bizi almaya geldiğinde mumu söndürmeyi bana unutturma.”

Aniden sanki gemi muazzam bir şekilde geçirmiş gibi hissettirdi. Kıştan gövdeye kadar sallandı. “Sence bizi bu atışla vurmuşlar mıdır?” diye sordu Sara.

“Kesinlikle vurmuşlar gibi geldi,” diye yanıtladı Nora.

“Nathan bir an önce buna bir son verse iyi olur. Sinirlerim böyle bir üzüntüyü kaldıramaz. Nora, sen ve Matthew çok yakınlaştınız, öyle değil mi?”

“Bana bunu sormak için ne güzel bir zaman seçtin,” dedi Nora kıkırdayarak.

“Sadece aklımızı şu anda gerçekleşmekte olan endişeden uzaklaştırmak istedim,” diye yanıtladı Sara.

“Evet, bu iyi bir fikir olabilir. Ve haklısın, Matthew'la epey yakınlaştık. Öyle nazik ve anlayışlı bir adam ki. Düşün-

celerimi ve endişelerimi beni önemseyen birine açabilecek olmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu tamamen unutmuş-
tum.”

“Ben seni önemsiyorum, teyze.”

“Evet, canım, önemsediyiğini biliyorum, ama aynı şey de-
ğil. Nathan’la biraz daha yakınlaştınca ne demek istediğimi
anlayacaksın.”

“O günün asla gelmeyeceğinden korkuyorum,” diye kar-
şılık verdi Sara. “Matthew da sana açılıyor mu?” diye sordu.

“Ah, evet, sıklıkla.”

“Nathan hakkında fazla bir şey söyledi mi?”

“Pek çok kez,” diye itiraf etti Nora. “Bazı şeyleri bana gü-
venerek anlattı elbette, yani onlar hakkında konuşamam-”

“Elbette konuşabilirsin,” diye lafını kesti Sara. “Ne de
olsa ben senin yeğenim ve bana söylediğin her şey burada
kalır. Bana güveniyorsun, değil mi Nora?”

Nora merhamete gelene kadar Sara on dakika kadar üs-
teledi. “Matthew’un bana anlattıkları Nathan’ın babasıyla
alakalı. Wakersfield Kontu’yla hiç karşılaştın mı?”

Sara başını iki yana salladı. “Onun Nathan henüz ço-
cukken öldüğü söyleniyor, Nora. O zamanlar bir bebekten
başka bir şey değildim. Ama ona şövalye nişanı verildiğini
duydum.”

“Evet, şövalye nişanı verildi. Hepsi numaraydı ama. Mat-
thew bana, kontun görevdeyken aslında ülkesine ihanet et-
tiğini söyledi. Evet, bu doğru, Sara,” diye ekledi, yeğeni ne-
fesini tutunca. “Bu, korkunç bir hikâye, çocuk. Nathan’ın
babası iki imansızla işbirliği halindeymiş ve bu üçü, hükü-
meti alaşağı edebileceklerini sanmışlar. Kendilerine Mah-
keme demişler ve Matthew’un bana anlattığı olaylar dizine

göre, bu tehlikeli planlarını neredeyse başarıyorlarmış. Ama Nathan'ın babası tereddüde düşmüş. Gerçek ortaya çıkmadan önce vicdanı yüzünden öldürülmüş.”

Sara az önce öğrendiği şey yüzünden dehşete düşmüştü. “Zavallı Nathan,” diye fısıldadı. “Utancı katlanılmaz olmalı.”

“Hayır, hiç de değil,” diye karşılık verdi Nora. “Anlıyorsun ya, kimse gerçeği tam olarak bilmiyor. Hâlâ kontun bir araba kazasında öldüğüne inanılıyor. Ortada hiç skandal olmadı. Seni uyarmam lazım, eğer ailen bunu öğrenirse, senin evlilik kontratını prensin iptal etmesi için bu bilgiyi kullanırlar.”

“Ah, bunun için artık çok geç,” diye yanıtladı Sara.

“Eğer çok geç olduğuna inanırsan, safça davranmış olursun, Sara. Çok da iyi hissetmeyen bir kralla beraber şartlar çok alışılmadık.”

“O deliydi,” diye fısıldadı Sara.

“Ve sen de sadece dört yaşındaydın,” diye fısıldadı teyzesi.

“Yine de şimdi karı koca hayatı yaşıyoruz. Veliaht prensin iptal etmeye cüret edeceğini sanmam-”

“O cüret etmek istediği her şeye cüret eder,” diye karşı çıktı Nora.

“Kaygılarının bir önemi yok,” diye lafa girdi Sara. “Nathan'ın babasından kimseye bahsetmeyeceğim, böylece ailem de asla öğrenemeyecek. Bildiğimi Nathan'ın öğrenmesine de izin vermeyeceğim, tamam mı? Önce o bana açılmalı.”

Nora sakinleşmişti. “Nathan'ın sırtının nasıl yaralandığını da öğrendiğimi biliyor musun?”

“Bence biri onu kırbaçlamış,” diye karşılık verdi.

“Hayır, kırbaç değil,” diye kaşı çıktı Nora. “Yaralarının

sebebi ateş; kırbaç değil. Bunu fark etmek için yapman gereken tek şey bakmak, çocuk.”

Sara midesinin bulandığını hissetti. “Ah Tanrım, bilerek mi yapılmış? Birisi onun sırtını kasten mi yakmış?”

“Öyle olduğuna inanıyorum, ama emin olamıyorum. İşin içinde bir kadın olduğunu biliyorum. Adı Aariah’ymış. Nathan onunla doğudaki yabancı bir limana uğradığında tanışmış.”

“Nathan bu kadınla nasıl tanışmış?”

“Detayları bilmiyorum,” diye itiraf etti Nora. “Bildiğim tek şey Aariah’m mezhebinin geniş olduğu. Nathan’la gönül eğlendirmiş.”

Sara nefesini tuttu. “Nathan’ın bu fahişeyle samimi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Nora uzanıp Sara’nın elini okşadı. “Nathan sadece durulmadan önce gönül eğlendiriyormuş, canım. Öyle öfkelenmene gerek yok.”

“Sence onu sevmiş midir?”

“Hayır, tabi ki onu sevmemiştir. Sana zaten söz vermişti, Sara. Nathan bende korkunç derecede mantıklı bir adam izlenimi bıraktı. Kendine o kadına âşık olma iznini vermemiştir. Ve mirasım üzerine bahse girerim, Aariah onunla işini bitirdiğinde Nathan ondan oldukça nefret ediyordur. Matthew bana, kadının diğer âşığını idare etmek için Nathan’ı kullandığını söyledi. Evet, bu doğru,” diye ekledi, Sara inanmıyormuş gibi bakınca. “Matthew’a göre, Aariah bu oyunda ustaymış. Bu sebepten dolayı Matthew’un o kadının emriyle işkence gördüğüne inanıyorum. Tanrı’ya şükür, kaçabilmiş. Küçük bir devrim sırasında olmuş, anlarsın ya, anarşistlere sıcak bakan adamlar, diğer esirleri salarken ona yardım et-

mişler. Sonra da Jimbo'yla Matthew, Nathan'ın bakımını üstlenmiş.”

“Nathan kesinlikle zor zamanlar geçirmiş, değil mi?” diye fısıldadı Sara. Sesi duyularla titriyordu. “O korkunç kadın ona ihanet ettiğinde çok genç olmalı. Ben o kadını sevdiğine inanıyorum, Nora.”

“Ben sevmediğini düşünüyorum,” diye karşı çıktı Nora.

Sara bıkkın bir şekilde iç geçirdi. “Eğer sadece bir gönül eğlendirmeyse iyi olurdu,” dedi. “Eğer aynı yatağı paylaştı-larsa, şey, o bana ihanet etmiş sayılmaz. Çünkü evlilik hayatımıza henüz başlamamıştık. Biliyor musun, bu bana şimdi mantıklı gelmeye başlıyor.”

“Ne mantıklı gelmeye başlıyor?”

“Sana bunu daha önce söylememiştim, ama Nathan'ın duyularını koruma kısmına fazlasıyla odaklandığını fark ettim. Nedenini sanırım şimdi anlıyorum. Kadınlara güven-miyor. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Parmakların bir kez yandıktan sonra, elini tekrar ateşin yanına koymazsın, değil mi?”

“Çok uzun zaman önceymiş,” diye karşılık verdi Nora. “Nathan artık yetişkin bir adam ve tüm bunları aklında hal-letmiştir, Sara.”

Sara başını iki yana salladı. “Onun tutumunu başka türlü nasıl açıklayabilirsin? Onu sevdiğimi söylediğimde Nathan bundan hiç hoşlanmadı. Yanımda kaskatı kesilip buza dön-dü. Bir kez olsun beni önemseddiğini söylemedi. Hâlâ bütün kadınlardan nefret ediyor olabilir -benim dışımda, elbette.”

Nora gülümsedi. “Senin dışında mı?”

“Beni sevdiğine inanıyorum, Nora. Sadece sevdiğini an-lamakta güçlük yaşıyor.”

“Ona zaman tanı, canım. Erkeklerin bir şeyleri anlaması daha uzun sürer. Bu kadar inatçı canavarlar olmalarının nedeni de bu, görüyorsun ya.”

Sara bu sözlere tüm kalbiyle katılıyordu. “Eğer bu Ariah denen kadınla karşılaşma şansım olsaydı, ben-”

“Onunla karşılaşma şansın oldukça yüksek,” diye araya girdi Nora. “Geçen seneden beri Londra’da yaşıyormuş. Matthew onun başka bir koruyucu aradığını söyledi.”

“Onun İngiltere’de olduğunu Nathan biliyor mu?”

“Öyle olduğunu sanıyorum,” dedi Nora.

Gürültü, ikisinin konuşmayı devam ettiremeyecekleri kadar arttı. Nora savaş için kaygılanırken Sara da teyzesinin az önce onunla paylaştığı bilgiler yüzünden endişeleniyordu.

Yirmi ya da otuz dakika daha geçti. Ardından gemiye dondurucu bir sessizlik çöktü. “Eğer ne olduğunu görebilseydim, bu kadar endişelenmezdim,” diye fısıldadı Nora.

Sara bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. “Sadece kameraların olduğu kata gidip her şey yolunda mı diye bakacağım.”

Nora bu öneriye hararetle karşı çıktı. Tartışmalarının ortasında bölme açılınca iki kadın da sessizliğe gömüldüler. Gelenin onları almak için aşağı inen Matthew olması için dua etmeye başladılar. Ama kimse onlara seslenmeyince, bundan düşmanın gerçekten de gemiyi ele geçirdiği sonucunu çıkardılar. Sara, Nora’ya köşedeki büyük kasanın arkasına saklanmasını işaret ettikten sonra dönüp mumu söndürdü. Karanlıkta el yordamıyla merdivenlerin diğer tarafına ilerleyip haydutları yere serme fırsatı kollamaya başladı.

Tanrım, korkuyordu. Ama bu onu durdurmadı. İlk dü-

şuncesi Nathan oldu. Düşman gerçekten de gemideyse, kocası hayatta mıydı, ölmüş müydü? Onun güvertede bir kan havuzunun içinde yattığı bir resim gözünün önünde belirdi, genç kadın bu korkunç düşünceyi bastırmak için kendini zorladı. Hayal gücünün kendisini ele geçirmesine izin verirse, kocasına hiçbir şekilde yardım edemezdi.

Bölme tamamen açılınca bir ışık parladı. Ancak iğne kaddı, ama Sara'nın başlarına parlak renkli fular takmış iki adamın merdivenden inişini görebileceği kadar ışık vardı.

İlk korsan basamaklardaki çürük kısmı es geçti. İkincisi geçmedi. Dar açıklığa düşerken alçak sesli bir feryat kopardı. Adam sonunda suntaların arasına sıkıştı. Ayakları aşağıda sarkıyordu, kollarıysa iki yanına yapışmıştı.

"Ne halt yedin?" diye mırıldandı ilk adam döndüğü sırada. "Kendi kendini köşeye sıkıştırdın, değil mi?" diye ekledi kıs kıs gülererek. Tahtayı çekmek üzere uzanıyordu, ama hızlı bir esinti yüzünü yalayınca aniden durdu.

Düşman arkasına dönmek üzereyken Sara onun kafatasına tabancasının kabzasıyla vurdu. Adam yere yığılırken genç kadın özür diliyordu.

Adam bağırmadı. Sara bağırdı. Sonra adamın nefes aldığı nı fark etti. Onun ölmemiş olduğunu anlayınca rahatlayarak hemen sakinleşti.

Sara eteğinin ucunu kaldırıp yerdeki adamın üstünden zarif bir hareketle atladı. İkinci kurbanıyla yüzleşmek için merdivenlerden hızla çıktı. Çirkin adam yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle şaşkı bakıyordu. Eğer doğrudan kendisine bakıyor olmasaydı, genç kadın ona da vurabilirdi. Ama böyle bir hainlik yapmaya Sara'nın gönlü el vermedi, çünkü haydut zaten yerde kapana kısılmış ve onun merhametine kal-

mişti. Bu yüzden en sonunda iç eteğinden bir parça kumaş koparıp yardım çağırmasını diye adamın ağzına tıktı. O sırada Nora ona yardım etmek üzere geldi ve adamın kollarıyla bacaklarını bağlamasına yardım etti.

Teyzesi durumu oldukça iyi idare ediyor gibi görünüyor-
du. Sara, Nora'nın durumun ciddiyetini henüz anlamamış
olduğunu düşündü. Eğer adamlar cephaneliği ele geçirmiş-
lerse, o zaman diğerleri de gemide olmalıydı.

“Bak, canım, biraz ip buldum. Diğer beyefendiyi de senin
için bağlayayım mı?”

Sara başıyla onayladı. “Evet, bu harika bir fikir. Adam her
an uyanabilir. Ağzına da bir çaput sok. Al, iç eteğimi kullan.
Zaten yeterince hasar gördü.”

Sara başka bir uzun kumaş kopardıktan sonra teyzesine
verdi. “Onun bağırarak yardım çağırmasını istemeyiz, değil
mi Nora?”

“Kesinlikle istemeyiz,” diyerek ona katıldı teyzesi.

Sara, tabancalardan birini onun eline tutuşturmaya çalış-
tı, ama teyzesi silahı reddetti. “Matthew’la Nathan’ı kurtar-
ırken ikisine de ihtiyacın olabilir, canım.”

“Omuzlarıma kesinlikle büyük bir sorumluluk yüklü-
yorsun,” diye fısıldadı Sara. “Herhangi birini kurtarabilece-
ğimden o kadar emin değilim.”

“Şimdi git,” diye emretti Nora. “Talih senin yanında ol-
sun, Sara. Sen görevini yerine getirene dek ben burada bek-
leyeceğim.”

Sara vedalaşmak için teyzesine sarılacaktı, ama tabanca-
lardan birinin ateş alma ihtimalinden korktu.

Kamaraların olduğu kata çıkarken tüm yol boyunca dua
etti. Subay salonu ıssızdı. Sara kendi kamarasının içine bak-

mak üzereyken merdivenlerden inen erkek sesleri duydu. Paravanın arkasında üçgen şeklindeki bir köşeye saklanıp bekledi.

Merdivenlerden ilk Jimbo sendeleyerek indi. Sara paravanın bağlantı noktasından etrafı gözleyerek arkadaşını inceledi. Jimbo'nun alnında büyük bir kesik vardı. Yüzünün yanından kan akıyordu. Kanı silemiyordu, çünkü elleri arkasında bağlıydı ve etrafı üç korsanla çevriliydi.

Bu yaranın görüntüsü Sara'ya korktuğunu unutturdu. Artık öfkeliydi.

Sara, Jimbo'nun merdivenlere doğru baktığını gördü. Başka ayak sesleri duydu ve ardından Nathan görüş alanına girdi. Tıpkı denizci arkadaşı gibi, Nathan'ın da elleri arkasında bağlıydı. Sara onun hayatta olmasına o kadar minnettardı ki titremeye başladı. Kocasının yüzündeki bakış onu az da olsa gülümsetti. Genç adam sıkılmış gibi görünüyordu.

Sara onun Jimbo'ya bir kez başını salladığını gördü. O kadar hızlı ve akıcı bir hareketti ki, Sara onu bu kadar yakından izlemiyor olsaydı gözden kaçıracağını biliyordu. Jimbo başını hafifçe paravana doğru çevirdi.

Genç kadın, saklandığı yeri Nathan'ın bildiğini anladı. Sara aşağı bakınca elbisesinin etek ucunun yarı yarıya çıkıntı yaptığını fark etti. Eteğini hemen çekti.

“Onları kamaraya sok,” diye emretti kaba bir ses.

Nathan bir kez daha öne doğru itildi. Genç adam sendeledi, dizlerinin üstüne düşmemek için yaptığı bir hareket gibi görünüyordu, ama sonunda paravanın köşesine dayandı. Elleri birkaç santim uzaklıktaydı.

“İşte, Banger da biralarla geldi,” diye bağırdı başka bir adam. “Öldürme mevzusunu hallederken kadch kaldırıbi-

liriz. Perry, kaptanlarının ilk mi son mu ölmesine izin vereceksin?”

Bu soru sorulurken Sara tabancalarından birini Nathan’ın ellerine koydu. Genç adam onun verdiği bu fırsatı hemen kullanmadığında, Sara onu dürttü.

Nathan onun dürtüşüne hiçbir tepki vermedi. Genç kadın bir dakika daha bekledi, ama o ateş etmeyince adamın ellerinin bağlı olduğunu hatırladı.

Sara’nın aklına elbisesinin kolundaki hançer geldi ve anında kalın ipleri kesmeye başladı. Genç adamın tenini yanlışlıkla iki kez çizdi. O sırada Nathan bıçak ağzını kendi parmaklarıyla kavrayıp görevi devraldı.

Sonsuzluk kadar uzun zaman geçmiş gibiydi, ama genç kadın daha bir dakika bile olmadığını biliyordu.

“Kaptan hangi cehennemde?” diye bağırdı başka bir ses. “Biramı istiyorum.”

Sara bundan, onların canice şenliklerine başlamadan önce liderlerini bekledikleri sonucunu çıkardı.

Nathan neden bekliyordu? Elleri serbest kalmıştı, ama genç adam öyle değilmiş gibi davranıyordu. Bıçağı ucundan tutuyordu, yani muhtemelen zamanı geldiğinde o şeyi fırlatmaya hazırdı. Tabanca diğer elindeydi ve namlusu aşağı bakıyordu.

Savaşmaya hazır görünüyordu, tamanı, ama yine de bekliyordu. Genç kadını köşeye ittiriyordu. Sara paravanın menteşelerinin adamın ağırlığıyla kopmamış olmasına şaşıyordu.

Nathan açıkça ona sessiz bir sabit kal mesajı veriyordu.

Sanki bir yere gidebilecek durumdaymışım gibi, diye düşündü genç kadın kendi kendine. Tanrım, yine endişelenmeye başlıyordu. Kocasını neden şimdi durumu lehine çevirmiyordu

ki? Harekete geçmeden önce korsanların sayısının ikiye katlanıp beşten ona çıkmasını mı bekliyordu? Sara da ona küçük bir mesaj iletmeye karar verdi. Paravanın diğer tarafına uzanıp onu poposundan çimdikledi.

Genç adam tepki vermedi. Sara onu bir kez daha çimdikledi. Başka bir adamın merdivenlerden indiğini duyunca elini geri çekti. Belli ki gelen korsanların lideriydi, çünkü adamlarından biri ona, işe koyulmadan önce biralarının tadına bakmanın tam zamanı olduğunu söylemişti.

Diğer haydutlardan biri aceleyle subay salonundan geçip genç kadının kamarasının kapısını açtı. İçeri girdi, ama bir ya da iki saniye sonra koşturarak geri çıktı. Hainin elinde Sara'nın elbiselerinden biri vardı. Açık mavi olandı, en sevdiği elbisesiydi ve bu pis adamın elleri elbisenin üzerindeydi.

O elbiseyi bir daha asla giymeyeceğine yemin etti.

“Gemide bir kadın var, Kaptan,” diye bağırdı adi adam.

Liderlerinin sırtı Sara'ya dönük olduğu için genç kadın onun yüzüne doğru düzgün bakamıyordu. Bu duruma minnettardı. Adamın sadece boyutları bile yeterince ürkütücüydü. Adam Nathan'la omuz omuza duruyordu.

Kaptan alçak sesli ve iğrenç bir şekilde kıs kıs gülünce, Sara teninde böcekler yürüyormuş gibi ürperdi. “Sürtüğün bulun,” diye emretti adam. “Onunla işim bitince, siz de sıranızı savabilirsiniz.”

Sara öğürmemek için elini ağzının üzerine kapattı.

“Ah Kaptan,” diye bağırdı başka bir adam, “biz elimize geçiremeden ölmüş olacak.”

Bu sözleri başka gülüşmeler izledi. Sara ağlamak istiyordu. Onların hain planlarını yeterince duymuştu. Nathan'ı tekrar çimdikledi. Daha sert. Aynı zamanda onu dürttü.

Genç adam nihayet onun ricasına teslim oldu. Yıldırım hızıyla harekete geçti. Kamaralarının kapısında duran iki adama doğru koşarken bulanık bir hal aldı. Daha hareket halindeyken bıçağını fırlattı. Bıçağın ucu, merdivenlerde oyalanan haydudun iki kaşının arasından hedefini buldu. Genç adamın tabancasından çıkan bir atış, diğer bir haini daha yere serdi.

Nathan kapıyı tutan iki adama omuz vurdu. Darbenin gücü bu iki haini içeri savurdu. Nathan da peşlerinden gitti. Adamların kafasını birbirine çarparak kavgayı kısa sürede sonlandırdı.

Jimbo, korsanların liderini düşürmek için adama kafa attı. Elleri hâlâ arkasında bağlıydı ve darbe sadece adamın dengesini bozmuştu. Adam çabuk toparlandı. Jimbo'yu boyununun yanından yakalayıp yere indirdi. Böğürünü tekmeledi. Korkunç derecede eksiksiz bir tekmeydi, ama lider, yapmakta olduğu şeye pek bakmıyordu. Tüm ilgisini cebindeki tabancayı çıkarmaya vermişti.

Nathan eşikte yeniden belirdiğinde lider tabancasını çekti. Tıslarken sesinden zehir akıyordu. "Yavaş ve acı içinde öleceksin."

Sara korku hissedemeyecek kadar öfkelenmişti. Paravanın arkasından çıktı ve sessizce ilerleyip haydudun tam arkasında durdu. Tabancasının namlusunu adamın kafatasının altına dayadı. "Sen hızlı ve kolay bir şekilde öleceksin," diye fısıldadı.

Lider soğuk metali hissettiğinde rengi bir günlük ceset kadar soldu. Sara bu tepkiden memnun olmuştu. Nathan'ın da memnun olduğunu fark etti. Genç adam gerçekten gülümsüyordu.

Sara da ona gülümsedi. İşler o kadar da kasvetli görünmüyor, diye düşündü. Ama bir adamı öldürüp öldüremeyeceğini bilmiyordu. Bu başarısız olmak istemediği bir sınavdı. Ne de olsa kocasının hayatı onun cesaretine bağlıydı.

“Nathan?” dedi yüksek sesle. “Bu sefer kulakların arasından mı, yoksa enseden mi vurmamı istersin?”

Blöfü iyi bir şekilde işe yaradı. “Bu sefer mi?” dedi kurbanı, boğulur gibi.

Ama bu yeterince iyi değildi. Tabancasını hâlâ Nathan’a doğru tutuyordu.

“Evet, bu sefer, seni aptal adam,” dedi genç kadın. Sesinin mümkün olduğunca kaba çıkmasına uğraşıyordu ve oldukça iyi bir iş çıkardığını düşündü.

“Sen hangisini tercih edersin?” dedi Nathan. Kasten kapı eşiğine yaslanmıştı, fazlasıyla rahat olduğu imajını veriyordu.

“Ense,” diye karşılık verdi Sara. “Geçen seferkinden sonra temizlenmesi gereken dağınıklığı hatırlamıyor musun? Lekeler bir hafta çıkmadı. Ama bu adi herifin daha küçük bir beyni var sanki. Ah, sen karar ver. Ben sana itaat ederim.”

Liderin eli yanına düştü ve tabancasını yere bıraktı. Sara zaferi yakaladığını düşündü, ama Nathan adama ulaşmadan önce lider arkasına döndü. Sara’nın elinden silahını almak için beceriksiz bir hareket yaparken yumruğunun tersi genç kadının sol yanına indi.

Sara, Nathan’ın kükreyişini duydu. Geriye doğru sendeledi, Jimbo’nun büyük ayağına takıldı ve hızla silahını ateşledi. Bu sesi, acı dolu bir uluma takip etti, düşmanı yüzünü tutuyordu.

Genç kadının yere düşmesi uzun, çok uzun bir zaman

almış gibiydi. Her şey ağır çekimdeydi ve bayılmadan önce aklından geçen son düşünce korkunçtu. Yüce Tanrım, haydudu yüzünden vurmuştu.

Sara birkaç dakika sonra kendine geldi. Kendini yatakta buldu, Matthew ve Jimbo üzerine eğilmişlerdi. Matthew, yüzünün yan tarafına soğuk bez bastırırken Jimbo da Nathan'ın çalışma masasındaki haritalardan biriyle onu yelpazeliyordu.

Kocası orada değildi. Sara bunun farkına varır varmaz örtüyü bir kenara itip ayağa kalmaya çalıştı. Jimbo onu yatağa bastırdı. "Kıpırdama, Sara. Şiddetli bir darbe aldın. Yüzünün yan tarafı şişmeye başladı bile."

Genç kadın onun söylediklerini önemsemedi. "Nathan nerede?" diye sordu. "Onu burada yanımda istiyorum."

Jimbo cevap veremeden önce kendini yatakta otururken buldu. Sara soğuk bezi Matthew'un elinden kaptı ve Jimbo'nun alnını temizlemeye başladı.

"Kadın ufak tefek olabilir, ama kızdığında zorlu oluyor, değil mi Matthew?" diye mırıldandı Jimbo, sesinin huysuz çıkmasına çalışarak. "Üzerime titremeye bir son ver," diye homurdandı.

Sara bu emre kulak asmadı. "Matthew, sence iyileşecek mi? Kesik bana çok derinmiş gibi gelmedi, ama belki..."

"İyileşecek," diye cevap verdi Matthew.

Sara başını salladı. Ardından konuyu diğer endişesine çevirdi. "Bir koca, karısı düştüyse onu teselli etmelidir," diye duyurdu. "İçinde azıcık duygu barındıran herkes bunu bilir. Matthew, gidip Nathan'ı getir. Tanrı şahidim olsun, gelip beni teselli edecek, yoksa olacıklardan sorumlu değilim."

"Bak Sara," diye lafa girdi Matthew, yatıştırıcı ses tonu-

nu kullanarak, “kocan bu geminin kaptanı ve şu anda birkaç önemli... detayla ilgileniyor. Üstelik sen de henüz onun arkadaşlığını istemezsin. Delikanlı ölümcül bir öfke içinde.”

“Korsanlar güzel gemisine bindiler diye mi?”

“O piç kurusu sana vurduğu için, Sara,” diye mırıldandı Jimbo. “Sen o darbeden sonra uyuyordun Sara, bu yüzden kocanın yüzünü görmedin. Kısa süre içinde unutamayacağım bir görüntüydü. Onu hiç o kadar öfkeli görmemiştim.”

“Bunu bilmek güzel,” diye fısıldadı Sara.

İki denizci, gerçek bir çileden çıkma haliyle birbirlerine baktılar. Sara adamları yok saydı, çünkü işlediği ölümcül günah az önce aklına gelmişti. “Ah Tanrım, liderlerini yüzünden vurdum,” diye haykırdı. “Artık cehenneme gideceğim, değil mi?”

“O sırada kocanı kurtarıyordun,” diye araya girdi Jimbo. “Cehenneme gitmeyeceksin, Sara.”

“Adam hayatının geri kalanında... çirkin olacak,” diye fısıldadı genç kadın.

“Hayır, Sara, o zaten çirkindi,” dedi Matthew ona.

“Keşke o piç kurusunu öldürseydin,” dedi Jimbo. “Bu arada, sen sadece onun burnuna ateş-”

“Aman Tanrım, ben onun-”

“Onu telaşlandırıyorsun, Jimbo,” diye mırıldandı Matthew.

“Ateş ederek o zavallı adamın burnunu yüzünden tamamen kopardım mı?”

“Zavallı adam mı?” Jimbo dudak büktü. “O herif şeytanın ta kendisi. Sana ne olurdu biliyor musun, eğer-”

“O piç kurusunun hâlâ bir burnu var,” diye araya girdi Matthew. Arkadaşına karanlık bir şekilde kaş çattı. “Onu

kaygılandırmayı kes, Jimbo,” diye emrettikten sonra Sara’ya döndü. “Sen sadece burnunda küçük bir delik açtın, hepsi bu.”

“Günü kurtardın, Sara,” dedi Jimbo o sırada.

Bu sözler genç kadını fazlasıyla neşelendirdi. “Gerçekten de günü kurtardım, değil mi?”

İki adam da başlarıyla onayladılar.

“Çalışanlarım da biliyor mu benim...” Adamlar tekrar onaylayınca sorusunu yarıda kesti. “Pekâlâ, o zaman artık benim lanetli olduğumu düşünüyor olamazlar, değil mi?”

Adamlardan biri bu soruya yanıt veremeden o başka bir soru sordu. “Nathan’ın ilgilendiği detaylar ne?”

“İntikam,” diye bildirdi Jimbo. “Göze göz olacak, Sara. Onlar bizi öldüreceklerdi-”

Açıklamasını bitiremedi. Leydi Sara öfkeli bir şekilde nefesini tuttu ve koşarak kamaradan çıktı. Jimbo ve Matthew da onun peşinden koştular.

Nathan dümenin başında duruyordu. Gemilerini ele geçirmeye çalışan korsanlar güvertede sıraya dizilmişlerdi. Nathan’ın adamları onları kuşatmış durumdaydı.

Sara aceleyle ilerleyerek kocasının yanına gitti. Dikkatini çekmek için onun koluna dokundu. Genç adam ona bakmadı, bakışları kendisinden birkaç metre uzakta duran korsanların liderine odaklanmıştı.

Sara adama baktığında içgüdüsel olarak bir adım öne çıktı. Haydudun ellerinde bir bez parçası vardı ve onu burnuna bastırıyordu. Sara onu yaraladığı için üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Ayrıca adama, olan bitenin onun hatası olduğunu da hatırlatmak istiyordu, çünkü eğer genç kadına vurmasaydı, silah da ateşlenmezdi.

Nathan onun niyetini tahmin etmiş olmalıydı. Genç kadının kolunu acı verici bir hareketle kavradı ve kelimenin tam anlamıyla onu yanına yapıştırdı.

“Aşağı dön,” diye emretti yumuşak bir *sakın-bana-karşı-çı-kayım-deme* ses tonuyla.

“Onlara ne yapacağını bana söylemeden olmaz,” diye duyurdu genç kadın.

Nathan eğer önce karısına bakmış olmasaydı, onun iyiliği için gerçeği yumuşatabilirdi. Ama onun yanağındaki şişmeyi görür görmez, öfkesi tüm gücüyle geri döndü. “Onları öldüreceğiz.”

Genç kadına verdiği emri tekrarlamadan önce tayfalarına döndü. “Kamaramıza dön, Sara. Bu iş birkaç dakika içinde bitecek.”

Sara hiçbir yere gitmiyordu. Kollarını önünde kavuşturup duruşunu sertleştirdi. “Onları öldürmeyeceksin.”

Genç kadın bu emri bağırarak vermişti. Kocasının tüm dikkatini de çekmişti. Gazabını da. Genç adam onu öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu.

“Öyle bir öldürürüm ki,” diye karşılık verdi homurdanarak.

Sara, Nathan’ın adamlarından yükselen onaylar homurdanmaları duydu. Kınamasını tekrar dile getirmek üzereydi, ama Nathan nazikçe yanağına dokununca tüm öfkesini alıp götürdü. Genç adam hafifçe öne eğilip fısıldadı. “Seni incitti, Sara. Onu öldürmek zorundayım.”

Bu genç adama göre oldukça mantıklıydı ve kararını ona açıklayarak makul davrandığını düşünüyordu. Ama genç kadın bunu anlamıyordu. Yüzündeki kuşkulu bakıştan belliydi.

“Bana vuran herkesi öldüreceğini mi söylemek istiyorsun?” diye sordu.

Genç adam onun sesindeki kınamayı önemsemedi. “Tamamına,” diye mırıldandı.

“O zaman ailemin yarısını öldürmek zorunda kalacaksın,” diye belirtti genç kadın.

Tanrım, gerçekten bunu söylememem gerekirdi, diye fark etti Sara. Genç adam tekrar lanet derecede öfkeli görünüyordu. Ama ona cevap verirken sesi şaşırtıcı bir şekilde nazikti. “Bana isimleri ver, Sara ve ben de intikam alayım. Sana söz veriyorum. Kimse bana ait olana dokunamaz.”

“Aynen, leydim,” diye bağırdı Chester. “Bu piç kurularının her birini öldüreceğiz. Bu bizim hakkımız,” diye ekledi.

“Chester, eğer bir kez daha benim yanımda küfredersen, ağzını sirkeyle yıkarım.”

Denizci başarıyla onaylayana kadar Sara ona sertçe baktı, ardından Nathan’ın sırtışını yakalamak için tam zamanında döndü. “Nathan, kaptan sensin,” dedi. “Bu önemli kararı sadece sen verebilirsin. Ben de senin karın olduğum için, sana etki edebilecek durumda olmam gerekir, değil mi?”

“Hayır.”

Ah, ne inatçı bir adam, diye düşündü genç kadın. “Buna göz yummayacağım,” diye bağırdı. Nathan’ın ayağına basma dürtüsü fazlasıyla boğucuydu. “Eğer onları öldürürseniz, onlardan daha iyi olmayacaksınız. O zaman hepiniz haydut olursunuz, Nathan. Ve senin karın olduğum için, ben de bir haydut olurum.”

“Ama leydim, biz *zaten* hayduduz.” Bunu söyleyen Korkunç İvan’dı.

“Biz haydut değiliz,” diye bildirdi Sara. “Biz kanunlara uyan, kraliyete sadık vatandaşlarız.”

Nihayet Sara'nın üzüntüsü Nathan'ın öfkesini deldi. Genç adam kolunu onun omuzlarına doladı. "Bak Sara-

"Bana 'bak-Sara' demeye kalkma," diye lafını kesti. "O tenezzül dolu ses tonunu da kullanma. Beni yatıştırarak cinayete göz yummama neden olamayacaksın."

Genç adam ne yatıştıracak ne de tartışacak ruh halindeydi. Ama öfkesini tüm gücüyle salmadan önce onu aşağı yollaması gerektiğini biliyordu. Jimbo'ya onu merdivenlerden aşağı sürüklemesi emrini vermeyi düşündü, ama sonra fikrini değiştirip alternatif bir harekât planı ayarladı. "Bu meselede demokrasi işleyecek," diye bildirdi. "Bunu adamlarımın oylamasına sunacağım, Sara. Bu seni memnun eder mi?"

Genç adam kendini tam bir tartışmaya hazırlamışken Sara kabullendi. Nathan onun başını bu kadar çabuk sallamasına oldukça şaşırdı. "Evet, bu beni kesinlikle memnun eder."

"İyi," diye karşılık verdi genç adam. Tayfalarına döndü. "Bu adamların infazı lehine-

Sara araya girdiğinde tüm eller havaya kalkmıştı bile. "Müsaade ederseniz, bir dakika rica ediyorum."

"Şimdi ne var?" diye homurdandı Nathan.

"Bu oylama görülmeden önce çalışanlarıma söylemek istediğim bir şey var."

"Kahretsin."

"Nathan, günü kurtardım mı, kurtarmadım mı?"

Soru, genç adamı hazırlıksız yakaladı. Sara avantajı kullandı. "Jimbo, günü kurtardığımı söyledi. Senin de bunu kabul ettiğini duymak hoşuma gider."

"Bir planım vardı," diye söze başladı Nathan. "Ama... kahretsin, Sara, evet," diye ekledi iç çekerek. "Günü kurtardın. Şimdi mutlu musun?"

Genç kadın başıyla onayladı.

“O zaman aşağı in,” diye emretti Nathan bir kez daha.

“Henüz değil,” diye karşılık verdi genç kadın. Dönüp çalışanlarına gülümsedi. Adamların ne kadar sabırsız götündüklerini elinde olmadan fark etti. Ama bu onu caydırmadı. “Hepiniz Nathan’ı çözenin ben olduğumu biliyorsunuz,” diye bağırdı. Bu sözlerin kulağa böbürlenme gibi gelmekle kalmayıp kocasını da biraz beceriksiz gibi gösterdiğini fark etti. “Ama elbette, eğer ben bu görevi onun elinden almamış olsaydım, o da kendisini... çözebilirdi, anlarsınız ya, bir planı vardı-”

“Sara,” diye başladı Nathan, uyarı dolu bir sesle.

Sara saçma sapan konuşmayı kesip omuzlarını dikleştirdikten sonra devam etti. “Ve lideri vurdum, ama itiraf ediyorum adamı incitmek gibi bir niyetim yoktu. Artık ömrünün geri kalanında bir yarası olacak ve bu herhangi biri için yeterli ceza olmalı.”

“Bu taş çatlasa, önemsiz bir darbe olur,” diye bağırdı başka bir adam. “Mermi burun deliklerini sıyırmış.”

“Onun kafasını dağıtmalıydı,” diye bağırdı bir başkası.

“Aynen, en azından onu kör etmeliydi,” diye seslendi başka biri.

Tanrım, ne kadar da kana susamışlar, diye düşündü Sara. Derin bir nefes alıp bir kez daha denedi. Elini korsanların liederine doğru sallayıp, “Bu adam yeterince acı çekiyor,” dedi.

“Evet, Sara,” diye lafa girdi Matthew. “Burnunu sümkürmek istediği her seferinde seni hatırlayacak.”

Bu sözleri kuvvetli kahkahalar takip etti. O sırada Chester öne doğru tehditkâr bir adım attı. “Kısa bir süre sonra bir şey düşünemeyecek. Hiçbiri. Eğer oylama benim düşündüğüm gibi giderse, her biri birer balık yemi olacak.”

Adamın sesindeki hararet Sara'nın cesaretini kırdı. İçgüdüsel olarak geri geri ondan uzaklaşmaya başladı, ta ki kelimenin tam anlamıyla kocasının göğsüne yaslanana kadar.

Nathan onun yüzünü göremiyordu, ama korktuğunu biliyordu. Bunu neden yaptığını düşünmeden kolunu onun omuzlarına doladı. Genç kadın çenesini onun bileğine yasladı.

Genç adamın dokunuşu onun korkusunu alıp götürdü. Sara, Chester'a bakıp konuştu. "Bu huysuz mizaçla mı doğdunuz, bayım?"

Denizcinin bu soruya verecek bir cevabı yoktu ve karşılık olarak omuz silkti.

"Tamam, o zaman," diye bağırdı genç kadın. "Oylamanızı yapın." Nathan'ın kolunu itip bir adım öne çıktı. "Sadece şunu hatırlayın," diye ekledi aceleyle, eller bir kez daha havaya kalkınca. "Eğer içinizden biri ölüm lehine oy kullanırsa hayal kırıklığına uğrayacağım. Çok fazla hayal kırıklığına," diye ekledi dramatik bir sesle. "Öte yandan, haydutları gemiden atıp kendi gemilerine yüzmelerine izin vermek adına oy vererseniz, çok memnun olacağım. Herkes fikrimi anladı mı?"

Her adam ona başını sallayana dek izleyicilerini inceledi.

"Bu mu?" diye sordu Nathan. Sesi kuşkuluydu. "Adamları etkilemek için söylemen gereken her şey bu kadar mı?"

Genç adam ona gerçekten gülümsüyordu. Sara da ona gülümsedi. "Evet, Nathan. Artık oylamanızı yapabilirsiniz. Gerçi senin oy vermene izin verilmesi gerektiğini sanmıyorum."

"O neden?" diye sordu genç adam kendine mani olamadan.

“Çünkü şu an doğru düşünemiyorsun.”

Genç adamın yüzündeki bakış anlamadığını gösteriyordu. “Görüyorsun ya, Nathan, hâlâ çok kırgınsın, çünkü... çok sevgili karın yaralandı.”

“Çok sevgili karım mı?”

Genç kadın ona hoşnutsuz bir bakış attı. “Ben.”

Tanrım, bu kadın insanı çileden çıkarıyordu. “Lanet karımın kim olduğunu biliyorum.” diye homurdandı genç adam.

“Sadece bırak da kararı tayfaların versin,” diye ısrar etti genç kadın.

Genç adam sırf o gitsin diye kabul etti. Sara eteklerini toplayıp hızla merdivenlerden inerken kendini gülümsemeye zorladı.

“Bu iş bitene kadar kamaranın içinde kal, Sara,” diye emretti Matthew.

Sara bütün adamların bakışlarını üzerinde hissediyordu. Genç kadın onların utanç verici niyetleri doğrultusunda hareket etmek için onun gitmesini beklediklerini biliyordu. Jimbo’nun kamaradaki tavan kapağını bile kapatmış olması dikkatinden kaçmadı, muhtemelen korkunç gürültü ona ulaşmasın diyeydi.

Sara yapmak üzere olduğu şeyden zerre suçluluk duyuyordu. Niyeti yeni yağmış kar kadar saftı. Korsanların davranışları ne kadar adice olursa olsun, çalışanlarının onları öldürmesine izin veremezdi; hem adanları öfkelerini üstlerinden atar atmaz, onun müdahale etmiş olmasına minnettar kalacaklardı.

En üst basamağa ulaşınca durdu. Arkasını dönmedi. Kocasına seslendiğinde sesi oldukça hoşnuttu. “Nathan? Ka-

maramızda beklemeyeceğim, ama oylamanın nasıl gittiğini haber vermesi için birini yolla. Hayal kırıklığına uğramam gerekiyor mu, gerekmiyor mu, bilmek istiyorum.”

Nathan bu tuhaf istek karşısında kaşlarını çatı. Genç kadının bir iş çevirdiğini biliyordu, ama adamların fikirlerine etki edebilmek için onun ne yapabileceğini hayal dahi edemiyordu.

“Nerede bekliyor olacaksınız, leydim?” diye seslendi Jimbo.

Sara cevabını verirken adamların yüz ifadelerini görebilmek için arkasına döndü. “Kuzinede bekliyor olacağım.”

Genç kadının ne demek istediğini anlamak adamların çoğunun pek zamanını almadı. Dehşete düşmüş görünüyorlardı. Sara, Nathan’ın kendisine sırtıtmakta olduğunu fark etti. O da genç adama bir bakış attı. Ardından çalışanlarına döndü. “Böyle taktiklere başvurmak zorunda kalmak istemiyorum beyler, ama bana başka seçenek bırakmadınız. Oylama beni hayal kırıklığına uğratmasa iyi olur.”

Daha az kurnaz olan az sayıdaki denizci, gizli tehdidi hâlâ anlamamışlardı. Chester bu gruptaydı. “Kuzinede ne yapıyor olacaksınız, leydim?”

Genç kadının cevabı hızlıydı. “Çorba yapacağım.”

Onuncu Bölüm

Oylama oybirliğiyle tamamlandı. Hiç kimse Sara'nın hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu. Korsanlar gemiden atıldı ve kendi gemilerine yüzmelerine izin verildi.

Ama son sözü Nathan söyledi, daha doğrusu son hareketi o yaptı. İki topun hazır edilmesini emretti ve korsanların gemisinde büyük bir delik açmaktan fazlasıyla tatmin oldu. Sara gürültünün nedenini sorunca, genç adam sadece topları boşalttıklarını söyledi.

Denizşahini de hasardan nasibini almıştı. Bir an önce halledilmesi gereken tamiratların çoğu su seviyesinin üzerindeydi. Sara'nın neredeyse mahvettiği yelkenler, düşman toplarından birinin atışıyla ikiye bölünmüşlerdi.

Tayfalar hasarı mümkün olduğunca onarmaya koyuldu-lar. Çalışırken gülümsüyorlardı -bu nadiren olurdu- ve hepsi sarımsak dişlerinden oluşan kolyelerini atmışlardı. Tekrar kendilerini güvende hissediyorlardı, çünkü lanetin kalktığına inanmışlardı.

Hanımları onların postunu kurtarmıştı. Bu yüzden huy-suz-mizaçlı Chester bile ona övgü dolu şarkılar söylüyordu.

Sara, Nora'yı ambardan almak için Matthew'la beraber

gitti. Bölme açılana kadar, aşağıdaki kapana kısılmış esirler aklına gelmemiştir. Nathan, Sara'nın güverteyi terk etmek üzere dönmesini bekledi, ardından yumruğunu adamların karnına geçirdi. Yüksek sesli inlemeler Sara'nın dikkatini çekti, ama arkasına dönüp kocasına bu kötü sesin ne olduğunu sorduğunda, genç adam sadece omuz silkti ve iki büküm olmuş adamların küpeşteden atlamasına zarif bir şekilde yardım etti.

Sara olayların gidişatını Nora'ya anlatmaktan büyük keyif aldı. Teyzesi en takdir edici dinleyicilerden biriydi. Yeğeni-nin cesaretini ve kurnazlığını övdü.

"Tamamen cesur olduğuma inanmana müsaade edemem," diye itiraf etti Sara. Teyzesiyle beraber subay salonunun ortasında duruyordu. Paravanın arkasında saklandığı yeri Nora'ya çoktan göstermişti. "Tüm bu süre içinde dehşete düşmüştüm," diye ekledi başını sallayarak.

"Bunun bir önemi yok," diyerek karşı çıktı Nora. "Kocana yardımcı oldun. Korkmuş olduğun halde onu yüz üstü bırakmadığın için bu daha çok anlam ifade ediyor."

"Nathan'ın beni övecek tek söz etmediğini biliyor musun?" dedi Sara. "Şu ana kadar fark etmemiştim. Sence-"

"Bence sana teşekkür etmeye vakit bulamamıştır, Sara. Vakit bulduğunda da edeceğinden şüpheliyim. O biraz..."

"İnatçı mı?"

Nora gülümsedi. "Hayır, canım, inatçı değil. Sadece gururlu."

Sara genç adamda ikisinden de biraz olduğunu düşündü. Heyecanlı koşturma bitmişti, ama Sara'nın elleri titremeye başladı. Midesi de bulanıyor ve yanağı acı verici derecede zonkluyordu.

Ama Nora'yı endişelendirmeyecekti, bu yüzden ağı ve sızılarını kendine sakladı.

“Seni Nathan'ın kız kardeşiyle kıyaslayan fısıltılar duyduğunu biliyorum,” dedi Nora.

Genç kadın böyle fısıltılar duymamıştı, ama teyzesinin sözlerine devam etmesi için duymuş gibi yaptı. Sara başıyla onaylayıp karşılık verdi. “Jade uzun bir süre için bu geminin kaptanıymış ve adamlar ona hâlâ fazlasıyla sadıqlar.”

“Onların sözlerinin, senin canını yaktığını biliyorum, çocuk,” dedi Nora.

“Hangi sözlerden bahsediyorsun?” diye sordu Sara. “O kadar fazla şey duydum ki.”

“Ah, sürekli ağlıyormuşsun,” diye karşılık verdi Nora. “Jade asla ağlamazmış. Duygularını kilit altında tutuyormuş ya da Matthew abartmayı seviyor. Aşırı bir şekilde cesurmuş da. O ve adamlarının başardıkları kahramanlıklarla ilgili öyle muhteşem hikâyeler duydum ki. Ama sen hepsini duymuşsundur zaten.” Nora elini sallayarak devam etti. “Sana, adamların seni değersiz gördüklerini düşündüren bu konuyu açmayacağım, Sara. Hayır, artık durum tam tersi. Çünkü sen bugün onların kalplerini ve sadakatlerini kazandın. Bahse girerim, ileride kıyaslama yapmayacaklardır. Senin de en az onların Jade'i kadar cesur olduğunu her biri gördü.”

Sara, kamarasına girmek üzere döndü. “Sanırım biraz dinleneceğim, teyze,” diye fısıldadı. “Heyecan beni bitkin düşürdü.”

“Gerçekten solgun görünüyorsun, Sara. Bu sabah yüzünden, değil mi? Sanırım gidip Matthew'u bulacağım. eğer çok meşgul değilse onunla biraz zaman geçiririm. Sonra ben de dinleneceğim.”

Sara'nın açık mavi yürüyüş elbisesi kamaranın zeminindeydi. Genç kadın kapıyı arkasından kapatıp da elbiseyi görür görmez, o şeyi kollarında tutan haini hatırladı. Onların söyledikleri iğrenç lafları da.

Sonunda idrak ediyordu. Neler olabileceğini kavramak, midesinin bulanmasına neden oldu. "Tüm olasılıkları düşünmemeliyim," diye fısıldadı kendi kendine.

Nathan öldürülebilirdi.

Sara elbisesinin düğmelerini çözüp kıyafeti çıkardı. Onu iç etekleri, ayakkabıları ve çorapları takip etti. Yaptığı işte acı verici derecede iyiydi. Ama bakışları yerde duran elbiseye kayıp duruyordu ve hatıralarını engellemiyordu.

Gerçekten de kocasının canına kastetmişlerdi.

Sara, aklını korkusundan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı olduğuna karar verdi. Kamarayı temizledi. Sonra sünger banyosu yaptı. Bu işi bitirdiğinde, titremesi biraz azalmıştı.

Ardından yanağındaki koyu morluğu fark etti.

Dehşet tüm gücüyle geri döndü. Nathan olmadan nasıl yaşardı? Ya tabancaları yanına alıp ambara götürmeyi akıl edememiş olsaydı? Ya Nora'yla beraber aşağıda kalmış olsa ve...

"Ah Tanrım," diye fısıldadı. "Bu tam bir maskaralık. Ben korkağın tekiyim."

Yıkama leğenine eğilip yansımasına baktı. "Çirkin bir korkak."

"Ne dedin?"

Bu soruyu soran Nathan'dı. Hiç ses çıkarmadan odaya girmişti. Sara sıçradı, ardından dönüp ona baktı. Saçını öne çekerek sağ yanağını saklamaya çalıştı.

Sara ağlamakta olduğunu fark etti. Ama Nathan'ın bunu

fark etmesini istemiyordu. Başını eğip yatağa yürüdü. “Sanırım biraz uyumaya ihtiyacım var,” diye fısıldadı. “Çok bitkinim.”

Nathan yolunu kapattı. “Yüzünü görmeme izin ver,” diye emretti.

Elleri genç kadının kalçasındaydı. Sara’nın başı hâlâ öne eğikti ve kocasının görebildiği tek şey başının tepesiydi. Genç kadının titremesini hissedebiliyordu. “Acıyor mu, Sara?” diye sordu, sesi endişeyle boğuklaşmıştı.

Sara başını iki yana salladı. Hâlâ başını kaldırıp ona bakmıyordu. Nathan onun çenesini kaldırmayı denedi. Genç kadın onun elini itti. “Hiç acımıyor,” diye yalan söyledi.

“O zaman neden ağlıyorsun?”

Genç adamın sesindeki şefkat kadının titremesini artırdı. “Ağlamıyorum,” diye fısıldadı.

Nathan endişelenmeye başlıyordu. Kollarını onun beline dolayıp Sara’yı kendine çekti. *Acaba aklından şimdi ne geçiyor,* diye merak etti. Sara ona karşı her zaman çok şeffaf olmuştu. Onun ne düşündüğü hakkında hiçbir zaman endişelenmek zorunda kalmamıştı. Genç kadın her zaman ona söylerdi. Onun ne zaman bir endişesi ya da sorunu olsa, Nathan anında haberdar olurdu. Genç kadın aklında ne varsa yumurtladıktan sonra, Nathan’dan onu düzeltmesini isterdi.

Nathan kendi kendine gülümsedi. *Vé düzeltmezsem lanetlenirim,* diye düşündü.

“Artık dinlenmek istiyorum, Nathan,” diye fısıldadı Sara, adamın düşüncelerini tekrar üzerine çekerek.

“Önce bana canını sıkan şeyi söyleyeceksin,” diye emretti kocası.

Sara gürültüyle gözyaşlarına boğuldu.

“Elâlâ ağlamıyor musun?” diye sordu Nathan çileden çıkarak.

Sara onun göğsüne yaslı bir şekilde başıyla onayladı. “Jade hiç ağlamıyormuş.”

“Ne dedin sen?”

Sara sözlerini tekrar etmeyecekti. O sırada ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama Nathan izin vermedi. Genç adam daha güçlü, daha kararlıydı. Onu tek koluyla sıkıca tuttu ve çenesini kaldırdı. Saçını yüzünden çekerken dokunuşu nazikti.

Sara’nın yanağındaki koyu şişliği görünce ifadesi ölümcül bir hal aldı. “O piç kurusunu öldürmeliydim,” diye fısıldadı.

“Ben bir korkağım.”

Bu itirafı pat diye söylemişti, adamın kuşkulu ifadesini görünce hararetle başını salladı. “Bu doğru, Nathan. Bugüne kadar fark etmemiştim, ama artık kendimle ilgili gerçeği biliyorum. Ben, Jade gibi değilim. Adamlar haklı. Ben uygun değilim.”

Genç adam bu tutkulu konuşma karşısında o kadar şaşırılmıştı ki, Sara dönüp aceleyle yatağa gidene kadar onu bıraktığını fark etmedi. Genç kadın yatağın ucuna oturup gözlerini kucığına dikti.

“Artık uyuyacağım,” diye fısıldadı tekrar.

Nathan onu asla anlayamayacaktı. Genç adam başını iki yana sallayıp gülmemeye çalıştı. Eğer onunla dalga geçtiğini sanırsa, karısının duyguları incinirdi. Sara saçlarını yüzünün sağ tarafına doğru çekiyordu. Morluktan utandığı belliydi. “Sadece korkak değilim, Nathan. Çirkin bir korkağım. Jade’in yeşil gözleri var, değil mi? Adamlar onun saçlarının ateş gibi kızıl olduğunu söylüyor. Jimbo onun güzel olduğunu söyledi.”

“Ne halt etmeye kız kardeşimden bahsediyoruz?” diye sordu Nathan. Huysuz ses tonundan anında pişman oldu. Sara’nın sıkıntısını azaltmak istiyordu, artırmak değil. Çok daha yumuşak bir sesle ekledi. “Sen korkak değilsin.”

Sara başını kaldırıp ona bakınca genç adam onun kaşlarını çatıldığını görebildi. “O zaman ellerim neden sürekli titriyor ve neden hastalanacakmışım gibi hissediyorum? Şu an çok korkuyorum ve tek düşünebildiğim, sana olabilecekler.”

“Bana ne olabilirdi ki?” Genç adam onun itirafıyla afallamış ve aşığılanmıştı. “Sara, sen de tehlikedeysin.”

Genç kadın onu duymamış gibi davrandı. “Seni öldürebilirlerdi.”

“Öldürmediler.”

Sara tekrar ağlamaya başladı. Genç adam iç çekti. *Bu zaman alacak*, diye düşündü. Sara’nın hızlı bir inkârdan fazlasına ihtiyacı vardı. Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı.

Genç adamın da ona dokumaya ihtiyacı vardı. Nathan pantolonu dışındaki tüm kıyafetlerini çıkardı. Düğmelerini açıp pantolonu indirmek üzereyken niyetini Sara’nın henüz öğrenmesini istemediğine karar verdi. Bu, genç kadının sadece dikkatini dağıtırdı ve Nathan önce sorunu bulmak istiyordu.

Nathan oturunca Sara kalktı. Genç kadın onun rahat bir pozisyon almasını izledi. Adam yastıkların arkasındaki tahaya yaslandı. Bir bacağına uzatmış, diğerini dizinden bükmüştü. Genç kadını ön tarafına çekip onu bacaklarının arasına yerleştirdi. Sara’nın sırtı onun göğsünde idi, adam onun başını kendi omzuna çekti. Nathan’ın kolu onun belindeydi. Sara rahat bir pozisyon bulana kadar vücudunun arka kısmını kıpırdattı. Bu hareket adamın dişlerini sıkmasına neden

oldu. Ne kadar kıskırtıcı olabildiğine dair karısının en ufak bir fikri yoktu. Genç adamın onu istemesini ne kadar kolay başardığının farkında bile değildi.

“Şimdi yüzünü benden saklamak zorunda değilsin,” diye fısıldadı Nathan. Nazikçe karısının saçlarını yüzünden çekti, eğilip boynunun kenarına öpücük kondurdu. Sara gözlemini kapatıp ona daha iyi bir erişim sağlamak için başını eğdi.

“Nathan? Adamın bana doğru ne kadar hızlı döndüğünü gördün mü? Eğer tabanca ateş almasaydı, kendimi savunamazdım. Bende güç yok. Çelimsizim.”

“Kendini savunmak için güçlü olmana gerek yok,” diye karşılık verdi genç adam.

Bu sözler Sara’ya kesinlikle mantıksız gelmişti. “Duggan’a vurmuştum, ama sonrasında elim çok uzun bir süre acıdı. Önemsiz bir darbeydi, üstelik. Evet, insanın gücü olmalı ki kendini-”

“Duggan kim?”

“İlk karşılaştığımız o gece tavernada Henry Amca’nın yanındaki adam,” diye açıkladı genç kadın.

Nathan hatırlamıştı. Beyaz eldivenli narin yumruğun pencereden çıkması gözünün önüne gelince gülümsedi. “Hazırlıksız yakalaman senin lehineydi, ama düzgün bir yumruk atamamıştın.”

Genç adam onun elini atıp nasıl yapılacağını gösterdi. “Başparmağını yumruğunun içine sokma. Bunu yaparsan, parmağını kırarsın. Buraya dışarıya koy, eklemlerinin altına. Çok fazla sıkma,” diye emretti. “Darbenin gücünün buradan gelmesine izin ver,” diye ekledi, parmaklarının tersini genç kadının eklem yerlerinin ucuna sürterek. “Hareketi tüm vücudunla yap.”

Sara başını salladı. “Öyle diyorsan, Nathan.”

“Başının çaresine bakmayı öğrenmen gerekiyor,” diye mırıldandı genç adam. “Dikkatini ver, Sara. Sana anlatıyorum.”

Genç kadın Nathan’ın yanında bu kadar emniyetsiz hissettiğini o ana kadar fark etmemişti. “Sen bana bakmak istemiyor musun?” diye sordu.

Genç adamın iç çekişi Sara’nın saçlarını havalandırdı. “Yanında olmayacağım zamanlar olacak,” diye açıkladı. Ona karşı sabır göstermeye çalışıyordu. “Şimdi bak,” diye ekledi daha canlı bir sesle, “nereye vurduğun en az nasıl vurduğun kadar önemlidir.”

“Öyle mi?”

Genç kadın ona bakmak için dönmeye çalıştı, ama Nathan onun başını omzuna bastırdı. “Evet, öyle,” dedi. “Bir erkeğin vücudundaki en savunmasız bölge, kasıklarındır.”

“Nathan, buna inanıyor olamazsın, benim kalkıp da-”

Genç adam onun sesindeki utangaçlığı duyabiliyordu. Tam bir çileden çıkma haliyle gözlerini devirdi. “Utanman çok saçma. Ben senin kocanım ve biz her şeyi birbirinizle konuşabiliyoruz.”

“Bir adamın... orasına vurabileceğini sanmıyorum.”

“Öyle bir vurursun ki,” diye karşı çıktı genç adam. “Kahretsin Sara, kendini koruyacaksın, çünkü bunu sana ben emrediyorum. Sana bir şey olmasını istemiyorum.”

Eğer genç adamın sesi bu kadar rahatsız olmuş gibi gelmeseydi, Sara bu itiraf karşısında menmin olurdu. Ama ona bir şey olmasını istemiyor olması gerçeği Nathan’ı pek de mutlu etmiş benzemiyordu. Tanrım, ne karmaşık bir adamdı bu. Genç kadını, yapabileceğini bile bilmediği şeyle-

ri yapması için itip çekiyordu. “Ya bir adama orasından vurmazsam? Korkaklar kendilerini savunmazlar,” diye bildirdi. “Bu günahımı sana itiraf etmiştim zaten.”

Tanrım, kadının sesi zavallı gibi çıkıyordu. Nathan gülmemeye çalıştı. “Kendine neden korkak dediğini açıkla bana,” diye emretti.

“Açıkladım zaten,” diye bağırdı Sara. “Ellerim hâlâ titriyor ve neler olabileceğini her düşündüğümde içim dehşetle doluyor. Şu elbiseye midem bulanmadan bakamıyorum bile.”

“Ne elbisesi?” diye sordu genç adam.

Sara yerdeki mavi elbiseyi gösterdi. “Şu elbise,” diye fısıldadı. “Hani şu haydutların dokunduğu. Bunu gemiden atmanı istiyorum,” diye ekledi. “Bir daha asla giymeyeceğim.”

“Tamam, Sara,” diyerek onu yatıştırdı genç adam. “Ondan kurtulacağım. Şimdi gözlerini kapat, böylece ona bakmak zorunda kalmazsın.”

“Aptallık ettiğimi düşünüyorsun, değil mi?”

Nathan burnunu onun boynunun yanına sürtmeye başladı. “Bence olayın etkilerini şimdi yaşıyorsun,” diye fısıldadı. “Bu doğal bir tepkidir sadece. Korkak olduğun anlamına gelmez.”

Sara onun söylediklerine odaklanmaya çalışıyordu, ama genç adam bunu oldukça zorlaştırıyordu. Dili kulağıyla oynuyor, ılık nefesi onu ısıtıyordu. Titremeleri yatışıyordu ve kendiniyukulu hissetmeye başlamıştı.

“Sen de hiç... sonradan etkilenme yaşadın mı?” diye sordu genç kadın cılız bir fısıltıyla.

Nathan’m eli, göğsünün altını okşuyordu. Tene değen ipeğin hışırtısı tahrik ediciydi. “Evet,” dedi ona.

“Peki, bu konuda ne yaptın?”

“Düş kırıklığımı dışa vuracak bir yol buldum,” diye karşılık verdi genç adam. Sara’nın iç gömleğinin üst kısmındaki kurdeleyi çözüp askıları omuzlarından indirdi.

Sara rahatlamış hissediyordu. Kulağına fısıldayan Nathan’ın sesi yatıştırıcıydı. Zevkle iç geçirip gözlerini tekrar kapattı.

Genç adamın eli onun kalçasında durdu. Bacaklarının birleşme noktasındaki hassas teni okşamaya başladığında, Sara adama yaşlı bir halde, rahatsızca kıpırdandı.

Nathan’ın parmakları iç gömleğin altına kaydığını ve yavaşça kadının içindeki ateşi okşamaya başladı. Genç adam onu çıldırmak için ne kadar baskı uygulayacağını, nereye dokunacağını iyi biliyordu. Parmakları içine girdiğinde Sara düzensiz bir şekilde inledi.

“Sakin ol, bebeğim,” diye fısıldadı genç adam, kadın onu durdurmaya çalıştığında. “Bununla mücadele etme, Sara. Bırak olsun.”

Genç kadını sıkıca tutup tatlı işkencesine devam etti. Parmakları sihirli ve talepkârdı. Sara kısa sürede, rahatlamaya ulaşmak dışında bir şey düşünemez oldu.

“Bana karşılık verme şeklini seviyorum. Çok sıcak ve çok islaksın. Hepsi benim için, değil mi Sara?”

Sara ona cevap veremedi. Nathan taleplerinde daha zorlayıcı bir hal alıyor ve Sara da giderek çıldırıyordu. Boşalmaya engel olamadı. Daha ne olup bittiğini anlayamadan oluvermişti. Elleri aşağı uzanıp adamın elini bacaklarının arasında tuttu, dizlerini büküp onu sıkıca kavrayarak onun etrafında kasıldı.

Yıkıcı bir orgazmdı. Sara, harikallığıyla gevşedi. Mutluluk dolu bir teslimiyetle kocasının göğsüne yaslandı.

Kalp atışları biraz olsun yavaşlayıp da bir şey düşünebilecek hale geldiğinde utanmaya başladı. İç gömleği beline kadar inmişti ve Nathan nazikçe göğüslerini okşuyordu.

“Bunu yapabileceğimi biliyordum... yani sen içimde olmayınca, bunun mümkün olduğunu pek sanmıyordum...” Genç kadın devam edemedi.

“İçindeydin,” diye fısıldadı genç adam. “Parmaklarım oradaydı, hatırladın mı?”

Nathan onu, dizleri genç adama bakana dek çevirdi. Tanrım, bu adam seksiydi. Sara’nın nefesi boğazında kaldı ve onu tekrar istediğini fark etti. Genç kadın iç gömleğini kalçasından sıyrırken bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

Sara, göğüsleri kocasının göğsüne yaslanana kadar öne eğildi. O da çoktan pantolonunu çıkarıyordu. Beceriksizceydi, ama saniyeler içinde kıyafetlerini bir kenara ittiler. Sara bir kez daha kocasının bacaklarının arasında diz çöktü. Gözlerini onun bakışlarından ayırmadan ona dokunmak üzere aşağı uzandı. Genç adamın alçak sesli inlemesi, onun bu cesaretinden hoşlandığını gösteriyordu.

O sırada adamın elleri onun saçlarını yumruğunun içine aldı ve genç kadını kendisine çekti. “Bu, Sara, etkilerden kurtulma yöntemin,” diye fısıldadı. Ağzı onunkini kavrayarak kadının verebileceği tüm olası cevapları engelledi. Sara aldırmadı. Ne de olsa genç adam ona bilgi veriyordu ve kendisi de onun en dikkatli öğrencisiydi.

Nathan tamiratları yönetmek için gitmeden önce birlikte bir saat kadar zaman geçirdiler. Sara giyinirken çok fazla iç çekti. Kara kalemlerini ve eskiz defterini alıp öğleden sonranın güneşinde oturmak üzere güverteye çıktı.

Kısa süre içinde işler durdu ve genç kadın, resimlerinin

çizilmesini isteyen adamlar tarafından kuşatıldı. Sara adamlara uyum sağlamış olmaktan mutluydu. Çalışmalarını övdüler ve genç kadın son kâğıdı da kullanıp çizimi bırakmak zorunda kaldığında, adamların hayal kırıklığı içten gibiydi.

Nathan geçici güvertedeydi, top atışı çarptığında darbe olarak gevşeyen küçük yelkenlerin güçlendirilmesine yardım ediyordu. Bu işi bitirdikten sonra dümene geri döndü.

Karısını görünce duraksadı. Sara onun aşağısındaki tahta çıkıntıda oturuyordu. Adamlarından en az on beş tanesi, güvertede onun ayaklarının etrafında oturuyorlardı. Genç kadının onlara söylemekte olduğu şeyle aşırı ilgili görünüyorlardı.

Nathan yaklaştı. Chester'in sesini duydu. "Yani kaptanla evlendiğinizde sadece dört yaşında olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Az önce hepimize açıkladı ya bunu, Chester," diye mırıldandı Kently. "Çılgın kralın emri üzerine olmuş, değil mi Leydi Sara?"

"Kralın bu kan davasını neden bitirmek istediğini merak ediyor musunuz?" diye sordu İvan.

"Barış istiyordu," diye yanıtladı Sara.

"En başta bu anlaşmazlığa ne sebep oldu?" diye sordu bir başkası.

"Kimse hatırlamıyordur," diye tahmin yürüttü Chester.

"Ah, bu anlaşmazlığa neyin sebep olduğunu biliyorum," dedi Sara. "Kan davasını başlatan şey, altın bir haç."

Nathan direğe yaslandı. Başını iki yana sallarken gülümseyordu. Yani genç kadın bu saçmalığa inanıyordu, öyle mi? *Elbette inanıyor*, diye düşündü kendi kendine. Bu, hayal ürünü bir hikâyeydi ve Sara kesinlikle buna inanacaktı.

“Bize bu altın haçtan bahsedin,” dedi Chester.

“Pekâlâ, her şey bir Winchester baronuyla bir St. James baronunun birlikte bir haçlı seferine gitmesiyle başlamış. Bu iki adam iyi arkadaşlarmış. Ortaçağın başlarıymış ve dünyayı imansızlardan kurtarmak için herkes gidiyormuş. Bu iki baronun arazileri birbirine komşuymuş ve hikâyeye göre, ikisi de Kral John’un sarayında büyümüşler. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, gerçi. Her neyse,” diye ekledi omuz silkerek, “bu iki arkadaş yabancı bir limana gitmişler. İşlelerinden biri orada hükümdarın hayatını kurtarmış ve karşılığında ona kocaman altın bir haç verilmiş. Evet,” diye ekledi, adamlar çok etkilenmiş görününce, “üzerinde büyük taşlar da varmış. Bazıları elmas, bazıları yakutmuş ve söylenenlere göre oldukça muhteşemmiş.”

“Ne kadar büyük olduğu söyleniyor?” diye seslendi Matthew.

“Yetişkin bir adam kadar büyük,” diye cevap verdi Sara.

“Ama sonra ne olmuş?” diye sordu Chester. Hikâyenin geri kalanını duymak için sabırsızlanıyordu ve araya girilmesinden hoşlanmamıştı.

“İki baron da İngiltere’ye dönmüş. Sonra haç aniden ortadan kaybolmuş. Winchester Baronu bulabildiği herkese, haçın kendisine verildiğini ve St. James Baronu’nun onu çaldığını anlatmış. St. James Baronu da aynı hikâyeyi anlatıyormuş.”

“Hiç bulunmamış mı, leydim?” diye sordu Kently.

Sara başını iki yana salladı. “İki güçlü baron arasında bir savaş patlak vermiş. Bazıları haç diye bir şeyin olmadığını, bunun sadece diğerinin topraklarını almak için bir bahane olduğunu söylüyor. Ben haçın var olduğuna inanıyorum.”

“Neden?” diye sordu Chester.

“Çünkü anlatılanlara göre, St. James Baronu ölürken şöyle fısıldamış: ‘Hazinen için cennete bak.’”

Genç kadın bu açıklamayı yaptıktan sonra başını salladı. “Bir adam Yaratıcısına kavuşmak üzereyken asla yalan söylemez,” diye bilgi verdi. “Bu sözleri söyledikten sonra kalbini tutarak düşüp ölmüş.”

Genç kadın elini göğsüne koyup başını eğdi. Bazı adamlar alkışlamaya başladılar, ardından kendilerini durdurdular. “Bu hikâyeye inanmıyorsunuz, değil mi Leydi Sara?”

“Ah evet,” diye yanıt verdi genç kadın. “Bir gün Nathan haçı benim için bulacak.”

Nathan karısının umutsuz bir hayalperest olduğunu düşündü. Ama aniden gülümsedi, çünkü birden ondaki bu kusrardan hoşlandığını fark etmişti.

“Kulağa sanki kaptan onu bulmak için cennete gitmek zorunda kalacakmış gibi geliyor,” dedi Chester.

“Ah, hayır,” diye karşı çıktı Sara. “Baron, ‘Cennete bak,’ derken bir ipucu veriyordu. Kurnazlık etmiş.”

Bu konuşma birkaç dakika daha sürdü. Ama fırtına yaklaşıyordu ve kısa süre sonra rüzgâr yok sayılmayacak derecede şiddetlendi. Sara, kara kalemelerini yerine koymak için kamasına döndü. Günün geri kalanını Nora Teyzesiyle geçirdi, ama gece çökerken Nora bir bebek gibi esniyordu. Sara, teyzesi dinlenebilsin diye onun yanından ayrıldı. Bu uzun günde olanların onu bitkin düşürdüğü belliydi.

Aslına bakılacak olursa, Sara da bitkindi. Yatmaya hazırlanırken haberci sırt ağrılarını hissetmeye başladı. Ağrı, aylık döneminin başlamak üzere olduğunun kesin göstergesiydi.

Bir saat sonra kramplar tüm gücüyle geldi. Her zaman-

kinden daha da kötüydü. Durumunu Nathan'ın keşfedebileceğinden endişe edemeyecek kadar canı yanıyordu. Üstelik donuyordu. Bunu ona yapan şey ağrıydı ve kamaranın içinin ne kadar sıcak ya da rutubetli olmasının bir önemi yoktu. Genç kadın yine de iliklerine kadar donuyordu.

Kalın pamuklu kumaştan beyaz geceliğini giydikten sonra yatağa kıvrılıp üzerine üç yorgan örttü.

Hangi pozisyonu denerse denesin rahat edemedi. Beli sanki kırılmış gibi ağrıyordu, çektiği ıstırap kısa süre içinde inlemeye başlamasına neden oldu.

Nathan gece nöbeti değişinceye kadar kamaraya gelmedi. Sara genellikle onun için bir mum yakardı, ama oda şimdi karanlığa gömülmüş durumdaydı.

Nathan onun inlediğini duydu. Hızla iki mum yakıp yatağa doğru ilerledi.

Onu göremiyordu. Bir örtü yığının altında kıvrılmış durumdaydı.

“Sara?”

Paniği sesinden anlaşılıyordu. Genç kadın ona hemen cevap vermeyince, örtüleri kadının yüzünden kaldırdı.

Korkudan soğuk terler döktü. Sara'nın yüzü çarşaf kadar beyazdı. Genç kadın örtüleri tekrar başından aşırı.

“Sara, Tanrı aşkına, sorun ne?”

“Git buradan, Nathan,” diye fısıldadı genç kadın. Sesi yorganların altında boğuluyordu, ama genç adam onun dediklerini anladı. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Sara'nın sesi ölümün eşiğindeymiş gibi geliyordu. Genç adamın endişesi yoğunlaştı. “Sorunun ne?” diye sordu, sert bir fısıltıyla. “Yüzün mü ağrıyor? Kahretsin, o piç kurusunu öldürmem gerektiğini biliyordum.”

“Sorun yüzüm değil,” diye bağırdı genç kadın.

“Ateşin mi var, o zaman?” Genç adam örtüleri tekrar kaldırdı.

Ah Tanrım, Sara durumunu ona açıklayamazdı. Çok aşağılayıcıydı. Alçak sesle bir kez daha inleyip yana yuvarlanarak ona sırtını döndü. Dizlerini karnına çekmişti, belindeki ağrıyı hafifletmek için öne arkaya sallanmaya başladı. “Bundan bahsetmek istemiyorum,” dedi. “Kendimi iyi hissetmiyorum. Lütfen git buradan.”

Genç adam böyle bir şey yapmayacaktı, elbette. Elini onun alnına koydu. Serindi, aslında nemliydi. “Ateşin yok,” diye duyurdu, rahatlama dolu bir homurtuyla. “Tanrım, Sara, bu öğleden sonra canını yakmadım, değil mi? Biliyorum biraz... sert davrandım, ama-”

“Canımı yakmadın,” dedi genç kadın.

Nathan hâlâ ikna olmamıştı. “Emin misin?”

Genç kadın onun aşikâr endişesinden yorulmuştu. “Emim. Bu hastalığa sen sebep olmadın,” diye ekledi. “Şimdi sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

O sırada bir kramp genç kadının tüm ilgisini topladı. Sara alçak sesle inledikten sonra ekledi. “Bırak huzur içinde öleyim.”

“Bırakırsam ne olayım,” diye mırıldandı genç adam. Başka bir düşünceyle ürperdi. “Kuzinedeyken bir şey yapmadın, değil mi? Kendin hazırladığın bir şey yemedin?”

“Hayır. Mide sorunu değil.”

“O zaman bu halt neyin nesi?”

“Ben... temiz değilim.”

Genç adam bunun ne anlama gelmesi gerektiğini bilmiyordu. “Temiz olmadığın için mi hastasın? Sara, bu hayatı-

da duyduğum en saçma hastalık olmalı. Senin için bir banyo hazırlatsam daha iyi hisseder misin?”

Sara ona çığlık atmak istiyordu, ama harcayacağı çabanın daha çok ağrıya sebep olacağını farkındaydı. “Nathan, bu bir... kadımsal durum,” diye fısıldadı.

“Bir ne?”

Tanrım, bu adam ona bunu heceletecekti. “Aylık dönemimdeyim,” diye bağırdı. “Ah, bu acıttı,” diye ekledi inleyerek. “Bazı aylar diğerlerinden daha kötü oluyor.”

“Aylık dönemindeyin...”

“Hamile değilim,” dedi pat diye, aynı anda. “Lütfen artık git. Eğer Tanrı gerçekten merhametliyse, birkaç dakikaya ölürüm. Acıdan değilse bile, durumumu sana açıklamak zorunda kalmanın utancından...”

Genç adam onun ölümcül bir hastalıktan mustarip olmadığını anlayınca o kadar rahatladı ki, düzensiz bir soluk bıraktı. Onun omzunu sıvazlamak üzere uzandı. Ama ona gerçekten dokunmadan önce geri çekildi. Kahretsin, kendini beceriksiz hissediyordu. Bir de yetersiz.

“Acını hafifletmek için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu. “Bir şey ister misin?”

“Annemi istiyorum,” diye mırıldandı genç kadın. “Ama onu bulamam, değil mi? Ah, sadece git, Nathan. Yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Örtüleri tekrar başından aşırıp bir kez daha acıyla inledi. Kapının kapandığını duyunca Nathan’ın onun istediğini yapmaya karar vermiş olması gerektiğini düşündü.

O an gözyaşlarına boğuldu. Bu adam, böylesi bir ıstırap içindeyken onu bırakmaya nasıl cüret etmişti? Annesini istediğini söylerken yalan söylemişti. Nathan’ın kendisine sarıl-

masını istemişti ve bu dik kafalı adamın onun aklını okuyup neye ihtiyacı olduğunu bilmesi gerekirdi.

Nathan hemen Nora'nın kamarasına gitti. Kapı çalma zahmetine girmedi. Kapıyı itip açtığı an derin bir ses geldi. "Kim var orada?"

Nathan neredeyse gülümseyecekti. Matthew'un gürleyen sesini tanımıştı. Belli ki denizci, Nora'nın yatağını paylaşıyordu. "Nora'yla konuşmam lazım," diye belirtti genç adam.

Sara'nın teyzesi irkilerek uyandı. Nefesini tutup örtüleri çenesine kadar çekti. Yüzündeki kızarıklık, mum ateşi kadar koyuydu.

Nathan yatağın yanına yürüyüp orada durdu, elleri arkasında bağlı ve bakışları yere dönüktü.

"Sara hasta," diye bildirdi genç adam, Nora tek kelime edemeden.

Nora'nın ifadesindeki, böyle şerefini tehlikeye atan bir pozisyonda yakalanmış olmaktan doğan utanç, bu açıklamanın ardından hızla soldu.

"Onun yanına gitmeliyim," diye fısıldadı kadın. Doğrulamak için debelendi. "Hastalığının ne olduğunu biliyor musun?"

"Ona bir bakmamı ister misin?" diye sordu Matthew telaşla. Örtüleri kenara itmeye başlamıştı bile.

Nathan başını iki yana salladı. Boğazını temizledi. "Bu, şu... kadınsal mesele."

"Hangi kadınsal mesele?" diye sordu Matthew, aklı fazlasıyla karışmıştı.

Nora anlamıştı. Matthew'un eline hafifçe pat pat vurdu, ama bakışları Nathan'ın yüzündeydi. "Çok ağrısı var mı?"

Nathan başıyla onayladı. “Korkunç bir acı içinde, hanımefendi. Şimdi, ona yardım etmek için ne yapmanı gerektiğini söyleyin bana.”

Nora onun bir ordu komutanı gibi konuştuğunu düşündü, sesi o kadar sertti ki. “Bazen sert bir brendinin faydası olur,” diye önerdi Nora. “Nazik bir sözün de zararı olmaz, Nathan. Ayın o döneminde fazlasıyla duygusal olunduğunu hatırlıyorum.”

“Onun için yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye mırıldandı Nathan. “Tanrım, Nora, o çok acı çekiyor. Buna katlanmayacağım.”

Nora’nın gülümsemesine engel olmak için aşırı bir çaba göstermesi gerekti. Nathan birini öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. “Neyin yardımcı olacağını ona sordun mu?”

“Annesini istedi.”

“Bunun ne yardımı olacakmış?” diye sordu Matthew.

Nora yanıtladı. “Onun kocasına ihtiyacı var, canım. Nathan, onu rahatlatacak birini istiyor o. Sirtını sıvazlamayı dene.”

Nora bu son önerisini söylerken sesini yükseltmek zorunda kaldı, çünkü Nathan çoktan uzun adımlarla kapıya yürümeye başlamıştı bile.

Kapı onun arkasından kapanır kapanmaz Nora, Matthew’a döndü. “Sence o Sara’ya söyler mi, yani seninle benim—”

“Hayır, aşkım, tek kelime etmeyecektir,” diye araya girdi Matthew.

“Sara’yı kandırmaktan nefret ediyorum, ama o her şeyi siyah beyaz görme eğilimindedir. Anlayacağını sanmıyorum.”

“Sus artık,” diye onu sakinleştirdi Matthew. Nora’yı öperek kollarına çekti. “Yıllar onu olgunlaştırır.”

Nora ona katılıyordu. Sonra konuyu değiştirerek fısıldadı. “Nathan, Sara’yı önemsemeye başlıyor, değil mi? Onu sevdiğini anlaması uzun sürmez.”

“Onu sevebilir, Nora, ama asla bunu kabul etmez. Delikanlı kendini gerçek bir ilişkiye karşı korumayı yıllar önce öğrendi.”

Nora bu sözler karşısında homurdandı. “Saçmalık,” diyerek karşı çıktı. “Sıradan bir kadın söz konusu olsa, haklı olabilirsin, Matthew. Ama Sara’nın sıradan biri olmadığını şu ana kadar mutlaka fark etmişsindir. O, Nathan’ın ihtiyacı olan şey. Kocasının kendisini sevdiğine inanıyor ve onu da buna ikna etmesi uzun sürmez. Sadece bekle ve gör.”

Bir sohbetin konusu olduğu hakkında Sara’nın hiçbir fikri yoktu. O, kendine acıma sancıları içindeydi.

Nathan’ın kamaraya döndüğünü hiç duymadı. Genç adam aniden onun omzuna dokunuyordu. “Sara, iç bunu. Daha iyi hissetmene neden olacak.”

Sara yuvarlandı, onun elindeki kadehi gördüğü an başını iki yana salladı.

“Brendi,” dedi genç adam ona.

“İstemiyorum.”

“İç şunu.”

“Kusacağım.”

Genç adam onun bundan daha fazla açık sözlü olabileceğini sanmıyordu. Aceleyle kadehi çalışma masasına koyduktan sonra yatakta onun yanına yattı.

Genç kadın onu itmeye çalıştı. Nathan onun debelenmesini ve taleplerini yok saydı.

Sara tekrar yana yuvarlandı, yüzü duvara döndüktü. Son duasını ediyor olabileceğini düşündü. Yaratıcısına ettiğı dua

son derece dramatikti ve zihninin gerilerinde O'nun dinleniyor olduğunu umuyordu. Ve bu düşünce ona zerrece mantıklı gelmedi.

Bu acıya daha fazla katlanamıyordu. Nathan kolunu onun beline doladı. Genç kadını biraz kendine çekip belini sıvazlamaya başladı. Bu nazik dokunuş cennet gibiydi. Ağrı anında hafiflemeye başladı. Sara gözlerini kapatıp kocasının sıcaklığından daha fazla yararlanmak için ona sokuldu.

Genç kadın geminin sallanma ve sıçrama hareketlerinin pek farkında değildi. Ama Nathan farkındaydı. Genç adamın midesi eziyet içindeydi ve bir şey yememiş olmayı diliyordu Tanrı'dan. Bir anda tamamen yeşile döndü.

On beş dakika kadar, tek kelime etmeden genç kadının omurgasını sıvazlamaya devam etti. Kendisine doğru kıvrılmış olan kadına odaklanmaya çalıştı, ama geminin her sallanışında midesi de hareketi tekrarlıyordu.

"Artık durabilirsin," diye fısıldadı Sara. "Kendimi daha iyi hissediyorum, teşekkür ederim."

Nathan onun dediğini yaptı ve ardından yataktan çıkma-ya yeltendi. Genç kadın istekle söylediği bir sonraki ricasıyla onu durdurdu. "Bana sarılır mısın, Nathan? Çok üşüyorum. Bu gece hava dondurucu, değil mi?"

Genç adam için cehennem kadar sıcaktı. Yüzü terden sırlıslıklamdı. Ama Sara'nın isteğini yerine getirdi. Kadının elleri buz gibiydi, ama Nathan'ın ona sarıldığı birkaç dakika içinde tekrar ısındı.

Genç adam onun nihayet uyuyakaldığını düşünüp kendini geri çekerken Sara fısıldadı. "Nathan? Ya ben kısırsam?"

"O zaman kısırsındır."

"Söyleyebileceğin her şey bu mu? Eğer ben kısırsam, çocuklarımız olmaz."

Genç adam gözlerini devirdi. Tanrım, kadının sesi tekrar ağlamaya başlayacakmış gibi geliyordu. “Kısır olup olmadığı bilmen mümkün değil,” dedi. “Bu sonuca varmak için çok erken.”

“Ama ya öyleysen?” diye ısrar etti genç kadın.

“Sara, ne söylememi istiyorsun?” diye sordu genç adam. Gerilimi neredeyse görünür durumdaydı. Midesi tekrar bulandı. Derin nefeslerin bir faydası dokunmuyordu. Örtüleri bir kenara itip tekrar yataktan çıkmayı denedi.

“Yine de benimle evli olmak ister miydin?” diye sordu Sara. “Eğer o sürede bebek sahibi olamazsam, kralın vaat ettiği araziye alamayacağız-”

“Kontratın koşullarının farkındayım,” dedi genç adam sertçe. “Eğer araziye alamazsak, o zaman babamın bana bıraktığı araziye baştan inşa ederiz. Artık sorularını bir kenara bırak ve yatıp uyu. Ben kısa süre içinde dönerim.”

“Bana hâlâ cevap vermedin,” dedi genç kadın. “Yine de kısır bir kadınla evli olmak ister miydin?”

“Ah, Tanrı aşkına-”

“İster miydin, istemez miydin?”

Nathan homurdandı. Sara bu sestən, onun isteyeceği sonucunu çıkardı. Yuvarlanıp kocasının sırtını öptü. Adam mumları söndürmemişti ve genç kadın onun yüzüne bakınca, ten renginin nasıl da küle dönmüş olduğunu fark etti.

Hızla ikiye ikiye toplamıştı. Gemi suda, tıpkı bir serseri mayın gibi sallanıyordu. Brendi kadehi yere düştü. Nathan gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu.

Genç adamı deniz tutuyordu. Sara, zavallı kocası için üzüldü. Ama adamın mırıldanarak söylediği sonraki sözler bu duyguyu ezip geçti. “Lanet kontrat bunu gerektirmese, kimseyle evli olmazdım. Şimdi yat uyu.”

Bu sözleri homurdandıktan sonra bacaklarını yatağın yanından indirdi.

Sara anında tekrar öfkelenmişti. Onunla konuşurken bu ses tonunu kullanmaya nasıl cüret ediyordu? O da Nathan kadar hastaydı, hatta belki daha bile çok. Genç adamın ona ne kadar nazik davranmış olduğunu tümüyle unuttu ve ona kısa süre içinde unutamayacağı bir ders vermeye karar verdi.

“Yapman gereken işin neyse, seni ondan alıkoyduğum için üzgünüm,” diyerek söze başladı. “Sırtım şimdi daha iyi, Nathan. Teşekkür ederim. Midem de rahatsız değil. Sanırım akşam yemeğinde o balığı yememem gerekiyordu. Ama tadı muhteşemdi, özellikle de üstüne biraz çikolata sürdüğümde. Hiç bu şekilde tatlandırılmış balık yemiş miydin? Hayır mı?” diye sordu, adam ona cevap vermeyince.

Genç adam pantolonunu giyerken epey acele ediyor gibiydi. Sara gülümsemek için kendini tuttu. “Genelde üstüne şeker koyarım, ama bu gece denemek istedim. Bu arada, aşçı, limana ulaştığımızda bize istiridye servis etmeye söz verdi. Ben istiridye severim, sen sevmez misin? Onların böyle... boğazından akma şekli... Nathan, bana hoşça kal öpücüğü vermeyecek misin?”

Genç kadın sorusunu bitiremeden kapı hızla kapandı. Sara gülümsedi. Günahkâr hareketleri ona muazzam bir tatmin sağlamıştı. Sara gibi bir karısı olduğu için ne kadar şanslı olduğunu adamın fark etmesinin vakti gelmişti. Geçiyordu bile.

“Bu kadar dik kafalı olmak onun da işine geliyor,” diye mırıldandı genç kadın kendi kendine. Örtülerini omuzlarına çekip gözlerini kapattı. Dakikalar içinde uyuyakaldı.

Nathan gecenin çoğunu geminin kenarından sarkarak

geçirdi. Genelde ıssız olan bir yere gitmişti ve kimse ona dikkat etmedi.

Kamaraya döndüğünde güneş gökyüzünde yükselmeye başlamıştı. Tıpkı ıslak bir yelken kadar suyu sıkılmış gibi hissediyordu kendini. Yatağa kelimenin tam anlamıyla yığıldı. Sara bu hareketle sıçrayarak uyandı. Yuvarlanıp kocasının yanına sokuldu.

Kadın tekrar konuşmaya başlayamasın diye Nathan horlamaya başladı. Sara öne eğilip onu yanağından öptü. Loş mum ışığında genç adamın ne kadar solgun olduğunu görebiliyordu. Acilen tıraş olmaya da ihtiyacı vardı. Çene hattı boyunca uzanan karanlık gölgeler onun daha da sert görünmesine neden oluyordu. Genç kadın uzanıp parmak uçlarıyla yanağının kenarına dokundu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Tüm kusurlarına rağmen, Nathan, seni yine de seviyorum. Mideni kasten bulandırdığım için üzgünüm. Deniz tutması gibi bir hastalığın olduğu için üzgünüm."

Özellikle de söylediği tek bir kelimeyi bile adamın duymadığından emin olduğu için, itirafından tatmin olan Sara yuvarlanarak ondan uzaklaştı. İç çekişi gürültülüydü. "Başka bir iş kolu bulman gerektiğini düşünüyorum, kocacığım. Deniz sana pek uymuyor sanki."

Genç adam yavaşça gözlerini açıp ona baktı. Kadın tekrar uyuyakalmış gibi görünüyordu. Lanet derecede huzurlu göründü ona. Melek gibiydi.

Nathan onu gırtlaklamak istiyordu. Karısı bir şekilde onun rahatsızlığını keşfetmiş ve kasten ona karşı kullanmıştı. Kontrat için olmasa, kimseyle evlenmeyeceğine dair ettiği sözlere kızmış olmalıydı.

Öfke alevi kısa süre içinde dağıldı ve gülümsediğini fark

etti. Her şeye rağmen küçük Sara o kadar da masum değildi. Eğer fiziksel olarak intikam alacak gücü olmasaydı ve eline böyle bir silah geçseydi, kendisi de tam olarak aynı şeyi yapardı.

Genç adam kızdığında yumruklarını kullanmaktan hoşlanırdı. Sara kafasını kullanmıştı ve bu Nathan'ı memnun etti. Yine de bu evlilikte kimin sözünün geçtiğini genç kadının anlamasının zamanı gelmişti. Geçiyordu bile. Kurnazlığını kocasının üzerinde kullanmaması gerekiyordu.

Ve Tanrım, çok güzel görünüyordu. Genç adam aniden onunla sevişmek istedi. Kadının hassas durumundan ötürü bunu yapamazdı elbette. Bu kadınsal şeyin ne kadar sürdüğünü sormak için onu sarsarak uyandıracaktı neredeyse.

Nihayet bitkinlik onu ele geçirdi. Tam uykuya dalarken Sara'nın onun elini tuttuğunu fark etti. Onu itmedi. Uyku ya dalmadan önceki son düşüncesi biraz huzur bozucuydu.

Sara'nın dokunuşuna ihtiyacı vardı.

Nora'nın evine sadece iki günlük mesafedeydiler ve Nathan bir kez daha yolculuğun geri kalanının olaysız geçebileceğini düşünmeye başladı.

Bunun olmayacağını akıl edebilmeliydi.

Ayın yirmi birinci günü, akşamın geç saatleriydi. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ve esinti bir denizciye göre gayet güzeldi. Rüzgâr yumuşak, ama ikna edici bir şekilde ısrarlıydı. Gayet güzel yol alıyorlardı — son sürattelerdi, aslında. Muazzam gemi suda dosdoğru ilerliyor, sallanmadan ya da herhangi bir yana yalpa yapmadan okyanusu dümdüz yarıyordu. İnsan, düşürme korkusu olmadan küpeşteye bira fıçısı koyabilirdi, deniz o kadar sakindi. Bir denizcinin hayallerini bölecek hiçbir endişe yoktu ortada.

Nathan, dümenin arkasında, Jimbo'nun yanında duruyordu. İki adam, Zümrüt Gemicilik Şirketi'ni büyütme planları üzerine derin bir tartışma üzerindeydiler. Jimbo filolarına o hızlı giden yelkenlilerden daha fazla ekleme taraftarıydı, Nathan ise daha ağır ve daha sağlam gemileri tercih ediyordu.

Sara koşturarak güvertede ilerleyince konuşmaları bölündü. Üzerinde sadece geceliğiyle sabahlığı vardı. Jimbo bunu anında fark etti. Ama Nathan'ın sırtı karısına dönüktü ve kadın yalınayak olduğu için genç adam onun gelişini duymamıştı.

"Nathan, seninle derhal konuşmam lazım," diye bağırdı genç kadın. "Korkunç bir sorunumuz var ve hemen icabına bakmalısın."

Nathan yüzünde kabullenmiş bir ifadeyle döndü, ama karısının elindeki tabancayı görür görmez ifadesi değişti. Genç adam elinde olmadan fark etti, silah kasıklarına yönelmiş durumdaydı.

Sara bir şey yüzünden tam bir kriz halindeydi. Gülünç görünüyordu. Saçı omuzlarının üzerinde vahşi bir karmaşa halindeydi ve yanakları kırmızıydı.

Ardından genç kadının kılığını fark etti. "Üzerindeki yatak kıyafetleriyle güvertede dolaşarak ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Bu azarla genç kadının gözleri büyüdü. "Dolaşmıyordum," diye söze başladı. Başını iki yana sallayarak kendine engel oldu. "Şu an kılığım hakkında bir nutuk çekmenin sırası değil. Ciddi bir sorunumuz var kocacığım."

Genç kadın ilgisini Jimbo'ya çevirdi. Tabanca, reveransını beceriksiz bir hale soktu. "Lütfen, hanımlara yakışmıyacak

görünüşümü başışla. Jimbo. Ama tam bir bozguna uğradığını söyleyebilirim ve giyinecek zamanım olmadı.”

Jimbo, genç kadının Nathan’la onun arasında sallayıp durduğu tabancadan kaçınırken başıyla onayladı. Sara’nın silahlı elinde tuttuğunun farkında olduğunu sanmıyordu.

“Bozguna mı uğradın?” diye sordu Jimbo.

“Tanrı aşkına bu tabancayla ne halt ediyorsun?” diye sordu Nathan aynı anda.

“Ona ihtiyacım olabilirdi,” diye açıkladı Sara.

“Leydi Sara,” diye araya girdi Jimbo, Nathan dilini yutmuş gibi görününce, “sakinleşip neden bu kadar üzgün olduğunuzu bize anlatın. Delikanlı,” diye ekledi homurdanarak, “kendini vurmadan önce şu lanet tabancayı ondan al.”

Nathan silahı onun elinden almak için uzandı. Sara biraz geri çekilip tabancayı arkasına çekti. “Nora’yı görmeye gittim,” diye yumurtladı. “Sadece ona iyi geceler dilemek istemiştım.”

“Ve?” diye sordu Nathan, genç kadın devam etmeyince.

Sara açıklamasına onu da dâhil etmeye karar vermeden önce uzun süre Jimbo’ya baktı. Ardından omzunun üzerinden geriye bakıp işitme mesafesinde başka birinin olup olmadığını kontrol etti. “Yalnız değildi.”

Bu ifadeyi fısıldayarak söylemişti ve kocasının tepkisini bekledi. Genç adam omuz silkti.

Sara onu vurmak istiyordu. “Yanında Matthew vardı.” Haberi verdikten sonra hararetle başını salladı.

“Ve?” diye sordu Nathan.

“İkisi yatakta beraberlerdi.”

Genç kadın tabancayı tekrar salladı. “Nathan, bir şeyler yapmak zorundasın.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

Genç adamın sesi son derece uysal geliyordu, ama aynı zamanda sırtıyordu. Sara’nın az önce verdiği habere hiç şaşırmamıştı. Sara onun böyle tepki vereceğini tahmin etmişti. Bu adamı hiçbir şey kızdıramıyor gibiydi... kendisi hariç, elbette. Genç kadın onu sürekli kızdırdığını kabul etti.

“Matthew’un gitmesini sağlamamı istiyor,” diye lafa karıştı Jimbo. “Bu doğru değil mi Sara?”

Sara başını iki yana salladı. “Ahır kapısını kapatmak için biraz geç oldu, Jimbo. İnekler zaten kaçmış.”

“Ne dediğini anlamıyorum,” diye karşılık verdi Jimbo. “İneklerin teyzenle ne alakası var?”

“Adam onun şerefini lekeledi,” dedi genç kadın.

“Sara, eğer benden Matthew’un Nora’yı yalnız bırakmasını sağlamamı istemiyorsan, ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordu Nathan.

“Bunu düzeltmek zorundasın,” diye açıkladı Sara. “Onları evlendirmen gerek. Benimle gel, kocacığım. Bunun doğru bir şekilde halledilmesini sağlayabiliriz. Jimbo, sen de şahit olabilirsin.”

“Ciddi olamazsın.”

“Gülmeyi kes, kocacığım. Çok ciddiylim. Sen bu geminin kaptanısın, yani onları yasal olarak evlendirebilirsin.”

“Hayır.”

“Leydi Sara, çok hayret verici önerilerle geliyorsunuz,” dedi Jimbo.

Genç kadın, adamların onu ciddiye almadığını açıkça görebiliyordu. “Teyzemden ben sorumluyum,” dedi. “Matthew onun şerefine leke sürdü ve onunla evlenmek zorunda. Nathan, bu gerçekten bir diğer endişeyi de çözer. Nora

yeniden evlenirse, Henry Amca mirası için onu kovalamayacaktır. Evet, bu bana göre, mutlu bir son olabilir.”

“Hayır.” Nathan’ın sesi vurguluydu.

“Matthew Nora’yla evlenmek istiyor mu, Sara?”

Sara denizciye dönüp kaşlarını çatı. “İsteyip istememesinin bir önemi yok.”

“Evet, var,” diye karşı çıktı Jimbo.

Sara yine tabancayı etrafta sallamaya başladı. “Pekâlâ, ikinizden de bir yardım göremeyeceğim ortada.”

İki adam da bu sözleri onaylamadan Sara arkasını dönüp tekrar merdivenlere yöneldi. “Matthew’dan hoşlanıyordum,” diye mırıldandı. “Bu çok ayıp.”

“Ne yapmayı düşünüyorsunuz, Leydi Sara?” diye seslendi Jimbo.

Sara ona cevap verirken dönmedi. “Nora’yla evlenecek.”

“Ya evlenmezse?” diye sordu Jimbo, genç kadının olmazsa-olmaz bir tavırla bu duyuruyu yapması karşısında gülümseyordu.

“O zaman onu vuracağım. Bu hiç hoşuma gitmiyor, Jimbo, ama onu vurmak zorundayım.”

Nathan, Sara’nın tam arkasındaydı. Kolunu onun beline dolayıp onu kendine yaslayarak kaldırdı. Sonra omzunun üstünden uzanıp kadının tabancasını kavradı. “Kimseyi vurmayacaksın,” dedi ona, alçak sesli bir homurtuyla.

Tabancayı Jimbo’ya verip Sara’yı aşağıya, kamaralarına sürükledi. Kapıyı arkasından kapatıp yatağa ilerlemeye devam etti.

“Bırak beni, Nathaniel.”

“Bana asla Nathaniel deme,” diye emretti genç adam.

Sara iterek ondan uzaklaştı ve yüzüne bakmak için ona döndü. “Neden sana isminle seslenemiyorum?”

“Hoşlanmıyorum, nedeni bu,” dedi genç adamı.

“Bu aptalca bir neden,” diye karşı çıktı genç kadın. Ellerini kalçasına dayayıp kaşlarını çatı. Sabahlığı açıldı ve ince geceliğine baskı yapan dolgun göğüslerinin iyi bir manzarasını genç adama sundu.

“Sara, senin durum ne zaman bitecek?” diye sordu.

Genç kadın bu soruya cevap vermek yerine adamın adıyla ilgili olan konuya dönerek dırdır etmeye devam etti. “Neden sana Nathaniel denmesinden hoşlanmıyorsun?”

Genç adam öne doğru tehdit edici bir adım attı. “Ne zaman duysam, etrafı kırmızı görmeye başlıyorum, Sara. Beni kavgacı bir ruh haline sokuyor.”

Bu pek de uygun bir cevap değildi, ama genç kadın bunu ona söyleyecek değildi. “Ne zaman kavgacı ruh halinde oluyorsun, kocacığım?”

“Beni kızdırma.”

“Bana bağırma.”

Genç adam derin bir nefes aldı. Bu onu bir nebze olsun yatıştırmadı.

Genç kadın gülümsedi. “Pekâlâ,” diye fısıldadı, onu yatıştırma girişimiyle. “Bir daha sana Nathaniel demeyeceğim... seni kavgacı ruh haline sokmak istemediğim sürece. Ne zaman gardını alman gerektiğini bileceksin, kocacığım. Anlaştık mı?”

Genç adam bu sözlerin cevap verilmeyecek kadar boş olduğunu düşünüyordu. Onu yatağın yanına doğru götürdü. “Şimdi de sen bana cevap ver, Sara. Bu lanet kadınsal şey ne zaman bitecek?”

Genç kadın sabahlığını yavaşça çıkardı. Kıyafeti katlarken epey oyalandı. “Nora ve Matthew konusunda bir şey yapmayacaksın, değil mi?” diye sordu.

"Hayır, yapmayacağım," diye karşılık verdi genç adam. "Sen de yapmayacaksın. Onları rahat bırak. Beni anladın mı?"

Sara başıyla onayladı. "Bunu uzun uzun ve iyice düşünmem gerekecek, kocacığım."

Genç adam onun bu uzun uzadıya düşünme becerisiyle iğneleyici bir yorum yapamadan Sara geceliğini başından çekip çıkararak yatağa attı. "Bu lanet kadınsal şey bitti," diye fısıldadı utangaç bir şekilde.

Genç kadın cüretkâr olmaya çalışıyordu, ama kızarıklığı bu etkiyi mahvediyordu. Nathan ona bakma şekliyle, kendisini beceriksiz hissetmesine neden oluyordu. Ateşli bakışları genç kadının ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oluyordu. Sara soluğunu bırakıp adamın kollarına ilerledi.

Nathan önce onun kendisini öpmesini sağladı. Sara uysal bir ruh halindeydi. Kollarını onun boynuna dolayıp adamın ağzını kendininkine getirmek için onun uzun saçlarını çekti.

Ve Tanrım, Sara onu öptü. Ağzı sıcak, dili vahşiydi ve istediği karşılık anında geldi.

Nathan o sırada idareyi ele aldı. Kadının saçlarını yumruğuna dolayarak onu tutsak etti, ardından başını yavaşça tekrar eğdi. Açık ağzı ağzına kapandı, dili derinlere girip onunla buluştu. Genç kadının göğüsleri onun çıplak göğsüne yaslanmıştı, kolları sıkıca adamın beline dolandı.

Sara onun dilini emince adam alçak sesle inledi, bu yüzden genç kadın tekrar yaptı. Adamın çıkardığı ses, öpücüğü kadar tahrik ediciydi ve Sara ona yeterince yakın olamıyor gibiydi.

Genç adam kıyafetlerini çıkarmak için geri çekildi, ama kadın onun boynunu dişlemeye başlayınca durdu. Karşılık

olarak ürperdi. Elleri kadının pürüzsüz omuzlarını okşuyordu. Sert ve nasırlı ellerinin altındaki ipeksi tenin verdiği his, Nathan'ın onun ne kadar kırılgan olduğunu bir kez daha anlamasına neden oldu. "Çok narinsin," diye fısıldadı. "Ve ben..."

Genç adam bu düşünceyi sürdüremedi, çünkü Sara onun hissetmek dışında her şeyi unutmasını sağlıyordu. Adamın göğsündeki her bir santimi öptü. Dili, duyarlı göğüs uçlarını gıcıkladı. Nathan aksi bir şekilde bu işkenceye bir son vermesini emredince, genç kadın onu mantığın ötesine taşımak üzere çabalarını ikiye katladı.

Nathan onu saçından çekip yanağını göğsüne yaslayınca Sara durmak zorunda kaldı. Nathan hızla ve güçlkle soluyordu. O sırada kadının parmakları onun göbeğinde daire çizmeye başladı. Genç adam nefes almayı bıraktı. Sara gülümsedi. "Sen bana kendimi öyle sıcak, öyle hayat dolu ve öyle çok güçlü hissettiriyorsun ki. Seni ne kadar çok sevdiğimi sana göstermek istiyorum, Nathan. Bana izin verecek misin?"

Kadın onun pantolonunun düğmelerini açmaya başlayınca Nathan onun niyetini anladı. Genç kadının elleri titriyordu. Yavaşça adamın tutuşundan uzaklaşıp diz çöktü. Nathan bundan sonrasını pek hatırlamıyordu. Narin küçük karısı bir şehvet alevine dönüşmüştü. Tıpkı güneş gibiydi; yumuşak ağzı, ıslak dili ve inanılmaz derecede tahrik edici dokunuşuyla genç adamı yakıp kavuruyordu.

Nathan bu tatlı ıstıraba daha fazla dayanamadı. Genç kadını yukarı doğru çekip onu yerden kaldırırken pek nazik davranmadı. Onun bacaklarını beline doladı ve ağzını kendinden geçirici bir öpücükle esir aldı.

“Tanrım, Sara, umarımı benim için hazırsındır,” diye fıldadı, alçak sesli bir inlemeyle. “Daha fazla bekleyemem. İçinde olmalıyım. Şimdi. Sonra yavaşlayabilirim. Söz veriyorum.”

Genç adam pozisyon değiştirmeye çalıştı, ama Sara onun saçına yapıştı. “Nathan, beni sevdiğini söyle bana,” diye talep etti.

Genç adam onu tekrar öperek karşılık verdi. Sara kısa bir süre sonra, ondan istediği ilan-ı aşkı tamamen unuttu. Tırnakları adamın omuzlarına geçti ve düşünebildiği tek şey doruğa ulaşmaktı.

Nathan’ın elleri onun kalçasını kavradı ve genç adam yavaşça onun içine girmeye başladı.

Sara’nın başı arkaya düştü. Alçak sesle sızlandı. “Lütfen acele et, Nathan.”

“Önce seni delirtmek istiyorum,” diyerek ona eziyet etti genç adam. “Tıpkı senin beni...”

Genç kadın onun boynunu ısırdı. Nathan derine girdi. O da karısı kadar titriyordu. Sara onu sıkıca sardı. Genç adam zevkle inledi.

Nathan yatağa düşüşlerini bir diziyle yavaşlattı ve ardından onu tamamen kapladı. Elleri genç kadının yüzünü kavradı, dirseklerinin üzerinde yükselip nazıkçe alnını, burnunu ve tatlı ağzını öptü.

“Tanrım, tadın her zaman çok güzel,” diye inledi. Genç kadının boynunun yanını dişledi, diliyle kulağının altındaki yerle oynadı ve hatırladığı son şey, kadına bu defa hızı ayarlayacağını söylemesi oldu.

Ama Sara o sırada dizlerini kaldırıp onu daha da çok içine aldı. Sırtını ona doğru bükte. Kışkırtma Nathan’ın direne-

meyeceği kadar fazlaydı. Genç kadının sıcaklığıyla, sarhoş edici kokusuyla... aşkıyla sarmalanmış gibi hissediyordu.

Her derin darbeyeyle yatak gıcırdıyordu. Genç adam sevişmelerini sonsuza dek uzatmak istiyordu. Ateşli tutku aralarında şiddetle yanıyordu. Birden Sara onun etrafında daha da sıkılaştı. Çığlık atarak onun adını söyledi. Genç kadının teslimiyeti Nathan'a kendininkini verdi. Son bir girişle tohumlarını onun içine boşalttı. Gırtlaktan gelen derin homurtusu, hızlı kalp atışlarının sesini bastırdı.

Sara'nın üstüne yığıldı. Hareket edemeyecek kadar zayıf, ondan uzaklaşmayı hiç istemeyecek kadar halinden memnundu. Baş, kadının boynunun girintisindeydi. Nefes alış veriş derin ve titrekti. Genç kadınıki de öyle. Bu gerçek, Nathan'ın içten içe gülümsemesine neden oldu.

Sara ona sarılışını gevşetir gevşetmez genç adam yana yuvarlandı. Dönerken onu da yanında çekti, tek nedeni de ondan ayrılamıyor olmasıydı.

Sara ağlamaya son veremiyordu.

Neşe dolu bir araydı, ama Nathan, genç kadının duymaya hasret olduğu kelimeleri elde etmek için dırdır etmeye başlamasının an meselesi olduğunu biliyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, ama ona yalan da söyleyemezdi. Zihninin karanlık bir köşesinde korku kök salmıştı. Ya ona istediği şeyi hiç veremezse?

İş insanların canını yakmaya gelince, Nathan kendini bu oyunun ustası olarak görürdü. Bu alanda epey bir tecrübesi olmuştu. Ama söz konusu, birini sevmek olunca, bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu. Bunu sadece düşünmek bile onu ölümüne korkutuyordu. *Kendimi bu kadar savunmasız kılar-sam lanet olsun*, diye düşündü. Bunu yaparsa, lanet olsundu.

Sara, onun gerildiğini hissetti. Sırada ne olduğunu bilirdi. Genç adam onu terk etmeye çalışacaktı. Ama Sara bu defa ona izin vermeyecekti, eğer mecbur kalırsa, onu kapının dışında da takip edeceğine yemin etti.

Nasıl oluyor da kocası onunla sevişirken bu kadar nazik, bu kadar verici, bu kadar harika bir şekilde düşünceliyken, ardından buzdan bir heykele dönüşebiliyordu? Tanrı aşkına, adamın aklından neler geçiyordu?

“Nathan?”

Genç adam ona cevap vermedi. Sara bu kabalığı bekliyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Sevdiğini biliyorum,” diye mırıldandı genç adam, kadın onu dürtünce.

“Ve?” diye üsteledi Sara.

Genç adamın iç çekişi uzun ve bitkindi. “Sara, beni sevmek zorunda değilsin. Bu evlilik için gerekli bir koşul değil bu.”

Gerçeğe dayanan bu sözleri ifade ettiğinde, bunun oldukça mantıklı olduğunu düşünüyordu. Onun düşüncesine göre, asıl mevzudan oldukça hoş bir şekilde kaçınmıştı.

Sara onu yataktan atmaya çalıştı. “Sen hayatımda tanıdığım en imkânsız adamsın. Kulaklarını aç, dinle, Nathan. Sana söyleyeceğim bir şey var.”

“Dinlememem nasıl mümkün olabilir ki, Sara?” dedi genç adam kelimeleri uzatarak. “Yine cadaloz gibi bağıríyorsun.”

Doğru bir noktaya parmak bastı, diye kendi kendine itiraf etti genç kadın. Bas bas bağırmıştı. Sırt üstü yuvarlanıp ince örtüyü üzerine çekti ve tavana bakmaya başladı. “Tanrı şahidimdir, beni hayal kırıklığına uğratıyorsun,” diye mırıldandı.

Genç adam bu sözlerle öfkelen-di. “Hiç de uğratmıyorum,” diye karşı çıktı. Üfleyerek mumu söndürdükten sonra yan dönüp genç kadını sertçe kollarına çekti. “Sana dokunduğum her lanet seferde seni tatının ediyorum.”

Sara’nın söylemek istediğinin bununla hiç alakası yoktu, ama genç adam o kadar kibirle, kendinden memnun bir halde konuşmuştu ki, tartışmamaya karar verdi. “Yine de sana söyleyeceğim önemli bir şey var, Nathan. Dinleyecek misin?”

“Bu şeyi söyler söylemez yatıp uyuyacağına dair söz veriyor musun?”

“Evet.”

Genç adam homurdandı. Sara, bu sesin adamın ona inmadığı anlamına geldiğini tahmin etti. Bu kaba davranışı hakkında ona ne düşündüğünü söylemek üzereyken adam onu kendine daha da yaklaştırıp nazikçe sırtını okşamaya başladı. Çenesi, genç kadının başının tepesine dayanmıştı.

Adam fazlasıyla sevgi dolu davranıyordu. Sara hayret içindeydi. Onun yaptığı şeyin farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Farkında olup olmadığını önemsemediğine karar verdi. Hareket o kadar etkiliydi ki, genç kadın kalbine dolan neşe patlamasını bastıramadı.

Sırf onu denemek için Nathan’dan uzaklaşmayı denedi. Kocasını tutuşunu sıkılaştırdı. “Pekâlâ, Sara,” diye duyurdu. “Bu gece biraz uyumak istiyorum. Aklında ne varsa söyle. Bunu hallet ki ben de dinlenebileyim.”

Sara gülümsemesine engel olamadı. Bunda bir sorun olmadığını düşündü, çünkü genç adam onun yüz ifadesini göremiyordu. Nathan onun yüzünü boynuna yasladı. Par-

makları genç kadının saçlarını nazikçe şakağından geriye okşuyordu.

Sara genç adama, onun kendisini sevdiğini söylemeye çok kararlıydı. Ona bir kez söyleyince, adamın da haklılığını kabul edeceğine inanmıştı. Ama şimdi bu anı bozacak bir şey söylemek istemiyordu. Kocasını bu gerçeği kabul etmeye henüz hazır değildi.

Bu farkına varış, genç kadının nihayet aklına yattı. Bu, onu biraz şaşırtmıştı. Nathan korkuyordu. Herhangi birini mi yoksa sadece kendisini mi sevmekten korktuğundan Sara emin değildi... ama kocası korkuyordu işte.

Tanrım, aklından geçenleri ona söylerse Nathan öfkeden köpürecek. Erkekler, bir şeyden korktuklarını duymaktan hoşlanmazlardı.

“Sara, kahretsin, acele et ve söyle şunu. Böylece ben de uyuyabilirim.”

“Neyi söyleyeyim?” diye karşılık verdi genç kadın, hakkında konuşabileceği uygun bir başlık ararken.

“Tanrım, beni delirtiyorsun. Bana söyleyeceğin önemli bir şey olduğunu söyledin.”

“Söyledim,” diye kabul etti genç kadın.

“Pekâlâ?”

“Nathan, beni bu kadar sıkma,” diye fısıldadı genç kadın. Nathan hemen tutuşunu gevşetti. “Görünüşe göre, sana söylemek istediğim şey her neyse, onu unuttum.”

Genç adam onun alnını öptü. “O zaman uyu haydi,” diye buyurdu.

Sara ona sokuldu. “Sen iyi bir adamsın, Nathan.” Övgü dolu bu sözleri fısıldadıktan sonra, hanımlara yakışmayacak gürültülü bir şekilde esnedi. “Çoğu zaman beni memnun ediyorsun.”

Genç adamın derin gülüşü, Sara'nın içini ısıttı. Ama bu yeterli değildi. "Şimdi senin sıran," diye onu bilgilendirdi.

"Ne yapmak için benim sıram?" diye sordu Nathan. Genç kadının öfkesini ateşlemek için kasten anlamamış gibi yapıyordu.

Sara onu daha fazla zorlayamayacak kadar yorgundu. Gözlerini kapatıp tekrar esnedi. "Ah, boş ver," dedi. "Sıranı yarın savabilirsin."

"Sen iyi bir kadınsın," diye fısıldadı genç adam. "Sen de beni memnun ediyorsun."

Genç kadının zevk dolu iç çekişi odayı doldurdu. "Biliyorum," diye fısıldadı.

Nathan ona alçakgönüllülük denilen meziyet hakkında nutuk çekmeden Sara uyuyakaldı. Nathan gözlerini kapattı. İşleri hallederken mümkün olan en acayip şeyleri deneyen Leydi Sara varken, yarının ne getireceği belli olmazdı. Bu yüzden dinlenmesi gerekiyordu.

Nathan şu geçen birkaç haftada kayda değer bir şey öğrendiyse, o da alışılmış olanı hiç beklememektir.

Karısını dünyaya karşı koruyacağına inanmıştı daima. Artık gerçeği biliyordu. Genç adamın görevi, dünyayı karısından korumak olmuştu.

Bu tuhaf bir fikirdi, elbette, ama yine de marki yüzündeki sırtımayla uyuyakaldı.

On Birinci Bölüm

Nora'nın Karayipler'deki evini çevreleyen derin sulara demir attıkları gün. Sara kocasının ikiden fazla unvanı olduğunu keşfetti. Genç adam sadece St. James markisi ve Wakersfield Kontu olmakla kalmıyordu.

Bir de Pagan'dı.

Bu ufak haber karşısında o kadar afalladı ki, kelimenin tam anlamıyla yatağa yığıldı. Bilerek kulak misafiri olmamıştı, ama odasının tavanındaki kapak açıldı ve iki denizci oldukça yüksek sesle konuşuyorlardı. Ancak adamların sesleri fısıltı seviyesine indikten sonra Sara onların ne konuştuğuna dikkat etmeye başladı.

Matthew konuşmaya dâhil olup da son baskınlarında paylaşmış oldukları ganimetlerden gerçekçi bir ses tonuyla bahsedene dek Sara duyduklarına inanmayı reddetmişti.

Hemen bir yere oturmalıydı.

Aslında bu durum karşısında şoke olmaktan çok dehşete düşmüştü. Ama korkusu sadece Nathan içindi, başka bir gemiyi yağmalamaya koyulduğunda onun almış olduğu riskleri düşününce midesine kramplar giriyordu.

Karanlık bir düşünce, diğerine sebep oldu. Onun darağa-

cına yürüyüşü gözünün önünde canlandı, ama bu korkunç ihtimali düşünmek için kendine sadece bir kez izin verdi. Boğazından yukarı safra yükselmeye başlayınca, kahvaltısını çıkarmak üzere olduğunu bilerek karanlık düşünceleri durdurmak için kendini zorladı.

Sara eğer Chester'in yaptığı son yorumu duymamış olsaydı, tam bir umutsuzluğa düşerdi. Denizci, korsanlık günleri geride kaldığı için lanet derecede mutlu olduğunu itiraf ediyordu. *Pek çok adam, diye ekledi, aile hayatı kurmaya hazır ve yasadışı birikimleri onlar için iyi bir başlangıç olacak.*

Sara o kadar rahatlamıştı ki, ağlamaya başladı. Ne de olsa Nathan'ı kendisinden korumak zorunda kalmayacaktı. Genç adam belli ki yöntemlerindeki hatayı fark etmişti. Tanırım, buna nasıl da şükrediyordu. Onu kaybetmenin düşüncesine bile katlanamıyordu. Onu o kadar uzun süredir seviyordu ki, adamın ona homurdanması, ona bağırması -onu sevmesi-olmadan geçecek bir hayat düşünülmeyecek kadar harap ediciydi.

Sara sabahın çoğunu Nathan için endişelenerek geçirdi. Kendini korkusundan kurtaramıyor gibiydi. Ya adamlardan biri kocasına ihanet ederse? Son eklemeyle beraber, Pagan'ın başına konan ödül muazzam bir hal almıştı. Hayır, hayır, bunu düşünme, dedi kendi kendine. Adamlar ateşli bir şekilde sadık bir gruptu. Evet, bunu anında fark etmişti. Neden ortada bir şey yokken endişeleniyordu ki? Öncesinde ne kadar endişelenirse endişelensin, olacak olan olurdu.

Sara ne olursa olsun kocasının yanında duracak ve onu elinden gelen her şekilde savunacaktı.

Matthew karanlık geçmişini Nora'ya itiraf etmiş miydi? Eğer ettiyse, Nathan'ın Pagan olduğunu da söylemiş miydi

ona? Sara onun öyle ya da böyle bunu öğrenmeyeceğine karar verdi. Öğrendiği şeyi hiç kimseye, sevgili teyzesine bile söyleyecek değildi. Bu sır, onunla beraber mezara girecekti.

Nathan karısını almak için kamaraya indiğinde, onu yataкта oturmuş boşluğa bakar bir halde buldu. İçerisi fırın gibi sıcaktı, ama Sara titriyordu. Genç adam onun kendini iyi hissetmediğini düşündü. Yüzü solgundu, ama en etkili belirti onun tek kelime etmiyor oluşuydu.

Sara onları iskeleye götüren sandalda da sessizce oturunca Nathan'ın endişesi yoğunlaştı. Kadının elleri kucağında kenetli, bakışları aşağıdaydı ve etrafındakilerle hiç ilgilenmiyor gibiydi.

Nora, Sara'nın yanına oturup düzenli bir sohbet sürdürmeye devam etti. Yaşlı kadın alnını mendiliyle sildi ve yelpazesıyla kendini serinletti. "Sıcaklığa alışmak bir iki gün alıyor," diye belirtti. "Bu arada, Nathan," diye ekledi, "evimden sekiz yüz metre kadar ileride güzel bir şelale var. Sular dağdan geliyor. Bebek gülüşü kadar saf. Altında bir havuz var, kesinlikle bir ara Sara'yı da alıp yüzmeye gitmelisin."

Nora dönüp yeğenine baktı. "Sara, belki artık yüzmeyi öğrenebilirsin."

Genç kadın ona cevap vermedi. Nora, dikkatini çekmek için onu dürttü.

"Üzgünüm," dedi Sara. "Ne demiştin?"

"Sara, hangi gündüz düşüne daldın?" diye sordu Nora.

"Hayal kurmuyordum." Genç kadın bunu söylerken dik dik Nathan'a baktı. Kaşlarını da çatmıştı.

Nathan bunu hak edecek ne yaptığını bilmiyordu. "Kendini iyi hissetmiyor," dedi Nora'ya.

"Kendimi gayet iyi hissediyorum," diye karşı çıktı Sara.

Nora'nın endişesi, yüz ifadesinden açıkça anlaşılıyordu. "Korkunç derecede dalgınsın," diye belirtti. "Sıcaklık mı seni rahatsız ediyor?"

"Hayır," diye karşılık verdi Sara. Hafifçe iç çekti. "Ben sadece... bir şeyler düşünüyordum."

"Belirli bir şey var mı?" diye üsteledi Nora.

Sara, Nathan'a bakmayı sürdürdü. Genç kadın, teyzesine hemen cevap vermeyince adam tek kaşını kaldırdı.

Nora sorusunu tekrarlayınca, dik dik bakma yarışını bitirdi. "Yüzmeyi öğrenmek için şimdi harika bir zaman olduğunu söylüyordum."

"Sana öğretirim."

Nathan bu göreve gönüllü olmuştu. Sara ona gülümse-di. "Teklifin için teşekkür ederim, ama öğrenmek istediğimi sanmıyorum. Buna gerek yok."

"Elbette var," diye karşılık verdi Nathan. "İngiltere'ye gitmek üzere yola çıkmadan önce öğrenirsin."

"Öğrenmek istemiyorum," dedi Sara bir kez daha. "Öğrenmeye ihtiyacım yok."

"Öğrenmeye ihtiyacım yok da ne demek?" diye sordu Nathan. "Kesinlikle öğrenmeye ihtiyacın var."

"Neden?"

Genç kadın fazlasıyla kafası karışmış gibi görüldüğü için, Nathan kızgınlığının bir kısmını kaybetti. "Sara, yüzmeyi öğrenirsen, boğulmaktan endişelenmene gerek kalmaz."

"Ben şimdi de endişelenmiyorum," diye karşılık verdi genç kadın.

"Kahretsin, endişelenmelisin."

Sara onun neden bu kadar kızdığını anlayamıyordu. "Nathan, ben boğulmayacağım."

Bu açıklama adamı duraksattı. “Neden?”

“Sen buna izin vermezsin.” Genç kadın gülümsedi.

Nathan ellerini dizlerine yaslayıp öne eğildi. “Haklısın,” diye söze başladı, makul bir sesle. “Boğulmana asla izin vermem.”

Sara başını sallayıp Nora’ya döndü. “İşte, gördün mü Nora? Gerçekten de hiç gerek-”

Nathan onun sözünü kesti. “Ancak,” diye belirtti daha yüksek bir sesle, “yanında olmadığım zamanlar ne olacak?”

Sara ona çileden çıkmış bir bakış attı. “O zamanlarda suya girmem.”

Genç adam derin bir nefes aldı. “Ya kazara suya düşersen?”

“Nathan, bu kendimi savunmam üzerine benimle giriştiğin o tartışmaya çok benziyor,” dedi genç kadın, sesi kuşku doluydu.

Nathan bunun tam olarak aynı tartışma olduğunu düşünüyordu. “Senin için endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum. Yüzmeyi öğreneceksin, tartışma bitmiştir.”

“Nora, tüm bu süre içinde onun bana bağırıldığını fark ettin mi?” diye sordu Sara.

“Beni bu tartışmanın içine çekmeye çalışma,” dedi teyzesi. “Ben taraf tutmam.”

Karı koca sessizliğe gömüldüler. İskelede varana dek başka tek söz etmediler.

Sara nihayet etrafındakilere dikkat etmeye başladı. “Ah, Nora,” diye fısıldadı. “Her şey hatırladığımdan bile çok... yeşil ve güz.”

Tropik cennet, gökkuşağının tüm renkleriyle canlı görünüyordu. Sara iskelede durup uzaktaki engebeli tepelere

baktı. Güneş, palmye ağaçlarına nüfuz ediyor, dağın tepesindeki çok sayıda hassas kırmızı çiçeğin üzerinde ıslıl ıslıl parlıyordu.

Ahşap evler pembe ve yeşilin pastel tonlarına boyanmıştı, limana bakan tepelerin arka fonu üzerinde, bakır renkli kiremitli çatılarıyla gösterişli duruyorlardı. Sara, kara kalem-leri ve defterini alıp bu Tanrı'nın yarattığı tuvali yakalamayı denemek için zamanı olmasını nasıl da isterdi. Bu şaheseri kopyalamasının mümkün olmadığını nerdeyse o an fark etti ve hafifçe iç geçirdi.

Nathan yürüyüp onun yanında durdu. Sara'nın yüzündeki masum hayranlık adamın nefesini kesti.

"Sara?" diye sordu, onun gözlerinin dolduğunu fark edince. "Bir sorun mu var?"

Sara ona cevap verirken bakışlarını tepelerden ayırmadı. "Bu muhteşem, değil mi Nathan?"

"Ne muhteşem?"

"Tanrı'nın bize verdiği tablo," diye fısıldadı genç kadın. "Başını kaldırıp şu tepelere bir bak. Güneşin nasıl çerçeve görevi gördüğünü fark ediyor musun? Ah, Nathan, bu gerçekten de muhteşem."

Nathan yukarı bakmadı. O, sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca karısının yüzünü inceledi. Ağır ağır bir sıcaklık, kalbine ve ruhuna yayılıyor gibiydi. Kendine engel olamadan ona dokunmak için uzandı. Parmağının tersiyle onun yanağının kenarında aşağı doğru bir hat çizdi.

Nathan kendisini, "Muhteşem olan sensin," diye fısıldarken buldu. "Hayattaki güzellikleri görüyorsun sadece."

Sara, genç adamın sesindeki duygusallığın gücü karşısında afalladı. Dönüp ona gülümsedi. "Öyle mi?" diye fısıldadı.

Onların bariz bir şekilde şehvetli bakışlarına karşılık Nathan kaşlarını çatı. Ve fazlasıyla ilgili görünen bir adam alçak bir ısıık çalınca Nathan'ın öfkesi alev aldı. Adamın yanından yürüyerek geçerken yumruğunun tersini sıradan bir tavırla o piç kurusunun yüzüne geçirdi.

Darbe, adamı suya devirdi. Sara su sesini duyunca omzunun üstünden geriye baktı. Düşünmeden yapılan bir hareketi, çünkü genç kadın aynı anda Nora'nın söylediklerine odaklanmaya çalışıyordu. Nathan'la göz göze geldi. Genç adam ona gülümsedi. Sara da önüne dönmeden önce gülümsemesine karşılık verdi.

Nathan yanlarından geçerken bir tanesi dışında bütün adamlar yoldan çekildiler. Daha az dikkatli olan kişinin ince bir burnu ve şaşı gözleri vardı. "Alımlı bir şey, değil mi?" diye belirtti.

"O benim," diye ilan etti Nathan, alçak sesli bir homurtuyla. Terbiyesiz adamı dövmek yerine onu iskeleden attı.

"Delikanlı, biraz korumacı davranıyorsun sanki, ne dersin?" dedi Jimbo kelimeleri uzatarak. Sırtarak ekledi. "O sadece bir eş."

"Bu kadın kendi cazibesinin farkında değil," diye mırıldandı Nathan. "Piç kurularının kendisine nasıl arzuyla baktığını bilse, kesinlikle bu şekilde yürümez."

"Tam olarak nasıl yürüyor?" diye sordu Jimbo.

"Neden bahsettiğimi bal gibi de biliyorsun. Kalçalarının salınışı..." Açıklamasına devam etmek yerine, ilgisini Jimbo'nun son yorumuna çevirdi. "Ve o sadece bir eş değil, Jimbo. O benim eşim."

Jimbo, Nathan'ı yeterince kızdırdığına karar verdi. Delikanlı kendi kendine iyice öfkeleniyordu. "Direkleri tamir

etmek için ihtiyacımız olan malzemeleri alamayacağımızı bu yerin görünüşünden anlayabiliyorum.”

Bu huysuz kehanet gerçek çıktı. Nora’nın evine yerleşmeleri için, Sara ve Nora’yı Matthew’la beraber gönderdikten sonra, Nathan küçük köyü araştırmak için Jimbo’yla beraber gitti.

Daha büyük bir limana gitmeleri gerektiği konusunda Nathan’ın diğerleriyle hemfikir olması uzun sürmedi. Haritaya göre, en yakın ikmal limanı en az iki günlük mesafede idi.

Nathan, karısının bu ayrılma haberinden hoşlanmayacağını biliyordu. Tepeye tırmanırken ona bir an önce söyleyip kaçınılmaz hadiseyi atlatmaya karar verdi.

Nora’nın evine vardığında biraz şaşırdı. Küçük bir kulübe bulmayı bekliyordu, ama Nora’nın evi bu boyutun üç katı kadardı. Geniş, iki katlı bir binaydı. Dışı soluk pembeydi. Ön tarafı ve yanları kuşatan veranda beyaza boyanmıştı.

Sara, ön kapının yanındaki sallanan sandalyede oturuyordu. Nathan merdivenlerden tırmanıp haberi verdi. “Yarın tayfaların yarısıyla yola çıkıyorum.”

“Anlıyorum.”

Sara yüz ifadesini kontrol etmeye çalışıyordu. İçi aniden panikle doldu. Yüce Tanrım, başka bir yağmaya mı gidiyordu? Nora, adadaki evinin kıydan biraz uzağa konuşlanmış korsan yuvasından pek de uzak olmadığından bahsetmişti. Nathan eski tanıdıklarıyla buluşup son bir maceraya mı atılacaktı?

Derin ve yatıştırıcı bir nefes aldı. Aceleyle sonuca vardığını biliyordu, ama kendini durduramıyor gibiydi.

“*Denizşahini*”ni tamir etmek için ihtiyacımız olan mal-

zemeleri almak üzere daha büyük bir limana yelken açmak zorundayız, Sara.”

Sara bu hikâyenin tek kelimesine bile inanmamıştı. Nora bir balıkçı kasabasında yaşıyordu, Tanrı aşkına ve denizcilerin yeterince malzemesi vardı. Ama tahmin ettiği şeyi Nathan’ın öğrenmesine izin vermeyecekti. Genç adam Pagan olduğunu söylemeye ne zaman hazır olursa, o zaman söylerdi. O zamana dek Sara ona inanmış gibi yapacaktı. “Anlıyorum,” diye fısıldadı tekrar.

Nathan onun bu kadar kolay kabul etmesine şaşırdı. Onunla en ufak bir meseleyi bile tartışmaya alışmıştı. Karısının tavırlarındaki bu değişiklik onu gerçekten endişelendirdi. Genç kadın tüm gün boyunca tuhaf davranmıştı.

Nathan tırabzana yaslanıp onun daha fazla şey söylemesini bekledi. Sara ayağa kalkıp evin içine yürüdü.

Genç adam onu girişte yakaladı. “Uzun süreliğine gitmiyorum,” dedi ona.

Sara ilerlemeye devam etti. Genç adam onun omuzlarını kavradığında o ikinci kata ulaşmıştı. “Sara, senin içine ne girdi?”

“Nora bize soldan ikinci odayı verdi, Nathan. Sadece birkaç parça şey aldım yanıma, ama belki de birkaç adamın sandığını getirse daha iyi olur.”

“Sara, burada o kadar uzun kalmayacaksın,” diye karşılık verdi Nathan.

“Anlıyorum.”

Peki ya denizde öldürülürsen, diye ona bağırarak istedi genç kadın. O zaman ne olacak, Nathan? Birisi buraya gelip bana söyleme zahmetine girecek mi? Tanrım, bu düşünülmeyecek kadar korkunçtu.

Sara omuz silkerek onun ellerini itti ve ilerlemeye devam etti. Nathan yine onun peşinden gitti.

Yatak odasının konumu denizi görmelerine olanak sağlıyordu. İkiz pencereler açıktı ve dalgaların kayalara çarparken çıkardığı sakinleştirici ses, ferah odada yankılanıyordu. Dört direkli geniş yatak pencerelerin arasına yerleştirilmişti ve üzerinde rengârenk güzel bir yorgan vardı. Fazla şişkin yeşil kadife koltuk, kapının yanındaki gardırobun yan tarafındaki köşede duruyordu. Perdelerin rengi, koltuğun rengiyle uyumluydu.

Sara hızla gardıroba gidip elbiselerini asmaya başladı.

Nathan kapıya yaslanıp bir dakika kadar karısını izledi. "Pekâlâ, Sara. Bir sorun var ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir sorun yok," dedi Sara, sesi titriyordu. Arkasını dönmedi.

Kahretsin, diye düşündü Nathan, kesinlikle bir sorun vardı. Ve ne olduğunu öğrenmeden bu odadan çıkmayacaktı.

"Güvenli bir yolculuk geçir, kocacığım. Güle güle."

Genç adam hırlamak üzereydi. "Yarma kadar gitmiyorum."

"Anlıyorum."

"Anlıyorum demeyi kesecek misin?" diye bağırdı Nathan. "Kahretsin, Sara, bana lanet derecede soğuk davranmaya bir son vermeni istiyorum. Bundan hoşlanmıyorum."

Genç kadın ona dönünce adam onun kaş çatışını görebildi. "Nathan, bundan hoşlanmadığım için ben varken küfür etmeye bir son vermeni sana defalarca söyledim, ama bu seni durdurmadı, değil mi?"

"Aynı şey değil," diye mırıldandı genç adam. Sara'nın

kısmen bağırması karşısında hiç rahatsız olmamıştı. Aslında onun öfkesini yeniden kazanıyor olması genç adamı gerçekten memnun ediyordu. Sara gerçekten soğuk ve ilgisiz değildi.

Sara onun kendisine neden gülümsediğini anlayamadı. Nathan rahatlamış görünüyordu. Bu adam ona hiç mantıklı gelmiyordu. Nathan belli ki sıcak güneşin altında gereğinden fazla zaman geçirmişti.

Sara'nın aklında bir plan belirdi. "Çok fazla küfür ettiğin için, bu boş lafları kullanmaktan muazzam bir tatmin duyduğunu varsayıyorum." Ona gülümsemek için duraksadı. "Karar verdim, bu günahkâr kelimeleri ben de kullanacağım. Sırf teoriyi test etmek için. Eşinin böyle bayağı bir şekilde konuştuğunu duymanın hoşuna gidip gitmeyeceğini de öğrenmiş olurum."

Adamın kahrkahası genç kadını hiç rahatsız etmedi. "Bildiğin pis kelimeler sadece kahrretsin ve lanet olsun, Sara, çünkü sen varken kullandıklarımın hepsi bu. Dikkatli davranıyordum," diye ekledi başını sallayarak.

Sara başını iki yana salladı. "Güvertede olduğumu bilmediğin zamanlarda diğer kelimeleri kullandığını da duydum. Ayrıca tayfaların renkli kelime dağarcığını da duymuşluğum var."

Genç adam yine kahrkaha atmaya başladı. Hassas küçük karısının pis kelimeler kullanması fikri, onu eğlendirmişti. Öyle kadınsı bir şey, öyle yumuşak, tatlı bir kadındı ki, Nathan onun kötü tek bir söz söylediğini hayal bile edemiyordu. Bu, karısının mizacında yoktu.

Matthew'un sesi tartışmalarını böldü. "Nora ikinizin de kabul salonuna gelmesini istiyor," diye bağırdı adanı merdivenlerden yukarı doğru.

“Sen aşağı in.” diye emretti Sara. “Bitirmeme sadece iki elbise kaldı. Ona birazdan orada olacağını söyle.”

Nathan araya girilmesinden nefret etmişti. Oysa harika vakit geçiriyordu. İç çekip kapıdan çıkmak üzere döndü.

Son sözü Sara söyledi. Konuşurken sesi inanılmaz neşeliydi. “Nathan, lanet derecede sıcak bir öğleden sonra, değil mi?”

“Kahretsin, aynen öyle,” dedi genç adam omzunun üstünden.

Nathan onun böyle alelade bir sokak kadını gibi konuşmasından hoşlanmadığını bilmesine izin verecek değildi. Sara’nın onunla yalnızken söylemesi ayrı bir şeydi ve genç adam, onun insan içinde küfür etmeyecek olduğunu gayet iyi biliyordu.

Beklediğinden çok daha önce, Sara’yı test etme fırsatı buldu.

Kabul salonundaki işlemeli kanepede Nora’nın yanında bir misafir oturuyordu. Matthew pencerenin önündeydi. Nathan arkadaşına baş selamı verip Nora’ya doğru yürüdü.

“Nathan, canım, sana muhterem Oscar Pickering’i tanııştırayım.” Misafirine dönüp ekledi. “Yeğenim, St. James Markisi.”

Gülmeye başlamamak için Nathan tüm iradesini kullandı. Fırsat, kaçırılmayacak kadar iyiydi. “Din adamımı mı sırtı?” diye sordu geniş bir gülümsemeyle.

Nora, Nathan’ı daha önce hiç bu kadar uyumlu görmemişti. Nathan gerçekten de ileri atılıp adamın elini sıktı. Nora, onun da Matthew kadar huzursuz olduğunu düşündü. Zavallı adam bir kaşıntıdan mustarip gibi görünüyordu.

Sara salona girdiğinde Nathan kanepenin karşısındaki iki

koltuktan birine yayılmıştı. Uzun bacaklarını öne uzatıp budala gibi sırttı.

“Oscar, geçenlerde köyün naibi olarak atandı,” diyordu Nora, Nathan’a.

“Oscar’ı uzun süredir tanıyor musun?” diye sordu Nathan, kapı eşiğinde duran Sara’yı fark etmeden önce.

“Hayır, daha yeni tanıştık, ama teyzenize bana ilk adımla seslenmesi konusunda ısrar ettim.”

Sara ilerledikten sonra misafirlerinin önünde kusursuz bir reverans yaptı. Yeni hükümet görevlisi, burnuna tüneymiş yuvarlak gözlükleri olan sıska bir adamdı. Kolalı beyaz kravat, siyah ceket ve pantolon giymişti ama en ciddi olan şey tavırlarıydı. Sara’yı biraz küçümsemiş gibiydi, çünkü kafasını geriye atıp genç kadına gözlüklerinin üzerinden bakıyordu.

Adam Nathan’a kaçamak bakışlar atıyordu. Yüzünde fark edilir bir küçümseme vardı.

Sara adamdan zerre hoşlanmamıştı. “Canım,” diye söze başladı Nora, “Sana takdim etmek istediğim-”

Nathan araya girdi. “Adı Oscar, Sara ve kendisi köyün yeni naibi.”

Genç adam kasten bu adamın aynı zamanda papaz olduğundan bahsetmedi.

“Oscar, bu hoş genç hanım benim yeğenim ve elbette Nathan’ın karısı. Leydi Sara.”

Pickering başını sallayıp Nathan’ın yanındaki koltuğu işaret etti. “Tanıştığımıza memnun oldum, Leydi Sara.”

Sara görev duygusuyla gülümsedi. Adamın gözlüklerinin burnunu fazla sıkıyor olması gerektiğini düşündü. bu vüzen sesi yüksek ve genizden geliyor olmalıydı.

“Resmi görüşme talep eden bir not yollamalıydım,” dedi Pickering. “ama günlük yürüyüşümü yapmak üzere dışarıdaydım ve burada süren karmaşayı görünce kendime mani olamadım. Anlayacağınız üzere, merakım galip geldi. Verandaınızda nahos görünümlü bir sürü adam oturuyor, Leydi Nora. Hizmetkârlarınıza onları kovdurmanızı tavsiye ederim size. Böyle aşağı insanlarla haşır neşir olmamalısınız, anlıyorsunuzdur. Bu yakışık almaz.”

Pickering son cümlesini söylerken Matthew’a doğru kaşlarını çattı. Sara, adamın kabalığı karşısında fazlasıyla hayrete düşmüştü.

Sara, bu adamın onları inandırdığı kadar eğitimli olmadığını biliyordu. Çünkü Sara odaya girdiğinde adam ayağa kalkma zahmetine girmemişti. Sahtekârın tekiydi.

Genç kadın gergin bir şekilde masadan yelpazesini aldı, bileğinin bir hareketiyle savurarak açtı ve yüzünün önünde özenle öne arkaya sallamaya başladı.

“Kimse kimseyi kovmuyor,” diye bildirdi Nathan.

“Adamlar, markinin tayfalarının bir parçası,” diye lafa girdi Nora.

Sara yürüyüp Matthew’un yanında durdu. Bu ona göre bir sadakat gösterisiydi ve Matthew da onun oyununu bildiğini gösteren bir şekilde göz kırptı. Sara karşılık olarak gülümsedi.

O sırada Nathan genç kadının dikkatini çekti. “Karım da az önce havadan bahsediyordu,” dedi kelimeleri uzata uzata. Bakışları Sara’ya yönelmişti. Genç kadın onun gülümsemesinin kötücül olduğunu fark etmişti. “Söylediğin şey neydi, karıcığm?” diye sordu genç adam masum bir tavırla.

“Hatırlamıyorum,” dedi genç kadın.

Kocasının yüzündeki tatminkâr bakış Sara'nın fikrini değiştirmesine neden oldu. "Ah, evet, şimdi hatırladım. Lanet derecede sıcak olduğunu söylemiştim. Katılmıyor musunuz, Bay Pickering?"

Gözlük naibin burnunun ucuna düştü. Matthew da irkilmiş gibiydi. Genç kadın Nathan'ın gülümsemeyi kestiğini fark etti.

Sara tatlı tatlı gülümsedi. "Sıcaklık bende kahrolası bir baş ağrısı yapıyor," diye ilan etti.

Genç kadın tepkileri tekrar ölçtü. Matthew ona sanki yüzünde birden fazla burnu olduğunu fark etmiş gibi bakıyordu.

Sevgili kocası gözünü ona dikmişti. Bu yeterince iyi değildi. O tam bir zaferin ve genç adamın bir daha asla pis kelimeler kullanmayacağına dair vereceği sözün peşindeydi.

Sara, utanç verici davranışını açıkladığı zaman Nora'nın anlayış göstermesi için dua etti. Ardından gürültülü bir şekilde iç çekip pencere pervazına yaslandı. "Evet, bugün gerçekten çok sikindirik."

Nathan koltuğundan fırladı. Sanki yanlış duymuş da buna inanamıyormuş gibi, genç kadından tekrar etmesini istedi. "Ne dedin sen?" diye kükredi.

Sara mutlulukla ona itaat etti. "Bugün gerçekten çok sikindirik."

"Yeter!" diye bağırdı Nathan.

Matthew oturmak zorunda kaldı. Nora kahkahasını bastırmak için öksürmeye başladı. Bay Pickering oturduğu yerden kalkmış, odadan çıkmakta acele ediyordu. Elllerinde bir kitap vardı.

"Bu kadar erken mi gitmeniz gerekiyor, Bay Pickering?"

diye seslendi Sara. Yüzünü yelpazesinin arkasına saklamıştı, dolavısıyla adam onun gülümsediğini göremezdi.

“Gerçekten mecburum,” diye kekeledi misafirleri.

“Tanrım, aceleniz olmalı,” dedi Sara. Yelpazeyi kenara koyup girişe ilerlemeye başladı. “Çünkü davranışınız sanki biri tekneyi tam da-”

Sara sıradaki kelimeyi söyleyemedi, Nathan’ın eli aniden onun ağzına kapanmıştı. Sara onun elini itti. “Tekmeyi arkamıza vuruvermiş gibi, diyecektim sadece.”

“Ah, hayır, demeyecektin,” diye sertçe karşılık verdi Nathan.

“Sara, Tanrı aşkına, sana ne oldu?” dedi Nora.

Sara hızla teyzesinin yanına gitti. “Bağışla beni. Umarım seni çok fazla üzmemişimdir Nora, ama Nathan edepsiz sözler kullanmaktan hoşlanıyor ve ben de bir deneyeyim diye düşündüm. Her neyse, bu yeni hükümet görevlisinden hiç hoşlanmadım,” diye itiraf etti. “Ama eğer istersen, hemen peşinden gidip ondan özür dilerim.”

Nora başını iki yana salladı. “Ondan ben de hoşlanmadım,” diye kabul etti.

İki kadın da, önlerinde dikilen Nathan’ı fark etmemiş gibi yapıyordu. Sara, Nora’ya doğru biraz daha sokuldu. Genç kadın kendini her an saldırıya uğrayabilirmiş gibi hissediyordu.

Bu hissi hiç önemsemiyordu. Gergin bir hareketle boğazını temizledi, ama konuşurken gülümsemesini cesurca korudu. “Bay Pickering’in elinde gördüğüm kitap neydi? Ona romanlarından birini mi ödünç verdin, teyze? Sana geri vereceğine güvendiğimi sanmıyorum. Hiç de güvenilir bir tip gibi gelmedi bana.”

“Elindeki bir roman değildi,” dedi Nora, gülümsemesi nazikti. “Onun İncil’iydi. Ah Tanrım, bunu sana çok daha önce açıklamam gerekirdi.”

“Neyi açıklamam gerekirdi?” diye sordu Sara. “Yani bana o küçümseyici adamın yanında bir İncil taşıdığını mı söylemeye çalışıyorsun? Eğer bu ikiyüzlü bir hareket değilse, neyin öyle olduğunu bilmiyorum.”

“Sara, rahiplerin çoğu İncil taşır.”

Sara bunu kavramakta hızlı davranamadı. “Rahip mi? Nora, onun yeni atanan naip olduğunu söyledin bana.”

“Evet, canım, o bir hükümet görevlisi, ama aynı zamanda köyün tek kilisesinin papazı oldu. Bizi pazar vaazına davet etmek için uğramış.”

“Aman Tanrım.” Sara, bu kelimeleri feryatla dile getirdikten sonra gözlerini kapattı.

Bir süre kimse tek kelime etmedi. Nathan karısına bakmaya devam ediyordu. Sara kızarmaya, Nora da gülmek için mücadele etmeye devam ediyordu. Ardından Matthew’un derin sesi, sessizliği kırdı. “Şimdi bu, Leydi Sara, gerçekten sikindirik oldu.”

“Sözlerine dikkat et, Matthew,” diye uyardı Nathan. Sara’nın elini tutup onu kanepeden çekti.

“Önümüzdeki pazar, adamın vaazının konusunun ne olacağını tahmin edebiliyorum,” diye duyurdu Nora. Sonra gülmeye başladı, bir an sonra yanaklarından akan yaşları silmesi gerekti. “Ah Tanrım, resmen öleceğimi sandım, sen o kadar sıradan bir tavırla şey deyince-”

“Bu komik değil,” diye araya girdi Nathan.

“Sen biliyor muydun?” diye sordu Sara aynı anda.

Nathan anlamamış gibi davrandı. “Neyi biliyor muydum?”

“O Pickering’in din adamı olduğunu?”

Genç adam yavaşça başıyla onayladı.

“Hepsi senin suçun,” diye bağırdı Sara. “Beni kışkırtma-saydın, kendimi asla rezil etmezdim. Şimdi ne demek istedi-gimi anladın mı? Küfür etmekten vazgeçecek misin?”

Nathan kolunu karısının omuzlarına dolayıp onu kendi-ne çekti. “Nora, karımın bozuk ağzı için özür dilerim. Şimdi bana o şelalenin yolunu tarif et.” Başını eğip Sara’ya baktı. “İlk yüzme dersini alacaksın, Sara ve müstehcen tek kelime edersen, yemin ederim ki bırakırım boğulursun.”

Nora yolu tarif ederken onları evin arkasına götürdü. Aşçının onlar için hoş bir piknik sepeti hazırlamasını öner-diğinde Nathan reddetti. Genç adam iki elma kapıp birini Sara’ya verdi ve onu arka kapıdan dışarı sürükledi.

“Yüzmek için çok sıcak,” diye karşı çıktı Sara.

Nathan bir şey demedi.

“Suya uygun giyinmedim,” diye devam etti genç kadın.

“Çok kötü.”

“Saçım ıslanacak.”

“Aynen öyle olacak.”

Sara pes etti. Nathan bu işi kafasına koymuştu ve onunla uzlaşmaya çalışmak tam bir enerji kaybıydı.

Engabeli patika dardı. Tırmanış dikleşince genç kadın Nathan’ın gömleğinin arkasına tutundu. Yürüyüşlerinden yorulmaya başlamışken şelale sesi dikkatini çekti.

Nora’nın oraya verdiği isimle, cennetten parçayı görme-ye hevesli bir halde kocasını geçip liderliği ele aldı.

Etraflarındaki bitki örtüsü yoğundu ve kır çiçeklerinin tatlı kokusu havayı sarmıştı. Sara renk kaleydoskopunun merkezindeymiş gibi hissetti. Yaprakların yeşili, hayatında

gördüğü en canlı renkti -Nathan'ın güzel gözleri hariç, dedi kendi kendine- ve Doğa Ana'nın gönlüne göre serpiştirdiği pembe, turuncu, parlak kırmızı çiçekler genç kadının gözlerinin önünde çiçek açıyor gibiydi.

Burası gerçekten cennetti. Bu kabulleniş, bir yılan endişesi de barındırıyordu.

Nathan geniş bir dalı patikadan çekip Sara'ya ilerlemesini işaret etti.

"Yılanlar için endişelenmeli miyim?" diye sordu genç kadın fısıltıyla.

"Hayır."

"Neden peki?" diye sordu Sara, bu korkunç sürüngenlerin adada yaşamadığını duymayı umuyordu.

"Ben senin yerine endişelenirim," dedi Nathan onun yerine.

Sara'nın korkusu yoğunlaştı. "Bir yılan seni ısırırsa, ne yapacaksın?" diye sordu, adamın önüne geçerken.

"Ben de onu ısırırım," dedi Nathan ağır ağır.

Bu saçma sözler Sara'yı güldürdü. "Bunu yapardın, değil mi?"

Aniden durup zevkle nefesini tuttu. "Ah Nathan, burası çok güzel."

Genç adam sessizce ona katıldı. Şelale, pürüzsüz kayalar-
dan aşağı dökülüp köpürerek alttaki havuza akıyordu.

Nathan, Sara'nın elini yeniden tutup onu şelalenin arkasındaki çıkıntıya götürdü. Bu alan gizli bir mağaraya benziyordu ve suyun merkezine ulaştıklarında onları dünyadan koruyan bir perdeye dönüştü.

"Kıyafetlerini çıkar, Sara. Bu arada ben de suyun derinliğine bakayım."

Genç adam, bu emre karşı çıkması için ona fırsat tanımadı. Çizmelerini çıkarmak için dönüp kayaya yaslandı.

Sara onun elmasını alıp kendininkini de ekleyerek arkasındaki kayaya koydu. Akmakta olan suya dokunmak için elini uzattı ve aşırı soğuk olmadığını görünce şaşırdı.

“Ben sadece burada oturup ayaklarımı suya sokacağım,” diye bildirdi.

“Kıyafetlerini çıkar, Sara.”

Genç kadın kocasıyla tartışmak üzere arkasını döndü ve onun tüm kıyafetlerini çıkarmış olduğunu gördü. Sara daha kızarmadan Nathan sudan perdenin içinde kaybolarak aşağıdaki suya girdi.

Sara, kocasının kıyafetlerini katlayıp duvarın dibine koydu. Sonra elbisesini, ayakkabılarını, çoraplarını ve iç eteklerini çıkardı. İç gömleği üzerindeydi.

Ardından kenara yakın oturup suyun ayaklarına akmasına izin verdi. Tam rahatlamak üzereydi ki, Nathan onu ayağından tutup suya çekti. Sara kendini itiraz edemeyecek kadar harika hissediyordu. Güneş parlaktı ve su damlacıkları Nathan’ın bronz omuzlarına ışıltı veriyordu.

Su, genç adamın göğsünün ortasına geliyordu. O kadar berraktı ki, Sara alt kısımları da görebiliyordu. Nathan’ın kaslı uylukları anında dikkatini çekti. *Ne kadar formda bir adam*, diye düşündü kendi kendine. Nathan onu kollarına çekerken korkunç derecede nazikti.

Sara kendini ona dolayıp yanağını omzuna yasladı.

“Çok güven dolusun,” diye fısıldadı genç adam. “Şimdi ayaklarının üstünde dur. Su boyunu aşıyor mu bir görelim.”

Sara onun dediğini yaptı. Su ağzına ulaşıyordu, ama başını tamamen kaldırdığında bir zorluk yaşamadan nefes alabiliyordu.

“Bu hoş, değil mi?” diye sordu Sara.

Nathan vermek üzere olduğu yüzme dersine odaklanmaya çalışıyordu, ama kadının yumuşak vücudu onu yolundan saptırıyordu. Üzerindeki o incecik iç gömleği göğüslerine yapışmıştı ve Nathan’ın tek istediği onunla tatlılıkla sevişmekti.

Kahretsin, diye düşündü genç adam. Onun yanındayken ancak bir tatarcık kadar kontrol sahibi olabiliyordu. “Peki, o zaman,” diye söze başladı canlı ve akıllı bir ses tonuyla. “Öğreneceğin ilk şey, suyun üstünde durmak.”

Sara, Nathan’ın neden kaşlarını bu kadar çatıldığını merak ediyordu, sonra onun harekete geçtiğine, bu yüzden onunla tartışmaması gerektiğine karar verdi. “Madem öyle diyorsun, Nathan.”

“Beni bırakmak zorunda kalacaksın, Sara.”

Karısı derhal onun dediğini yaptı. Dayanak noktasını ve dengesini kaybedince suyun altına kaydı ve püskürterek yüze çıktı. Nathan onu belinden tutarak kaldırdı, ardından sırt üstü uzanması talimatını verdi.

Sara, kısa süre içinde onun yardımı olmadan suyun yüzeyinde durmaya başladı. Genç adam onun bu başarısı karşısında ondan daha çok memnun olmuş gibiydi. “Bir gün için bu kadarı yeter,” diye duyurdu genç kadın. Dengesini sağlamak için adamın koluna tutunup onu tekrar çıkıntıya götürmesi için onu çekti.

Nathan onu kollarına çekti. Kadının saçını yüzünden çekerken dokunuşu nazikti. Sara’nın yumuşak göğüsleri onun göğsüne sürtünüyordu. Genç adam askıları indirirken ovalandı. Sara, iç gömleği belinde toplanana kadar kocasının niyetinin farkına varmadı.

İtiraz etmek üzere ağızını açtı. Genç adamı onu uzun ve

ıslak bir öpücükle susturdu. Şelalenin sesi, adamın arzu dolu alçak inlemesini bastırıyordu. Dili, ağzına girdiğinde Sara'nın dizlerini bağı çözöldü. Nathan onun direncini tamamen kırmıştı. Sara kollarını onun boynuna dolayıp sıkıca sarıldı.

Nathan iç gömleği onun bacaklarından çıkardı ve bacaklarının birleşme noktasına sıkıca bastırana dek onu kaldırdı. Genç kadın kendini inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Onu öpmek artık yeterli değildi. Nathan geri çekilip onun gözlerine baktı.

“Seni istiyorum.”

“Ben seni her zaman istiyorum, Nathan,” diye fısıldadı genç kadın.

“Şimdi, Sara,” dedi Nathan. “Seni şimdi istiyorum.”

Sara'nın gözleri büyüdü. “Burada mı?”

Genç adam başıyla onayladı. “Burada,” dedi alçak bir inlemeyle. “Ve şimdi, Sara. Beklemek istemiyorum.”

Genç adam daha ona niyetini söylerken kadının bacaklarını kaldırıp beline doladı. Onu vahşice öpüyor, karşılık vermesini talep ediyordu.

Ah, Sara'nın onu istemesini ne kadar kolay başarıyordu. Genç adam ona kendisi için hazır olup olmadığını sorarken Sara ham bir ihtiyaçla titriyordu. Konuşamıyordu bile. Cevap olarak tırnakları adamın omuzlarını sıyırdı ve genç adam onun içine girmeye başladığında zevkle iç geçirdi.

Nathan uzun bir öpücükle onun ağzını tutsak etti ve dili onunkine dokunduğunda derinlere girdi. Sara onun etrafında kasıldı.

İkisi de boğulmak üzereydi. Hiçbiri umursamadı. Ve doğruğa ulaştıklarında, az önce paylaşmış oldukları mutlulukla gevşemiş haldeydiler.

Sara'nın çıkıntıya yürütecek gücü yoktu. Nathan onu oraya taşıyıp şelalenin yanındaki kayaya oturttu. Güneş onu yakıyordu, ama Sara sıcaklığa aldırmadı. Hâlâ sevişmelerinden dolayı mutlu ve uyuşuk hissediyordu.

Nathan kendini çıkıntıya doğru kaldırıp Sara'nın yanına oturdu. Ona dokunmadan edemiyordu. Genç kadının başının tepesini öptü, sonra kulağının arkasındaki gıdıklanan noktaya bir öpücük kondurdu. Sara sırt üstü kayaya uzanıp gözlerini kapattı. "Biz sevişirken olanlar oldukça kayda değer, öyle değil mi Nathan?" diye fısıldadı.

Genç adam yanlamasına uzanıp bir dirseğinin üzerinde doğrularak ona baktı. Parmakları kadının göğüslerinde ağır ağır daireler çiziyordu, dokunuşunun sebep olduğu ürperti-yi görünce gülümsedi.

Sara kendini hiç bu kadar harika hissetmemişti. Sırtının altındaki kayanın sıcaklığı onu gevşetiyor, kocasının dokunuşu da aynı anda onu titretiyordu. Bu kadar kısa süre içinde onu tekrar istemesinin mümkün olduğunu sanmıyordu, ama kocası göğüslerinin arasındaki vadiye burnunu sürtmeye başladığında arzu yeniden alevlendi.

Genç kadın kendine engel olamadan ona doğru büküldü. Adam hafif ve baştan çıkarıcı okşamalarıyla onu delirtiyordu. Nathan onun her bir göğsünü ağzı ve diliyle yıkadıktan sonra gözlerine baktığında orada tutkuyu ve ihtiyacı gördü. Parmakları Sara'nın karnından aşağı doğru ilerledi. Göbeğini okşadı. Genç kadın karnını içine çekti. Nathan'ın eli daha aşağı indi, parmakları içine kaydığında kadın alçak sesle inledi.

"Benim için ıslandın, değil mi Sara?"

Genç kadın ona cevap veremeyecek kadar utandı. Onun elini itmeye çalıştı. Nathan ona müsaade etmedi. Ar-

dından Nathan aşağı eğilip onunla ağzıyla sevişmeye başladı. Dili Sara'nın kontrolünü yerle bir ediyordu. Genç kadın onun altında kıvrandı. Bu tatlı işkencenin bitmesini hiç istemiyordu.

Onun hareketleri Nathan'ın yeniden sertleşmesine neden oldu. Sara'nın kasıldığını hissettiği an bacaklarının arasına geçip derinlerine girdi. Sara o anda doruğa ulaştı. Boşalması o kadar yıkıcı, o kadar tüketiciydi ki genç kadın ölüp cennete gittiğini düşündü.

Nathan da onunlaydı. Alçak sesli bir inlemeyle tohumlarını onun içine boşalttı.

Sara hareket edemeyecek kadar güçsüzdü. Nathan ağırlığının onu ezebileceğini düşündü. Aşırı bir çabayla dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Genç kadının sersemlemiş ifadesini görünce gülümsedi. “Şu an suya düşsek, boğuluruz.”

Sara gözyaşlarının arasından ona gülümsedi. Elini kaldırıp onun ağzına dokundu. “Bana bir şey olmasına asla izin vermezsin. Yarın gitmek zorunda mısın?”

Genç adam onun üzerinden kalkmak üzereyken bu soru onu durdurdu. “Evet,” diye yanıtladı.

“Anlıyorum.”

Tanrım, sesi ümitsiz geliyordu. “Tam olarak neyi anlıyorsun?” diye sordu Nathan. Genç kadın yüzünü çevirmeye çalışınca parmağıyla çenesini kaldırdı. “Sara?”

Tamamen dürüst olup ona korsanlığa mı gittiğini soramayacağı için genç kadın hiçbir şey söylememeye karar verdi.

“Beni özleyecek misin, karıcığım?” diye sordu Nathan.

Sara onun bakışlarındaki şefkatin karşısında neredeyse çözülecekti. “Evet, Nathan,” diye fısıldadı. “Seni özleyeceğim.”

“O zaman benimle gel.”

Genç kadının gözleri hayretle açıldı. “Seninle gelmeme izin veriyor musun?” diye kekeledi. “O zaman sen şey için gitmiyorsun... Düşünmeden sonuca vardım. Oysa sen hepsini arkada bıraktın.”

“Sara, sen ne saçmalıyorsun?”

Sara onu öpebilmek için adamın başını aşağı çekti. “Seninle gelmeme izin verdiğin için çok mutlu oldum, hepsi bu,” diye açıkladı. Doğrulup oturdu ve genç adama yaslandı. “Artık seninle gelmeme gerek yok. Bana izin verdiğini bilmem yeter.”

“Kafa karıştırıcı bir şekilde konuşmaktan vazgeç,” diye emretti Nathan. “Ve aklıma gelmişken, bugün erken saatlerde kafanda ne olduğunu bana açıklamamı istiyorum. Bir şeye üzülmüştün. Ne olduğunu söyle bana.”

“Beni almak için dönmeyeceğinden korkuyordum,” dedi Sara pat diye. Bu bir yalandı elbette, ama kendini beğenmiş kocasının bunu bilmesine imkân yoktu. Aslında, adam onun bu açıklamasından oldukça memnun olmuş gibiydi.

“Seni almak için geri dönmeyi asla unutmam,” diye karşılık verdi genç adam. “Ama ben daha öncesinden bahsediyorum, Sara.”

“Neyden öncesi?”

“Malzeme almak için gideceğimi öğrenmeden öncesi. O zaman da tuhaf davranıyordun.”

“Nora’yla geçireceğim zaman kısa süre sonra biteceği için kendimi üzgün hissediyordum. Onu özleyeceğim. Nathan.”

Genç adam onun doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırken ona sert bir bakış attı. O sırada Sara ona gülümseyip bir kez daha suya girmeye hazır olduğunu söyledi. “Şu suyun üstünde durma işinde henüz ustalaşmadım,” dedi.

Karı koca öğleden sonranın çoğunu havuzda geçirdiler.

Dağdan aşağı inerek geri dönerlerken elmalarını yediler. Sara'nın hassas teni güneşten yanmaya başlamıştı bile. Yüzü günbatımı kadar kırmızıydı.

Nathan kolunu onun omzuna attığında genç kadın cıyıkladı. Adam hemen geri çekildi.

Nora onları mutfak kapısında karşıladı. "Matthew, Jimbo ve ben akşam yemeğini beklettik, bu yüzden... Tanrım, Sara, pancar gibi kızarmışsın. Ah, çocuk, bu gece canın yanacak. Aklından ne geçiyordu?"

"Güneşi düşünemedim," diye karşılık verdi Sara. "Çok iyi zaman geçiriyordum."

"Ne yapıyordunuz? Tüm bu süre boyunca yüzdünüz mü?" diye sordu Nora.

Nathan, "Hayır," diye cevap verince, karısı başını kaldırıp ona bir bakış attı. Genç adam ona gülümseyip Nora'ya döndü. "Aslında bakılacak olursa, biz-"

"Suyun üstünde süzülüyorduk," dedi Sara aceleyle. "Kıyafetlerimi değiştirip saçımı fırçalamam bir dakika sürer, teyze. Gerçekten bizi beklememeliydiniz," diye ekledi omzunun üzerinden, merdivenlere doğru koştururken.

Nathan onu en alt basamakta yakaladı. Onu yavaşça çevirdikten sonra çenesini kaldırıp onu öptü. Uzun, oyalanan ve genç kadının kendinden geçecek gibi olmasına neden olan bir öpücüktü bu. Diğerlerinin önünde böyle sevgi gösterilerinde bulunmak Nathan'ın pek huyu değildi, Sara bunun farkındaydı ve genç adam onunla sevişmek istediği zamanlar dışında hiç öpmemişti... ya da susturmak istediğinde, diye düşündü Sara. Nathan sevişemeyecek kadar bitkin görüldüğü ve Sara da onunla tartışmadığı için genç kadına varabileceği tek bir sonuç kalıyordu. Nathan, canı istediği için sevgi dolu davranıyordu.

Nathan eğilip onun kulağına fısıldamaya başlayınca Sara'nın kafası daha da karıştı. "Tüm öğleden sonra yaptığımız şeyin adının sevişmek olduğunu sanıyordum, karıcığım, ama süzölmek demeyi tercih ediyorsan, bana uyar."

Genç kadının yüzü güneşten fena yandığı için herhangi biri onun kızarıp kızarmadığını anlayamazdı. Başını iki yana sallarken genç adama gülümsüyordu. Nathan ona sataşıyordu. Yüce Tanrım, Nathan'ın da bir espri anlayışı vardı. Bu, alışmak için tek seferde çok fazla şey demekti.

O sırada Nathan ona hafifçe göz kırptı. Sara o an ölüp cennete gittiğini düşündü. Güneş yanığının artık bir önemi yoktu, Jimbo, Matthew ve Nora'nın onları izliyor olmalarının da. Kendini Nathan'ın kollarına atıp onu gürültüyle öptü. "Ah, seni çok seviyorum," diye haykırdı.

Genç adamın karşılık olarak homurdanması ve o an, orada ona olan aşkını haykırmaması bile onu hayal kırıklığına uğratmadı. Nathan'ın kalbinde ne olduğunu ona söylemesine az bir zaman kalmıştı. Duygular çok taze ve çok yeni, Nathan da oldukça inatçıydı. Sara'nın duymak istediği ke-limeleri söyleyecek duruma gelmesi bir altı ay daha sürebilirdi. *Bekleyebilirim*, dedi genç kadın kendi kendine. Ne olsa sabırlı ve anlayışlı biriydi. Üstelik Nathan'ın onu sevdiğini tüm kalbiyle biliyordu ve genç adamın bunu keşfetmeye hazır olmaması onu hiç de rahatsız etmiyordu.

Sara akşam yemeği için aşağıya inmedi. Nathan'ın ona elbisesini çıkarması için yardım edişinden sonra genç kadın şişmiş gibiydi ve yanık tenine herhangi bir kumaş örtme düşüncesi çılgık atmak istemesine neden oluyordu.

Nora ona bir şişe yeşil krem verdi. Nathan yapıp yapıp losyonu nazikçe onun sırtına ve omuzlarına sürerken genç kadın bas bas bağırıyordu. Neyse ki vücudunun ön tarafı yanma-

muştu. Yüz üstü yattı ve titremeye daha fazla dayanamayınca Nathan'ın üzerinde uyudu.

Ertesi gün Nathan ona hoşça kal öpücüğü verirken tek bir kaba yorum yapmadı. Genç kadının yüzündeki yeşil maskeye aldırımıyormuş gibi yapıyordu.

Sara sonraki iki günü teyzesiyle geçirdi. Muhterem Bay Pickering ikinci bir ziyarette bulundu. Bu sefer çok daha medeniydi. Sara, onun yanında öyle pis sözcükler kullanmasının nedenini açıkladı. Pickering kıkırdamaya başladı. Sara'nın itirafıyla rahatlamış gibi görünüyordu ve Nora Teyze'ye olan tavırları kayda değer bir şekilde sıcaklaştı.

Uzun ziyaretin gidişatı sırasında muhterem beyefendi, ertesi sabah bir geminin İngiltere'ye doğru yola çıkacağından bahsetti. Sara anında teyzesinin çalışma masasına gidip annesine bir mektup yazdı. Tüm macerasını anlattı, ne kadar mutlu olduğundan bahsetti, Nathan'ın nazik, düşünceli ve sevgi dolu bir koca olmasıyla böbürlendi. Muhterem Bay Pickering, geminin kaptanına iletmek üzere mektubu aldı.

Ertesi sabah Nathan döndüğünde, Sara onu gördüğüne o kadar mutlu oldu ki gözyaşlarına boğuldu. Birlikte huzurlu bir gün geçirip birbirlerinin kollarında uyudular.

Sara bu kadar mutlu olabilmenin mümkün olduğuna inanamıyordu. Nathan'la evli olmak, cennette yaşamak gibiydi. Hiçbir şey aşklarına zarar veremezdi. Hiçbir şey.

Herkesin böyle mutlu olmasını istiyordu ve bu düşüncesini bir akşam geç saatte Nora'yla Matthew'a söyledi. Üçü verandadaki hasır koltuklara oturmuş, Nathan'ın bir işi halledip dönmesini bekliyorlardı.

"İnanıyorum ki, Matthew ve ben, tam olarak neden bahsettiğini biliyoruz," dedi Nora. "Aşkı yaşaması için insanın

genç olması gerekmez, canım. Matthew, brendi içmeye hazır mısın?”

“Ben getiririm,” diye gönüllü oldu Sara.

“Sen otur,” diye karşı çıktı Nora. Ayağa kalkıp kapıya yürüdü. “Yanığın hâlâ hassas durumda. Sen Matthew’a eşlik et. Ben hemen dönerim.”

Kapı Nora’nın arkasından kapanır kapanmaz Matthew fısıldayarak konuşmaya başladı. “O benim için fazla iyi, Sara, ama bunun bana engel olmasına izin vermeyeceğim. İşlerimi yoluna koyar koymaz buraya dönüp kalan günlerimi teyzenle geçireceğim. Bu konuda ne hissediyorsun?”

Sara ellerini kavuşturdu. “Ah Matthew, bence harika bir haber bu. Biz İngiltere’ye yola çıkmadan önce düğün törenini yapmalıyız. Kutlamayı kaçırmak istemem.”

Matthew rahatsız görünüyordu. “Şey, bak Sara, ben tam olarak evlilikten bahsetmedim, değil mi?”

Sara koltuğundan fırladı. “Bahsetsen iyi olur, Matthew, yoksa buraya asla geri dönmeyeceksin. Tek gecelik tutku bir şeydir, bayım, ama ömrünüzü günah içinde yaşayarak geçirmek başka bir şeydir. Nora’nın itibarını düşün!”

“Nora’nın itibarını düşünüyorum,” diyerek kendini savundu Matthew. “O benimle evlenemez. Bu doğru olmaz. Ben buna layık değilim.”

Denizci ayağa kalkıp denize doğru baktı. Sara onun yanına yürüyüp parmağıyla adamın karnını dürttü. “Layık olduğunu bal gibi biliyorsun. Sakın benim yanımda kendinizi aşağılamaya kalkmayın, bayım.”

“Sara, benim... lekeli bir hayatım oldu,” diye kekeleydi Matthew.

“Ve?” diye sordu genç kadın.

“Ve ben sadece bir denizciyim.”

Sara omuz silkti. “Nora’nın ilk kocası bir seyisti. En az senin kendin için düşündüğün kadar lekeliydi,” diye ekledi. “Nora, Johnny’le fazlasıyla mutlu oldu. Lekeli adamlardan hoşlanıyor olmalı. Nora bana, senin içten ve yufka yürekli bir adam olduğunu söyledi, Matthew. Onu sevdiğini biliyorum. Yatağına girmene izin verdiğine göre, o da seni seviyor olmalı. Uzun bir süre önce Nathan’a da söylediğim gibi, bu pek çok sorunu çözer. Henry Amca, Nora’yı güçlü birinin koruduğunu öğrenirse, onun arkasında birini gönderemez. Sen onun varlıklarını gözetirsin. Ve ben sana enişte demekten gurur duyarım.”

Matthew onun inancıyla mahcup olmuştu. Mutlu bir şekilde iç çekti. “Tamam,” dedi. “Nora’ya sorarım. Ama Nora hayır derse, bunu kabul edeceğine dair bana bir söz vermelisin. Tamam mı?”

Sara kollarını Matthew’un boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı. “Hayır demeyecek,” diye fısıldadı.

“Karıcığım, sen ne halt ediyorsun? Matthew, onu bırak.”

Hem Sara hem de Matthew, Nathan’ın sert emrini duymazdan geldiler. Genç kadın Matthew’un yanağına iffetli bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. Nathan’ın durduğu üst basamağa ilerleyip ona arsızca sırtıttı. “Şimdi üst kata çıkmamız gerekiyor, kocacığım. Matthew, Nora’yla baş başa kalmak istiyor.”

Onu eve sokup merdivenlerden çıkarırken çekiştirmek zorunda kaldı. Nathan, onu neden denizcilerinden birine dolanmış bir halde bulmuş olduğunu açıklamasını istedi. “Odamıza gittiğimizde her şeyi açıklayacağım.”

Girişte ilerlerken Nora’nın yanından geçtiler. Sara, teyzesine iyi geceler dileyip üst kata yöneldi. Matthew’un tek-lifini yapıp yapmadığını ve Nora’nın da ona cevabını verip

vermediğini öğrenmek için beklerken volta atıp durdu. Nathan onun halıyı aşındırmasını izlemekten yorulunca, onun yolunun ortasında yakalayıp yatağa fırlattı, onunla vahşi ve tutkulu bir şekilde sevişti. Birbirlerinin kollarında uyuyakaldılar.

Duyuru ertesi sabah yapıldı. Nora, Matthew'un karısı olmayı kabul etmişti. Sara, teyzesinin ışık saçan gülümsemesini görür görmez bunu tahmin etmişti.

Matthew, işlerini halletmek ve kulübesini satmak için kısa süreliğine İngiltere'ye dönmesi gerektiğini açıkladı. Nora'yı yanında götürmeyecekti elbette, çünkü Winchester'lar onun İngiltere'deki varlığının kokusunu alırlarsa kadının hayatı tehlikeye girerdi. Yaşlı denizci gitmeden önce evlenmek istiyordu ve Nathan bir hafta içinde yelken açmak konusunda kararlı olduğu için düğün bir sonraki cumartesi oldu. Sade bir törendi. Sara tören boyunca ağladı ve Nathan da zamanının çoğunu onun gözyaşlarını silerek geçirdi.

Sara'nın en çileden çıkarıcı kadın olduğunu düşünüyordu.

Nathan orada durup nazik küçük karısının, teyzesiyle fışkırtıp gülmesini izlerken onun diğerlerine getirdiği neşeyi fark etti.

Onun Matthew'a en büyük dileğinin, onların evliliklerinin de kendisinininki kadar mükemmel olması olduğunu söylerken duydu. Genç adam güldü. Sara gerçekten umutsuz bir romantikti.

Gülünç derecede merhametliydi.

Fazlasıyla masumdu.

O... kusursuzdu.

On İkinci Bölüm

Sara'nın cennetinde kayarak ilerleyen birden fazla yılan vardı, sadece İngiltere'ye dönmesini bekliyorlardı.

Londra'ya dönüş yolculuğu olaysız geçti. İvan, Sara'yı kanatlarının altına alıp düzgün bir çorbanın nasıl yapılacağını öğretmeye çalıştı. Kadın, baharatların bir çimdik kullanılması gerektiğini kavrayamıyor gibiydi, ama ona gerçeği söylemeye İvan'ın yüreği el vermedi. Adamların geri kalanı da ona söylemediler. Onu fazlasıyla övdüler, ama genç kadın arkasını döner dönmez çorbalarını denize döktüler. Onların aç karnı, Sara'nın duyguları kadar önemli olmanın yanına bile yaklaşamazdı.

Sara sonra, bisküvi pişirmeye el attı. Bunlar, buğdaybiti denen iğrenç küçük yaratıklarla dolu tahta kaplarda saklanıyordu. Tayfalar böcekleri sorun etmiyordu. Sadece bisküvileri birkaç kez yere vurup bitleri temizledikten sonra bisküvileri bir lokmada yutuyorlardı.

İvan ihtiyacı olan tüm malzemelere sahip olduğu için Sara'nın bir tepsi pişirmesine müsaade etmeye karar verdi. Genç kadın tüm sabah bisküvi yapmaya uğraştı. Adamlar minnettar görünmeye çalıştılar, ama bu şeyler taş kadar sertti

ve bir ısırık almaya kalktıklarında dişlerini kırmaktan kork-
tular.

Chester, Sara'nın en büyük savunucusu haline gelmiş-
ti. Diğer adamlara dudak büküp bisküvisini bütün gece, içi
dolu bira kupasının içinde bekletti. Ertesi sabah yenildiğini
kabul etmek zorunda kaldı. Bisküvi hâlâ çiğnenmeyecek ka-
dar sertti.

Matthew, kalanları gülle olarak kullanmalarını önerdi.
Nathan bu sözlerle güldü. Sara bu şakalaşmayı duyup acil
bir tedbir aldı. O akşam, insan eliyle yapılmış en iğrenç ye-
meği yiyerek intikamını aldı. Nathan'ın kendisini izlemekte
olduğundan da emin oldu. Çilek reçeline bulanmış ekşi sa-
latalıklar bunun için birebirdi. Nathan akşam yemeğini çı-
karmadan önce kendini küpeşteye zor attı.

Sara demir gibi bir mideye sahipti ve yiyecek konusunda
normalden daha az seçiciydi. Nathan onun her hareketini
izliyordu ve etrafta onun olmasının ne kadar keyifli olduğun-
u fark etmesi uzun sürmemiştir. Genç adam onun kahkaha-
sına bayılıyordu.

Sonra Londra'ya ulaşılar.

Nathan, Sara'yı hemen Zümrüt Gemicilik Şirketi'ne gö-
türdü. Onu Colin'le tanıştırmak için sabırsızlanıyordu.

Kalabalık rıhtımda ilerlerlerken sabahın ortasıydı. Güneş,
insanın gözünü kısmasına neden olacak kadar parlaktı. Hava
sıcaktı. Tatlı esintinin içeri girmesi için ofisin kapısı açıktı.

Girişten yarım blok ötede, Nathan Sara'yı kenara çekip
fısıldadı. "Colin'le tanıştığında, aksamısından bahsetme.
Bacağı konusunda biraz hassastır."

"Aksıyor mu? Zavallı adama ne oldu?"

"Bir köpekbalığı onu ısırды," diye yanıtladı Nathan.

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı genç kadın acele bir fısıltıyla. “Hayatta olduğu için şanslı.”

“Evet, öyle,” diyerek ona katıldı Nathan. “Şimdi, bir şey söylemeyeceğine dair söz ver bana.”

“Neden ona aksamasından bahsedeceğimi düşünüyorsun ki? Benim ne çeşit bir kadın olduğumu sanıyorsun? Nathan, neyin uygun olduğunu, neyin olmadığını biliyorum. Bir şey söyleyeceğimi düşündüğün için utanmalısın.”

“Sırtımı gördüğünde çılglık atmıştın,” diye ona hatırlatmada bulundu Nathan.

Bu konuyu gündeme getirmek zorundaydı tabi. “Tanrı aşkına, o farklıydı.”

“Nasıl?” diye sordu genç adam, onun kendisine hangi saçma açıklamayı getireceğini merak ediyordu.

Genç kadın omuz silkti. “O farklı, çünkü seni seviyorum,” dedi kızarak.

Tanrım, bu kadın ne kadar çileden çıkarıcı, diye düşündü genç adam. Aynı zamanda memnun ediciydi. Sara’nın onu ne kadar çok sevdiğini söylediğini duymaya alışmaya başlamıştı. Bu düşüncüyü bir kenara itip konuşmaya devam etti. “Artık Colin’in bacağına bildiğin için şaşırmazsın ve bu yüzden onu utandıracak bir şey söylemeyeceksin. Tamam mı?”

Genç kadın kabul ettiğine dair başını sallarken son sözünü söylemeyi denedi. “Tanrım, çok küstahsın.”

Nathan sadece bir an huzur bulmak için onu öptü, ama kendine engel olamadan onu adamakıllı kendine çekip öpücüğün tamamen kontrolden çıkmasına izin verdi. Genç adamın onu zorlamasına gerek kalmadan Sara ağzını açtı. Nathan’ın dili onunkini okşamak için içeri kaydı. Kalabalık bir yaya yolunun ortasında duruyor olmaları umurunda değil-

di, yoldan geçen bir sürü kişinin durup onları izlemesini de önemsemiyordu.

Jimbo ve Matthew yolda hızla ilerliyorlardı ama çifti görünce durdular. Jimbo tiksinti dolu bir şekilde homurdandı. “Tanrı aşkına, delikanlı, şimdi kadınınını mıncıklamanın sırası değil. Gün bitmeden halletmemiz gereken işler var.”

Nathan gönülsüzce karısından ayrıldı. Sara ona yaslandı. Genç adam bu ele veren tepki karşısında gülümsedi. Genç kadın o sırada kendisini izleyen yabancıları fark etti. Tutku sisi anında buharlaştı.

“Kendini kaybettin,” diye fısıldadı Nathan’a.

“Kendini kaybeden tek kişi ben değilim,” diye karşılık verdi genç adam.

Sara bu gerçeği görmezden geldi. “İş ortağınla tanışmak üzereyim ve dikkatimi dağıtmazsan minnettar olurum.”

Genç adam uygun bir cevap düşünmeden Sara ona sırtını döndü. Omuzlarının üzerindeki saçını düzeltirken Jimbo’yla Matthew’a gülümsedi. “Siz de bizimle geliyor musunuz?”

İki adam aynı anda başlarıyla onayladılar. Sara, Jimbo’nun koluna girdi. “Bana eşlik edebilirsiniz, bayım. Sen de öyle, Matthew,” diye ekledi, adam kolunu ona uzatmadan önce. “Nathan’m arkadaşıyla tanışacağım için fazlasıyla gerginim. Kocamla anlaştığına göre, harika bir adam olmalı. Gidelim mi?”

Üçlü, yürüyüşlerine devam etmeden önce Nathan’m ancak yollarından çekilecek zamanı oldu. Genç adam arkalarından takip ederken, karısının idareyi ele alan despot tavrı karşısında kaşlarını çatı.

“Ve bu arada,” dediğini duydu Sara’nın, “ne yaparsanız

vapın, Colin'in aksamasından ona bahsetmeyin. Bu konuda oldukça hassas, sizi temin ederim."

"Onunla henüz tanışmadığımı sanıyordum," dedi Jimbo.

"Tanışmadım," diye karşılık verdi Sara. "Ama Nathan beni tembihledi. Arkadaşının duyguları söz konusu olunca, kocam epey yufka yürekli olduğunu kanıtladı. Bana karşı böyle düşünceli olmasını sağlayabilseydim, şey, sizi temin ederim, oldukça minnettar kalırdım."

"Beni kışkırtmaya çalışmaktan vazgeç," dedi Nathan arkadan. Jimbo'yu yolundan çekip karısının elini kavradı ve onu öne çekti.

Genç kadın bu emirle fazlasıyla aşağılanmıştı. Bu evlilikteki kötü huylu eş kendisi değildi. Tatlı bir mizacı olduğundan kocasıyla tartışmamaya karar verdi. Onun aklını başına getirmek için daha sonrasını bekleyecekti.

Üstelik onun arkadaşıyla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Colin, masasının arkasında oturmuş, bir kâğıt yığnını düzenliyordu. Sara ve Nathan içeri girer girmez ayağa kalktı.

Nathan'ın arkadaşı fazlasıyla iyi görünen bir adamdı ve karakterinin de o kadar etkileyici olduğunu anlamak Sara'nın çok vaktini almadı. Hoş ve büyük bir gülümsemesi vardı. Ela gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı. Yakışıklıydı, ama Nathan kadar yakışıklı değildi. Colin, o kadar uzun ya da kaslı değildi. Sara ona bakmak için başını kaldırmak zorunda kalıyordu tabii ki, ama Nathan'in onun çok yakınında durup da gözlerine bakması için üsteleyip durduğu her seferde olduğu gibi boynu tutulmuyordu.

Genç kadın ona öylece bakıp durmanın kabalık olduğuna karar verip hemen resmi bir reverans yaptı.

"Sonunda, gelinle tanışabildim," dedi Colin. "Sizi en son

gördüğüm o mesafeden sonra yakından daha da güzelsiniz. Leydi Sara.”

Bu iltifatı dile getirdikten sonra Colin yürüyerek genç kadının tam önünde durdu. Centilmence bir tavırla ona resmi bir baş selamı verdikten sonra Sara’nın elini kaldırıp öptü.

Genç kadın onun tavırlarından oldukça etkilenmişti.

Nathan etkilenmemişti. “Tanrı aşkına Colin, gösteri yapmak zorunda değilsin. Onu etkilemeyeceksin.”

“Evet, etkileyecek,” diye duyurdu Sara.

“Beni bile etkiliyor,” dedi Jimbo derin bir gülüşle. “Yunus’un bu kadar hoş hareket ettiğini daha önce hiç görmemişim.” Matthew’u kaburgalarından dürttü. “Sen gördün mü?”

“Gördüğümü söyleyemem,” diye yanıtladı Matthew.

Colin, Sara’nın elini bırakmamıştı. Genç kadın bunu sorun etmedi. Nathan’ın ettiği belliydi. “Bırak onu, Colin,” diye mırıldandı.

“Sen bizi doğru dürüst tanıştırana dek olmaz,” dedi Colin. Sara’ya göz kırptı, genç kadın kızarcıca neredeyse gülecekti.

Nathan’ın karısı son derece güzel olmakla kalmıyor, bir de çekici, diye düşündü Colin kendi kendine. Nathan iyi şansının farkına varamamış mıydı hâlâ?

Colin bu soruyu sormak için arkadaşına döndü, ama sonra kendi kendine keşfetmeye karar verdi. “Pekâlâ?” dedi.

Nathan uzun bir iç geçirdi. Pencere pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra konuşmaya başladı. “Karıcığım, bu Colin. Colin, bu da karım. Şimdi ben yüzünü dağıtmadan önce onu bırak, Colin.”

Sara bu tehditle afallamıştı. Colin kahkaha attı. “Karımın

elini tutmamdan neden hoşlanmadığını merak ediyorum,” dedi kelimeleri uzata uzata.

Sara’nın elini bırakmadan bakışlarını tamamen arkadaşına odakladı. Nathan’ın fazlasıyla rahatsız görüldüğüne karar verdi.

Sara’nın sözleri, dikkatini ona çevirmesine neden oldu. “Nathan hiçbir şeyden hoşlanmaz, bayım,” diye bildirdi genç kadın gülümseyerek.

“Sizden hoşlanıyor mu?”

Nathan, Colin’e dalga geçmeyi kesmesini emredemeden önce Sara başıyla onayladı. “Ah evet, benden fazlasıyla hoşlanıyor,” dedi gerçekçi bir ses tonuyla. Elini adamın tutuşundan kurtarmaya çalıştı, ama Colin sıkıca tutuyordu. “Bayım, Nathan’ın öfkesini bilerek mi ateşliyorsunuz?”

Adam başıyla onayladı. “O zaman sanırım ortak bir noktamız var,” dedi Sara. “Ben de her zaman onun öfkesini ateşliyorum.”

Colin başını geriye atıp güldü. Sara sözlerinin bu kadar komik olduğunu sanmıyordu, bu yüzden onun tamamen farklı bir şeye gülüp gülmediğini merak etti.

Adam nihayet onun elini bıraktı. Genç kadın ellerini onun tutuşundan korumak için hemen arkasında kenetledi.

Nathan bu hareketi fark edince ilk kez gülümsedi. Colin surat astı. “Ne de olsa bir ertelemeye ihtiyacın yoktu,” dedi Nathan’a. “Ne kadar erken, o kadar iyi olurdu.”

“Bırak artık,” diye emretti Nathan. Colin’in kastettiği şeyin, gelinini almak için mümkün olan son ana kadar bekleyeceğine dair sözleri olduğunu biliyordu.

“Bayım, daha önce karşılaştık mı?” diye sordu Sara. “Dediniz ki bir mesafeden...”

Colin başını iki yana sallayınca genç kadın sorusunu yarıda kesti. “Bir öğleden sonra sizi gördüm, ama maalesef kendimi size gösterme fırsatım olmadı. Bir görev üzerindeydim, anlarsınız ya, belli bir varlığın pencereden sığıp sığmayacağına karar vermeye çalışıyordum.”

“Ben eğlenmiyorum, Colin,” diye mırıldandı Nathan.

Colin’in sırtışı, onun fazlasıyla eğlendiğini gösteriyordu. Arkadaşını şimdilik yeterince dürtüklediğine karar verdi. “İzin verin şu kâğıtları koltuktan kaldırayım, Leydi Sara. Siz de oturup bana yolculuğunuzla ilgili her şeyi anlatın.”

“Mutlu bir hikâye değil, Yunus,” diye lafa karıştı Jimbo. Diğer koltuklar müsait olmadığı için duvara yaslandı. Bakışları Sara’ya odaklanmıştı. “Üzücü bir felaketten çıkıp bir başkasına yakalandık, öyle değil mi?”

Sara zarıfçe omuz silkti. “Ben hoş bir yolculuk olduğunu düşünüyorum,” dedi yüksek sesle. “Aslına bakarsanız, oldukça olaysızdı. Jimbo,” diye ekledi, “birine katılmadığında homurdanmak kaba bir davranıştır.”

“Olaysız mı, Sara?” diye sordu Matthew. Colin’e sırtıttı. “Düşman her dönemeçte bizi buldu.”

“Hangi düşman bizi buldu?” diye sordu Sara. “Ah o korkunç korsanları kastediyor olmalısın.”

“Onlar felaketlerin sadece ufak bir parçasıydı,” diye belirtti Matthew.

Sara, Colin’e döndü. “Korsanlar gemiye saldırdı, ama onları yeterince hızlı bir şekilde kovaladık. Yolculuğun geri kalanına gelince, bence oldukça huzurluydu. Katılmıyor musun, Nathan?”

“Hayır.”

Genç kadın kaşlarını çatarak, onun bu kaba reddinden memnun olmadığını gösterdi.

“Güneş şemsiyelerini unutuyorsun,” diye hatırlattı ona Nathan.

Colin sohbetin gidişatını kaçırdığını kaybettiğini düşündü. “Neden bahsediyorsunuz?”

“Sara’nın güneş şemsiyeleri, en büyük düşmanımız olup çıktı,” diye açıkladı Matthew. “Onlardan üç tane vardı... yoksa dört müydü? Hatırlayamıyorum. Nahoş anıları unutmaya eğilimim var. Tır tır titriyorum.”

“Biri açıklayacak mı?” diye talep etti Colin.

“Önemli bir şey değil,” dedi Sara aceleyle. Adamlarının onun kolayca affedilebilir günahlarını, çitileyerek temizlemek üzere meydana çıkarılan kirli çamaşırlar gibi insan içinde ortaya sermesine izin verecek değildi. “Matthew sizinle şakalaşıyor sadece. Değil mi Nathan?”

Bakışlarındaki kaygı kocasının gözünden kaçmadı. “Evet,” diye iç çekerek ona katıldı genç adam. “Sadece şaka yapıyor.”

Colin, Sara’nın ne kadar rahatlamış olduğunu görünce konunun kapanmasına izin verdi. Güneş şemsiyelerinin ardındaki hikâyeyi öğrenmek için Nathan’la yalnız kalana dek beklemeye karar verdi.

Bir kâğıt kümesini koltuktan kaldırıp ofisin uzak tarafına götürdü. Yığını dolabın üstüne koyduktan sonra koltuğuna dönüp oturdu ve ayağını masanın kenarına dayadı.

Sara onu yakından izledi, elinde olmadan adamın hiç de aksamadığını fark etti. “Nathan, Colin aslında hiç-”

“Sara!”

“Lütfen ortağının önünde bana sesini yükseltme,” diye emretti genç kadın.

“Ben aslında hiç ne?” diye sordu Colin.

Sara oturup elbisesinin katlarını düzelttikten sonra Colin'e gülümsedi. Nathan'ın kaş çatışını hissedebiliyordu. "Aslında hiç de aksi bir mizacınız yok," dedi. "Nathan'la nasıl böyle iyi arkadaş olabildiğinizi hayal dahi edemiyorum. Benim düşünceme göre, oldukça farklı görünüyorsunuz, bayım. Evet, öyle."

Colin sırttı. "Bu ortaklıktaki medeni kişi benim," dedi ona. "Düşündüğünüz şey bu muydu?"

"Size katılmaya cüret edemem elbette, çünkü bu beni kocama karşı vefasız yapar," diye karşılık verdi. Duraksayıp Nathan'a gülümsedikten sonra ekledi. "Ama karşı çıkmadığım da dikkatinizi çekmiştir."

Colin'in dikkatini bundan çok daha fazlası çekmişti. Nathan bakışlarını karısından alamıyor gibiydi. Gözlerinde Colin'in daha önce hiç görmediği sıcak bir ışıltı vardı.

"Bana bayım demene gerek yok," dedi Colin, Sara'ya. "Lütfen bana Colin de, ya da adamların yaptığı gibi Yunus de, hangisi sana uyarsa." Gözlerine haylaz bir bakış yerleşti ve Nathan'a bir bakış attıktan sonra sordu. "Ve benim sana Leydi Sara demem de çok resmi olmuyor mu? Ne de olsa artık sen de bu yatırımın bir parçasısın. Nathan'ın sana takıldığı, benim de kullanabileceğim özel bir lakabın var mı?"

Nathan bu sorunun tuhaf olduğunu düşündü. Colin'in, onun karısına yaltaklanma şeklinden bilhassa hoşlanmamıştı. Arkadaşına güveniyordu elbette ve bu gerçek bir yana, Nathan karısını gereğinden fazla önemsemek için kendine asla izin vermezdi, en azından gerçekten kıskanacak kadar. Tuhaf, diye düşündü, hâlâ lanet derecede rahatsızdı. "Colin, ben ona karım diyorum," dedi. "Sen diyemezsin."

Colin koltuğunda iyice geriye yaslandı. "Hayır, diyebile-

ceğimi sanmıyorum,” dedi ağır ağır. “Ona öteki lakaplardan birini takmadığın yazık olmuş.”

“Ne gibi?” diye sordu Sara.

“Tatlım, ya da aşkım, hatta-”

“Kahretsin, Colin,” diye araya girdi Nathan, “bu oyuna bir son verecek misin?”

Sara omuzlarını dikleştirdi. Kocasına kaşlarını çatı. Nathan bunun yanlışlıkla ağzından kaçırıldığı küfürden dolayı olduğunu düşündü. Nerdeyse özür dileyecekti, sonra tam zamanında kendini tuttu.

“Hayır, Colin, o bana hiçbir zaman sevgi sözcükleriyle seslenmiyor,” dedi Sara. Sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. Nathan gözlerini devirdi.

“Seslenmiş olsaydım bile,” dedi Nathan, “kahretsin sen yapamazdın. Ortak ya da değil, Colin, karıma tatlım demeyeceksin.”

“Bu seni neden rahatsız ediyor ki?” diye üsteledi Colin, masum bir tavırla.

Demek oyunu bu, diye düşündü Nathan. Sara’yı ne kadar önemsediyini öğrenmeye çalışıyordu. Kafasını iki yana salladıktan sonra ona bir bakış attı, böylece Colin onun konuyu kapatması için verdiği mesajı anlayacaktı.

“Nathan’ın bana seslendiği zaman kullandığı özel bir lakap var,” dedi Sara o sırada, kocasının dikkatini çekerek. “Senin de onu kullanma iznin var.”

“Ah?” diye sordu Colin. Nathan’ın yüzündeki şaşkın bakışı yakalayınca daha çok meraklandı. “Peki, bu ne olabilir?”

“Kahretsin, Sara.”

Colin doğru duyduğundan emin olamadı. “Az önce sen-”

“Nathan genelde bana ‘Kahretsin Sara’ diye sesleniyor. Değil mi, canım?” diye sordu kocasına. “Colin, sen de bana-”

Tam da lafının üstüne, Nathan mırıldandı. “Kahretsin, Sara, beni zorlama. Ben...”

O sırada buradaki espriyi kendisi bile gördü ve kahkahalara katıldı. Sonra Matthew ona yapmaları gereken işleri olduğunu bir kez daha hatırlattı, halledip kurtulmalarının iyi olurdu.

Dalgacı şakalaşma sona erdi. Sara, Colin’in Nathan’a arayı kapatması için şirketin aktivitelerini anlatmasını dinlerken sessizce oturdu. Colin, Batı Hint Adaları’na malzeme taşımak için beş tane daha sözleşme yaptıklarını söyleyince genç kadın gülümsedi.

“Nathan, bunun anlamı bizim...”

“Hayır, henüz zengin değiliz.”

Genç kadın hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Zengin olmamız için önce senin-”

“Görevimin ne olduğunu biliyorum,” dedi Sara aceleyle.

“Çalışanlarımın önünde açıklamana gerek yok.”

Nathan gülümsedi. Colin başını iki yana salladı. “Bunların hiçbirini anlamadım,” diye itiraf etti. “Bizi zengin etmek için yerine getirmen gereken görev neymiş?”

Leydi Sara’nın kızarmasından, Colin bunun kişisel bir mesele olduğunu çıkardı. Nathan’ın ona, kralın hazinesinin Sara kocasına bir varis verene dek alıkoyulduğunu söylediğini hatırlıyordu. Ama Sara’nın bariz rahatsızlığından dolayı konunun kapanmasına izin verdi.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Matthew. “şu gevezeliği kesin. Gitmek için sabırsızlanıyorum, Colin. Hafta bitmeden önce ayarlamam gereken kişisel işlerim var.”

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu Colin.

“Ah Tanrımı, Matthew, Colin’e Nora’dan bahsetmedin.” diye araya girdi Sara.

“Nora kim?”

Sara açıklamaktan mutlu oldu. Açıklamasını bitirene kadar verdiği detayların farkına varmadı. “Düğünün aceleyle yapılmış olmasına dair daha fazlasını söyleyemem, Colin, çünkü bunu yapmak teyzemin itibarına zarar verebilir.”

“Sara, ona zaten her şeyi söyledin,” diye lafa karıştı Nathan, kuru bir sesle.

Colin, masasının arkasında oturduğu yerden açık kapıdan görünen caddeyi açıkça görebiliyordu. Siyah bir araba caddede sallanarak durduğu sırada, Sara, teyzesinin sıra dışı koşullarını neden gerçekten açık etmediğini açıklamaya başlamıştı. Arabaya eşlik eden beş atlı adam vardı.

Colin yan kapıdaki mührü tanıdı. Bu Winchester Kontu’nun aile armasıydı. Nathan’a fark edilmeyecek bir şekilde başını salladı, ardından dikkatini Sara’ya çevirdi.

Nathan derhal pervazdan uzaklaştı, Jimbo’yla Matthew’a işaret etti ve sonra sıradan bir tavırla dışarı yürüdü.

Sara adamlara dikkat etmedi. Colin’i, teyzesinin saygın bir kadın olduğuna ve Matthew’u tüm kalbiyle seviyor olmasa onunla böyle tutkulu bir ilişkiye girmeyeceğine ikna etmeye kararlıydı. Ayrıca teyzesiyle ilgili kazara ağzından kaçırıldığı şeyleri kimseye anlatmayacağına dair söz vermesini istiyordu.

Genç adam ona söz verir vermez, kocasının ne yaptığına bakmak için arkasını dönmeye yeltendi. Colin başka bir soru sorarak onu durdurdu.

“Sara, ofisimiz hakkında ne düşünüyorsun?”

“Duygularını incitmek istemem, Colin, ama oldukça sıkıcı olduğunu sanıyorum. Çok daha göz alıcı olabilirdi. Sadece duvarları boyayıp perde takmamız lazım. Bu görevi

üstlenmekten mutlu olurum. Pembe hoş bir renk, ne dersin?”

“Hayır,” dedi genç adam neşeli bir ses tonuyla, bu yüzden Sara o kadar da alınmadı. Ama Colin ortadaki çekmeceyi açıp da bir tabanca çıkarınca kendini biraz tedirgin hissetti. “Pembe, kadın rengidir,” dedi Colin o sırada. “Bir erkeğiz. Koyu ve çirkin renkleri severiz.”

Genç adamın sırtışı, onunla şakalaştığını gösteriyordu. Üstelik, diye düşündü makul bir şekilde, Colin’i çok iyi tanımıyor olsa da, önerdiği rengi beğenmediği için adamın onu vurmayaacağından emindi. Nathan ona izin vermezdi.

Ondan bahsetmişken, kocası neredeydi? Sara ayağa kalkıp kapıya ilerlemeye başladı. Nathan’ın caddenin karşısında, Jimbo’yla Matthew’un arasında durduğunu gördü. Üçlü, siyah bir arabanın kapısının önünü kapatmıştı. Sara mührü göremiyordu. Jimbo’nun iri gövdesi engel oluyordu. “Kiminle konuşuyorlar, merak ettim. Sen biliyor musun, Colin?”

“Gel de otur, Sara. Nathan’ın içeri dönmesini bekle.”

Tam da bunu yapmak üzereydi ki, Jimbo duruşunu değiştirdi ve genç kadın armayı gördü. “Bu babamın arabası,” diye bağırdı şaşkınlıkla. “Tanrı aşkına. Londra’ya döndüğümüzü nasıl bu kadar çabuk öğrendi?”

Colin ona cevap vermedi, çünkü Sara çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Genç adamı tabancayı cebine koyup onun peşinden gitti.

Sara kaldırımında tereddüde düştü. Midesi aniden kasılmıştı. Ah Tanrım, babasıyla Nathan’ın iyi anlaştığını düşünüyordu. Ve öteki adamlar da kimdi?

“Peşin peşin kaygılanma,” diye fısıldadı kendi kendine.

Derin bir nefes alıp eteklerini topladı ve tam babası arabadan inerken, aceleyle caddenin karşısına geçti.

Winchester Kontu, pek çok kişi tarafından seçkin görünümüne bir beyefendi olarak görülürdü. Çoğu gümüşü bir renk almış olsa da saçları hâlâ yerli yerindeydi ve göbeği yuvarlaklardan çok sert sayılırdı. Boyu bir seksenden bir iki santim kısaydı. Sara'nınkilere aynı kahverengi gözlerle sahipti, ama paylaştıkları tek benzerlik buydu. Babasının burnu kartal gagasını andırırdı. Kaşlarını çatığında ya da şimdi yaptığı gibi güneşte gözlerini kıstığında, gözleri kaybolup ince çizgilere dönüşürdü. Birbirine bastırıldığı dudakları, düzgünce çizilmiş bir çizgi kadar inceydi.

Sara ondan korkmazdı, ama hiç de öngörülebilir olmadığı için babası onu endişelendiriyordu. Genç kadın onun ne yapacağını asla bilemezdi. Sara endişesini gizleyip görev bilinciyle babasına sarılmak için aceleyle öne atıldı. Nathan, Sara'nın dokunuşuna karşılık adamın nasıl kaskatı kesildiğini fark etti.

"Seni gördüğüme çok şaşırdım, baba," diye söze başladı Sara. Bir adım geri çekilip Nathan'ın koluna girdi. "Londra'ya dönmüş olduğumuzu gelişimizden bu kadar kısa süre sonra nasıl öğrendin? Daha sandıklarımız bile gemiden indirilmedi."

Babası, ona cevap verebilmesine yetecek kadar süre Nathan'a kaç çatmayı kesti. "Gittiğiniz günden beri adamlarım denizi gözlüyor. Sara. Şimdi benimle gel. Seni ait olduğun yere, eve götüreceğim."

Babasının sesindeki öfke genç kadının paniklemesine neden oldu. İçgüdüsel bir şekilde kocasına sokuldu. "Ev mi? Ama baba, ben Nathan'la evliyim. Eve onunla gitmeliyim. Elbette fark etmişsindir..."

Arabanın kapısı açılıp ablası Belinda dışarı çıkınca, Sara açıklamayı kesti.

Taıurı şahidi olsun, Sara onu gördüğüne üzölmüşüü. Belinda gülömsüyordu. Bu hayra alamet değildi. Belinda'nın mutlu göröndüğü tek zaman, bir felaketin kaynamakta olduğı anlardı. O sıralarda çok gülerdi.

Belinda, Sara'nın onu son görüşünden bu yana kayda değeri bir şekilde kilo almıştı. Altın rengi elbisesinin dikişleri gerilmişti. O zaten iri kemikli ve şişman sayılabilecek biriydi, ama aldığı fazladan kilolar karnına yerleşmişti. Hamile gibi görünüyordu. Çocukken Belinda iyi bir kardeşti. Ailenin erkekleri onun üzerine titrerlerdi. Kıvırcık güneş sarısı saçları, iki yanağında da birer gamzesi ve hayranlık uyandıran mavi gözleri vardı. Büyüyüp kadınlığa adım atınca, o gamzeler yuvarlak yanaklarının içine gömölümüşüü. Gösterişli saçları fare kahverengisine dönmüşüü. Winchester ailesinin sevgili-si, artık ilgi odağı değildi. Bu statü değışikliğine Belinda'nın cevabı kendini yemekle avutmak olmuştu.

Öte yandan Sara, oldukça gösterişsiz çırpı bacaklı bir çocuktuktu. Korkunç derecede beceriksizdi. Kalıcı dişlerinin çıkması sonsuza dek sürmüş gibiydi. Bir yılı aşkın bir süre konuşurken tükürmüşüü. Dadısı ve annesi dışında kimse onun üzerine titrememişti.

Kız kardeşini sevmemek bir günahıı ve Sara, Belinda'yı sadece bu sebepten seviyordu. Kardeşinin acımasız huyunu anladığını sanıyordu. Her şeyin nedeni onun tahammöl ettiğı acılardı ve Sara her zaman ona karşı sabırlı ve anlayışlı olmaya çalışmışıı. Belinda bir şeye surat asmadığında, epey hoş olabiliyordu.

Sara ona selam verirken, kız kardeşinin iyi özelliklerine

odaklanmaya çalıştı. Nathan'ın kolundaki tutuşu, neşeli ses tonuyla çelişiyordu. "Belinda, seni yeniden görmek ne hoş."

Kız kardeşi onun selamlamasına karşılık verirken gözle-rini kaba bir şekilde Nathan'a dikti. "Nihayet evde olmana mutluyum, Sara."

"Annem yanınızda mı?" diye sordu Sara.

Sorusunu Winchester Kontu cevapladı. "Annen evde, ait olduğu yerde. Arabaya bin, kızım. Sorun çıkmasını istemiyorum, ama buna hazırlıklıyım," diye ekledi. "Bizimle geli-yorsun. Senin markinin yanında olduğunu kimse bilmiyor ve eğer biz-"

"Ah baba," diye araya girdi Belinda, "bunun doğru olma-dığını biliyorsun. Herkes biliyor. Sara'nın gidişinden sonra aldığımız anlayış dolu notları bir düşünsene."

"Sessizlik!" diye kükredi kont. "Beni yalancı çıkarmaya cüret mi ediyorsun?"

Sara o kadar hızlı harekete geçti ki, Nathan onu durdura-madı. Genç kadın, Belinda'yı babasının yanından çekip iki-sinin arasına girdi. "Belinda seni yalancı çıkarmak istemedi," dedi.

Babası bir şekilde yatışmış görünüyordu. "Saygısızlığı hoş görmem," diye mırıldandı. "Senin yüz kızartıcı davranı-şını bilen birkaç kişiye gelince, kızım," diye devam etti, kaç çatışını ve tüm dikkatini Sara'ya yönelterek, "ağızlarını kapa-lı tutacaklar. Eğer ben bu meseleyi halletmeden bir skandal çıkarsa da, onunla yüzleşeceğim."

Sara eskisinden daha da çok kaygılandı. Babası kendinden bu kadar emin konuşuyorsa, ortada planlanan bir felaket var demekti. "Ne skandalı, baba?" diye sordu. "Nathan ve ben, dedikoduya sebep olacak bir şey yapmadık. Kontratta belir-lenen tüm koşullara uyuyoruz."

“Bana kontrattan bahsetme, kızım. Şimdi ben adamlarıma silahlarımı çıkarmalarını emretmeden önce arabaya bin.”

Sara’nın midesindeki ağrı arttı. Babasına karşı gelmek zorunda kalacaktı. Bu onun için bir ilk olacaktı. Ah, pek çok kez onun karşısına dikilmişti, ama bu her zaman annesini ya da kardeşini savunmak için olurdu, kendisi için değil.

Genç kadın yavaşça geri çekilerek bir kez daha Nathan’ın yanında durdu. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm baba ama seninle gelemem. Benim yerim kocamın yanı.”

Babası öfkeden kuduruyordu. Kızının şahitlerin önünde ona karşı gelmesi küçük düşürücüydü. Ona tokat atmak için öne çıktı. Nathan daha hızlıydı. Kontun bileğini kavradı ve sıkmaya başladı. Sertçe. Kemiği kırmak istiyor gibiydi.

Sara tek bir dokunuşla onu durdurdu. Genç kadın onun yan tarafına yaslanınca Nathan anında onun babasını bıraktı ve kolunu Sara’nın omzuna attı. Nathan, karısının titremesini hissedebiliyordu, daha da öfkелendi.

“O hiçbir yere gitmiyor, ihtiyar,” diye duyurdu Nathan, alçak ve kontrollü bir sesle.

Bu ret, açıkça kontun adamlarının beklediği işaretti. Silahlar çekildi ve hepsi Nathan’a doğrultuldu.

Sara nefesini tuttu. Olanlara inanamıyordu. Onu korumak için Nathan’ın önüne geçmeye çalıştı. Genç adam ona izin vermedi. Tutuşunu sıkılaştırıp kadının babasına bakmaya devam etti. Gülümsedi. Sara bu tepkiye neyin sebep olduğunu bilmiyordu.

Elbette kocası durumun ciddiyetini anlamıştı. “Nathanı al?” diye fısıldadı. Bu ismi, adam gardını korusun diye kullanmıştı. Yukarı uzanıp fısıldadı. “Senin tabancan yok. Onların var. Lütfen ihtimalleri dikkate al, kocacığımı.”

Nathan gülümsemeyi kesip ona baktı. Genç adam onun bilmediği şeyi biliyordu; ihtimaller tamamen Nathan'ın lehineydi. En az sekiz tane sadık tayfası arabayı görünce koşarak gelmişti. Sara'nın arkasında sıralanmışlardı, savaşa hazır ve silahlı haldeydiler.

Bir de Sara'nın babasının blöf yapıyor olduğu gerçeği vardı. Adamın gözlerindeki bakış, Nathan'a onun bir karşılaşmayı yönetecek akla veya cesarete sahip olmadığını gösteriyordu.

"Bu iş tamamen kontrolden çıktı," dedi Sara babasına. Çok kızmıştı, sesi titriyordu. "Adamlarına silahlarını indirmelerini emret baba. Nathan'ı ya da beni inciterek hiçbir şey çözülmez."

Winchester Kontu emri yeterince hızlı vermedi. "Kocama zarar verilmesine izin vermeyeceğim," diye haykırdı Sara. "Onu seviyorum."

"Ona zarar vermeyecek," diye seslendi Colin. "Denerse, alnında bir delik açarım."

Sara, dönüp Nathan'ın arkasına baktı. Colin'deki değişiklik onu o kadar afallatmıştı ki nefesi kesildi. Colin'in duruşu rahattı ve yüzünde bir gülümseme vardı ama gözlerindeki soğukluk, bu tehdidi bir an bile vicdan azabı duyumsuz yerine getireceğini gösteriyordu.

Kont derhal adamlarına geri çekilmeleri emri verdi. Silahları kemerlerine yerleştirilince, zafer kazanmak için yeni bir yaklaşım denedi. "Belinda, kardeşine annenden bahset. Sara eve gelmeyi reddettiği için, gerçeği şimdi de duyabilir."

Belinda tekrar babasının yanında durdu. Babası başlaması için onun kolunu hafifçe dürttü. "Sara, gerçekten bizimle eve gelmelisin," dedi Belinda aceleyle. Babasına bir bakış

attı, adam başını sallayınca devam etti. “Annem ağır hasta. Bizimle gelmemesinin sebebi bu.”

“Seni görmeyi çok istiyor,” diye araya girdi babası. “Onu bu kadar endişelendirmenden sonra, nedenini anlayamıyorum.”

Sara başını iki yana salladı. “Annem hasta değil,” dedi. “Bu sadece Nathan’dan ayrılmam için bir numara, değil mi?”

“Böyle bir şey için anneni asla kullanmam,” dedi babası içerleyerek.

Belinda’yı tekrar dürttü. Nathan bu hareketi gördü, şahit olduğu bu sahnenin prova edilmiş olduğunu biliyordu. Karısının da bunu fark edecek kadar kurnaz olmasını umuyordu.

Belinda bir adım öne çıktı. “Sen gittiğinden beri annem hasta, Sara. Çünkü tüm bildiklerine göre, sen denizde boğulmuş ya da... korsanlar tarafından öldürülmüş olabilirsin.”

“Ama Belinda, annem...” Sara durdu. Annesine, Nora’ya evine dönmesi için yardım edeceğini açıklayan bir not bırakmış olduğunu babasının bilip bilmediğinden emin değildi. Annesi o mektubu babasından saklamış olabilirdi. “Demek istediğim, Nathan’la ben gideceğimiz yere vardığımızda anneme uzun bir mektup gönderdim. Annem şimdiye dek almış olmalı.”

Nathan bu habere şaşırdı. “Ne zaman yazdın?”

“Sen malzeme almaya gittiğinde,” diye açıkladı Sara.

“Evet, iki mektubunu da aldık,” diye lafa girdi kont.

Sara sadece bir tane mektup gönderdiğini söylemek üze-reydi, ama o şansы yakalayamadan babası devam etti. “Ve elbette, bana verdiğin bilgilere memnun oldum. Yine de

kızını, bu iş çözülmüş değil ve bu sebepten sağduyulu olmalıyız.”

Genç kadını onun neden bahsettiğini bilmiyordu. “Ne bilgisi?” diye sordu.

Babası başını iki yana salladı. “Bana aptalı oynama, Sara.” Omuzlarını dikleştirdikten sonra dönüp arabanın kapısını genişçe açtı. “Annen bekliyor.”

Genç kadın başını kaldırıp Nathan’a baktı. “Beni annemi görmeye götürür müsün? Onunla konuşana dek endişeleceğim.”

“Daha sonra,” diye karşılık verdi Nathan.

Sara babasına döndü. “Lütfen anneme söyle, Nathan buradaki işini bitirir bitirmez onu ziyarete geleceğiz.”

Winchester Kontu, planını işleme koyana kadar Sara’yı markinin yanından uzaklaştırmayı planlamıştı. Doğrudan çatışmaktan hoşlanmazdı. Şaşırtan taraf olmayı severdi çünkü bu daha az tehlikeliydi. Ama marki ona çekip gitmesini söyleyince, öfkesi patladı. “Bilgiler şimdi veliaht prensin önünde,” diye bağırdı. “Kontratı ihlal ettiğinize karar vermesi an meselesi. Sadece bekle ve gör.”

“Sen ne halt saçmıyorsun?” diye sordu Nathan. “Herhangi bir şartı ihlal ettiğimi düşünüyorsan delirmişsin demektir. Bu evlilik hükümsüz kılınmayacak. Karımla yattım. Artık çok geç.”

Kontun yüzü benek benek kızardı. Sara onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

“Baba, lütfen sakinleş. Kendini hasta edeceksin.”

“Sara, babanın neden bahsettiğini biliyor musun?” diye sordu Nathan.

Genç kadın başını iki yana salladı. O ve kocası tekrar kontta döndüler.

“Bu özel bir konuşma,” diye duyurdu Sara’nın babası. Adamlarına başını salladı. “Köşede bekleyin.”

Tekrar Nathan’a döndü. “Adamlarını uzaklaştır,” diye emretti, “tabii söylemek üzere olduklarıma kulak misafiri olmalarını istiyorsan o başka.”

Nathan omuz silkti. “Kalıyorlar.”

“Baba, ben açıklamaktan mutlu olurum,” diye gönüllü oldu Belinda. Gülümseyip korumalarının uzaklaşmasını bekledi. Adamlar işitme menzilinin dışına çıkınca Nathan’a döndü. “Sara bize yazdı. Sana söyleyip söylemediğini hiç bilemezdik, anlıyorsun ya.”

“Neyi bilemezsiniz?” diye sordu Sara.

Belinda sahte bir şekilde iç çekti. “Ah, Sara, bu kadar masum davranma. Artık gerek yok.” Tekrar Nathan’a bakıp gülümsedi. “Bize babandan bahsetti. Wakersfield Kontu’yla ilgili her şeyi biliyoruz artık. Evet, biliyoruz.”

“Hayır,” diye haykırdı Sara. “Belinda, neden-”

Ablası devam etmesine izin vermedi. “Tabii Sara bize sadece ana hatlarını verdi, ama bu bilgiyi bir kez ele geçirince - şey, babamın önemli arkadaşı küçük bir araştırma yaptı ve geri kalanı ortaya çıktı. Babam işini bitirince, Londra’daki herkes kocanın babasının bir hain olduğunu bilecek.”

Kont tiksinti dolu bir şekilde homurdandı. “Bu pisliği hasıraltı edebileceğini mi sanıyorsun?” diye sordu Nathan’a. “Tanrım, baban neredeyse hükümeti deviriyormuş. Babanın yanında Machiavelli* aziz kalır. O günahlar artık senin omzunda,” diye ekledi başını sallayarak. “İşimi bittiğinde, mahvolmuş olacaksın.”

“Baba, şu tehditlere bir son ver,” diye haykırdı Sara. “Bunları kastediyor olamazsın.”

Babası onun yakarışını duymazdan geldi. Bakışları Nathan'ın üzerindeydi. "Gerçekten de veliaht prensin, hayatını senin gibi bir imansıza bağlı olarak geçirmesi için kızımı zorlayacağına inanıyor musun?"

Nathan, kontun sözleriyle o kadar hayrete düşmüştü ki, içinde daha önce hiç hissetmediği bir öfke yanmaya başladı. Bu piç kurusu, babasını nasıl öğrenmişti? Ve Tanrım, bu açığa çıkınca, kız kardeşi Jade nasıl etkilenecekti?

Kont sanki onun aklını okuyordu. "Kardeşini düşün," dedi. "Leydi Jade, Cainewood Kontu'yla evlendi, değil mi? O ve kocası insanların sevgilisi haline geldi. Bu, kısa süre sonra değişecek," dedi başka bir homurtuyla. "Bu utanç, kız kardeşinin sosyeteden dışlanmasına neden olacak, sana söz."

Sara, Nathan'ın selameti için dehşete düşmüştü. Babası Wakersfield Kontu'nu nasıl öğrenmişti? Nora ona bu sırrı verdiğinde, kimsenin öğrenmeyeceğini söylemişti. Babasının dosyaları Savunma Bakanlığı'nın kasasında kilitliydi. Kimse o sığınağa giremezdi.

O anda Sara, babasıyla kız kardeşinin yapmaya çalıştıkları şeyi tam olarak kavradı. Genç kadının ona ihanet ettiğine Nathan'ın inanmasını istiyorlardı.

Sara anında başını iki yana salladı. *Hayır, bu mantıklı değil,* dedi kendi kendine. Onun öğrendiğini nereden biliyorlardı? "Nathan'ın babasını nasıl öğrendiğinizi anlamıyorum," diye fısıldadı. "Ama ben-"

Belinda onun sözünü kesti. "Bize sen söyledin. Artık yalan söylemene gerek yok. Babam şoke edici haberi okuyunca aynı senin dediğini yaptı. Tanrı aşkına, artık mutlu olmalısın. Kısa süre içinde özgür olacaksın. Ondan sonra sana denk olan bir beyefendiyle evlenebilirsin. Söylediğin şey bu değil miydi, baba?"

Winchester Kontu derhal başıyla onayladı. "Eğer kontrat iptal olursa, Loughtonshire Dükü seni hâlâ eşi yapmaya gö-nüllü."

"Ama onunla Belinda sözlü," diye fısıldadı Sara.

"O seni tercih ediyor," diye mırıldandı babası.

Sara'nın karnındaki ağrı o kadar şiddetlendi ki, neredeyse onu iki büküm edecekti. "Bu yüzden mi yalan söylüyorsun. Belinda? Dükle evlenmek istemiyorsun ve babamla bir anlaşma yaptın, değil mi?"

"Yalan söylemiyorum," diye karşı çıktı Belinda. "İhtiyacı-mız olan bilgiyi bize sen verdin. Babam, markie babasından kalan tüm topraklara el konulmasını talep edeceğini söylü-yor. Babam işini bitirdiğinde," diye ekledi, sesinde alaycı bir küçümsemeyle, "marki, yoksulun teki olacak."

Sara başını iki yana salladı. Gözyaşları yanaklarından sü-zülüyordu. Ailesi böyle acımasız ve sadistçe davrandığı için fazlasıyla küçük düşmüştü. "Ah Belinda, lütfen bunu yap-ma."

Nathan tek kelime etmemişti. Kolu Sara'nın omuzların-dan düşünce, kont kumarının tuttuğunu tahmin etti. Zafer-den şeytanca zevk alıyordu. St. James Markisi'nin karamsar ve kalın kafalı bir adam olduğunu duymuştu ve şimdi dedi-koduların gerçek olduğunu biliyordu.

Sara'nın, kocasının kendisine inandığını söylediğini duy-maya ihtiyacı vardı. Genç adamın ifadesinden bir şey anla-yamıyordu. "Nathan? Anneme yazıp babamın günahlarını anlatmış olduğuma inanıyor musun?"

Genç adam ona soruyla karşılık verdi. "Babamı biliyor muydun?"

Tanrı onu korusun, Sara neredeyse ona yalan söyleyecek-

tt. Genç adam öyle bıkkın ve kayıtsız görünüyordu ki. Ama sesi örkeyle titriyordu.

Sara'yı suçluyordu.

"Evet, babam biliyordum," diye itiraf etti. "Nora söyledi."

Genç adam ondan bir adım uzaklaştı. Sara sanki adam ona vurmuş gibi hissetti. "Nathan, sana ihanet ettiğime inanıyor olamazsın. İnanamazsın!"

Colin lafa girdi. "Neden inanmamalıymış? Lanet olası kanıtlar senin aleyhinde. Bu sır uzun süredir gizliydi. Sonra sen öğrendin ve-"

"Yani beni suçlu buldun, öyle mi Colin?" diye araya girdi genç kadın.

Colin omuz silkti. "Sana güvenip güvenmeyeceğime karar verecek kadar seni tanımıyorum," dedi. Ona acımasızca dürüst davranıyordu. "Ama sen bir Winchester'sın," diye ekledi, genç kadının babasına doğru anlamlı bir bakış atarak.

Colin, Nathan'a baktı. Arkadaşının çektiği ıstırabı biliyordu, ama başkalarının bu acının farkında olduğundan şüpheliydi. Nathan'ın yüzünde umursamaz bir bakış vardı. Arkadaşı duygularını bastırmakta ustalaşmıştı. İronik bir şekilde, ona kalbini koruması gerektiğini öğreten ilk kişi bir kadındı. Şimdiyse başka bir kadın onun kötümserliğinin haklı çıktığını kanıtlıyordu.

Ama Sara'nın ıstırabı ortadaydı. Harap olmuş ve bozguna uğramış görünüyordu. Colin, acele kararından şüphe duymaya başladı. Sara böyle bir sahtekârlığı yapabilir miydi? "Neden Nathan'a bir kez daha sormuyorsun?" diye önerdi daha yumuşak bir sesle.

Genç kadın başını iki yana salladı. "Bana, asla ona ihanet etmeyeceğini bilecek kadar inancı olmalıydı."

“Arabaya bin,” diye emretti babası bir kez daha.

Genç kadın babasıyla yüzleşmek için döndü. “Pek çok şey için aptallık ettim, baba,” dedi yüksek sesle. “Günahkâr davranışların için gerçekten bahaneler uydurdum, ama her şeye rağmen Nora haklıydı. Sen de kardeşlerinden daha iyi değilsin. Beni iğrendiriyorsun. Ne zaman bir şey hoşuna gitmese, kardeşin Henry’nin cezayı vermesine izin verdin. Böylece ellerin temiz kaldı, değil mi? Ah Tanrım, seni bir daha asla görmek istemiyorum.” Derin bir nefes aldıktan sonra sert bir fısıltıyla ekledi. “Artık senin kızın değilim.”

Sonra dikkatini Belinda’ya çevirdi. “Sana gelince, umarım bugün söylediğin yalanlar yüzünden diz çöküp Tanrı’dan af dilersin. Anneme iyi hissetmediği için üzgün olduğumu söyleyebilirsin. İkinizin de evde olmadığından emin olduğum zaman onu ziyaret edeceğim.”

Sara bu konuşmayı yaptıktan sonra ailesine sırtını dönüp caddeden karşıya geçmek üzere ilerlemeye başladı. Colin onun kolunu tutmaya çalıştı. Sara geriye çekildi.

Genç kadın ofisin içine yürüyüp kapıyı arkasından kapata kadar herkes onu izledi.

Winchester Kontu hâlâ vazgeçmeye hazır değildi. Tartışma tekrar hararetlendi ve Nathan nihayet bir adım öne çıkana kadar birkaç dakika sürdü.

Sara’nın babası o zaman ofise doğru gitmeyi denedi. Kızının adını öyle gürleyen bir sesle haykırdı ki, boğazındaki damarlar belirdi. Nathan onun yolunu kapattı. Bu hareket yeterince tehditkârdı.

Winchester arabası köşeyi dönene kadar kimse tek kelime etmedi. Atlı adamlar arabamın arkasından gittiler. Ardından herkes aynı anda konuşmaya başladı.

Jimbo ve Matthew, Sara'yı savunuyorlardı. "O söylemiş olabilir," dedi Matthew, "ama sadece Nora'yla beni anlatması gibi olmuştur. Kazara."

"Ben, o söylememiştir diyorum," diye mırıldandı Jimbo. Bu anlayışlı yorumu yaparken kollarını göğsünde kavuşturup Colin'e bir bakış attı. "Hiç yardımcı olmadın, Yunus," diye ekledi. "Sara'mızın lehine konuşsaydım, delikanlının aklını çelebilirdin."

"Son kez bir kadının lehine konuştuğumda Nathan neredeyse öldürülüyordu," diye karşılık verdi Colin.

"O zamanlar genç ve aptaldı," dedi Matthew.

"Hâlâ öyle," diye belirtti Jimbo. "Tamamen şaşırmadın, değil mi?" dedi sonra. "O kötümser kalbinle, Sara'mızın seni yüz üstü bırakmasını beklediğini hayal edebiliyorum. Doğru değil mi?"

Nathan arkadaşlarını dinlemiyordu. Bakışları arabanın en son görüldüğü köşeye odaklanmıştı. Başını sallayarak kendini derin düşüncelerinden kurtardı ve yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Matthew.

"Belki aklı başına gelmiştir," dedi Jimbo, Nathan cadde-den karşıya geçmeye başladığında. "Sara'dan özür dileyebilecek olabilir. Kızın yüzündeki bakışı gördün mü, Matthew? Böyle bir işkenceyi görmek beni paramparça etti."

"Nathan özür dilemeyecek," dedi Colin. "Nasıl yapıldığını bilmez. Ama artık onu dinleyecek kadar sakinleşmiş olabilir."

Jimbo ve Matthew'un onu savunduklarına dair Sara'nın hiçbir fikri yoktu. Herkesin kendisini suçladığına inanıyordu. O kadar kızgındı ki, volta atmaya bırakamıyordu. Babası hakkındaki gerçeği bildiğini itiraf ettiğinde, Nathan'ın yüzünde beliren ifade gözünün önünden gitmiyordu.

Sara'nın ona ihanet ettiğine inanıyordu.

Sara kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Nereye gideceğini, kime başvuracağını, ne yapacağını bilmiyordu. Düşünemiyordu. Her zaman kendisini sevdiğine inandığı adamla cennette yaşama hayali bitmişti.

Nathan onu asla sevmemişti. Tıpkı akrabalarının ona anlattığı gibiydi. Sadece kralın hediyesinin peşindeydi. Bu sürekli tekrarlanan hatırlatmaların, kalbini genç adamdan çevirmesi için söylenen yalanlar olduğunu sanmıştı. Artık daha iyisini biliyordu.

Tanrım, Sara nasıl da aptaldı.

Acısı düşünemeyeceği kadar çok ve boğucuydu. Sara, babasının Nathan'm kız kardeşi Jade'e karşı savurduğu iğrenç tehdidi hatırladı. O kadına sempati duydu ve her ne kadar onu tanımasa da kendini hazırlaması için onu uyarmayı denemek göreviydi.

Bu plan ona bir amaç, harekete geçmek için bir sebep verdi. Dışarı çıktığını kimse fark etmedi. Birbirlerine bağırarak meşgullerdi. Genç kadın neredeyse hemen yolunu kaybetti, ama nefes nefese kalıncaya kadar koşmaya devam etti.

Tanrı ona merhamet etti, çünkü bir adım daha atamayacak haldeyken yarım blok ötede bir kiralık araba gördü. Bir yolcu arabadan iniyordu. Adam parasını bulmak için ceplerini karıştırırken Sara aceleyle ilerledi.

Yanında tek şilin yoktu. Gideceği yerin adresini de bilmiyordu. Ama parasızlığı için endişelenemezdi. Arabacının adresi kendi kendine bulmak için sorumlu olmak zorunda kalacağını düşündü.

"Cainewood Kontu'nun konağına, lütfen." diye seslendi.

Araca binip koltuğa yaslandı. Nathan'ın adamlarından birini onun peşinden göndermiş olmasından korkuyordu.

Arabacı, arabayı harekete geçirip kendi deyimiyle şehrin görünüş meraklıları kısmına yöneltti, ama yolcusunun istediği adresi bulmak için yoldan geçen birine adres sormak zorunda kaldı.

Sara bu sürede bulanık midesini yatıştırmaya çalıştı. Derin ve zorlayıcı nefesler alıp kusmamak için dua etti.

Sara'nın onu ofiste beklemediğini Nathan bilmiyordu. Genç kadınla tekrar konuşmadan önce öfkesinin birazından kurtulmaya çalışıyordu. Onun üzüntüsünü artırmak istemiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, böyle aşağılık akrabalarla yaşadığı için kadının hayatının nasıl geçmiş olması gerektiğini hayal dahi edemiyordu.

Jimbo gerçekten onun başının etini yemeye başlamıştı. "Söylediği için onu suçlamıyorum," dedi Nathan. "Onun kusurlarını anlıyorum. Şaşırmadım. Artık takip etmeyi ke-sersen, gidip onu affettiğimi söyleyeceğim. Bu seni tatmin eder mi?"

Jimbo başıyla onayladı. Nathan uzun adımlarla caddeyi geçti ve ofisten içeri girdi. Karısının orada olmadığını anlaması uzun sürmedi. Emin olmak için depo kısmına da baktı.

Panik onu ele geçirdi. Genç adam onun babasına gitmediğini biliyordu ve bu, kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolmuş olduğu anlamına geliyordu.

Şehrin bu kısmında yalnız bir kadının başına gelebilecekleri düşünmek Nathan'ı dehşete düşürdü. Kükreyişi cadde boyunca yankılandı. Onu bulmak zorundaydı.

Sara'nın ona ihtiyacı vardı.

On Üçüncü Bölüm

Sara hedefine ulaşana kadar yol boyunca ağladı. Kiralık araba, önü tuğlalı bir konağın önünde durunca kontrolünün birazını kazanmak için kendini zorladı. Arabacıya kendisini beklemesi talimatını verirken sesi neredeyse çatlamamıştı. “Dönmem bir dakikayı bulmaz,” diye söz verdi. “Burada işim bittikten sonra başka bir yere gitmem gerek ve eğer böyle bir sabrı gösterirseniz iki kat ücret öderim.”

“Ne kadar sürerse sürsün, bekleyeceğim,” diye söz verdi arabacı, şapkasına dokunarak.

Sara basamaklardan aceleyle çıkıp kapıyı çaldı. Akrabaları tarafından fark edilmeden konağa girmek istiyordu. Ayrıca görevini tamamlayamadan cesaretinin kendisini terk etmesinden korkuyordu.

Kapı, gözlerinin kenarında derin kırışıklar olan uzun boylu, kibirli görünen bir adam tarafından açıldı. Görünüşü gösterişsizdi, ama koyu renk gözlerindeki ışıltı, nazik bir mizacı olduğunu gösteriyordu.

“Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?” diye sordu kâhya mağrur bir ses tonuyla.

“Acilen Leydi Jade’i görmem lazım, bayım,” diye yanıtladı.

verdi Sara. İzlenmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden hızlı bir bakış atıp devam etti. “İçeri girmeme izin verin.”

Kâhya onun önünden çekilecek zamanı ancak buldu. Sara hızla onun yanından geçip fısıldayarak ondan kapıyı kapatmasını ve davetsiz misafirlere karşı sürgülemesini istedi.

“Yalvarırım, hanımınız burada olsun,” dedi. “Eğer evde değilse, ne yapacağımı bilmiyorum.”

Bu ihtimal o kadar üzücüydü ki, genç kadının gözleri yaşla doldu. “Leydi Jade bugün evde,” dedi ona kâhya.

“Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun.”

Bir gülümseme yaşlı adamın ifadesini yumuşattı. “Evet, hanımefendi, ben de onu bana gönderdiği için sık sık Tanrı’ya şükrediyorum. Şimdi,” diye devam etti daha canlı bir ses tonuyla, “hanımına kimin uğradığını söyleyebilir miyim?”

“Leydi Sara,” dedi genç kadın aceleyle. Aniden adamın elini kavradı. “Ve lütfen acele edin, bayım. Her geçen saniye daha da korkaklaşıyorum.”

Kâhyanın merakı kabardı. Bu zavallı üzgün kadın onun ellerini, kemiklerini acıtacak kadar çok sıkıyordu. “Acele etmekten memnun olurum, Leydi Sara,” diye bildirdi. “Siz beni bırakır bırakmaz.”

Genç kadın o ana kadar onu tuttuğunu fark etmemişti, hemen adamı bıraktı. “Çok üzgünüm, bayım. Lütfen cüretimi mazur görün.”

“Elbette, leydim,” diye karşılık verdi kâhya. “Bu isme eşlik eden bir soyadı olma şansı var mı?” diye sordu.

Bu sorunun kadın için fazla olduğu belli oldu. Daha çok hizmetkârı korkutacak biçimde gözyaşlarına boğuldu. “Es-

kiden Leydi Sara Winchester'dım, ama bu değışti ve Leydi Sara St. James oldum. Şimdi bu da değışecek," diye haykırdı. "Bir sonraki sabah adımın ne olacağını bile bilmiyorum. Fahişe olabilir belki. Herkes benim günah içinde yaşadığıma inanacak, ama yapmadım, bayım. Yapmadım," diye fısıldadı. "Günahkârlık değildi."

Kâhyanın ona uzattığı mendille gözyaşlarını silmek için açıklamasına ara verdi. "Ah, siz de bana fahişe deyip kurtulabilirsiniz. Buna alışmam gerekecek."

Sara kendini tamamen aptal durumuna düşürüyor olduğunu fark etti. Kâhya yavaşça ondan uzaklaşıyordu. Muhtemelen onun, işvereninin evine girmiş deli bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Cainewood Kontu, kütüphanesinin bulunduğu evin arka bölümünden girişe gelmişti ki adamı Sterns'in misafirlerine tam adını sorduğunu duydu. Kadının tuhaf cevabı onun yolda durmasına neden oldu.

Sara kâhyanın yanından kaçırmaya çalıştı. Nemli mendili ona verdi. "Buraya gelmemeliydim. Şimdi anlıyorum. Hanımınıza bir not gönderirim. Leydi Jade beni göremeyecek kadar meşgul olmalı."

"Yakala onu, Sterns," diye seslendi kont.

"Nasıl isterseniz," diye karşılık verdi kâhya. Elleri Sara'nın omuzlarına yerleşti. "Peki, şimdi, lordum?" diye sordu.

"Onu çevir."

Sterns'in Sara'yı zorlamasına gerek kalmadı. Genç kadın dürtülmeden döndü. "Siz Leydi Jade'in kocası mısınız?" diye sordu, tırazana yaslanmış uzun boylu, yakışıklı adanmış görünce.

“İşverenim Cainewood Kontu’nu takdim edebilir miyim?” dedi kâhya, resmi bir sesle.

Genç kadının reveransı ıggüdüsel, yıllar süren eğitimin bir sonucuydu. Ama kâhya sözlerinin devamını getirince onun sendelemesine neden oldu. “Lordum, size Leydi Sara Fahişe’yi takdim edebilir miyim?”

Genç kadın neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Sterns onu tutmak için uzandı. “Sadece bir şakaydı, leydim. Kendime mani olamadım.”

Jade’in kocası öne çıktı. Sara’ya gülümsüyordu. Bunun yardımını dokundu. “Bana Caine diyebilirsin,” dedi.

“Ben Nathan’ın karısıyım,” dedi Sara pat diye.

Adamın gülümsemesi çok yumuşak ve çok kibardı. “Ne kadar üzgün olduğunu görür görmez o kadarını tahmin ettim,” dedi. “Ayrıca açıklamanın St. James olma kısmını da yakaladım,” diye ekledi, Sara şaşkın görününce. “Ailemize hoş geldin, Sara.”

Genç kadının elini tutup sevgiyle sıktı. “Karım seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Sterns, gidip Jade’i getir, olur mu? Sara, benimle kabul salonuna gel. Karımı beklerken birbirimizi tanımaya başlayabiliriz.”

“Ama bayım, bu sosyal bir ziyaret değil,” dedi Sara. “Ziyaretimin nedenini öğrenince, ikiniz de beni dışarı atmak isteyeceksiniz.”

“Bizim bu kadar kötü ev sahibi olduğumuzu düşünmen ne kadar ayıp,” diye karşı çıktı genç adam. Ona göz kırpıp yanına çekti. “Biz artık aileyiz, Sara. Bana Caine de, bayım değil.”

“Ben uzun süre bu ailenin parçası olmayacağım,” diye fısıldadı genç kadın.

“Yo, yo, tekrar ağlamaya başlama. O kadar kötü olamaz. Nathan’ı ispiyonlamaya geldin, öyleyse? Ne yaptığını merak ediyorum.”

Adamın gülümsemesi onun Sara’yla dalga geçtiğini gösteriyordu. Kocasından bahsedilmesi bile gözyaşlarını yeniden harekete geçirdi. “Hiçbir şey yapmadı,” dedi hıçkırıkların arasında. “Üstelik beni gücendirseydi bile, kocamı asla ispiyonlamazdım. Bu sadık bir hareket olmazdı.”

“Yani sadakat senin için önemli mi?” diye sordu genç adam.

Sara başıyla onayladı. Ardından kaşlarını çatı. “Eşine itimat etmek de öyle,” diye mırıldandı. “Bazıları eder, bazıları etmez.”

Caine onun neden bahsettiğini anladığından emin değildi. “Ya sen?” diye sordu.

“Artık etmiyorum,” diye belirtti. “Dersimi aldım.”

Caine bu konuşmanın neyle alakalı olduğunu hâlâ anlamamıştı. “Buraya Nathan hakkında konuşmaya gelmedim,” diye açıkladı genç kadın. “Evliliğimiz kısa süre sonra bitecek. Bunu da hemen anlamış olabilirsiniz.”

Caine’in gülümsemesini bastırması kayda değer bir çaba gerektiriyordu. Yani sorun evlilikleriyle alakalı bir anlaşmazlıktı. “Nathan biraz zor biri olabilir,” dedi.

“Evet, olabilir, kocacığım.”

Sara ve Caine kapıya doğru döndüklerinde Leydi Jade odaya giriyordu.

Sara, Nathan’ın kardeşinin hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü. Gösterişli kestane rengi saçları vardı. Gözleri Nathan’inkiler kadar yeşildi ve ten rengi porselen kusursuzluğundaydı. Sara bu kıyaslamayla kendini tamamen kusurlu hissetti.

Genç kadın görünüş meselesini bir kenara koymak için kendini zorladı ve Jade'in, erkek kardeşinin huysuz mizacını paylaşmıyor olması için ciddiyetle dua etmeye başladı. "Üzücü haberler getirdim," dedi pat diye.

"Nathan'la evli olduğunu öğrendik zaten," dedi Caine. "Senin için bundan daha üzücü bir şey olamaz, Sara. Acını paylaşıyoruz."

"Ne kadar da vefasızsın," diye karşılık verdi Jade. Ama gülümsemesi, kocasının bu sözlerinden hiç de rahatsız olmadığını gösteriyordu. "Caine, ağabeyimi sever," dedi Sara'ya. "Sadece bunu kabul etmekten nefret ediyor."

İlerleyip Sara'yı yanağından öptü. "Hiç beklediğim gibi değilsin," dedi. "Bu beni memnun etti. Terbiyem nerede kaldı? Nihayet seninle tanıştığımıza memnun oldum, Sara. Nathan nerede? Kısa süre içinde bize katılacak mı?"

Sara başını iki yana salladı. Aniden oturma ihtiyacı hissetti. En yakın koltuğa yığıldı. "Onu bir daha asla görmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Onu bir daha görmek istemediğimi ona söylemek için gerekenin dışında, tabii. Ah, nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Jade ve Caine bakiştılar, sonra Caine ağız hareketleriyle 'evlilik sorunları' dedi, sorunun ne olabileceğini az çok tahmin ediyordu. Jade başını salladıktan sonra işlemeli kanepeye oturdu ve yanındaki mindere vurdu. Caine hemen ona katıldı.

"Ne yapmış olursa olsun Sara, ikinizin bunu ortak tatmini sağlayacak bir şekilde çözebileceğinizden eminim," dedi Caine.

"Evliliğimiz başlarında kocamla ben sürekli kavga ediyorduk," diye ekledi Jade.

“Hayır, aşkım, biz evlenmeden önce kavga ediyorduk, sonra değil,” dedi Caine.

Jade bu saçma sözlerle karşı çıkmak üzereyken Sara konuşmaya başladı. “Buraya evliliğimi tartışmaya gelmedim. Hayır, ben... neden beklediğin gibi değilim?”

Jade gülümsedi. “Ben senin... soğukkanlı olmandan endişelenmiştim. Sosyetemizdeki çoğu leydi yüzeysel olmaya eğilimli. Sıkılmış gibi görünmek için epey yol kat ediyorlar. Öte yandan sen, tepkilerinde ferahlatıcı derecede dürüst görünüyorsun.”

“Nathan’ı öfkeden kudurtuyor olmalısın,” dedi Caine, daha akılcıca düşünmeden evvel.

“Nathan hakkında konuşmayı reddediyorum,” dedi Sara. “Buraya sizi uyarmaya geldim. Kendinizi skandala hazırlamalısınız.”

Caine öne eğildi. “Ne skandalı?”

“Anlamanız için baştan başlamalıyım,” diye fısıldadı Sara. Ellerini kucagında birleştirdi. “Nathan ve benim aramdaki kontratta ayarlanan şartlarını biliyor musunuz?”

İkisi de başlarını iki yana salladı. Sara iç çekti. “Kral George, Tanrı onun yarım aklını kutsasın, St. James ailesi ile Winchester’lar arasındaki husumeti bitirmeye kararlıymış. Nathan ve beni evliliğe zorlayıp bunun yaratacağı huysuzluğu, altından oluşan büyük bir hazine ve iki ailenin taşradaki arazilerinin arasında bulunan araziye kenara ayırarak yumuşatmış. Husumet, orta çağın başlarına kadar uzanıyor,” diye ekledi. “Ama şu an bu önemli değil. Aslında arazi altından daha çok isteniyor, çünkü bereketli ve dağdan gelip iki arazi-deki toprakları besleyen su doğrudan oranın ortasına dökülüyor. Oraya kim sahip olursa, suyu keserek diğerine etkili

bir zarar verebilir. Kontrata göre, beni karısı olarak almaya geldiğinde hazine Nathan'a kalıyor. Ben ona bir varis verdikten sonra, arazi de bizde kalıyor.”

Caine kuşkulu görünüyordu. “Bu kontrat imzalandığında kaç yaşındaydın?”

“Ben dört yaşındaydım. Benim adıma babam imzaladı, elbette. Nathan on dört yaşındaydı.”

“Ama bu... mantıkdışı,” dedi Caine. “Yasal olamaz.”

“Kral bunun yasal ve bağlayıcı olduğuna karar vermiş. Piskopos da onun yanındaymış, evliliği kutsamış.”

Sara, Caine'e ya da Jade'e bakamıyordu. Açıklamasının kolay kısmı bitmişti. Meselenin özüne inme zamanıydı. Bakışlarını kucağına indirdi. “Eğer ben kontrata sırt çevirirsem, Nathan her şeyi alır. Eğer o sırt çevirirse de, o zaman ben -ya da daha doğrusu, ailem- her şeyi alacaktım. Kralın bizimle oynadığı şeytani bir oyundu bu.”

“Sen ve Nathan onun piyonlarıydınız, değil mi?” dedi Caine.

“Evet, sanırım öyleydik,” diye ona katıldı Sara. “Ama ben kralın niyetinin iyi olduğunu düşünüyorum. Herkesin iyi anlaşması gerektiğine takmış bence. Kalbinde bizim için en iyisini istediğini düşünmeye çalışıyorum.”

Caine bu değerlendirmeye katılmıyordu, ama fikrini kendine sakladı. “Konudan sapmana neden oldum,” dedi. “Lütfen açıklamana devam et, Sara. Bunun senin için ne kadar üzücü olduğunu görebiliyorum.”

Genç kadın başıyla onayladı. “Üç aydan biraz daha uzun bir süre önce Nathan beni almaya geldi. Gemisiyle yelken açtık ve Londra'ya daha yeni döndük. Babam bizi bekliyordu.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Caine, o devam etmeyince.

“Babam onunla eve gitmemi istedi.”

“Ve?” diye bir kez daha üsteledi genç adam.

“Caine,” diye lafa girdi Jade, “babasıyla eve gitmediği ortada. Burada ve bizimle, Tanrı aşkına. Sara, babanın neden senin eve dönmeni istediğini anlamakta zorluk çekiyorum. Kontratı ihlal etmiş olurdun, değil mi? Böylece Nathan her şeyi alırdı ve Winchester’ların buna müsaade edeceğini hayal dahi edemiyorum. Üstelik Nathan’la senin karı koca hayatı yaşadığınızı varsayıyorum. Artık çok geç, öyle değil-”

“Tatlım, bırak Sara açıklasın,” diye önerdi Caine. “Sorumlarımızı sonra sorarız.”

“Babam kontratı ihlal edip ödülü kazanmanın bir yolunu buldu,” dedi Sara.

“Nasıl?” diye sordu Jade.

“Babanla ilgili korkunç bir şey öğrendi,” diye fısıldadı Sara. Başını kaldırıp hızlıca bir bakış atmaya cesaret etti ve Jade’in gözlerindeki paniği gördü. “Babanın eylemlerini biliyor musun?”

Jade ona cevap vermedi. “Bu çok zor,” diye fısıldadı Sara. Caine gülümsemedi. “Baban tam olarak ne buldu?”

“Wakersfield Kontu’nun ülkesine ihanet ettiğini.”

Bir an için karı koca tek kelime etmediler. Caine, onu rahatlatma niyetiyle karısının omuzlarına kolunu sardı.

“Baban hakkındakileri size anlatmak zorunda kaldığım için üzgünüm,” diye fısıldadı Sara. “Ama onu suçlamamaya çalışın. Onu seçtiği o yola yönlendiren şartları bilmeniz mümkün değil.”

Sara başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Jade’in yüzündeki renk çekilmişti ve hasta olacaktı gibi görünüyordu. Sara da öyle hissediyordu.

“Er ya da geç ortaya çıkacaktı,” dedi Caine.

“O zaman biliyorsunuz?” diye sordu Sara.

Jade başıyla onayladı. “Nathan’la ben babamızın yaptıklarını uzun süredir biliyorduk.” Kocasına döndü. “Yanıılıyor-sun, Caine. Bu sırrın asla ortaya ıkınması gerekiyordu.” Tekrar Sara’ya döndü. “Baban nasıl öğrenmiş?”

“Evet, nasıl öğrenmiş?” diye sordu Caine. “Dosya bir kasada kilitli. Kimsenin asla bulamayacağını sanıyordum.”

“Nathan benim bunu öğrenip haberi aileme yazdığıma inanıyor,” dedi Sara.

“Sen biliyor muydun?” diye sordu Jade.

“Bu, ağabeyinin bana sorduğu soruya çok benziyor,” dedi Sara. Sesindeki hü­zün, acısını ele veriyordu. “Bana fazlasıyla korkutucu bir şekilde baktığı için ona neredeyse yalan söyleyecektim.”

“Biliyor muydun?” diye sordu Jade tekrar. “Eğer öyleyse, Sara, nasıl öğrendin?”

Genç kadın omuzlarını dikleştirdi. “Evet, babanı biliyordum, Jade. Ama sana nasıl öğrendiğimi söyleyemem. Bu sadakatsizce olur.”

“Sadakatsizce mi?” Kocası onu tutmasaydı, Jade koltuğundan fırlayacaktı. Yüzü pembeleşmişti. “Sadakatsizlik diye, bunu ailene söylemene derim ben,” diye haykırdı. “Böyle bir şeyi nasıl yapabildin, Sara? Nasıl yapabildin?”

Sara kendini savunmaya çalışmadı bile. Eğer kocası ona inanmıyorsa, onun kardeşi neden inanacaktı ki?

Genç kadın kalktı ve Jade’e bakmak için kendini zorladı. “Buraya gelip sizi uyarmanın görevim olduğunu hissettim,” dedi. Sesi ifadesizdi. “Ailem adına sizden özür dilerim, ama onları reddetmeye karar verdim, tabii bu sizin acınızı hafifletmez. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.”

Genç kadın girişe doğru yürüdü. “Şimdi nereye gidiyorsun?” diye seslendi Caine. Ayağa kalkmayı denedi, ama karısı elini çekerek onun dikkatini çekti.

“Annemin iyi olduğundan emin olacağım,” diye açıkladı Sara. “Sonra da eve gideceğim.” Bunu dedikten sonra kapıyı açıp gitti.

“Ailesini reddedecekmiş,” diye mırıldandı Jade. “Caine, bırak gitsin. Onu bir daha asla görmek istemiyorum. Ah Tanrım, Nathan’ı bulmalıyız. Bu ihanet karşısında korkunç bir şekilde üzölmüş olmalı.”

Caine karısına kaşlarını çatı. “Kulaklarıma inanamıyorum,” dedi. “Eğer kopmak üzere olan skandaldan bahsediyorsan, Nathan üzölmeyecektir. Rezalet, St. James erkeklerine iyi gelir, hatırladın mı? Tanrı aşkına, bunu adamakıllı bir düşün. Diğerlerinin ne düşündüğünü asla önemsemezdin. Bu ani değışiklik niye?”

“Hâlâ senden başka kimsenin düşündüklerini önemsemiyorum, kocacığım. Ben Sara’nın ihanetinden bahsediyordum. O benim ağabeyime ihanet etti, Nathan’ın çok üzgün olması gerektiğini düşünme sebebim bu.”

“Yani onu suçlu buldun, öyle mi?”

Bu soru genç kadının duraksamasına neden oldu. Başıyla onaylamaya başladı, ardından başını iki yana salladı. “Nathan onun hakkındaki kararını vermiş,” dedi. “Sara, onun ihanet ettiğine inandığını söyledi.”

“Hayır,” dedi Caine. “O bize, babası hakkındakileri bilip bilmediğini sorduğunu söyledi. Jade, ona sorana kadar ne düşündüğünü bilmen mümkün değil. Kardeşim, hayatımda tanıdığım en kötömsen adamlardan biri, ama kahretsin karıcığım, senden daha iyisini beklerdim.”

Jade'in gözleri büyüdü. "Ah Caine, onu suçlu buldum, değil mi? Ben sadece sandım ki... ve o da kendini savunmadı."

"Neden savunsun ki?"

"Bize eve gittiğini söyledi. Ailesini reddettiğini açıklayan bir kadın için... onun masum olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Buraya kadar tek bir sonuca vardım. Sara, Nathan'ı seviyor. Bunu görmek için yapman gereken tek şey ona bir bakmak. Ağabeyini önemsemese, buraya gelip bizi uyarma zahmetine girer miydi, tatlım? Şimdi beni bırak, lütfen. Onun peşinden gideceğim."

"Çok geç kaldınız, lordum," diye seslendi Sterns girişten. "Araba yola çıktı bile."

"Neden onu durdurmadın?" diye sordu Caine, aceleyle kapıya ilerlerken.

"Kulak kabartmakla meşguldüm," diye itiraf etti kâhya. "Ayrıca onu durdurmamı istemediniz." Bakışları hanımına kaydı. "Umarım yengenize birkaç şilin vermiş olmamı so-run etmezsiniz. Leydi Sara beş parasızdı ve bir sonraki durar-ğına gidebilmek için ödeme yapması gerekiyordu."

Ön kapının sertçe çalınması sohbete son verdi. Sterns ya da Caine açamadan kapı savrulurak açıldı ve Nathan girişe daldı. Sterns'in gözünü korkutabilen bir avuç adam vardı ve St. James Markisi bunlardan biriydi. Kâhya derhal iri adamın yolundan çekildi.

Nathan iki adama da sert bir baş selamı verdi. "Kız kardeşim nerede?"

"Seni görmek de çok güzel, Nathan," dedi Caine ağır ağır. "Seni bugün buraya hangi rüzgâr attı? Vaftiz kızını görmeye

mi geldin? Olivia uyuyor, ama eminim senin böğürmen onu hemencecik uyandıracaktır.”

“Hoşsohbet olacak vaktim yok,” diye karşılık verdi Nathan. “Olivia iyi, değil mi?”

Bu soruya cevap verir gibi, bebeğin feryadı merdivenlerden aşağıya ulaştı. Sterns merdivenlerden çıkmadan önce markiyeye kaşlarını çattı. “Ben bebeğe bakacağım,” diye duyurdu. “Uyuyana kadar onu sallamamı isteyecektir.”

Caine ona katılarak başıyla onayladı. Kâhya, aile için uşaklık yapmaktan çok küçük Olivia’yla ilgileniyordu. O ikisi oldukça iyi anlaşıyordu, Caine kimin bir diğerinin parmağını daha sıkı tuttuğundan emin olamıyordu.

Caine, kızının uykusunu böldüğü için Nathan’a doğru düzgün azar çekmek için döndü, ama kayınbiraderinin yüzündeki ifadeyi görünce fikrini değiştirdi. Bu, Jade’in ağabeyinin yüzünde Caine’in daha önce hiç görmediği bir bakıştı. Nathan korkmuş görünüyordu.

“Jade kabul salonunda,” dedi Nathan’a.

Ağabeyi salona girer girmez genç kadın ayağa kalktı. “Ah Nathan, Tanrı’ya şükür, buradasın.”

Nathan ilerleyip kardeşinin tam önünde durdu. “Otur,” diye emretti.

Genç kadın anında itaat etti. Nathan ellerini arkasında birleştirdikten sonra konuşmaya başladı. “Kendini hazırla. Winchester’lar babamızla ilgili gerçeği öğrendi ve tamamen aşağılanmanın meselesi. Bunu anladın mı?”

Genç kadın başıyla onaylar onaylamaz Nathan dönüp gitmeye yeltendi.

“Bekle,” diye seslendi Jade. “Nathan, seninle konuşmam gerek.”

“Zamanım yok,” dedi ağabeyi.

“Her zaman sadece gerektiğinde konuşan biri oldun,” dedi Caine. “Bu acele neden?”

“Karımı bulmam gerek,” dedi Nathan ona neredeyse bağıarak. “O kayıp.”

Caine’in duyurusu onu durdurmadan önce kapıdan çıkmıştı bile. “Sevimli karın az önce buradaydı.”

“Sara burada mıydı?”

“Tanrı aşkına Nathan, ağzını her açtığında kükremek zorunda mısın? İçeri dön.”

Küçük Olivia’nın bir kez daha kopardığı feryadın sesini, merdivenlerin üstündeki bir kapının sertçe kapanma sesi takip etti. Sterns onlara seslerini kesmelerine dair açık bir mesaj veriyordu.

Nathan girişe geri geldi. “Karım burada ne yapıyordu?”

“Bizimle konuşmak istedi.”

“Neden onun gitmesine izin verdin, dostum? Kahretsin, nereye gitti?”

Caine, kayınbiraderine kabul salonuna girmesini işaret etti ve ona cevap vermeden önce kapıları kapattı. “Sara bizi uyarmaya geldi. Senin kadar duygusuz da değildi,” diye ekledi kuru bir sesle.

“Nereye gittiğini size söyledi mi?”

Jade hızla gelip Nathan’ın elini kavradı, böylece genç adam ortadan yok olamazdı. Ona cevap vermeye yeltendi, ardından Caine’in başını iki yana salladığını görünce kendine engel oldu.

“Sen oturup bizimle konuştuktan sonra, Sara’nın nereye gittiğini söyleyeceğiz,” diye bildirdi Caine. “Bir kez olsun, Nathan, medeni olacaksın. Bunu anladın mı?”

“Bunun için zamanım yok. Sara’yı bulmam gerek. İhtiyacım olan bilgiyi almak için kolunu kırmam mı gerekiyor?”

“Sara yeterince güvende,” dedi Caine. *Tabi kurtlar gerçekten de yavrularını yemiyorlarsa*, diye düzeltti kendi kendini. Kolu-nu Jade’in omzuna atıp onu kanepeye oturttu.

Nathan’ın onları takip etmediğini fark etti. “Otur,” diye emretti çok daha katı bir ses tonuyla. “Sana sormam gereken birkaç soru var, Nathan. Ve bazı cevaplar alana kadar Sara’nın nereye gittiğini sana söylemeyeceğim.”

Nathan tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Eniştesini dövüp pestile çevirmenin de ona bir yararı dokunmazdı. Caine de onu pestile çevirebilirdi. Değerli zamanı ziyan olur ve kavga bittiğinde Caine inat etmeye devam ederdi.

Nathan’ın, kız kardeşinin kocasını takdir etmesine neden olan birkaç sebepten biri buydu.

“Ne halt yemeye biraz Colin gibi olamıyorsun ki?” diye sordu. Oturup Caine’e baktı. “Jade, yanlış kardeşle evlendin. Colin çok daha uyumlu görünüyor.”

Kız kardeşi gülümsedi. “Ben Colin’e âşık olmadım, Nathan.”

Sonra başını kaldırıp kocasına baktı. “Nathan’ı daha önce hiç bu kadar üzgün gördüğümü sanmıyorum. Ya sen?”

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Nathan. “Bana sorularınızı sorun.”

“Bana Winchester’ların babam hakkındakileri nasıl öğrendiğini söyle.”

Nathan omuz silkti. “Gerçeğin nasıl ortaya çıktığının bir önemi yok.”

“Öyle bir var ki,” diye lafâ girdi Caine.

“Sara’nın ailesine söylemiş olduğuna inanıyor musun?”

“Muhtemelen söylemiştir,” dedi Nathan.

“Neden?” diye sordu Jade.

“Neden mi söyledi, yoksa neden mi söylediğine inanıyorum?” diye sordu Nathan.

“Neden söylediğine inanıyorsun?” diye belirtti Jade. “Ve bana kaçamak cevaplar vermeyi kes, Nathan. Bu konuda rahatsız olduğunu görebiliyorum. Konuyu kapatmayacağım, yani bana doğrudan cevap verebilirsin.”

“Sara bir kadın,” dedi Nathan.

Genç adam bu sözlerin aptallığını neredeyse kardeşiyle aynı anda kavradı.

“Ben de bir kadınıym,” dedi Jade. “Bu meselenin konuyla ne gibi bir alakası var?”

“Evet, elbette sen de bir kadınsın,” diye yanıt verdi Nathan. “Ama sen farklısın, Jade. Öyleymiş gibi davranmıyorsun.”

Genç kadın bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğundan emin değildi. Tepkisini ölçmek için kocasına baktı.

Caine’in ifadesi çileden çıktığını gösteriyordu. “Nathan, Sara’yla geçirdiğin süre içinde kadınlara dair bir şey öğrene-medin mi?”

“Caine, ben onu suçlamıyorum,” diye karşı çıktı Nathan. “Ona hâlâ biraz kızgıyım, çünkü onlara anlattığını bana itiraf etmedi. Bana yalan söylememeliydi. Yine de,” diye ekledi, “o muhtemelen kendine-”

“Dur tahmin edeyim,” diye araya girdi Caine. “O muhtemelen kendine engel olamamıştır.”

“Kadınlar hakkındaki düşüncelerin berbat,” dedi Jade. “Bu kadar yanlış yönlendirilmiş olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu.” Sesini yükselttiğini fark edince, kendini sa-

kinleşmeye zorlayıp sordu. “Ona bu kadar az itimat etmenin nedeni bir Winchester olması mı?”

Caine bir homurtu çıkardı. “Bu tam bir tencere dibin kara durumu değil mi? Eğer Nathan karısına soyundan dolayı hiç inanç duymuyorsa, kadın da kesinlikle ona hiç inanmamalı.”

Nathan her soruyla biraz daha rahatsız oluyordu. Ailesi onu, yıllardır inandığı şeyleri yeniden düşünmeye zorluyordu.

“Elbette Sara bana itimat ediyor,” diye mırıldandı. “Daha önce de söylediğim gibi, onu suçlamıyorum.”

“Eğer bir kez daha onun muhtemelen kendine engel olmadığını söylersen, sanırım seni boğarak öldürmeye kalkışacağım, Nathan,” diye bildirdi Jade.

Nathan başını iki yana salladı. “Bu soruların bir anlamı yok.”

Nathan ayağa kalkmaya girişti, ama Caine’in bir sonraki sorusu onu durdurdu. “Peki, o masumsa? Nathan, bunun anlamını kavrayamıyor musun?”

Nathan’ın dikkatini çeken şey, sorudan çok ses tonuydu. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Diyorum ki, sen Sara hakkında yanılıyorsan, o zaman babanın dosyasını başka biri almış demektir. Bunun anlamı, birisi Savunma Bakanlığı’na girip sığınağın güvenliğini kırmış ve kasaya girmiş demek. Kahrolası başka bir hainle uğraşılıyor olabiliriz. İngiltere’nin en dikkatle korunan sırları orada saklanıyor. Nathan, senin dosyan orada, Colin’inkiyle benimki de öyle. Hepimiz tehlikedeyiz.”

“Aceyle sonuçlara varıyorsun,” dedi Nathan.

“Hayır, ağabey, aceyle sonuca varan sensin,” diye fısıldadı Jade. “Caine mümkün olduğunca kısa sürede gerçeği bulmalısın.”

“Lanet olsun, bulacağım,” diye bildirdi Caine. Tekrar Nathan’a baktı. “Sara bize eve gittiğini söyledi. Ama bu bir çelişkiydi. Annesini görmek istediğini söyledi, sonra da eve gidecekmış.”

“Bir de ailesini reddettiğini söyledi. Bu sözlerin seni de kapsadığına dair bir his var içimde, Nathan,” dedi Jade.

Ağabeyi girişe doğru ilerlemeye başlamıştı bile. “Winchester’ların konağını çatıdan bodruma kadar paramparça etmem gerekiyorsa, Tanrı şahidimdir, yapacağım,” diye bağırdı.

“Ben de seninle geliyorum,” diye duyurdu Caine. “Seni karşılamak için bekleyen birden fazla Winchester olabilir.”

“Yardıma ihtiyacım yok,” diye karşılık verdi Nathan.

“İhtiyacının olup olmaması umurumda değil,” diye karşılıkta Caine. “Yardıma alacaksın.”

“Lanet olsun, kimsenin benim savaşımında çarpışmasına ihtiyacım yok.”

Caine caymadı. “Büyük savaşta kendi kendine mücadele etmene izin vereceğim, kardeşim, ama Winchester’lara seninle geliyorum.”

Nathan bağırdığında, Sterns merdivenlerden henüz inmeye başlamıştı. “Sen ne cehennemden bahsediyorsun, Caine?”

Bebeğin üzüntülü feryadı girişte yankılandı. Sterns yürüyüşünü bozmaksızın arkasına dönüp merdivenlerden çıkmaya başladı.

“Büyük savaş da ne?” diye öğrenmeyi talep etti Nathan, ön kapıyı açıp çıkarken.

Caine onun tam arkasındaydı. “Sara’yı geri kazanmak için vereceğin savaş.”

Bir endişe dalgası Nathan'ı sarstı. Bu duyguyu hemen bir kenara itti. "Kahretsin, Caine, sesini alçalt. Vaftiz çocuğumu üzüyorsun."

Caine aniden kayınbiraderini gırtlaklamak istedi. "Nathan, umarım Sara sana eziyet çektirir. Eğer bu dünyada biraz olsun adalet varsa, seni affetmeden önce dizlerinin üzerine çöktürür."

Nathan, Winchester'ların evinin çatısını sökmedi ama birkaç kilitli kapıyı kırdı. Caine girişi gözlerken Nathan yukarıdan aşağıya tüm odaları düzenli bir şekilde aradı. Şans ondan yanaydı. Kont ve kızı Belinda konakta değillerdi, Nathan şüphesiz onların Sara'yı arıyor olduklarını tahmin etti. En azından onların müdahalesiyle uğraşmak zorunda kalmıyordu. Bu onu durdurmazdı elbette, ama biraz da olsa yavaşlatabilirdi.

Sara'nın annesi de onun yoluna çıkmadı. Narin görünümlü, gri saçlı kadın, kabul salonundaki şöminenin etrafında dolanarak markinin işini bitirmesini bekliyordu.

Leydi Victoria Winchester, Sara'nın kısa bir ziyarette bulunup gittiğini söyleyerek Nathan'a epey vakit kazandırabilirdi, ama St. James Markisi, ürkek kadının çekinmesine neden olmuştu ve kadın sesini ya da cesaretini bulup çıkaramamış gibiydi.

Sara'nın annesi onlara seslenirken, Caine ve Nathan gidiyorlardı. "Sara buradaydı, ama nereden baksanız yirmi dakika önce gitti."

Nathan kabul salonundaki kadını unutmuştu. Ona doğru yürüdü, ama kadın korkarak geri çekilince, odanın ortasına durdu. "Nereye gideceğini size söyledi mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. Öne doğru bir adım daha atıp tekrar durdu

"Hanımefendi, size zarar vermeyeceğim. Sara için endişeleniyorum ve onu mümkün olan en kısa sürede bulmak istiyorum."

Genç adamın nazik sesi, kadının kontrolünü kazanmasına yardımcı oldu. "Onu neden bulmak istiyorsunuz? Onu hiç önemsemediğinizi söyledi bana, bayım."

"Geçtiğimi haftalarda da bana önemsedığimi söylüyordu," diye karşı çıktı genç adam.

Sara'nın annesi yavaşça başını iki yana salladı. Gözlerindeki hüznü ortadaydı. Yüzeysel olarak bakınca, kız kardeşi Nora'ya benziyordu, ama Nora da hayat dolu bir renklilik varken, Sara'nın annesi ise korkmuş ve yenilmiş bir kadına benziyordu.

"Sara'yı neden bulmak istiyorsunuz?"

"Neden mi? Çünkü o benim karım," diye karşılık verdi Nathan.

"Sara'yı sadece kralın hediyesini alabilmek için geri istediğiniz doğru mu? Sara'm sizin hem araziyi hem de hazineyi almanız için bir yol bulmaya kararlı, bayım. Ama sizden bir şey istemiyor."

Yaşlı kadının gözlerine yaşlar doldu. "Onun masumiyetini yok ettiniz, lordum. Tüm o yıllar boyunca size öylesine itimat ediyordu ki. İkimiz de Sara'ma haksızlık ettik."

"Sara her zaman sizden nazik sözlerle bahsediyor, hanımefendi," dedi Nathan. "Ona hiç haksızlık etmiş olduğunuza inanmıyor."

"Eskiden ona küçük arabulucum derdim," dedi kadın. "Büyüyünce benim savaşlarımı benim yerime çoğunlukla o verdi. Böylesi daha kolaydı, biliyorsunuz."

"Anlamıyorum," dedi Nathan. "Ne savaşları?"

“Sadece aile kavgaları,” diye cevap verdi kadın. “Kocam Winston, kardeşi Henry’yi sık sık kişisel anlaşmazlıklarımızın içine çekti. Sara ihtimalleri daha eşit hale getirmek için kendini benim önüme atıyordu.”

Nathan başını iki yana salladı. Sara’nın annesi aniden omuzlarını dikleştirip ona kaşlarını çatınca, kadının içinde hâlâ biraz ruh kaldığına karar verdi. “Sara huzur bulup iyi vakit geçirmeyi hak ediyor. O, benim yaptığım gibi yetinmeyecek. Buraya da geri dönmeyecek. Hepimiz onu fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattık.”

“Hanımefendi, onu bulmak zorundayım.”

Genç adamın ıstırabı ona ulaştı. “Onun için endişeleniyorsunuz, o zaman? Az da olsa önemsiyor musunuz?”

Nathan başıyla onayladı. “Elbette endişeleniyorum. Sara’nın bana ihtiyacı var.”

Leydi Victoria resmen gülümsedi. “Belki sizin de ona ihtiyacınız vardır,” diye belirtti. “Eve gittiğini söyledi bana,” diye ekledi. “Size dönmeyi kastettiğini sandım. Londra’dan tekrar ayrılmadan önce halletmesi gereken birkaç detay olduğunu söyledi.”

“Londra’dan ayrılmıyor.” Nathan bu sözleri sert bir sesle dile getirmişti.

Caine öne çıktı. “Sara senin konağına gitmiş olabilir mi?” diye sordu kayınbiraderine.

Nathan ona kaşlarını çattı. “Benim bir konağım yok, hatırladın mı? Babamın birkaç ortağı onu yakıp kül etti.”

Caine başını salladı. “Kahretsin, Nathan, başka nereye gitmiş olabilir? Evin nerede?”

Nathan, tekrar Sara’nın annesine döndü. “Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Sara’yı bulur bulmaz size haber göndereceğim.”

Kadının gözleri tekrar doldu. Nathan'a Sara'yı hatırlatınca genç adam ona gülümsedi. Karısının bu en ufak bir kıskırtmada ağlama huyunu kimden aldığını biliyordu.

Kadın elini Nathan'ın koluna koyup onunla ön kapıya yürüdü. "Sara'm küçük bir kız olduğu günlerden beri sizi seviyor. Ah, bunu sadece bana itiraf etti tabii ki. Ailenin geri kalanı onunla dalga geçerdi. Her zaman hayal kurmaya eğilimi oldu. Siz onun parlak zırlı şövalyesiydiniz."

"Her geçen dakika zırlı daha da paslanıyor," dedi Caine.

Nathan bu hakareti yok saydı. "Tekrar teşekkürler, Leydi Winchester."

Caine, Nathan'ın sesindeki şefkat karşısında dehşete düştü. O, yaşlı kadına resmi bir baş selamı verirken Caine de aynı şeyi yaptı.

İkisi de kapıdan çıkıp ön basamakları yarılarnışken Sara'nın annesi arkalarından fısıldadı. "Adı Grant. Luther Grant."

Hem Caine hem Nathan arkaya döndü. "Ne dediniz?" diye sordu Nathan.

"Baban hakkındakileri bulan adamın adı," diye açıkladı Sara'nın annesi. "Adı Luther Grant. Bir muhafız olarak çalışıyordu ve dosyalara bakması için kocam ona iyi para ödedi. Duyma fırsatını bulduklarım bunlar," diye ekledi. "Size yarımını olur mu?"

Nathan kelimeleri yitirmişti. Caine başını salladı. "Teşekkürler. Bu bize epey zaman kazandıracak, sizi temin ederim."

"Bize neden söylediniz?" diye sordu Nathan.

"Çünkü bu yanlıştı. Winston bu sefer çok ileri gitti. Kendi açgözlülüğü kocamı ele geçirdi ve planlarının başkalarına

ne yaptığı umurunda değil. Sara'nın bir kez daha onun günah keçisi olmasına izin veremem. Lütfen size benim söylediğimi kimse bilmesin. Benim için zor bir durum olur."

İki adam da ona söz veremeden önce Sara'nın annesi kapıyı kapattı.

"Kocasından çok korkuyor," diye fısıldadı Caine. "Gözlerinde böylesi bir hüznü görmek beni hasta ediyor. Hiçbir kadın hayatını korku içinde yaşamamalı."

Nathan başını salladı. Ama akli Sara'nın annesinde değildi. Caine'e döndüğünde korkusunu saklayamıyordu. "Onu şimdi nerede arayacağım, Caine? Nereye gitmiş olabilir? Tanrım, eğer ona bir şey olursa, ne yapacağımı bilmiyorum. Onun etrafımda olmasına çok alıştım."

Bu kulağa, Nathan gerçeği itiraf etmeye yaklaşıyor gibi geliyor, diye düşündü Caine. İnatçı kayınbiraderinin Sara'yı seviyor olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

"Onu bulacağız, Nathan," diye söz verdi. "Bence önce rıhtıma geri dönmeliyiz. Colin'in bize vereceği haberler olabilir. Adamlardan biri onu görmüş olabilir."

Nathan bu umut kırıntısına tutundu. Caine'le beraber gidecekleri yere varana dek tek kelime etmedi. Korkusu sinirlerini kopma noktasına getirmişti. Doğru düşünemiyor gibiydi.

Liman bölgesine ulaştıklarında güneş batıyordu. Sokaklar turuncunun tonlarına boyanmıştı. Zümrüt Gemicilik ofisinin içinde mum yanıyordu. Nathan ve Caine ofisten içeri girer girmez Colin hızlı bir şekilde ayağa fırlayınca, yaralı bacağı boyunca zonklayan bir ağrı ilerledi.

"Biri Sara'yı buldu mu?" diye sordu Caine, kardeşine.

Colin başını salladı. "O bizi buldu," dedi. Alnı boncuk

boncuk terlenmişti ve acısını azaltmak için derin nefesler alıyordu. Ne Caine ne de Nathan onun bariz acısına dair bir yorumda bulundu, çünkü ikisi de gösterecekleri anlayışın sadece bu gururlu adamı rahatsız edeceğini biliyordu.

Nathan, Colin yüzünü ekşitmiş ifadesinin biraz azalmasını bekledikten sonra sordu. “Bizi buldu derken ne demek istiyorsun?”

“Sara buraya döndü.”

“O zaman şimdi hangi cehennemde?” diye sordu Caine.

“Eve götürülmeyi talep etti. Jimbo ve Matthew ona eşlik ettiler. Sara tekrar *Denizşahini*’ne bindi.”

Caine’in rahatlama dolu iç çekişi odayı doldurdu. “Yani evim dediği yer *Denizşahini*, değil mi?”

Nathan’ın göğsündeki kasılma çözülmeye başladı. Sara’nın güvende olduğunu öğrenince o kadar rahatladı ki, kelimenin tam anlamıyla soğuk terler döktü. Colin’in yelek cebinden çıkarmış olduğu keten mendili kapıp alnını sildi. “Paylaştığımız tek ev orası,” dedi Nathan alçak ve hırçın bir sesle.

“Sanırım bu, Sara’nın hiç kin beslemediği anlamına geliyor,” dedi Caine. Çalışma masasının kenarına yaslanıp kardeşine sırtıttı. “Yazık oldu. Nathan’ın tecrübe etmesini izlemeyi dört gözle bekliyordum.”

“Neyi tecrübe etmesini?” diye sordu Colin.

“Dizlerinin üzerine çökmeyi.”

On Dördüncü Bölüm

Nathan bu boş gevezeliğe daha fazla katlanamıyordu. Sara'nın yanına gitmek zorundaydı. Onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı vardı. Yarış halindeki kalp atışlarını yavaşlatabilecek duruma gelmesinin tek yolu buydu. Onun güvende olduğunu bilmek zorundaydı.

Tek kelime etmeden Colin ve Caine'in yanından ayrılıp *Denizşahini*'ne kürek çekti. Tayfaların çoğunun zaten gemide olduğunu fark edince şaşırdı. Adamlar genelde limana geldikleri ilk geceyi hareket eden her şeyle kavga edecek kadar sarhoş olmakla geçirirlerdi.

Bir grup tayfa üç güverteye gözcülük ederken diğerleri subay salonunda pozisyonlarını almıştı. Bazı adamlar hamaklarını tavandaki çengellere asmış ve göğüslerine koydukları bıçaklarıyla hazır bir durumda uyuyorlardı.

Hamaklar kötü havada ya da hava güvertede uyumayacak kadar soğuksa kullanılırdı sadece. Sıcak bir gündü -doğruyu söylemek gerekirse, aşırı sıcaktı- ve Nathan adamlarının sadece koruma amaçlı orada olduğunu biliyordu. Hanımılarını koruyorlardı.

Genç adamı fark ettiklerinde sallanan yataklarından kalkıp merdivenlerin önünü açtılar.

Kamaranın kapısı sürgülenmemiştir. Nathan içeri girdiğinde Sara'yı hemen fark etti. Yatağın ortasında uyuyordu. Göğsüne bir yastık bastırılmıştı. Çalışma masasının üzerindeki cam fanuslarının içindeki iki tane mumu söndürmemiştir ve ışığın loş parıltısı genç kadının yüzünde gölge oyunları oynuyordu.

Ateş konusundaki tehlikelerle ilgili onunla bir kez daha konuşmam gerek, diye düşündü genç adam kendi kendine. Onun görüntüsüne o kadar açtı ki, uzun süre orada öylece durup onu izledi. Ta ki paniği nihayet dinmeye başlayıp nefes almak o kadar da can yakıcı olmayı bırakana dek.

Genç kadın arada bir hıçkırıyordu ve Nathan onun kendi kendine ağlayarak uykuya dalmış olduğunu anladı.

Bu ses, kendini lanet derecede suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Yanında o olmadan yaşamayı hayal dahi edemiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, bu kadını önemsiyordu.

Bu kabullenme beklediği kadar acı verici değildi. Ruhu kendinden söküp alınıyormuş gibi hissetmemiştir. En az itirafı kadar şaşırtıcı olansa, onu bir yıldırım çarpmamıştır.

Her şeye rağmen Caine haklıydı. Aptallık etmişti. Nasıl bu kadar kör, bu kadar duygusuz olabilmisti? Sara onu asla yönlendirmeye çalışmamıştır. Sara onun ortağıydı, düşmanı değil. Hayatının geri kalanını ona bağırarak geçirme düşüncesi, akla getirilmeyecek kadar korkunçtu.

Onun aşkı genç adama yenilenmiş bir güç verdi. Birlikte olunca her türlü meydan okumayla yüzleşebileceklerini biliyordu, ister St. James klanından ister Winchester yuvasından gelsin, fark etmezdi.

Nathan, Sara yanında olduğu sürece hiç yenileceğini sanmıyordu.

Düşünceleri karısını memnun etmek için yapabileceği şeylere kaydı. Ona bir daha asla sesini yükseltmeyecekti. Ona, diğer adamların eşlerine seslendikleri o saçma sevgi sözcüklerini söylemeye başlayacaktı. Sara muhtemelen bundan hoşlanırdı.

Nihayet bakışlarını karısından çekip odanın içinde gezdirdi. Her yer dağınıktı. Sara'nın elbiseleri, genç adamın gömleklerinin arasında kancalara asılı duruyordu.

Sara kamarayı evi yapmıştı. Eşyaları her yerdeydi. Fildişi fırçası ve tarağı bir sürü rengârenk saç tokasının yanında, genç adamın çalışma masasının üzerinde duruyordu. Sara bazı kadın iç çamaşırlarını yıkayıp kurumaları için duvardan duvara gerdiği bir ipe asmıştı.

Gömleğini çıkarırken ıslak çamaşırlara değmemek için başını eğdi. Genç kadından özür dilerken kullanacağı doğru sözleri bulmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Tanrım, bu zor olacaktı. Daha önce kimseden özür dilememişti, ama bunu berbat etmemeye kararlıydı.

Çizmelerini çıkarmak için eğildi ve geçici çamaşır ipine çarptı. Sara'nın ipek iç gömleklerinden biri kaydı. Nathan kıyafeti yere düşmeden yakalamak için uzandı ve ancak o zaman karısının ip niyetine neyi kullandığını fark etti.

“Kırbacımı çamaşır ipin olarak mı kullandın?”

Gerçekten bağırarak istememişti. Sadece hazırlıksız yakalanmıştı. Ama öfke dolu bağırışı genç kadını uyandırmadı. Sara uykusunda mırıldanıp yüz üstü döndü.

Sakinleşmesi Nathan'ın bir dakikasını aldı. Ondan sonra durumdaki komikliği gerçekten görebildi. Gülümsüyor sayılmazdı, ama artık yüzünü de buruşturmuyordu. Yarı. diye karar verdi, yangın riskleri hakkında konuştuktan sonra

kırbacına karşı özel olarak düşkün olduğunu ve onu böyle alçaltıcı işler için kullanmamasını söyleyecekti.

Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıp Sara'nın yanına uzandı. Genç kadın hem Winchester akrabalarının hem de Nathan'ın vermiş olduğu kalp acısından yorgun düşmüştü. Dinlenmesi gerekiyordu. Nathan kollarını ona dolarken Sara kıpırdamadı bile.

Nathan onu kendine çekmeye cesaret edemedi, çünkü genç kadın ona sokulup yaslanırsa, kendini onunla sevişmekten alıkoyamayacağını çok iyi biliyordu.

Niyetleri onurluydu. Ama hüsranı kısa sürede acı verici bir hal aldı. Nathan bunu, genç kadına vermiş olduğu ıstırabın haklı bir kefareti olarak düşündü. Uzun karanlık gecede aklından geçen tek düşünce, sabah olup da Sara uyanınca, onu ne kadar çok önemseydiğini ona göstermek üzere kendisine verdiği sözdü.

Nathan güneş yükselmeye başlayana kadar uyumadı. Birkaç saat sonra irkilerek uyandı ve karısını kollarına çekmek için yuvarlandı.

Sara orada değildi. Kıyafetleri de gitmişti. Nathan pantolonunu giyip onu aramak için güverteye çıktı.

Önce Matthew'u buldu. "Sara nerede?" diye sordu. "Tandırım, kuzinede değil, değil mi?"

Denizci, rıhtım yönünü işaret etti. "Colin imzalaman gereken bazı kâğıtları getirmek için bu sabah gemiye kürek çekti. Sara ve Jimbo onunla ofise gittiler."

"Ne halt yemeyi beni uyandırmadınız?"

"Sara seni rahatsız etmemize izin vermedi," diye açıkladı Matthew. "Ölü gibi uyuduğunu söyledi."

"O... düşünceli davranmış," diye mırıldandı Nathan. "Buna minnettarım."

Matthew başını iki yana salladı. “Senden kaçınıyordu, bana soracak olursan,” dedi. “Dün rıhtıma geri döndüğünde her birimiz sırayla onu öyle azarladıktan sonra, şey, hepimiz biraz suçluluk duyduk ve bugün istediği gibi davranmasına izin verdik.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Jimbo, Sara’nın kiralık arabadan indiğini görür görmez, şehirde tek başına yolculuk yapan masum bir kadını bekleyen tehlikeler üzerine nutuk çekmeye başladı.”

“Yani?”

“Sonra Colin başladı,” diye devam etti Matthew. “Sonra Chester ona söylenmeye... yoksa İvan mıydı o? Şimdi hatırlamıyorum. Tanrı şahidim olsun, Nathan, tüm adamlar ona nutuk çekmek için sıraya girdi. Bu, hiç görmeyeceğimi sandığım bir sahneydi.”

Nathan durumu gözünün önüne getirince elinde olmadan gülümsedi. “Adamlar ona sadık,” diye belirtti. Merdivenlerden inmek için döndü. Niyeti tamamen karısının arkasından gidip onu geri getirmektir. Aniden duraksayıp arkasını döndü. “Matthew? Sara bu sabah nasıl hissediyordu?”

Denizci, Nathan’a bir bakış attı. “Ağlamıyordu, eğer merak ettiğin buysa. Yok, eğer nasıl davrandığını soruyorsan, lanet derecede acınası olduğunu söylemek zorundayım.”

Nathan tekrar arkadaşının yanına gelip onun yanında durdu. “Bu da ne demek?”

“Yenilmiş,” diye mırıldandı Matthew. “Onun kalbini kırdın, delikanlı.”

Anında Nathan’ın gözlerinin önüne Sara’nın annesi geldi. O kesinlikle yenilmiş bir kadındı ve onun neşesini kırmaktan sorumlu olan kişinin kocası Winston olduğunu

biliyordu. Tanrı yardımcısı olsun, kendisi de o kadar kötü müydü?

Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Matthew, Nathan'ın yüzünü izliyordu, orada gördüğü savunmasızlık karşısında hayrete düştü. "Ben ne halt edeceğim?" diye mırıldandı Nathan.

"Sen kırdın," diye karşılık verdi Matthew. "Sen tamir et."

Nathan başını iki yana salladı. "Söylediğim herhangi bir şeye inanacağından şüpheliyim. Tanrım, onu suçlayamam."

Matthew başını iki yana salladı. "Sara'mıza hâlâ bu kadar az mı itimadin var?"

Bu soru bir bakış kazandı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Nathan.

"Onca yıl seni sevmiş, Nathan. Bu kadar hızla buna bir son vereceğine inanmıyorum, ona yaptığın şey ne kadar adice olursa olsun. Sadece ona inancının olduğunu göstermen gerek. Bir çiçeğin üzerine basarsan, onu öldürürsün. Sara'mızın kalbi de o çiçek gibi, delikanlı. Onu incittin, bu gerçek. Onu önemsediyini göstermenin bir yolunu bulsan iyi edersin. Bunu yapmazsan, onu temelli kaybedersin. Nora'nın adasına giderken bana eşlik edip edemeyeceğini sordu."

"Beni terk etmeyecek."

"Bağırmama gerek yok, delikanlı. Seni duyabiliyorum." Matthew gülümsemesini gizlemek için uğraşıyordu. "Giderse senin buna aldırmayacağından bahsetti."

"Sonra benim onu" -Nathan aniden kendini okullu bir çocuk gibi beceriksiz hissetmeye başlamıştı- "önemsemeye başladığımı fark etti."

Matthew bir homurtu çıkardı. "Hayır, bunun farkında

değil,” dedi. “Senin araziyi ve hazineyi istediğini sanıyor. Kendini, kralın hediyesiyle beraber gelen fazladan yük olarak nitelendirdi.”

Başlangıçta genç adamın tüm ilgilendiği şey buydu, ama Sara’nın onun için daha önemli olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

Şimdi de onu kaybediyordu. Onun kalbini kırmıştı ve Tanrı yardımcısı olsun, nasıl tamir edeceğini bilmiyordu.

Bir uzmandan tavsiye almaya karar verdi.

Matthew’a günün geri kalanında *Denizşahini*’nin idaresini almasını emrettikten sonra Londra’ya uygun bir şekilde giyindi. Sara’nın ona göz kulak olacak Jimbo ve Colin’in yanında güvende olacağını biliyordu, bu yüzden doğrudan kız kardeşinin evine gitti. Ona ne söyleyeceklerini tam olarak bilmeden önce Sara’yı görmek istemiyordu.

Kapıyı Jade açtı. “Nasıl bu kadar çabuk öğrendin?” diye sordu ağabeyine, genç adam hızla onun yanından geçerken.

“Caine’le konuşmam gerek,” diye bildirdi Nathan. Kabul salonuna bakıp boş olduğunu gördükten sonra kardeşine döndü. “O nerede? Kahretsin, dışarı çıkmadı, değil mi?”

“Hayır, çalışma odasında,” diye karşılık verdi Jade. “Nathan, seni daha önce hiç bu durumda görmemişim,” diye ekledi. “Sara için mi endişeleniyorsun? O iyi. Onu misafir odasına yerleştirdim.”

Jade açıklamasını bitirmeden önce Nathan koridoru yarılamıştı. O an döndü. “O burada mı? Nasıl-”

“Colin onu bize sürükledi,” diye açıkladı Jade. “Nathan, lütfen sesini alçalt. Olivia öğlen uykusuna yeni daldı ve bu sefer de onu uyandırırsan, Sterns bu defa seni baltayla kovalar.”

Bu yorum Nathan'ın sırtmasına neden oldu. "Üzgünüm." diye fısıldadı.

Caine'in çalışma odasına doğru ilerlemeye devam etti. Jade ona seslendi. "Utanmaz bir şekilde düşünmeden yanlış sonuca vardığımı için ondan özür diledim. Sen de yaptın mı, Nathan?"

"Düşünmeden yanlış sonuca varmayı mı?" diye sordu Nathan.

Genç kadın onun peşinden koştu. "Hayır," dedi tersçe. "Onun ihanetle suçladığın için özür dileyip dilemediğini merak ediyorum, ağabey. Onun yapmamış olduğunu biliyorum. O seni seviyor, Nathan. Aynı zamanda seni terk etmeye hazırlanıyor."

"Bir yere gitmesine izin vermeyeceğim," diye bağırdı Nathan.

Caine, kayınbiraderinin gürleyen sesini duydu. Masasının arkasına geçip gazete okumaya dalmış gibi yaptı.

Nathan kapıyı çalmadı. İçeri dalıp çizmesinin arkasıyla kapıyı sertçe kapattı. Çıkan sesi, bir bebeğin tiz ağlayışı takip etti.

"Seninle konuşmam gerek."

Caine gazeteyi katlarken oyalandı. Sakinleşmesi için Nathan'a birkaç dakika tanımaya çalışıyordu. Oturmasını işaret etti. "Brendi ister misin?" diye sordu. "Biraz içmen iyi gelecekmış gibi görünüyor."

Nathan bu teklifi reddetti. Oturmadı da. Caine koltuğunda arkasına yaslanıp sabrı tükenene kadar kayınbiraderini izledi. "Benimle konuşmak istediğini söylemiştin?" diye üsteledi.

"Evet."

Rahat bir beş dakika geçtikten sonra Caine tekrar denedi.
“Dökül, Nathan.”

“Bu... zor.”

“O kadarını anladım zaten,” diye karşılık verdi Caine.

Nathan başını salladı, ardından volta atmaya başladı.

“Kahretsin, oturacak mısın? Seni izlerken başım dönüyor.”

Nathan aniden durdu. Caine’in masasının önünde dikildi. Duruşu sertti. Caine onun bir savaşa hazır görüldüğünü düşündü.

“Yardıma ihtiyacım var.”

Nathan o an orada midesindekileri çıkarsa, Caine şaşırmazdı. Kayınbiraderinin yüzü küle dönmüştü, şiddetli bir ağrı içindeymiş gibi görünüyordu.

“Pekâlâ, Nathan,” dedi Caine. “Elimden geldiğince sana yardımcı olurum. Bana ne istediğini söyle.”

Nathan şüpheli görünüyordu. “Daha neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorsun, ama bana hemen yardım sözü verdin. Neden?”

Caine uzun bir iç çekti. “Asla kimseden bir şey istemek zorunda kalmadın, değil mi Nathan?”

“Hayır.”

“Bu senin için lanet derecede zor, değil mi?”

Nathan omuz silkti. “Başkalarına bel bağlamamayı öğrendim, ama şu an doğru düşünemiyorum.”

“Birine güvenmeyi de hiç öğrenemedin, değil mi?”

“Ne demek bu?”

“Sara’nın dediğine göre, onun sana ihanet etmesini bekliyormuşsun. Haklı mı?”

Nathan yine omuz silkti.

“Bak,” dedi Caine. “Kız kardeşinle evlendiğim zaman, sen benim de kardeşim oldun. Tabii ki sana yardım ederim. Aile olmak budur.”

Nathan pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. Ellerini arkasında kenetlemişti. “Sara’nın bana olan inancının bir kısmını kaybettiğine inanıyorum.”

Caine bunun, yılın hafif ifadesi olduğunu düşündü. “O zaman geri kazanmasına yardım et,” diye önerdi.

“Nasıl?”

“Onu seviyor musun, Nathan?”

“Onu önemsiyorum,” diye yanıt verdi genç adam. “Onun düşmanım olmadığını anlamaya başladım,” diye ekledi sert bir sesle. “İçtenlikle en üstün yararı elde etmemi istiyor, tıpkı benim de onun en üstün yararı elde etmesini istediğim gibi.”

Caine gözlerini devirdi. “Senin ortağın Colin. Sara ise karın.”

Nathan bir yorumda bulunmadığında, Caine onu dürtüklemeye devam etti. “Hayatının geri kalanını Sara’yla geçirmek istiyor musun? Yoksa o sadece kralın hediyesini elde etmek için katlanmak zorunda olduğun bir karın ağrısı mı?”

“Onsuz yaşamayı hayal bile edemiyorum,” dedi Nathan, kısık ve ateşli bir sesle.

“Sara sadece bir ortaktan biraz daha fazlası o zaman, değil mi?”

“Elbette öyle,” diye mırıldandı Nathan. “O benim karım, Tanrı aşkına. Colin benim ortağım.”

İki adam bir an için sessizliğe gömüldü.

“Bu... önemseme işinin bu kadar rahatsız edici olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Her şeyi mahvettim, Caine. Sara’nın bana olan inancını yıktım.”

“O seni seviyor mu?”

“Tabii ki beni seviyor,” diye hemen yanıt verdi Nathan. “Ya da en azından seviyordu. Neredeyse her gün bunu söylüyordu.” İç çekip devam etti. “Matthew haklıymış. Tüm bu zaman boyunca Sara tereddüt etmeden bana aşkını verdi. Tıpkı bir çiçek gibi. Ben de onu ezdim.”

Caine gülmemeye çalıştı. “Bir çiçek gibi mi, Nathan? Tanrım, oldukça kötü durumdasın. Resmen... ağzın iyi laf yapmaya başlamış.”

Nathan ona dikkat etmiyordu. “Araziyi ve parayı almak için katlanmak zorunda kaldığım fazladan bir yük olarak görüyor kendini. Başlangıçta bu doğrudu, ama artık her şey değişti.”

“Nathan, sadece ona nasıl hissettiğini söyle.”

“Sara, çok hassas,” diye bildirdi Nathan. “Benden daha iyisini hak ediyor, ama bir başkasının ona dokunmasına izin verirsem ne olayım. Bunu düzeltmek zorundayım. Ben onun...”

Caine onun lafını kesti. “Biliyorum. Biliyorum. Onun çiçeğini ezdin.”

“Hayır, kalbini, kahretsin,” diye mırıldandı Nathan. “Doğru anla, Tanrı aşkına.”

Nathan ona bakmadığı için Caine gülümsemenin güvenli olduğunu düşündü. “Peki, ne yapacaksın?” diye sordu.

Sessizlik içinde bir beş dakika daha geçti. Ardından Nathan omuzlarını dikleştirdi. Arkasına dönüp Caine’e baktı. “Onun bana olan inancını onaracağım.”

Caine aynı şeyi ona önereli daha on dakika olmadığını Nathan’a hatırlatmanın bir işe yarayacağını sanmıyordu.

“Bu iyi bir fikir,” dedi onun yerine. “Şimdi söyle bakalım, nasıl başaracaksın-”

“Bunu ona göstereceğim,” diye araya girdi Nathan. “Lanet olsun, bunu neden daha önce düşünmedim?”

“Ne düşündüğünü bilmediğim için sana bir cevap veremiyorum.”

“Çok basit, bir embesil bile anlayabilir. Bunu başarmak için yardımına ihtiyacım olacak.”

“Sana yardım edeceğimi söylemiştim zaten.”

“Şimdi, tavsiyene ihtiyacım var, Caine. Sen kadınlar konusunda uzmansın,” diye ekledi gerçekçi bir ses tonuyla.

Bu haber Caine için beklenmedikti ve Nathan’a bu sonucu nasıl vardığını sormak üzereydi. Ama kayınbiraderi soru sorulmadan önce cevabını verdi. “Jade asla bir yere yerleşmezdi. Hatta kız kardeşim zor beğenir.”

Caine sırtınaya başladı, ama Nathan sıradan bir tavırla devam edince kaşlarını çattı. “Hâlâ anlayamıyorum. Mutlaka sende onun... takdir edebileceği bir şey olmalı.”

Caine’in bu iğnelemeye cevap verecek fırsatı olmadı. “Luther Grant konusunda yardımına ihtiyacım var,” diye bildirdi Nathan.

“Tanrı aşkına, Nathan, konular arasında daldan dala atlamayı kesecek misin? Az önce kadınlar hakkında tavsiye istiyordun, şimdi de-”

“Grant’ın bize konuşması gerek,” diye ısrar etti Nathan.

Caine koltuğunda arkasına yaslandı. “Zaten o piç kurusunun peşindeyim, Nathan. Onu neyin beklediğini anlayacak.”

“Kaçıyor olabilir,” dedi Nathan.

“Şimdiden dertlenme,” dedi Caine. “Kısa bir süre içinde anlayacağız.”

“Bu olaydaki payını Farnmount’un balosundan önce iti-

raf etmesi gerek. Eğer Grant kaçtıysa, bu onu bulmak için bize sadece iki gün bırakır.”

“O süreden önce imzalı itirafını almış oluruz,” diye söz verdi Caine. “Ama sınırın neden Farnmount’un balosu?”

“Katılmak için herkes Londra’ya gelecek, sebebi bu.”

“Sen asla katılmazsın.”

“Bu yıl katılacağım.”

Caine başıyla onayladı. “Biliyorsun, Nathan, ben bu etkinlikten hep keyif almışımdır. Sıcakkanlı St. James ailesinin katıldığı tek balo bu.”

“Katılmaları için davet edildikleri tek balo bu,” dedi Nathan ağır ağır. Pencere pervazına yaslanıp eniştesine gülümsedi.

Caine, Nathan’ın ne planladığını hâlâ anlamamıştı. Üstelenenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Nathan hazır olduğunda ona söyledi. “Herkes Dunnford Amca’nın sırada ki kurbanı olmaktan endişelendiği için gitmeye korkuyor,” diye belirtti Caine. Gülümseyerek ekledi, “Ama fiyaskoyu da kaçırmak istemiyorlar. Dunnford canlandırıcı bir eğlence sağlıyor. Bana resmi giyinmiş Hun İmparatoru Atilla’yı hatırlatıyor. Şimdi düşününce, sen de hatırlatıyorsun, Nathan.”

Kayınbiraderi, Caine’in ne konuda gevezelik ettiğini pek duymuyordu. Akli planlarındaydı. Bir iki dakika daha geçtikten sonra, “Veliaht prens de baloya her zaman katılır,” dedi.

Caine’in gözlerine ani bir ışıltı geldi. Koltuğunda öne eğildi. “Evet,” diyerek ona katıldı. “Şimdi düşününce, tüm Winchester’lar da katılır.”

“Ben tek bir Winchester’la ilgileniyorum,” dedi Nathan. “Winston.”

“Babanla ilgili skandalı o zaman mı ortaya çıkaracağını düşünüyorsun? Kahretsin, evet,” diye devam etti Caine. “Daha iyi fırsat var mı?”

“Sör Richards’la bir toplantı ayarlayabilir misin? Mümkün olduğunca kısa sürede ona gerçekleri aktarmak istiyorum.”

“Savunma Bakanlığı amiri Grant’ı zaten biliyor. Onunla daha bu sabah konuştum. Şu sıralarda o piç kurusuna bir ziyarette bulunuyor olmalı.”

“Tabii bir deliğe saklanmadıysa,” diye mırıldandı Nathan.

“Onu bildiğimizi düşünmesi için bir sebep yok. Grant hakkında endişelenmeyi bırakıp ne yapmayı planladığını söyle bana.”

Nathan başını salladı. Ardından ne yapmak istediğini anlatmaya koyuldu. Bitirdiğinde Caine gülümsüyordu. “Eğer talih yüzümüze gülerse, toplantıyı yarın öğleden sonra gibi kısa bir sürede ayarlayabiliriz, Nathan.”

“Evet,” diye karşılık verdi kayınbiraderi. Pencereden uzaklaşıp doğruldu. “Şimdi, Sara konusunda... Bu iş çözülene kadar birinin onu yakından gözlemesi gerek. Ben detaylarla uğraşırken, Winchester’ların onu ele geçirmesini istemiyorum. Eğer ona bir şey olursa, Caine, ne yapacağını...” Devam edemedi.

“Jimbo mutfakta, ne var ne yok yiyor. Sara’yı koruduğunu çoktan açıkça söyledi. Onun buradan çıkmasına izin vermez. Ayrıca Jade’le ben de yakından takip ederiz. Bu geceden önce buraya dönmeyi başaracağını düşünmüyor musun?”

“Deneyeceğim,” dedi Nathan. “Şimdi Colin’le konuşmam gerek. Adil olması için ben harekete geçmeden önce ortağımın planını onaylaması gerekir.”

“Cahil görünme riskine rağmen sormam gerek, Grant konusuna Colin’in neden onay vermesi gerekiyor?”

“Artık Grant’ten bahsetmiyorum,” diye açıkladı Nathan. “Sara’dan bahsediyorum. Tanrım, Caine, dikkatini ver.”

Caine uzun bir iç çekti. “Deniyorum.”

“Senden bir iyilik daha isteyeceğim.”

“Evet?”

“Jade’e her zaman şu saçma sevgi sözcükleriyle sesleniyorsun.”

“Jade o saçma sevgi sözcüklerini duymaktan hoşlanıyor,” diye mırıldandı Caine.

“Tam olarak değinmek istediğim nokta,” dedi Nathan hızlı bir baş onayıyla. “Sara da onlardan hoşlanacaktır.”

Caine kuşkulu görünüyordu. “Karıma seslendiğim sevgi sözcükleriyle Sara’ya da seslenmemi mi istiyorsun?”

“Tabii ki hayır,” dedi Nathan tersçe. “Onları benim için bir kâğıda yazmanı istiyorum.”

“Neden?”

“Böylece o kahrolası şeylerin ne halt olduğunu bilirim,” diye bağırды Nathan. “Kahretsin, bunu zorlaştırıyorsun. Sadece onları yaz, tamam mı? Kâğıdı benim için çalışma masasının üzerinde bırak.”

Caine kahkaha atmaya cesaret edemedi. Ama gülümsedi. Nathan’ın Sara’ya kur yapmaya çalışırken notlardan yararlanması fikri oldukça komikti. “Tamam, senin için masaya bırakırım,” dedi, Nathan ona bir bakış atınca.

Nathan gitmek üzere döndü. “Gitmeden önce Sara’ya bakmayacak mısın?” diye sordu Caine.

Nathan başını iki yana salladı. “Önce her şeyi hazır etmeliyim.”

Sesindeki kaygı, Caine'in dikkatinden kaçmadı. "Eğer ona sadece kalbinden geçenleri söylersen, aşk sözcükleri gerekmez, Nathan."

Kayınbiraderi onun bu önerisine cevap vermedi. Caine nihayet anladı. "Onunla yüzleşmekten korkuyorsun, değil mi?"

"Hiç de korkmuyorum," diye kükredi Nathan. "Sadece bunu doğru yapmak istiyorum."

Jade, kocasının kahkahasını duyduğunda tam da kütüphanenin kapısının önünden geçiyordu. Dinlemek için durdu, ama sohbetten yakaladığı ufak kısımdan hiçbir şey anlamadı.

Nathan, ne olursa olsun çiçeğini onaracağını söylüyordu. Sadece nasıl yapacağını bulmaya ihtiyacı vardı.

Tanrı aşkına bu da ne demek, diye merak etti Jade.

On Beşinci Bölüm

Sara öğleden sonrayı misafir odasında geçirdi. Pencerenin yanındaki bir koltuğa oturup Jade'in getirmiş olduğu deri ciltli kitaplardan birini okumaya çalıştı. Ama hikâyeye odaklanamadı ve sonunda evin arkasındaki küçük çiçek bahçesine bakmaya başladı. Sara'nın tek düşünebildiği Nathan ve bir de onu sevdiği için kendisinin nasıl bir cahil taşra faresi olduğuydu.

Nathan onu niye sevemiyordu?

Bu acı verici soruyu yaklaşık her on dakikada bir kendine soruyordu, ama aklına henüz doğru düzgün bir cevap gelmemişti. Gelecek onu korkutuyordu. Kontratı ihlal etmeye çoktan karar vermişti, böylece ailesi kralın hediyesini alamayacaktı; ama Nathan'ın babasıyla ilgili skandal bir kez duyulunca, veliaht prens, kraliyet hediyesini Nathan'dan da alıkoymaya karar vermez miydi?

Sara buna izin veremezdi. Babası, Nathan'a karşı avantaj kazanmak için hileye ve aldatmaya başvurmuştu. Sara olasılıkları eşitlemek için bir yol bulmalıydı. Kendisini sevmeyen bir adamla yaşamak istemiyordu, bu yüzden Nathan'la pazarlık yapmaya karar verdi. Hediye üzerindeki tüm hakların-

dan vazgeçtiğini beyan eden bir belge imzalamasının karşılığında, Nathan onun Matthew'la beraber Nora'nın adasına gitmesine izin verirdi.

Tanrım, düşünülecek çok fazla şey vardı. Babasının yapmış olduğu şeyin adaletsizliği genç kadını utandırıyordu. O sırada, tek umudunun veliaht prensin desteğini almak olduğuna karar verdi. Durumunu ona açıklamak zorunda kalma düşüncesi, omurgasından aşağı bir ürperti yolluyordu.

Babası ölünce ya da dedikodulara göre resmen delirdiği ilan edilince İngiltere'nin gelecekteki kralı olacak olan George, yakışıklı ve iyi eğitilmiş bir adamdı. Maalesef iyi olan özellikleri sadece bunlardı. Sara ondan hoşlanmıyordu. Ülkesinin çıkarlarını kendininkinin önüne nadiren alan, şımarık ve zevk düşkün bir züppeydi. Sara'ya göre onun en kötü kusuru, her konuda fikrini değiştirme eğilimiydi. Sara, prensten hoşlanmayan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Büyük kitleler tarafından pek tutulmuyordu ve Sara sadece birkaç ay önce, arabasının camının öfkeli halk tarafından kırıldığını duymuştu. George, o sırada araçtaydı, söylenilenlere göre Parlamento'ya gidiyordu.

Yine de Sara'nın başvurabileceği başka kimse yoktu, bu yüzden prence ertesi gün resmi bir görüşme rica eden bir not gönderdi. Zarfı mühürledi ve Sterns'ten Carlton House'a bir ulak göndermesini istemek üzere koridora çıkmak üzereyken Caine yolunu kesti.

Genç adam onu akşam yemeği için almaya gelmişti. Sara gerçekten aç olmadığı konusunda ısrarcı olarak onu reddederken pek de kibar davranmadı. Caine de bir şeyler yemesi konusunda ısrar ederken ancak Sara kadar kibardı. Adam hayır sözcüğünü cevap olarak kabul etmiyordu. Sara'ya da bunu söyledi ve koridor boyunca yürürken onu ikna etti.

Jimbo girişte bekliyordu. Sara ona zarfı verip mektubu onun için teslim etmesini istedi. O daha bu görevi kabul edemeden Caine, Sara'nın başının üstünden uzanıp mektubu denizcinin elinden aldı.

"Hizmetkârlarımdan biriyle gönderirim," diye açıkladı Caine. "Jimbo, sen Leydi Sara'ya yemek odasına kadar eşlik et. Ben hemen dönerim."

Jimbo ve Sara köşeyi döner dönmez Caine zarfı açtı, mektubu okudu ve cebine koydu. Bir iki dakika daha bekledikten sonra yemek odasına doğru ilerledi.

Jimbo uzun masada Sara'nın yanına oturmuştu. Jade, genç kadının tam karşısındaydı. Caine masanın başındaki yerini aldı ve hizmetçilerin servise başlaması için zili çaldı.

"Bunu fark etmiş olmam kaba bir davranış olsa da, mektubun veliath prense gönderildiğini gördüm," diye söze başladı Caine.

"Carlton House'ta yaşayan başka birini tanımıyorum," diye araya girdi Jimbo.

Caine denizciye kaşlarını çattı. "Evet, ama Sara'nın prensle kişisel bir samimiyeti olduğunu fark etmemiştim."

"Ah, prensle kişisel bir samimiyetim yok," dedi genç kadın aceleyle. "Hatta ondan hoşlanmıyorum..." Açıklamasının ortasında durduktan sonra kızardı. Bakışlarını masaya doğru indirdi. "Özür dilerim. Aklımdakileri pat diye söylemek gibi bir huyum var," diye itiraf etti. "Nota ne kadar ilgi gösterilirse, resmi bir görüşme rica ettim. Umarım prens beni yarın öğleden sonra kabul eder."

"Neden?" diye sordu Jade. "Sara, prens tamamen babasının tarafında."

"Umarım yamliyorsundur, Jade."

“Korkarımı karımı bu değ erlendirmesinde haklı, Sara,” dedi Caine. “Prens, karısı Caroline’ı boşamak istediğini duyduğunda, baban onu destekleyen bir avuç adamdan biriydi.”

“Ama prens kişisel hatır gönül işlerini bir kenara bırakıp sadık bir vatandaşı yardım etmez mi?”

Genç kadının masumiyeti hem ferahlatıcı hem de telaşlandırıcıydı. Caine onun hayal kırıklığına uğramasını istemezdi. “Hayır,” dedi Caine. “Kişisel hatır her zaman önce gelir. Bu adam bakanlarını değıştirdiğı sıklıkla eşlerini de değıştiriyor, Sara. Sana verdiğı hiçbir sözün ge erliliğı olmaz. Sadakatsizce konuştuğum için  zg n m, ama sana karşı tamamen dürüst davranıyorum. Umutlarını yükseltip de sonra boşa çıkmalarını istemiyorum. Bırak bu kavgayı Nathan versin, Sara. Sen onun yanında dur ve izin ver babanı o halletsin.”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Yüzme  ğrenmeyi neden reddettiğimi biliyor musun?” dedi pat diye. “ ğrenmem gerekmediğini düşündüm, anlıyorsun ya, çünkü boğulmadığımdan emin olmak Nathan’ın göreviydi. Kendim dışında herkesle ilgilenmeye tamamen g n ll y d m. şimdi sen, benim savaşlarını Nathan’ın vermesini  neriyorsun. Bu yanlış, Caine. Haksızdım. Bir daha hiç kimseye bağımlı olmayacağım. Kendi ayaklarımın üzerinde duracak güce sahip olmalıym. Güçlü olmak istiyorum, kahretsin.”

Coşkulu konuşmasını bitirdiğinde parlak pembeye dönmüştü. “Lütfen kaba sözlerimi affedin,” diye fısıldadı.

Bu sözleri tuhaf bir sessizlik izledi. Jimbo, deniz mace-raları hakkında bir iki esprili hikâye anlatarak bu boşluğı doldurdu.

Tatlı tepsisi masadan daha yeni kaldırılmıştı ki, Jade sordu. “Güzel kızımızı gördün mü?” Bu soruyu, Sara’yı masada biraz daha tutmak için aceleyle sormuştu. Sohbeti Nathan’a getirmek istiyordu elbette. Jade müdahale etmeye kararlıydı. Sara’nın bu kadar kimsesiz ve yalnız görünmesini izlemek kalbini sızlatıyordu.

Bebekten bahsedilince Sara gerçekten gülümsedi. “Kızının sesini duydum,” diye itiraf etti. “Ama henüz görmedim. Sterns bu akşam Olivia’yı kucağıma almama müsaade edeceğine söz verdi.”

“Çok tatlı bir bebektir,” diye belirtti Jade. “Artık her zaman gülümsüyor. Çok da zeki. Caine’le bunu hemen fark ettik.”

Jade üç aylık kızının oldukça çok sayıdaki yeteneğini sayıp dökmeye devam etti. Sara, Jade’in her böbürlenişinin ardından Caine’in hemen ona katılarak başını salladığını fark etti.

“Olivia böyle sevgi dolu ebeveynleri olduğu için çok şanslı.”

“Nathan harika bir baba olacaktır,” diye lafa girdi Jade.

Sara yorum yapmadı.

“Katılmıyor musun, kocacığım?” diye sordu Jade, Caine’e.

“Eğer sesini alçaltmayı öğrenebilirse, olur.”

Jade, Sara’ya gülümsemeye devam ederken kocasını tekmeledi. “Nathan’ın pek çok harika özelliği vardır,” diye bildirdi.

Sara, Nathan hakkında konuşmak istemiyordu, ama biraz ilgi göstermezse kabalık etmiş olacağını düşündü. “Ah? Bu özellikler ne olabilir?” diye sordu.

Jade cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı. Sanki

konuyu unutmuş gibi görünüyordu. Yardımı almak için Caine'e döndü. "Nathan'ın harika özelliklerini Sara'ya açıklasana."

"Sen açıkla," diye karşılık verdi Caine, başka bir bisküviye uzanırken.

Bu yorumu ona masanın altından bir tekme daha kazandırdı. Karısına bir bakış attıktan sonra, "Nathan güvenilirdir," dedi.

"Güvenilir olabilir, ama kesinlikle kimseye güvenmiyor," dedi Sara. Peçetesini katlamaya başladı.

"Delikanlı cesurdur," dedi Jimbo aceleyle. Sırıtiyordu, bir şeyler bulmuş olmaktan aşırı derecede memnundu.

"Kayda değer bir şekilde... düzenlidir," dedi Jade. Bu övgüsünü dile getirirken bile haklı olup olmadığını merak ediyordu.

Sara ne katıldı ne de karşı çıktı. Caine yanlış bir yaklaşım uyguladıklarına karar verdi. Elini Jade'inkinin üzerine kapattı ve genç kadın ona bakınca komplocu bir şekilde göz kırptı. "Nathan muhtemelen hayatımda tanıdığım en inatçı adam."

"Biraz inatçı olabilir," diye anında karşı çıktı Sara, "ama bu kesinlikle bir günah değil." Jade'e döndü. "Ağabeyin bana, güzelce yontulmuş bir heykeli anımsatıyor. Dışarıdan bakınca çok yakışıklı ve kusursuz, ama kalbinin içi mermer kadar soğuk."

Jade gülümsedi. "Nathan'ı hiç yakışıklı biri olarak düşünmemiştim," dedi.

"Sara'nın onun yakışıklı olduğunu düşünmesinin imkânı yok." Caine devam etmeden önce karısının elini sıktı. "Nathan çirkin bir piç kurusudur ve herkes bunu bilir. Sırtı yaralarla kaplı, Tanrı aşkına."

Sara gürültüyle nefesini tuttu, ama Caine sırtışını sakladı. Nihayet onun biraz duygu göstermesini başarıyorlardı.

“Nathan’ın sırtını yaralayan kişi bir kadınmış,” diye haykırdı Sara. “Kalbini yaralayan da aynı kadın.”

Sara peçetesini fırlatıp ayağa kalktı. “Nathan çirkin değil, bayım. O inanılmaz derecede yakışıklı. Bence eniştesinin onun hakkında böyle aşağılayıcı bir şey söylemesi korkunç bir şey. Şimdi, eğer müsaade ederseniz, üst kata gideceğim.”

Jimbo, Sara’yı üzdüğü için Caine’e kaşlarını çatıktan sonra onun gerçekten merdivenlerden çıktığından emin olmak için peşinden gitti.

“Caine, onu özür dilemek zorunda kalacağın bir noktaya kadar üzdün,” dedi Jade, kocasına.

O sırada Jimbo koşturarak yemek odasına döndü. “Sara şu an küçük bebeğe kısa bir ziyarette bulunuyor,” dedi. “O mektubu neden elimden çektiğini söylesene. O şeyi gerçekten teslim etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Mektup cebimde,” dedi Caine. “Senden aldım, çünkü okumak istedim.”

“Caine, bu saygısızca bir ihlal... ne yazıyordu?” diye ekledi Jade.

“Sara ne yazdığını söylediye o,” diye karşılık verdi Caine. “Kontratı görüşmek için resmi bir görüşme talep ediyor.”

“Zannederim, delikanlı bir plan yaptı,” diye araya girdi Jimbo.

“Evet,” diye yanıtladı Caine.

“Sara, Nathan’ın sırtını yaralayanın bir kadın olduğunu söylerken ne demek istedi? Bu yanlış fikri kafasına kim soktu? Hapiste onu köşeye kısıran yangın yüzünden olmuştu.”

“Ama tutsak edilmesinden Aariah sorumlu değil miydi?”

“Sorumluydu,” diye kabul etti Jimbo. “Hepsi çok uzun zaman önce oldu, Nathan’ın kin tuttuğundan bile şüpheliyim. Bana kalırsa, zaman geçtikçe bu işi atlattı. Hem aramızda paylaşacağımız dolgun bir ganimet yüklenmeden adadan ayrılmadık.”

Caine ayağa kalktı. “Bizzat ilgilenmem gereken bir iki detay var. Eve geç dönerim, Jade. Sör Richards’la konuşmamız gereken ufak bir iş var.”

“Neden Savunma Bakanlığı amiriyle konuşman gerekiyor?” diye sordu genç kadın. Korkusunu saklayamıyordu. “Caine, bunu benimle konuşmadan hükümetimiz için yaptığın gizli göreve tekrar başlamadın, değil mi? Söz vermiştin-”

“Şşt, aşkım,” diye yatıştırdı onu Caine. “Küçük bir meseleyi halletmesi için Nathan’a yardım ediyorum, hepsi bu. Ben emekli oldum ve casusluk günlerine dönmek gibi bir arzum yok.”

Jade rahatlamış görünüyordu. Caine öne eğilip onu öptü. “Seni seviyorum,” diye fısıldadıktan sonra kapıya doğru ilerledi.

“Bir dakika,” diye seslendi Jade. “Sara’yı neden kasten kızdırdığını henüz açıklamadın bana. Caine, Sara’nın onu sevdiğini zaten biliyoruz. Bunu anlamak için tek yapman gereken onun yüzüne bakmak.”

“Evet, onu sevdiğini biliyoruz,” dedi Caine. “Ben sadece ona hatırlatmak istedim,” diyerek devam etti. Sırıtsı şeytani bir hal almıştı. “Şimdi eğer müsaade edersen, aklıma birkaç tane daha sevgi sözcüğü geldi ve gitmeden önce onları yazmak istiyorum.”

Jimbo’yla Jade’i arkasından bakakalmış bir halde bıraktı.

Sara o gün ilk defa Nathan'ı düşünmeyi bırakmayı başardı. Küçük Olivia tüm dikkatini üzerinde toplamıştı. Çok güzel bir bebektir. Bir an gülümseyip salya akıtırken, bir sonraki an opera sanatçısı gibi bas bas bağıyordu.

Olivia annesinin yeşil gözlerini almıştı. Başının tepesindeki birkaç tutam saç, babasınıninkiler gibi kıvrıkcık görünüyordu. Bebeği kucağında tuttuğu tüm an boyunca Sterns, Sara'nın yanında sallanıp durdu.

“Korkarım, küçük aşkım Nathan Dayısının bağırmağa olan yatkınlığını almış. En az onun kadar gürültücü olabiliyor,” diye itiraf etti Sterns gülümseyerek. “Olivia acilen memnun edilmek istiyor,” diye açıkladı, bebek ciddi anlamda surat asmaya başlayınca.

Olivia'yı kollarına alıp sıkıca tuttu. “Gidip anneni bulalım mı, küçük meleğim?” diye mırıldandı çocuğa.

Sara odasına dönme konusunda isteksizdi. Orası çok ıssızdı, genç kadın sorunlarının bir kez daha onun hakkından geleceğini biliyordu.

O gece erkenden yattı ve duygusal açıdan fazlasıyla perişan durumda olduğu için bütün gece uyudu. Kocasına soku-lup ona yaslandığını belli belirsiz hatırlıyordu. Yatakta genç adamın tarafı hâlâ sıcak olduğu için onun yanında uyumuş olduğunu biliyordu ve bundan Nathan'ın onu uyandırmaya zahmet etmeyecek kadar ona kızgın olduğu şeklinde üzücü bir sonuç çıkardı. *Hâlâ ona ihanet ettiğime inanıyor olmalı*, diye düşündü kendi kendine.

Söylemeye gerek bile yok, bu ihtimal genç kadını tekrar kudurttu. Banyosunu tamamladığı sırada çok öfkeliydi. Uzun süre aralıksız dinlenmiş olsa da kendini ancak yavaş ve buruş buruş bir kocakarı kadar tazelenmiş hissediyordu.

Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve saçları en az coşkusuna kadar gevşekti. Sara, veliaht prensine yalvarmaya giderken en iyi halinde görünmek istiyordu. Sırf aklını yakında gerçekleşecek olan asıl meseleden uzaklaştırmak için hangi elbiseyi giyeceğini uzun uzadıya düşündü ve nihayet muhafazakâr, dik yakalı pembe yürüyüş elbisesinde karar kıldı.

Sara, tıpkı resmi bir balodaki bir süs bitkisi gibi hiç gelmeyen o daveti bekleyerek bütün sabah boyunca odasında oturdu.

Öğle yemeğini geri çevirdi ve bir sonraki adımının ne olacağını düşünmeye çalışırken, odasında volta atarak öğleden sonranın epey bir kısmını harcadı. Acil ricasını veliaht prensin görmezden gelmiş olması onu korkunç şekilde üzüyordu. Prens, halkının sorunlarıyla pek ilgilenmediğini söylediğinde Caine'in haklı olduğuna karar verdi.

O sırada Caine, odasının kapısını çalarak onun düşüncelerini böldü. "Sara, yapmamız gereken küçük bir iş var," dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu genç kadın. Beyaz eldivenlerini giymeye koyuldu, ardından durdu. "Ben dışarı çıkmamalıyım," diye açıkladı. "Veliaht prens hâlâ bana haber gönderebilir."

"Benimle gelmen gerek," diye buyurdu Caine. "Açıklayacak zamanım yok, Sara. Nathan yarım saat içinde onunla Savunma Bakanlığı ofisinde buluşmanı istiyor."

"Neden?"

"Açıklama yapmayı kocana bırakacağım."

"Orada başka kim olacak? Neden Savunma Bakanlığı'nda buluşmamız gerekiyor?"

Caine, onun sorularından kaçınmak konusunda korkunç

derecede iyiydi. Jade girişte bekliyordu. Olivia omzundaydı. “Her şey iyi olacak,” dedi genç kadın, Sara’ya. Sabırlı bir şekilde kızının sırtına hafifçe vuruyordu.

Bebek geçirdi. Bu ses herkesi gülümsetti. Caine karısıyla kızına hoşça kal öpücüğü verdikten sonra Sara’yı nazikçe kapıdan dışarı çıkardı.

“Sen bu işi hallederken ben de senin elbiselerini ütületip dolabına asacağım,” dedi Jade.

“Hayır,” dedi Sara aceleyle. “Sadece bir gece daha kalacağım.”

“Ama Nathan’la nereye gideceksiniz?” diye sordu Jade.

Sara ona cevap vermedi. Arkasını dönüp merdivenlerden indi. Caine, arabanın kapısını açık tutuyordu. Sara, eniştesinin karşısına oturdu. Genç adam onunla havadan sudan sohbet etmeye çalıştı, ama Sara ona sadece evet-hayır diye cevap verince hemen bu çabasından vazgeçti.

Savunma Bakanlığı uzun, çirkin ve gri bir binanın içindedeydi. Merdiven boşluğuna küf kokusu sinmişti. Caine, Sara’yı ikinci kata çıkardı. “Toplantı, Sör Richards’ın ofisinde yapılacak. Ondan hoşlanacaksın, Sara. İyi bir adamdır.”

“Hoşlanacağımdan eminim,” dedi genç kadın, sadece kirbar olmak için. “Ama o kim, Caine ve neden bu toplantıyı istedi?”

“Richards’ bakanlığın amiri.” Geniş ofisin kapısını açıp Sara’ya içeri girmesini işaret etti.

Bir masanın arkasında kısa ve göbekli bir adam duruyordu. Seyrek gri saçları, gaga gibi bir burnu vardı ve ten rengi kırmızıya çalıyordu. Elinde tutmakta olduğu kâğıttan başını kaldırıp da Sara’yla Caine’i fark edince öne doğru ilerlemeye başladı.

“İşte geldiniz.” dedi yüksek sesle. “Neredeyse hazırız. Leydi Sara, sizinle tanışmak bir zevk.”

Onun hoş bir beyefendi olduğunu düşündü genç kadın. Adam Sara’ya resmi bir baş selamı verdikten sonra onun elini tuttu. “Nathan’ımızı yakaladığınıza göre, harika bir leydi olmalısınız.”

“O Nathan’ı yakalamadı, Sör Richards,” diye lafa girdi Caine kendine has gülümsemesiyle. “Nathan onu yakaladı.”

“Korkarım, ikiniz de yanılıyorsunuz,” diye fısıldadı Sara. “Kral George ikimizi de yakaladı. Nathan’ın bu konuda hiçbir zaman bir seçim şansı olmadı, ama ben bir yol bulmak istiyorum-”

Caine onun devam etmesine izin vermedi. “Evet, evet,” diyerek lafını kesti. “Nathan’ı bulmak istiyorsun, değil mi? O nerede?” diye sordu amire.

“Evrakları bekliyor,” diye açıkladı Sör Richards. “Birazdan burada olur. Asistanım oldukça hızlıdır. Endişelenme, canım, her şey yasal olacak.”

Amirin neden bahsettiği hakkında Sara’nın hiçbir fikri yoktu, ama tamamen cahil görünmek istemedi. “Neden burada olduğumdan pek emin değilim,” diye itiraf etti. “Ben-”

Ofisin yan kapısı açılıp Nathan içeri girince genç kadın sustu. O an ne söylemekte olduğunu hatırlayamıyordu ve göğsü zonklamaya başlayınca, nefesinin tuttuğunu fark etti.

Nathan onun orada olmasına bir tepki vermeksizin uzun adımlarla masaya yürüyüp bir kâğıt yığınının üzerine iki tane evrak bıraktı. Ardından uzatılmış bir pencere koltuğuna gidip orada durdu ve gözlerini genç kadına dikti.

Sara bakışlarını ondan alamıyordu. *O, tavırları bir kirpiden daha iyi olmayan, kaba, anlaşılması imkânsız ve inatçı bir adam,* diye düşündü.

Kapı çaldı ve siyah muhafız üniforması giymiş genç bir adam başını içeri uzattı. “Sör Richards, veliaht prensin arabası geldi,” dedi.

Sara bu haberi duydu, ama hâlâ bakışlarını Nathan’dan alamıyordu. Prensın yukarı geliyor olması onu hiç de şaşırtmışa benzemiyordu. Ayrıca, duvara yaslanıp genç kadına bakmaya devam ettiği için aşırı gergin de görünmüyordu.

Eğer Sara’yla konuşmayacaksa, o zaman Tanrı şahidi olsun, genç kadın da...

Nathan parmağını bükerek onu çağırırdı. Sara onun küstahlığına inanamıyordu. Sör Richards ve Caine herhangi bir konu üzerine derin bir tartışma halindeydiler. Onların alçak sesleri hâlâ genç kadına yakındı ve Sara bu sohbeta dâhil edilip edilmediğini merak etti. O sırada Nathan parmağıyla onu yine çağırırdı. Sara ona doğru yürümeye başladığında bile, *bu emre itaat etmem için önce cennette kavurucu bir gün yaşanmalı*, diyordu kendi kendine.

Genç adam ona gülümsemedi. Kaşlarını da çatmıyordu. Nathan çok ciddi, çok... yoğun görünüyordu. Genç kadın kocasıyla yüz yüze gelince birkaç santim ileride durdu.

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü Sara, ağlamaya başlayamazdı. Genç adam onun işkencesini daha katlanılır kılmıyordu. Lanet derecede tatminkâr görünüyordu. *‘Neden olmasın ki?’* diye sordu genç kadın kendi kendine. Adamın tek yapması gereken parmağım bükmek olmuş ve kendisi ona koşmuştu.

Sara dönüp ondan uzaklaşmaya çalıştı. Nathan uzanıp onu çekti. Kolunu onun omuzlarına dolayıp kulağına fısıldamak üzere eğildi. “Bana inancın olacak, karıcığım. Beni anlıyor musun?”

Sara onu emriyle o kadar afallamıştı ki, hafifçe nefesini tuttu. Onun kendisiyle dalga geçmediğinden emin olmak için başını kaldırıp yüzüne baktı. O sırada, Nathan'ın herhangi bir konuda nadiren dalga geçtiğini hatırladı. Sara aniden öfkeyle yanmaya başladı. Bu adam ona emir vermeye nasıl cüret ediyordu? *En azından benim kaybedecek kadar bir inancım vardı*, diye düşündü kendi kendine. Neredeyse o an gözleri doldu ve tek düşünebildiği, kendini tamamen küçük düşürmeden önce odadan çıkmaktı.

Nathan aniden onun çenesini kavrayıp kendisine tekrar bakması için yukarı kaldırdı. “Beni seviyorsun, kahretsin.”

Sara bunu inkâr edemezdi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Genç adam bir süre ona baktı. “Ve beni neden sevdiğini biliyor musun?”

“Hayır,” diye karşılık verdi genç kadın, onunkine denk bir sesle. “Tanrı şahidimdir, Nathan, seni neden sevdiğime dair en ufak bir fikrim yok.”

Genç adam onun sesindeki öfkeden hiç rahatsız olmamıştı. “Beni seviyorsun, Sara, çünkü ben senin bir kocada isteyebileceğin her şeyim.”

Sara'nın gözünün kenarından bir damla yaş aktı. Genç adam gözyaşı damlasını başparmağıyla yakaladı.

“Kendi sözlerimi bana karşı kullanarak benimle alay etmeye cüret mi ediyorsun? Nora'nın adasına doğru yelken açmışken aynı sözleri sana söylediğimi unutmadım. Aşk yok edilebilir. O kırılğandır ve...”

Genç adam başını iki yana sallamaya başlayınca Sara açıklamaya çalışmayı kesti. “Sen kırılğan değilsin,” dedi adam ona. “Ve senin aşkın yok edilemez.” Parmakları nazikçe ka-

dının yanaklarını okşuyordu. “O benim en çok değer verdiğim şey haline geldi. Seninle alay etmiyordum.”

“Bunun bir önemi yok,” diye fısıldadı Sara. “Beni sevmediğini biliyorum. Bunu kabul ettim, Nathan. Lütfen bu kadar endişeli bakma. Seni suçlamıyorum. Sana bir seçme şansı hiç tanınmadı.”

Nathan onun ıstırabını görmeye katlanamıyordu. Tanrım, yalnız olmalarını nasıl da isterdi, böylece onu kollarına alabilir ve onu ne kadar sevdiğini gösterebilirdi. Ama önce ona kendini kanıtlaması gerekiyordu. “Bunu daha sonra konuşacağız,” diye bildirdi. “Şimdilik sadece bir talebim var, Sara. Sakın benden vazgeçeyim deme.”

Sara onun kendisinden ne istediğini anlamıyordu.

Veliaht prens ofise girerken Nathan dikkatini kapıya çevirdi. Sara hemen kocasından uzaklaştı, her sadık vatandaş gibi başını eğdi ve sabırla liderinin kendisiyle konuşmasını bekledi.

Prens orta boylu, esmer ve yakışıklı görünümüne sahip bir adamdı. Kibrini, omuzlarındaki pelerin gibi taşıyordu.

Prens selam verirken her bir adam ona baş selamı verdi. Sara’nın sırası geldi. Genç kadın ağır bir reverans yaptı. “Sizi görmek her zaman bir zevk, Leydi Sara.”

“Teşekkür ederim, lordum,” diye karşılık verdi genç kadın. “Ve bana bu görüşmeyi başışladığınız için de teşekkür ederim.”

Prens bu sözlerle şaşırılmış görünüyor. Ama başını sallayıp Sör Richards’ın masasının arkasındaki yerine oturdu. Ona eşlik eden iki adam, liderlerinin arkasında nöbetçi pozisyonlarını aldılar.

Caine, Sara’nın prene yazmış olduğu mektupla ilgili

başka bir yorum yapmasından endişeleniyordu. Öne çıkıp genç kadının yanında durdu. “Sara, notunu prense hiç göndermedim. Hâlâ cebimde.”

Sör Richards, prensle toplantıyı tartışıyordu ve iki adam da ona dikkat etmediği için Sara fısıldaşmanın o kadar da kaba bir hareket olmayacağını düşündü. “Mektubu neden göndermedin? Unuttun mu?”

“Hayır, unutmadım,” dedi Caine. “Mektup, Nathan’ın planlarına engel olacaktı.”

“O zaman bu toplantıyı Nathan mı talep etti?”

Caine başıyla onayladı. “Sör Richards da kendi talebini ekledi,” dedi. “Otursan iyi olur, Sara. Bu iş biraz sallantılı olacak. Sana bol şans.”

Nathan duvara yaslanmış, genç kadını izliyordu. Caine’in Sara’ya oturmasını önerdiğini duymuştu ve onun ne yapacağını bekledi. Odanın karşısında yüksek arkalıklı bir koltuk ve genç adamın yanındaki pencere koltuğu vardı.

Sara koltuğa bir bakış attıktan sonra Nathan’a doğru yürümeye başladı. Genç adam onun bu içgüdüsel sadakat gösterisinden kendini beğenmiş bir tatmin duydu.

O an, bu özelliğe bel bağlamaya başladığını fark etti.

Nathan oturup arada mesafe kalmayana dek onu kendine çekti. Neredeyse o an oracıkta eğilip onu ne kadar çok sevdiğini söyleyecekti. Tam zamanında kendine engel oldu. *Doğru bir şekilde olmalı*, dedi kendi kendine. Sadece birkaç dakika içinde onu ne kadar çok sevdiğini ona gösterecekti.

Sara ona değmeyecek şekilde kocasından uzaklaştı. Prens oradayken bu kadar yakın oturmaının uygun olmadığını düşünüyordu.

Nathan tam aksini düşünüyordu. Onu tekrar kendisine çekerken o kadar da nazik davranmadı.

“Başlamaya hazırım,” diye duyurdu prens.

Sör Richards, girişin önünde duran muhafıza işaret etti. Adam kapıyı açtı ve Sara’nın babası aceleyle içeri girdi.

Genç kadın babasını görür görmez içgüdüsel bir şekilde kocasına daha da yaklaştı. Nathan kolunu beline dolayıp onu yakınında tuttu.

Winchester Kontu, prene baş selamı verdi, ardından diğerlerini fark edince kaşlarını çatı.

Ofisin boşaltılmasını talep etmek üzereydi, çünkü tartışılacak olan mesele gizliydi, ama önce prens konuştu. “Otur, Winston. Bu meselenin bir an önce hallolmasını istiyorum.”

Kont hemen prensin karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Oturur oturmaz öne eğildi. “Size gönderdiğim kâ-nıta bakabildiniz mi?”

“Baktım,” diye yanıtladı prens. “Winston, saygıdeğer Savaş Harekâtı amirimizle tanışmış mıydın?”

Winston, Sör Richards’a dönüp hızlı bir baş onayı verdi. “Bir iki kez karşılaştık,” dedi. “Onun neden burada olduğunu sorabilir miyim? Meselenin onun bölümüyle ne gibi bir ilgisi olduğunu anlamadım. Bu sadece bir kontratı iptal etme ricası, başka bir şey değil.”

“Aksine,” diye lafa girdi Sör Richards. Sesi şekerli buz kadar hoş ve akıcıydı. “Hem prens hem de ben, Wakersfield Kontu hakkındaki bilgiyi nasıl edindiğinizle fazlasıyla ilgilendik. Bizi aydınlatmak ister misiniz?”

“Bana söyleyen kişiyi korumak zorundayım,” diye belirtti Winston. Bu yorumu yaparken dönüp Sara’ya baktı. Bakışları kasten orada bir süre oyalandı. Ardından prene döndü. “Bunun bir önemi yok, lordum. Enininim, gerçekleri okuduktan sonra, kızımın bir hainin oğluyla yaşayamayacağını

anlayacaksınız. Sosyeteden dışlanacak. Markinin babası, oğlunu kızına bağlayan anlaşmayı imzalarken ne krala ne de Winchester'lara iyi niyetle davrandı. Bu yüzden, Sara'nın bu saçma bağdan azat edilmesini, katlanmak durumunda kaldığı utanç ve aşağılanmanın bedeli olarak hediyenin de ona verilmesini talep ediyorum.”

“Korkarım, Nathan'ın babasıyla ilgili bilgiyi size kimin verdiğini söylemeniz konusunda ısrar etmek zorunda kalacağım,” dedi Sör Richards tekrar.

Winston destek almak için prene döndü. “Bu talebe cevap vermemeyi tercih ederim.”

“Sanırım cevap vermek zorundasın,” dedi prens.

Winston'ın omuzları çöktü. “Kızım,” dedi pat diye. “Sara bize yazdı. Bize bilgiyi o verdi.”

Sara tek kelime etmedi. Nathan onu nazıkçe sıktı. Bu onu rahatlatmak için beceriksiz bir girişimdi. Genç kadın hiç itiraz etmedi.

Ondan vazgeçme, diye düşündü. Bu onun sözleriydi. Sara sürmekte olan önemli tartışmaya odaklanmaya çalışıyordu, ama Nathan'ın fısıltıyla vermiş olduğu emir, aklında dolanıp duruyordu.

Babası, Nathan'ın babasıyla ilgili böyle tahrip edici bir bilgiyi Sara'nın neden paylaşmış olduğuna dair art arda bahaneler sıralıyordu. Genç kadın bu yalanları dinlemek istemiyordu.

Prens, arkasındaki adamlardan birine işaret edince genç kadının dikkatini çekti. Nöbetçi derhal yan taraftaki girişe giderek kapıyı çekip açtı. Ellerinde koyu renk bir şapka taşıyan, kısa ve zayıf bir adam ofise girdi.

Sara bu adamı tanımıyordu. Ama babasının tanıdığı or-

tadaydı. Şaşkınlığını saklayamamıştı. “Konuşmamıza izinsiz dâhil olan bu adam da kim?” diye sordu.

Zor durumundan kurtulmak için denediği bu önemsiz kabadayılık girişimi işe yaramadı. “Kendisi Luther Grant,” dedi Sör Richards ağır ağır. “Belki onunla karşılaşmışsındır, Winchester. Luther, eskiden departmanımızın kıdemli bir görevlisiydi. Çok güvenilirli, kasa onun gözetimine verilmişti. Tek görevi, İngiltere’nin sırlarını güvende tutmaktır.”

Amirin sesi iğneleyici bir hal aldı. “Luther bundan sonra Newgate Hapishanesi’nin duvarlarını koruyor olacak. Nezaret edeceği kendine ait bir hücresi olacak.”

“Oyun bitti,” diye lafa girdi Caine. “Grant, Nathan’ın dosyasına bakması için ona para ödediğini söyledi. Orada zarar verici bir şey bulamayınca, babasının dosyasına bakmış.”

Winston’ın ifadesinde sadece küçümseme vardı. “Bilginin nasıl bulunduğu kimin umurunda?” diye mırıldandı. “Önemi olan tek şey-”

“Ah, bizim umurumuzda,” diye araya girdi Sör Richards. “Bir vatana ihanet suçu işlediniz.”

“Bu idamlık bir suç, değil mi?” diye sordu prens.

Sara, onun ifadesinden babası teşvik mi ediyor, yoksa gerçekten mi bilmiyor, anlayamadı.

“Evet, bu suçun cezası idamdır,” dedi Sör Richards.

Winston öfkeden titriyordu. “Ben kraliyete asla sadakatsizlik etmedim,” diye duyurdu. Veliaht prene baktı. “Bu şehirdeki diğer tüm politikacılar sizinle alay ederken, ben kararlı bir şekilde yanınızda durdum. Tanrım, karınızdan kurtulmak istediğinizde, sizi savunmak için tartışmalara bile girdim. Sadakatimin karşılığı bu mu?”

Prens yüzü kırmızıya döndü. Sevilmemesini ve da

karısından kurtulma girişiminin hatırlatılmasından hoşlanmadığı belliydi. Başını iki yana sallarken Winston'a bir bakış attı. "Vehlaht prensinle böyle saygısızca konuşmaya nasıl cüret edersin?"

Winston çok ileri gittiğini fark etti. "Özür dilerim, lordum," dedi aceleyle. "ama umutsuzca kızımı korumaya çalışıyorum. St. James Markisi onun için yeterince iyi değil."

Prens derin bir nefes aldı. Rengi koyuluğunu koruyordu, ama konuşurken sesi çok daha sakindi. "Sana katılmıyorum. Beni fazlasıyla sıktığı için Savunma Bakanlığı'na hiç canlı bir ilgi duymadım, ama Nathan'ın babasıyla ilgili gerçekleri okuyunca, Sör Richards'tan oğluyla ilgili dosyayı da vermesini istedim. Babasının günahlarından Nathan sorumlu tutulamaz. Hiçbir insan tutulmamalı." Devam ederken sesi bir oktav yükseldi. "Bu duruma göre, babamın zayıf durumundan ötürü halkımı beni suçlayabilir, öyle değil mi?"

"Babanızın hastalığından sizi sorumlu tutmuyorlar," diye ona güvence verdi Winston.

Prens başını salladı. "Aynen öyle," diye mırıldandı. "Ben de babasının hatalarından Nathan'ı sorumlu tutmuyorum. Hayır, marki sorumlu değil," diye tekrarladı yorgun bir sesle. "Ama olsaydı bile, İngiltere'nin selameti için başarmış olduğu tüm o eylemlerle sadakatini çoktan kanıtladı. Eğer tüm sırlar ifşa edilebilseydi, kahramanca işleri için Nathan şövalyelik unvanı alırdı. Lafı geçmişken, Cainewood Kontu'nun da benzer bir muameleyi hak ettiği söylendi bana. Dosyaları okuma işi, öğleden sonramın çoğunu aldı, Winston. Ve şimdi tüm gerçekler önümdeyken, bu sadık ve seçkin adamlarla aynı odada olmaktan onur duyduğumu söyleyebilirim."

Bir süre kimse konuşmadı. Nathan, Sara'nın titrediğini

hissedebiliyordu. Genç kadının, babasını izlemekte olduğunu fark etti. Ona her şeyin yoluna gireceğini, o adamın onu bir daha asla korkutamayacağını fısıldamak istiyordu.

Prens bir kez daha konuşmaya başladı. “Ama Sör Richards bu bilginin kamuya duyurulmasına karşı çıkıyor ve ben de bu konuda onun üstün zekâsına boyun eğmeye karar verdim. Bu adamlara gönül borcu duyduğumu söylemem kâfi. Şimdi, size bir pazarlık öneriyorum,” dedi. Bakışları amirin üzerinde durdu. “Eğer Winston, Nathan’ın babasıyla ilgili tek kelime etmeyeceğini bize garanti ederse, onu hapse atmamayı öneriyorum.”

Sör Richards bu öneriyi enine boyuna düşünüyormuş gibi yaptı. “Ben onun asıldığını görmeyi tercih ederim. Ama karar sizin. Ben sadece sizin naçizane bir hizmetkârınızım.”

Prens başını salladı. Tekrar Winston’a baktı. “Ev halkının üyelerinin Nathan’ın babasıyla ilgili bilgiden haberdar olduğunu biliyorum. Onları sessiz tutmak senin görevin. Nathan’ı böyle bir skandaldan korumaktan sen sorumlu olacaksın, çünkü kulağıma en ufak bir dedikodu ulaşırsa, vatan hainliğiyle suçlanacaksın. Kendimi yeterince açık ifade ettim mi?”

Winston başıyla onayladı. Konuşamayacak kadar öfkeliydi. Prensın tiksintisi belliydi. Winchester Kontu, ileride önemli görevlerin hiçbirine dâhil edilmeyeceğini biliyordu. Prens onunla ilişkisini kesince, diğer herkes de onun yolundan gidecekti.

Sara babasının öfkesini hissedebiliyordu. Boğazı daraldı, kendini kusacakmış gibi hissediyordu. “Bir bardak su alabilir miyim, lütfen?” diye fısıldadı Nathan’a.

Genç adam ona içecek bir şey getirmek için derhal oda-

dan çıktı. Caine de koltuğundan kalkıp Luther Grant'ı yan kapıdan dışarı çıkardı.

Winston, Sör Richards'a döndü. "Buna itiraz edebilirim. Hâlâ, Grant'ın sözüne karşılık benimki."

Amir başını iki yana salladı. "Başka kanıtımız var," diye yalan söyledi.

Winchester Kontu ayağa kalktı. "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Luther'ı nasıl öğrendiniz?" diye sordu prens.

"Karın söyledi," diye cevap verdi prens. "Sen mahvetmeye çalışırken, Winston, o kızının yardımına koştu. Git, Winston. Sana bakmak bana acı veriyor."

Winchester Kontu prens baş selamı verdi, dönüp çok kısa bir süre dik dik kızına baktı ve sonra ofisi terk etti.

Sara, babasının yüzünde daha önce böyle kara bir öfke görmemişti. İçi dehşetle doldu. Kısa bir süre sonra annesinin onun öfkeli saldırısına maruz kalacağını biliyordu.

Yüce Tanrım, diye düşündü, annesine önce kendi ulaşmak zorundaydı.

"Bana müsaade eder misiniz?" diye haykırdı, aceleyle kapıya ilerlerken.

Öndeki kapıyı kapatmadan önce prensin baş selamını kabul edecek zamanı ancak bulabildi.

"Sizce hasta mıdır?" diye sordu Sör Richards.

"Neden hasta olmayacağını düşünemiyorum bile," diye karşılık verdi prens. "Richards," diye ekledi daha yumuşak bir sesle, "çeşitli departmanlardaki yöneticilerin beni küçümseyen dedikodularda bulunduğunu biliyorum. Ah, beni bilgilendiren casuslarım var. Benim aleyhimde tek söz söylemediğini de biliyorum. Ayrıca haksız yere, hevesi geçtiğinde fikrini değiştiren bir hükümdar olarak değerlendirildi."

riliyorum. Durumun böyle olmadığını sana söyleyebilirim. Winston meselesinde fikrimi değiştirmeyeceğim, seni temin ederim.”

Sör Richards kapıya kadar prensle yürüdü. “Fark etmişsinizdir, lordum, Winston’a elimizde başka kanıt olduğunu ifade ederken yalan söyledim. Gerçekten de Grant’in sözüne karşı onunki. Eğer bu meseleyi biraz daha zorlarsa...”

Prens gülümsedi. “Hiçbir şeyi zorlamayacak,” diye güvence verdi ona.

Nathan elinde bir bardak suyla yan kapıdan girdi, Caine yanındaydı. Prens az önce gitmişti. “Sara nerede?” diye sordu.

“Lavaboya gitti,” diye açıkladı Sör Richards. Masasına döndü ve koltuğuna çöktü. “Tanrıya şükür, tereyağından kül çeker gibi halloldu. Veliht prensin nasıl davranacağından emin olamıyordum. Bu sefer on ikiden vurdu, değil mi?”

“Hedefi vurmaya devam edecek mi?” diye sordu Caine. “Yoksa yarın Winston bir kez daha onun tarafında mı olacak?”

Amir omuz silkti. “Fikrini değiştirmemesi için dua ediyorum ve sözünü tutacağını hissediyorum.”

Caine masaya yaslandı. “Dosyaları okumasına izin verdiğine inanamıyorum, Richards.”

“O zaman inanma,” diye karşılık verdi amir, sırtarak. “Ona başarılı olan görevlerden oluşan kısa bir özet verdim. Kaşlarını çatmayı kes, Caine. Nathan, Tanrı aşkına, elindeki bardakla volta atmayı kes. Suyun çoğu haliya döküldü.”

“Sara’nın işi neden bu kadar uzun sürdü?”

“Sanırım kendini iyi hissetmiyordu. Bırak birkaç dakika daha yalnız kalsın.”

Nathan iç çekti. Sör Richards, Caine'e departmanda onun kaçırmış olduğu bilgileri verirken Nathan da bardağı tekrar doldurmaya gitti.

Sabırlı olmaya çalışıyordu, ama bir on dakika daha geçip Sara ofise dönmeyince, onun peşinden gitmeye karar verdi. "Bu lanet lavabo da ne cehennemde? Sara'nın bana ihtiyacı olabilir."

Sör Richards ona alt katta oraya olan yolu tarif etti. "Evraklar imzalanmaya hazır mı?" diye sordu Caine, Nathan gitmek üzere döndüğünde.

"Masanın üstündeler," diye seslendi Nathan omzunun üzerinden. "Ben Sara'yı boğazladıktan sonra bu işi tamamen halledebiliriz."

"Adam romantik," dedi Caine ağır ağır.

"Aslında karısına yapacak olduğu şey, onun gerçekten romantik bir kalbi olduğunu gösteriyor. Nathan'ın âşık olacağı kimin aklına gelirdi?"

Caine sırttı. "Birinin onu alacağı kimin aklına gelirdi? Sara da ona en az onun olduğu kadar âşık. Nathan baştan başlamaya kararlı," diye ekledi, evraklara doğru başını sallayarak.

"Ah, aşk çiçekleniyor," dedi Sör Richards. "Sara, onun düşünceli tavrından kesinlikle memnun olacak. Tanrı biliyor, kız biraz mutlu olmayı hak ediyor. Bugün onun için zordu. Prens, onun annesinden bahsederken yüzündeki bakış neredeyse yüreğimi parçaladı, Caine ve senin de bildiğin gibi ben kesinlikle duygusal bir adam değilim. Leydi Sara çok korkmuş görünüyordu. Ona uzanıp sırtını sıvazlamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Genelde duygularını gösteren bir adam değilimdir, ama onun peşin-

den gitmemek için kendime engel olmak zorunda kaldığımı söyleyebilirim.”

Caine kuşkuyla görünüyordu. “Prensin Sara’nın annesinden bahsettiğini hatırlamıyorum.”

“Sanırım sen ve Nathan o sırada odada yoktunuz,” dedi Richards. “Evet, bu doğru,” diye ekledi başını sallayarak. “Sara tek başına oturuyordu. Nathan ona su getirmeye gitmişti.”

“Sara lavaboda değil,” diye gürledi Nathan kapı eşiğinden. “Kahretsin, Richards, onu nereye gönderdin? Cadde- den dışarıya mı, Tanrı aşkına?”

Caine ayağa kalktı. “Nathan, bir sorunumuz olabilir.” Sesi endişeden sertleşmişti. “Sör Richards, bize Sara’nın annesiyle ilgili prensin tam olarak ne demiş olduğunu söyleyin.”

Amir ayağa kalmak için koltuğunu geri itmeye başlamıştı bile. Tehlikenin ne olduğundan tam olarak emin değildi, ama havaya sinen kokusunu alabiliyordu.

“Winston, Grant’i nereden öğrendiğimizi bilmek istedi. Prens de bize isim verenin onun karısı olduğunu söyledi.”

Caine’le Nathan kapıya doğru koşmaya başlamışlardı. “Elbette Winston karısıyla kızına dokunmaya cüret etmeyecektir,” diye mırıldandı Sör Richards, iki adamın peşinden koşarken. “Sara’nın oraya gittiğini düşünüyorsun, değil mi? Charles,” diye bağırdı omzunun üstünden, “arabayı getir.”

Nathan zemin kata ulaştığında, Caine hemen arkasındaydı, o sırada Sör Richards üstteki sahanlığın köşesini dönüyordu. “Nathan, Winston’m karısını veya kızını incitebileceğine inanıyor olamazsın.”

Nathan kapıyı hızla çekip açarak kaldırımında koşmaya baş-

ladı. “Hayır,” diye bağırdı omzumun üzerinden. “Winston onlara dokunmaz. Ceza verme işini kardeşine bırakacaktır. Piç kurusu bu şekilde çalışıyor. Kahretsin, Sara senin arabanı almış, Caine. Tanrım, ona Henry’den önce ulaşmalıyız.”

Kiralık bir araba caddeden aşağı hızla ilerliyordu. Nathan fırsatı değerlendirdi. Amirin arabasını beklemeye niyeti yoktu. Caddeye koşup kendini bir mücadeleye hazırlayarak iki atın dizginlerini yakaladı.

Kendine daha yakın olan ata omuz attı. Caine de gücünü ekledi ve araba gıcırdayarak durdu.

Arabacı aracın tepesine fırlamıştı. Bağırmaya başladı. Nathan kapıyı çekip açarken sarışın, gözlüklü ve şaşı bir genç adam olan yolcu bu şamatanın neyle ilgili olduğunu görmek için pencereden başını uzatmıştı. Adam daha ne olduğunu anlayamadan Nathan onu kaldırıma fırlattı.

Sör Richards yabancıнын ayağa kalkmasına yardım ederken, Caine arabacıya bağırarak talimat veriyordu. Amir fazlasıyla özenli davranırken aniden arkada bırakılmak üzere olduğunu fark etti. Adamı kaba bir şekilde tekrar yere itip Caine kapıyı kapatmadan önce arabanın içine atladı.

Winchester’ların konağına giderken kimse tek kelime etmedi. Nathan dehşetle titriyordu. Kendini her zaman mecbur bıraktığı yalnızlığına hayatında ilk defa isyan ediyordu. Ona ihtiyacı vardı. Yüce Tanrım, kendisinin de değerli olabildiğini, onu hak ettiği kadar sevebildiğini ona kanıtlamadan önce Sara’ya bir şey olursa, Nathan yaşayabileceğini sanmıyordu.

Bu uzun ve katlanılmaz dakikalarda Nathan dua etmeyi öğrendi. Kendini bir ateist kadar beceriksiz hissediyordu, çocukluk günlerinden kalma tek bir duayı bile hatırlayamayınca nihayetinde Tanrı’dan merhamet diledi.

Sara'ya nasıl da ihtiyacı vardı.

Annesinin evine olan yolculuğu Sara için o kadar travmatik değildi. Panik halinde değildi, çünkü annesine ilk ulaşan olması için gereken zamana sahip olduğunu biliyordu. Babası, önce kardeşinin konağına gitmek zorunda kalacaktı. O yolculuk en az yirmi dakikasını alırdı. Kendine reva görülen adaletsizlikle ilgili kardeşini doldurması da en az on beş dakika sürerdi. Henry'nin kesinlikle akşamdan kalma olması göz önünde bulundurulursa, onun aklını toplayıp giyinmesi de zamanını alırdı.

Bir de tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olan bir gerçek vardı: bu süre içinde Nathan parçaları birleştirip onun lavaboda olmadığını anlardı. Genç adamın onun peşinden geleceğini biliyordu.

Benden vazgeçme. Kocasının fısıldamış olduğu bu emir bir kez daha davetsizce düşüncelerinin arasına sızdı. Sara bu aşağılayıcı emre öfkelenmeye çalıştı. Ne cüretle ondan vazgeçmiş olduğunu düşünebilirdi? Ne cüretle...

Doğru düzgün öfkelenemiyordu, çünkü kalbi kızmaya hakkı olduğundan pek de emin değildi. Ondan vazgeçmiş miydi? *Hayır, tabii ki hayır*, diye düşündü kendi kendine. Yalın gerçek şuydu ki, Nathan onu sevmiyordu.

Ama ona düşünceli bir şekilde davranıyordu. Sara bu kadarını kabul ediyordu. Aylık dönemindeki kramplarıyla utanç verici bir şekilde ıstırap içindeyken adamın onun sırtını ovuşunu hatırladı. Dokunuşu öyle nazik, öyle yatıştırıcıydı ki.

Aynı zamanda nazik bir âşıktı. Onu okşarken bir kez olsun aşk sözcükleri fısıldamış olduğundan falan değil. Ama

ona nezaket ve sabır göstermiş ve genç kadın da ondan asla korkmamıştı. Bir kez bile.

Ama Nathan onu sevmiyordu.

Ona bir sürü şey öğreterek uzun saatler harcamıştı, çünkü Sara'nın kendi başının çaresine bakmayı öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu. Genç kadın bunun sebebinin adamın onu korumak istememesi olduğunu düşünüyordu. Ve Sara, annesi gibi sevdiği insanları korumayı kendi görevi olarak düşünürken, kendisinin korunma işini kocasına bırakmıştı.

Annesi gibi...

Yüce Tanrım, Nora haklıydı. Sara farkına bile varmadan annesinin izinden gidiyordu. Kocasına bel bağlama konusunda fazlasıyla kararlı davranmıştı. Ya Nathan da babası gibi acımasız ve bencil bir adam olsaydı, Sara onun her bağırsığında korkuyla sinmeyi mi öğrenecekti?

Başını iki yana salladı. Hayır, herhangi bir adamın onu korkutmasına asla izin vermeyecekti. Nathan, onun kendi gücünü fark etmesini sağlamıştı. Sara tek başına hayatta kalabilir ve kesinlikle kendi ayaklarının üstünde durabilirdi.

Genç adamın ona kendini savunmayı öğretmesinin sebebi, onu koruma zahmetine girmek istememesi değildi. Sadece başına bir şey gelmesini istemiyordu.

O nazik bir adamdı.

Sara gözyaşlarına boğuldu. Nathan neden onu sevememişti ki?

Benden vazgeçme. Eğer onu sevmiyorsa, kendisinden vazgeçip vazgeçmemesini neden önemsiyordu?

Sara düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, Caine'in arabacısı ona seslenene kadar arabanın durduğunu fark etmedi.

Sara arabacıdan beklemesini istedikten sonra koşturarak merdivenlerden çıktı.

Babası tarafından işe yeni alınmış kâhya, annesiyle kız kardeşinin öğleden sonra için dışarı çıkmış olduklarını söyledi.

Sara ona inanmadı. Kendi gözleriyle görmek için uşağı yolundan çekip içeri girdi ve yatak odalarının olduğu kata çıktı.

Kâhya onun terbiyesizliği karşısında homurdanıp evin içine çekildi.

Yatak odaları boştu. Sara başta rahatlamıştı, ama sonra Winchester erkeklerinden önce annesini bulması gerektiğini fark etti. Annesinin tuvalet masasının üstündeki davetiye yığınınına baktı ama hiçbirisi ona bu öğleden sonra etkinliğinin ne olduğuna dair bir ipucu vermedi.

Aşağı inip hizmetçilerden zorla bilgi almaya karar verdi. Mutlaka içlerinden biri annesinin nereye gittiğinden haberdardı.

Dış kapı açıldığında Sara sahanlığa henüz ayak basmıştı. Annesinin eve döndüğünü düşünerek merdivenlerden inmeye başladı. Henry Amca kasıla kasıla girişte belirlediğinde, genç kadın yarı yolda durdu.

Adam onu anında fark etti. Yüzündeki alaycı gülümseme Sara'nın midesinin kasılmasına neden oldu.

“Babam öfkeyle hemen sana koştu, değil mi?” diye seslendi genç kadın; sesindeki aşağılama barizdi. “Bunu yapacağını biliyorum,” diye ekledi. “Yaptığı tek öngörülebilir şey bu. Ne zaman kızsın, alkolik kardeşinin cezaı vermesine izin verdiği için kendini kurnaz sanıyor. Babam White'ta bekliyor, değil mi?”

Amcasının gözleri kısılarak çizgi halini aldı. “Kocasının aleyhinde davrandığı için annenin dili kesilmeli. Bu seni alakadar etmez. Sara. Yolumdan çekil. Annene edecek bir çift lafım var.”

Sara başını iki yana salladı. “Onunla konuşmana izin vermeyeceğim,” diye bağırdı. “Şimdi değil, yarın değil, asla. Annemi zorlamak zorunda kalırsam zorlarım, ama o Londra’dan gidecek. Kız kardeşine hoş bir ziyaret işini görecek-tir. Bir daha dönmek istemediğini bile fark edebilir. Tanrım, umarım öyle olur. Annem hayattan keyif almayı hak ediyor. Ben de onun bunu elde ettiğini göreceğim.”

Henry kapıyı tekmeleyerek kapattı. Sara’ya vurmayacak kadar akıllıydı, çünkü kocasının gelinini almak için tavernaya geldiği o gece savurduğu tehdidi hatırlıyordu.

“Evli olduğun o aşâğılık ite dön,” diye bağırdı. “Victoria,” diye ekledi haykırarak. “İn aşâğıya. Seninle konuşmak istiyorum.”

“Annem burada değil. Şimdi *sen* defol. Seni görmek mi-demi bulandırıyor.”

Henry merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Köşede duran pirinç şemsiyeliği görünce durdu. Sonuçları düşünemeyecek kadar öfkeliydi. *Bu kızın bir derse ihtiyacı var*, diye düşündü kendi kendine. Tek bir esaslı darbe, saygısızlığından sıyrılmasını sağlardı.

Fildişi başlıklı asaya uzandı. Tek bir esaslı darbe...

On Altıncı Bölüm

Sara onu neredeyse öldürüyordu.

İstirap dolu çığlıklar caddede yankılandı. Araba daha durmadan Nathan kaldırıma atlayıp merdivenlerden çıkmaya koyuldu. İğrenç bir çığlık, Sara'sı için korkudan çığına dönmesine neden oldu - aslında o kadar çıldırılmıştı ki, tüm bu gürültüyü çıkaranın bir erkek olduğunu fark edemedi bile. Kapıyı açmak için de durmadı. Kırıp girdi. Kapı çerçevesi omzundan sekip Henry Winchester'ın kafasına indi. Kalın tahta parçası, gürültülü çığlıkların bir kısmını boğdu.

Nathan karşısındaki bu sahneyi görmeye hiç hazırlıklı değildi. O kadar afalladı ki yolda öylece kalakaldı. Caine ve Sör Richards onun sırtına çarptılar. Caine alçak sesle homurdandı. Çelikten bir duvara toslamış gibi hissediyordu. Hem o hem de Sör Richards dengelerini sağlayıp Nathan'ı transa sokan şeyi görmek için yana kaydılar.

Adamların bunu kavraması kolay olmadı. Henry Winchester, geniş girişin ortasında aciz bir halde cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Elleri kasıklarını kavramıştı. Kelimenin tam anlamıyla ıstırapla kıvranıyordu. Adanı yuvarlanarak

onların yolundan çekilince, Sör Richards ve Caine onun kanlı burnunu hemen fark ettiler.

Nathan, Sara'ya bakıyordu. Genç kadın merdivenlerin dibinde duruyordu. Adamakıllı sakın, bütünüyle güzel ve yaralanmamış görünüyordu.

O iyiydi. Piç kurusu ona dokunamamıştı. Evet, Sara iyiydi. Nathan sakinleşmek niyetiyle bunu içinden tekrarlayıp duruyordu.

İşe yaramadı. Elleri titriyordu. Yine normal nefes alabilmek için iyi olduğunu Sara'dan duymaya ihtiyacı olduğuna karar verdi.

"Sara?" Nathan onun sesini boğuk bir fısıltıyla söylediği için Henry Amcasının çıkardığı tantananın altından kadının onu duyabileceğinden şüpheliydi. Tekrar denedi. "Sara? İyi misin? Seni incitmedi, değil mi?"

Kocasının sesindeki ıstırap Sara'yı neredeyse çözüyordu. Gözleri doldu, Nathan'ın da bir o kadar ağlamaklı olduğunu fark etti. Yüzündeki bakış, genç kadının kalbini sızlattı. O çok... korkmuş, çok savunmasız... çok sevgi dolu görünüyordu.

Yüce Tanrım, bu adam onu seviyordu. Bu çok açıktı.

Beni seviyorsun, diye bağırmak istiyordu. Bunu yapmadı elbette, çünkü orada başka insanlar da vardı. Ama Nathan onu seviyordu. Genç kadın konuşmıyor, gülümsemeye bir son veremiyordu.

Sara kocasına doğru yürümeye başladı, ama sonra izleyicilerini hatırladı. Caine'le Sör Richards'a dönüp kusursuz bir reverans yaptı.

Caine sırtıttı. Sör Richards karşılık olarak baş selamı verirken yarı yolda kendine engel oldu. "Burada ne oldu?" diye sordu bir otorite girişimiyle.

Nathan o sırada, “Kahretsin Sara, bana cevap ver,” dedi boğulur gibi. “İyi misin?”

Genç kadın bakışlarını kocasına çevirdi. “Evet, Nathan. Gayet iyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim.”

Başını eğip amcasına baktı. “Henry Amca ufak bir aksilik yaşadı,” diye belirtti.

Amir tek dizinin üstüne çöküp Henry’nin göğsünde duran kapıdan geri kalan şeyi kaldırdı. “O kadarını anladım, canım,” dedi Sara’ya. Bir tahta parçasını kenara fırlatıp Henry’ye kaşlarını çattı. “Tanrı aşkına be adam, kes ağlamayı. Hiç olgunca değil. Nathan yıkıp geçtiğinde kapı üzerine mi düştü? Konuş, Winchester. Zırlıttan tek bir kelime anlamıyorum.”

Caine çoktan parçaları birleştirmişti. Sara, sızıyı dindirmek ister gibi sağ elinin arkasını ovuşturuyordu. Henry kasıklarını tutuyordu.

“Henry Amca, aksiliği kapı onun üstüne düşmeden önce yaşadı,” diye açıkladı Sara. Sesi inanılmaz derecede neşeliydi ve bu sözleri söylerken Nathan’a gülümsüyordu. Nathan hâlâ durumu kavrayacak kadar sakinleşmemişti. Karısının neden kendinden bu kadar hoşnut göründüğünü anlayamıyordu. İçinde bulunduğu tehlikenin farkına varmamış mıydı? Lanet olsun, genç adamın sinirleri hâlâ taze yara kadar hassas hissettiriyordu.

Genç kadın yavaşça ona doğru yürüyordu ve Nathan’ın tek düşünebildiği onu kollarına almaktı. Onun gitmesine asla izin vermeyecekti, kendi başının çaresine bakmak gibi pis bir huya sahip olduğu için ona nutuk çekerken bile bırakmayacaktı.

Caine’in sırtışı, onun anladığım gösteriyordu. Amir de

kendini gülümserken buldu, ama neyi bu kadar komik olduğunu hâlâ anlamamıştı. Ayağa kalkıp Sara'ya döndü. "Lütfen merakımı dindirip bana burada neler olduğunu anlat."

Sara açıklayacak değildi. Eğer ne yaptığını tam olarak söylerse, amir onun bu hanımlara yakışmayacak davranışı karşısında kesinlikle dehşete düşerdi.

Nathan dehşete düşmezdi. Onunla gurur duyardı. Sara onunla yalnız kalmayı dört gözle bekliyordu, ona detayları ancak o zaman anlatabilirdi, tatmin edici her bir detayı.

"Henry Amca asaya takıldı," dedi genç kadın; gülümsemesine mani olamıyordu.

Nathan nihayet sersemlik halinden kurtulup etrafına iyice baktı. Sara onun yanına ulaştığında genç adam onu kavrayıp dikkatle sağ elinin tersindeki kırmızı sıyrıkları inceledi.

Nathan'ın boğazından genç kadının tapılası bulunduğu kısık sesli bir homurtu yükseldi. Sara onun öfkelenmekte olduğunu da görebiliyordu. Ama hiç korkmuyordu, çünkü Nathan'ın asla öfkesini ona çevirmeyeceğini biliyordu.

Sara, Nathan'ın onun adına sinirlenmesini istemiyordu. Kollarını kocasının beline dolayıp ona sıkıca sarıldı. "Ben gerçekten iyiyim, Nathan," diye fısıldadı. "Bu kadar endişelenmemelisin."

Yanağını onun göğsüne yasladı. Genç adamın kalbinin hızlı atışları, yatıştırıcı sözlerinin onu hiç de sakinleştirmediyi gösteriyordu. Ama aldatıcı şekilde sakin bir sesle sordu. "Asayı sen mi aldın, yoksa o mu?"

"Bana ulaşmak için merdivenlerden çıkarken asa elindeydi," diye açıkladı genç kadın. "Onu şemsiyelikten aldı."

Nathan bunu gözünde canlandırdı. Genç kadının ellerini çekmeye çalıştı. "Nathan? Artık geçti. Bana vurmadı."

“Denedi mi?”

Sara bir heykele sarılıyormuş gibi hissediyordu, genç adamın duruşu o kadar katılaştı. Hafifçe iç çekip ona daha sıkı sarıldıktan sonra cevap verdi. “Evet, ama bana vurmasına izin vermedim. Senin talimatlarını hatırladım ve böyle bir durumda kalırsam senin yapmamı söylediğin gibi durumu eşitledim. Lafı geçmişken,” diye ekledi, “ayrıca kendime ait bir şaşırtmacam da vardı. Henry Amca kendilerini koruyan kadınlara alışkın değil. Poposunun üstüne oturduğunda... afallamış görünüyordu.

“Caine? Sara’yı dışarı çıkar ve beni bekle. Richards, sen de onlarla git.”

Üçü de Nathan’a aynı anda hayır, dedi. Hepsinin farklı gerekçeleri vardı. Caine cesetten kurtulma karmaşasını yaşamak istemiyordu. Sara, Nathan’ın darağacına gitmesini istemiyordu. Sör Richards da evraklarla uğraşmak istemiyordu.

Onlar görüşlerini aktarmayı bitirdiğinde Nathan hâlâ öfkeden taş kesilmiş haldeydi. Sara’yı, Winchester pişini parçalara ayırmasına yetecek kadar uzaklaştıramıyordu. Bu durumu fazlasıyla sinir bozucu buldu. “Kahretsin, Sara, eğer bana müsaade edersen-”

“Hayır, Nathan.”

Genç adam uzun bir iç çekti. Sara kazandığını biliyordu. Aniden onunla yalnız kalmak için acele etmeye başladı, o zaman yeni bir zafer kazanacaktı. Öyle ya da böyle Nathan’a onu sevdiğini söyletecekti.

“Nathan, annemin güvende olduğunu öğrenene kadar gidemeyiz,” diye fısıldadı. “Ama şimdi seninle eve gitmek istiyorum. Bu sorun hakkında ne yapacaksın?” Ona cevap verecek zaman tanımadı. “Demek istiyorum ki, Nathan, bu sorun hakkında ne yapacağız?”

Kocası kolay kolay vazgeçen bir adam değildi. Sara'nın amcasını hâlâ öldürmek istiyordu. Planının kusursuz bir şekilde mantıklı olduğunu düşünüyordu. Sadece Sara'nın annesinin güvenliğini sağlamakla kalmayacak, ayrıca yumruğunu adamın yüzüne geçirmek ona muazzam bir tatmin verecekti. Asaya bakmaya devam ederek, bir insanın bununla verebileceği zararı düşündü. Henry, Sara'yı öldürebilirdi.

Caine güzel bir çözüm buldu. "Biliyorsun Nathan, Henry'nin uzun bir istirahatı ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Belki de kolonilere bir deniz seyahati, onun sağlığının anahatarı olabilir."

Nathan'ın ruh hali aniden düzeldi. "Hallet bu işi, Caine."

"Onu Colin'e veririm, detayları o halletsin," dedi Caine. Henry'yi ensesinden tutup kaldırdı. "İhtiyacı olan tüm eşya biraz ip ve bir ağız tıkaçı."

Sör Richards onaylayarak başını salladı. "Annen dönene kadar burada beklerim, Sara. Amcanın uzun bir yolculuğa çıkmak için ani bir arzu duyduğunu açıklarım. Ayrıca babanı da bekleyeceğim. Ona da iki çift laf etmek istiyorum. Neden sen ve Nathan şimdi gitmiyorsunuz? Arabamı alın ve arabacıyı beni alması için geri gönderin."

Henry Winchester iki büküm bir halde kapıya doğru kaçacak beceriye kavuşmuştu. Caine onu kelimenin tam anlamıyla kayınbiraderinin kucağına fırlattı.

Nathan fırsatı değerlendirdi. Yumruğunu Henry'nin karnına indirdi. Darbe, Sara'nın amcasını yeni bir kıvrınma kriziyle yere serdi.

"Daha iyi hissediyor musun, Nathan?" diye sordu Caine.

"Son derece," diye karşılık verdi Nathan.

"Hazırladığın kâğıtlar ne olacak?" diye sordu Sör Richards, Nathan'a.

“Onları bu gece Farnmount’un balosuna getir. Lester’in kütüphanesini birkaç dakikalığına ödünç alırsız. Sara’yla dokuz civarı orada oluruz.”

“Ofise dönüp onları almam gerek,” dedi amir. “Toplantıyı saat ona ayarla, Nathan, garantiye alalım.”

“Neden bahsettiğinizi sorabilir miyim?” diye lafa girdi Sara.

“Hayır.”

Kocasının kaba cevabı onu kızdırmıştı. “Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum,” diye duyurdu. “Seninle konuşmam gereken çok önemli bir şey var.”

Genç adam başını iki yana salladı. “Bana inanç duyacaksınız, kadın,” diye mırıldandı, onu kapı eşiğine doğru çekerken.

Sara nefesini tuttu. “Bana söylediğin tüm o onur kırıcı şeylerin içinde...”

Genç adam dönüp onu kaldırarak arabanın içine soktuğunda konuşmayı kesti. Adamın ifadesi kasvetli gibiydi. Sara onun ellerinin titrediğini de fark etti.

Nathan onun yanına oturmasına izin vermedi ve karşısına geçti. Uzun bacaklarını ileri uzattığında Sara onların arasında kapana kısıldı.

Araba harekete geçer geçmez adam dönüp pencereden dışarı bakmaya başladı.

“Nathan?”

“Evet?”

“Sen şu anda... sonradan etkilenme mi yaşıyorsun?”

“Hayır.”

Sara hayal kırıklığına uğradı. Çünkü genç adamın düş kırıklığından kurtulmak için kendisinin sonradan etkilenme

yaşadığında kullandıkları yöntem ihtiyacı duyuyor olmasını umuyordu. Gerilimden kurtulması için kocasının ona nasıl yardım ettiğini hatırlayınca yüzü pembeleşti.

“Erkekler kavga etmelerinin ardından, sonradan etkilenme yaşamazlar mı?”

“Bazıları yaşar. Senin gözünün önünde Henry’ye vurmamalıydım,” dedi genç adam. Hâlâ ona bakmıyordu.

“Yani ben orada olmasaydım ona vurmamış olacağını mı söylemek istiyorsun, yoksa pişman olduğunu-”

“Lanet olsun, evet, ona vururdum,” diye mırıldandı Nathan. “Sadece o piç kurusunu senin önünde dövmemeliydim.”

“Neden?”

“Sen benim karımsın,” diye açıkladı genç adam. “Sen... şiddete tanık olmamalısın. İleride kendimi tutacağım-”

“Nathan,” diyerek lafını kesti genç kadın. “Aldırmıyorum. Gerçekten. Bunun tekrarlayacağı zamanlar olacak. Şiddete karşıyım,” diye ekledi aceleyle, “ama bir yumruğun gerektiği zamanlar olacak. Bu oldukça canlandırıcı olabilir.”

Genç adam başını iki yana salladı. “Korsanları öldürme müsaade etmemiştin, hatırladın mı?”

“Onlara vurmana müsaade ettim.”

Genç adam omuz silkti. Ardından uzun bir iç çekti. “Sen bir leydisin. Narin ve kırılansın ve senin yanıdayken tam bir centilmen gibi davranacağım. İşler bu şekilde yürüyecek, Sara. Benimle tartışma.”

“Sen benim yanıdayken her zaman tam bir centilmen gibi davranıyorsun,” diye fısıldadı genç kadın.

“Hiç de davranmıyorum,” diye karşı çıktı Nathan. “Değişeceğim, Sara. Şimdi konuşmayı kes. Düşünmeye çalışıyorum.”

“Nathan? Benim için endişelendin mi?”

“Kahretsin, evet, endişelendim.”

Genç adam cevabını bağırarak vermişti. Sara gülümsemesini bastırdı. “Beni öpmeni gerçekten çok isterim.”

Genç adam karşılık verirken ona bakmadı bile. “Hayır.”

“Neden peki?”

“Doğru bir şekilde olmalı, Sara.”

Tanrı aşkına, bu da ne demekti? “Beni öptüğünde her zaman doğru oluyor.”

“Seni öpersem her şeyi mahvederim.”

“Hiç mantıklı konuşmuyorsun.”

“Bana Henry’yle ne olduğunu anlat,” diye buyurdu genç adam.

Sara hafifçe iç çekti. “Ona vurdum... orasından.”

Yumuşak bir gülümseme genç adamın kaş çatışını yok etti. “Öğrettiğim şekilde yumruk yapmayı hatırladın mı?”

Sara, adam ona bakana kadar cevap vermemeye karar verdi. Genç adam nihayet pes edene kadar uzun bir süre geçti.

Nathan, ellerini ondan uzak tutmak için mücadele veriyordu. Bu savaşı kazandığını düşünüyordu, ta ki genç kadın ona gülümseyip fısıldamaya başlayana kadar. “Benimle gurur duyacağını biliyordum. Gerçi çoğu insan dehşete düşerdi.”

Genç adam onu sertçe kucağına çekti. Parmakları çoktan kadının saçlarına dalmıştı bile. “Ben çoğu insan değilim,” dedi, ağzı onunkini kavramadan bir an önce. Dili, tatmak, okşamak ve baştan çıkarmak için genç kadının ağzına girdi. Ona doymuyor, yeterince yaklaşıyor, yeterli sürede ulaşamıyordu.

Genç kadının elbisesinin sırtındaki düğmeleri çözerken boynunun yanını öptü. “Sana dokununca duramayacağımı biliyordum.”

Nathan tüm kontrolünü kaybetmişti. Araba durdu, ama bunu tek fark eden Sara oldu. Düğmelerini ona tekrar ilikletti. Bu daha uzun sürmüştü, çünkü genç adamın elleri titriyordu.

Nathan onu elinden yakalayıp konağın içine sürükledi. Merdivenlerden uçar gibi çıkarlarken Jade onlara gülümse-di.

Odalarına varana dek Nathan kontrolünün birazını kazanmıştı. Kapaıyı onun için açtı. Sara yatağı doğru ilerlerken elbisesinin sırtına uzanıp onları açmaya koyulmuştu. Kapaının kapanma sesini duyunca durdu.

Arkasını dönünce tamamen yalnız olduğunu gördü. Nathan onu bırakıp gitmişti. Genç kadın kadar afalladı ki, birkaç dakika tepki veremedi. Ardından öfkeli bir çığlık attı. Kapaıyı savurarak açtı ve koridorda koşmaya başladı.

Jade onu sahanlıkta yakaladı. "Nathan az önce gitti. Sekizde gitmeye hazır olmanı söylememi istedi. Sandığın hâlâ *Denizşahini*'nde olduğu için, sana bir elbise vermeme de önerdi."

"Sana tüm bunları söyleyip de gitmeyi basıl başardı?"

Jade gülümsedi. "Ağabeyim onu şeytanlar kovalıyormuş gibi davranıyordu," dedi. "Talimatlarını kapaıya ulaşana kadar tamamladı. Bizimle daha sonra buluşacak, Sara. Yapması gereken işleri olmalı - Caine'in arabasına atlayıp uzaklaşırken söylediğı şeyin bu olduğunu düşünüyorum en azından."

Sara başını iki yana salladı. "Senin ağabeyin kaba, düşüncesiz, küstah, inatçı..."

"Ve sen onu seviyorsun."

Genç kadının omuzları çöktü. "Evet, onu seviyorum. Onun da beni seviyor olabileceğine inanıyorum," diye ekle-

di bir mırıltıyla. “İlenüz bunu gerçekten fark etmemiş olabilir, ya da belki biraz korkuyordur. Ah, artık bilemiyorum. Evet, tabii ki beni seviyor. Sevmediğine nasıl inanabilirsin ki?”

“Sana karşı çıkmıyorum, Sara. Ben de Nathan’ın seni sevdiğine inanıyorum,” diye ekledi Jade, başını sallayarak. “Aslına bakarsan, benim için bu çok belli. O çok... dırdırcı oldu. Her zaman az ve öz konuşan bir adam olmuştur, ama artık mırıltıları mantıklı bile değil.”

Sara’nın gözleri doldu. “Onun bana, beni sevdiğini söylemesini istiyorum,” diye fısıldadı.

Jade onu tamamen anlıyordu. Sara’nın elini sıvazlayıp onu odasına götürdü.

“Benim, Nathan’ın bir eşte isteyebileceği her şey olduğumu biliyor musun? Kimse onu benim kadar sevmeyiz. Lütfen benim değersiz olduğumu düşünme. Gerçekten değilim. Sadece senden çok farklıyım, Jade.”

Nathan’ın kardeşi gardıroptan dönüp Sara’ya inanamayarak baktı. “Seni değersiz göreceğimi de nereden çıkardın?”

Sara ona, *Denizşahini*’ndeki adamların onu nasıl sık sık Jade’le kıyasladıklarını ve bu yarışmayı nasıl her seferinde kaybettiğini anlattı. “Sonra korsanlar saldırdı ve gözlerine girebilmek için kefaretimi ödeyebildim.”

“Öyle olduğunu hayal edebiliyorum,” diyerek ona katıldı Jade.

“Cesaretim de var,” dedi Sara. “Böbürlenmiyorum, Jade. Nathan beni çok cesur olduğuma ikna etti.”

“Üstelik ikimiz de kocalarımıza sadığız,” dedi Jade. Gardırobuna dönüp araştırmaya devam etti, uygun bir elbise arıyordu.

“Nathan beni sadece yüksek yakalı elbiseler giydiğimde beğeniyor,” dedi Sara.

“Bu etkileyici, değil mi?”

“Genellikle uysal davranmaya çalışıyorum.”

Jade yüzündeki ifadeyi Sara’nın görmesine cesaret edemedi. Yengesinin sesindeki öfke onun gülmek istemesine neden olmuştu. Zavallı aşk bir kez daha geliyordu.

“Belki de sorun budur, Jade,” dedi Sara. “Gereğinden fazla uysal davrandım. Nathan’a onu ne kadar sevdiğimi söyleyip durdum. Verdiği karşılığın her zaman ne olduğunu biliyor musun?” Jade’e tahmin etme fırsatı vermedi. “Homurdanıyor. Tanrı şahidimdir, yaptığı şey bu. Şey, bunu daha fazla istemiyorum, teşekkürler.”

“Daha fazla homurtu mu?” diye sordu Jade.

“Daha fazla uysallık. Dolabındaki en düşük kesimli elbiseyi bul bana.”

O zaman Jade güldü. “Bu, Nathan’ı doğrudan sınıra zorlayacaktır.”

“Öyle umuyorum,” diye cevap verdi Sara.

Beş dakika sonra Sara elinde fildişi renginde bir elbise tutuyordu.

“Bunu sadece bir kez giydim ve onda da evden çıkmadım. Yani kimse görmedi. Caine onu saklamama izin vermezdi.”

Sara elbiseyi sevmiştir. Jade’e defalarca teşekkür ettikten sonra odadan çıkmak üzere ilerlemeye başladı. Aniden durup arkasına döndü. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Biz artık kardeşiz, Sara. Bana her şeyi sorabilirsin.”

“Sen hiç ağladın mı?”

Jade bu soruyu beklemiyordu. “Evet,” diye cevap verdi. “Aslına bakarsan, sürekli.”

“Hiç Nathan seni ağlarken gördü mü?”

“Görüp görmediğini bilmiyorum.”

Sara’nın hayal kırıklığı dolu ifadesinden, Jade onun duy-
mayı umduğu cevabın bu olmadığını anladı. “Şimdi bir kez
daha düşününce, evet, beni ağlarken gördü. Caine kadar sık
değil, elbette.”

“Ah, bu sırrı benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Az
önce beni nasıl mutlu ettiğini hiç bilmiyorsun.”

Sara’nın gülümsemesi ışık saçıyordu. Jade buna memnun
olmuştu, ama Sara’nın tam olarak neden bu kadar heyecan-
landığını bilmediğini kendi kendine itiraf etti.

İki saat sonra Jade ve Caine girişte durmuş, Sara’nın gö-
rünmesini bekliyorlardı. Jimbo ön kapının önünde ileri geri
volta atıyordu.

Jade, omuzlarında biten kol ağızları işlemeli, koyu renk
elbisesini giymişti. Yakası, göğsünün sadece ufak bir kısmını
gösteriyordu. Yine de Caine ona güzel olduğunu söyleme-
den önce bu duruma kaşlarını çatmıştı. Genç adam resmi
kıyafetlerini giymişti, Jade ona dünyadaki en yakışıklı şeytan
olduğunu söyledi. O sırada Jimbo, bütün akşam Sara’nın
yanında birinin kalacağından emin olmaları gerektiğine dair
başlarının etini yemeye başladı.

“Nathan onu almak için ortaya çıkana kadar, gözünüzün
önünden ayrılmasına izin vermeyin,” diye buyurdu Jimbo
beşinci defa.

Sara merdivenlerden inmeye başladığında herkesin dik-
katini çekti. Jimbo hafif bir ısıklık çaldı. “Herkes gözünü Sa-
ra’ya diktiğinde Nathan etrafı kırmızı görmeye başlayacak.”

Hem Jade hem de Caine ona katılıyordu. Sara muhteşem
görünüyordu. Saçları serbest bırakılmıştı, yumuşak buklele-
ri attığı her adımda omuzlarında salmıyordu.

Bakirelere özgü renkteki elbise, fazlasıyla düşük kesimliydi ve göğüslerinin arasında bir V ile son buluyordu. Caine'in gördüğü en kıskırtıcı elbiseydi. Bu elbiseyi hatırlıyordu. "Onu üstünden çıkarmana yardım ettiğimde yırttığımı sanıyordum," diye fısıldadı.

Karısı kızardı. "Acelen vardı, ama yırtmadın."

"Nathan yırtacak," diye fısıldayarak karşılık verdi Caine.

"Yani ağabeyimin elbiseden hoşlanacağını mı düşünüyorsun?"

"Kahretsin, hayır, hoşlanmayacak," diye tahmin yürüttü Caine.

"Güzel."

"Jade, tatlım, bunun o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Balodaki her adam Sara'yı şehvetle arzulayacak. Nathan zıvanadan çıkacak."

"Evet."

Sara girişe varınca izleyicilerine bir reverans yaptı.

"Bizim yanımızda bu kadar resmi davranmana gerek yok," dedi Caine.

Sara gülümsedi. "Resmi davranmıyordum," dedi. "Sadece bu elbiseyle reverans yaptığımda düşmeyeceğimden emin olmak istedim."

"Peki ya kocan ellerini boğazına sarıp seni boğazladığında?" diye sordu Jimbo. "Elbise o kadar sağlam mı?"

"Ben gidip ona bir pelerin bulayım," dedi Caine.

"Saçmalık," diye karşı çıktı Jade. "Hava pelerin giymek için fazla sıcak."

Bu tartışma yola koyulduklarında bile devam etti.

Farnmount Dükü ve Düşesi, Londra'nın biraz dışında oturuyorlardı. Balkonlarının etrafını çevreleyen etkileyici

bir şekilde kesilmiş çimleriyle evleri devasa boyutlardaydı. Kiralanmış uşaklar ellerinde meşalelerle cadde boyunca kenarda durarak yolu aydınlatıyorlardı.

“Dedikodulara göre, prens Farnmount’un evini almak istemiş,” dedi Caine. “Vazgeçmeyecektir, tabii ki.”

“Evet,” diyerek ona katıldı Jade, ama kocasının sözlerine pek dikkat etmiyordu. Sara’yı izliyordu. “Kızarmışsın gibi geldi bana,” dedi. “İyi misin?”

“O iyi,” dedi Caine.

Ama Sara iyi değildi. Aklında endişeler dönüp duruyordu. “Winchester’lar bu gece orada olacak,” dedi pat diye. “Adamların hiçbiri dükle düşesi gücendirmeye cesaret edemez. Ama anlamıyorum, neden St. James ailesinin katıldığı tek etkinlik bu?”

Caine sırtıttı. “Davet edildikleri tek etkinlik bu,” diye açıkladı.

“Nathan için endişeleniyorum,” dedi Sara aniden.

“Jimbo, keşke sen de içeri gelebilseydin. Caine, kocama dikkat ederken senin yardımına ihtiyaç duyabilir.”

“Delikanlı iyi olacaktır,” diye karşılık verdi Jimbo. Sara’nın elini sıvazladı. “Somurtmayı kes.”

Araba malikânenin önünde durana kadar kimse başka bir kelime etmedi. Jimbo yere atladıktan sonra Sara’ya yardım etmek için döndü. “Tam bu arabanın yanında duruyor olacağım. Canına tak ederse sadece ön kapıdan dışarı çık. Ben seni görürüm.”

“Nathan gelene kadar o bizimle kalacak,” dedi Caine.

Sara başını salladı. Derin bir nefes alıp eteklerini topladı ve merdivenlerden tırmandı.

Balo salonu, dört katlı yapının en üst katındaydı. Merdivenler mum alevleri ve taze çiçeklerle kaplanmıştı.

Balo salonunun girişinin hemen yanında bir kâhya duruyordu. Dans pistine inen üç basamak vardı. Caine, davetiyesini uşağa uzattıktan sonra zilin çalmasını bekledi. Bu, oradaki misafir topluluğuna bir işaretti. Sadece birkaç kişi, girişten tarafa hızlı bir bakış atmanın dışında ilgi gösterdi. Bir vals yapılmakta olduğu için, hepsi ayaklarıyla yaptıkları hareketlere dikkat etmekle meşgullerdi.

“Cainewood Kontu ve eşi Leydi Jade,” diye ilan etti kâhya, gür ve yüksek bir sesle.

Sırada Sara vardı. Caine’in kendisine vermiş olduğu davetiyeyi kâhyaya uzattı ve takdimi yapılane dek onun yanında bekledi.

“Leydi Sara St. James.”

Havaya ateş etse de olurdu. Bu duyuru aynı etkiyi yaratmıştı. Kalabalığın ortasında alçak sesli bir mırıltı patlak verdi ve bu sese herkes kendi fısıltısını ekledikçe, ses deprem yaratacak kadar yoğunlaştı.

Bir adam ve kadın, Sara’ya daha iyi bakmak için gerinirken resmen başka bir çifte çarptı.

Genç kadın başını dik tutup kalabalığa baktı. Sakin görünüyor olmak için dua etti. O sırada Caine onun elini tuttu. Jade, Sara’nın diğer yanına geçip öteki elini tuttu.

“Sara, canım, tüm Winchester’ların hep beraber balo salonunun sağına, St. James’lerin de soluna çekildiğini fark ettin mi? Biri görse, bu iki ailenin iyi anlaşmadığını düşünür.”

Bu sözleri söyleyen Jade’di. Sara gülümsedi. Görümcesinin sesi, kafası karışmış gibi çıkıyordu. Sara, “Onların birbirlerinden bilhassa hoşlanmadığına dair dedikodular var,” diyerek onun alayına karşılık verdi.

“Bence bir taraf tutma belirtisi göstermemek için biz ortada duralım,” diye belirtti Caine, hanımları merdivenden indirirken.

“Nathan henüz burada yok, değil mi?” diye sordu Jade. “Sara, gülümsemeye devam et. Herkes aval aval sana bakıyor. Elbiseden dolayı, sanırım. Bu gece fazlasıyla enfes görünüyorsun.”

Bir sonraki saat tam bir sınavdı. Sara’nın babası oradaydı. Kızını tamamen reddetmiş gibi bir tavır sergiliyordu. Genç kadın balo salonunda Winchester tarafına baktığında, hepsi ona sırtlarını döndüler.

Elbette bu hakareti herkes fark etti. Caine. Sara’nın adına öfkeleni, ama sonra genç kadının yüzüne baktı ve onun gülümsemekte olduğunu fark ettikten sonra rahatladı.

Dunnford St. James de bu reddedilmeyi kaçırmamıştı. St. James klanının lideri bir homurtu çıkardı ve yeğenin karısıyla konuşmak üzere uzun adımlarla ilerledi.

Dunnford iri, geniş yapılı bir adamdı, yağdan çok kası var gibiydi. Saçı beyazlamış, seyrekleşmiş ve adamın eski günlerinde olduğu kadar kısa kesilmişti. Gür bir sakalı ve geniş omuzları vardı. Resmi siyah kıyafetlerinin içinde rahatsız görünüyor ve kolalı kravatını çekip duruyordu.

Caine adamın, karısından daha güzel olduğunu düşündü.

“Bakın burada ne varmış?” diye bağırdı, Sara’nın önünde durduğunda. “Bu, Nathan’ın kadını mı?”

“Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorsun,” diye karşılık verdi Caine. “Leydi Sara, Dunnford St. James’le tanışmış mıydınız?”

Sara resmin bir reverans yaptı. “Sizinle tanışmak bir zevk,” dedi.

Dunnford kuşkulu görünüyordu. “Benimle dalga mı ge-
çiyorsun?”

Şimdi genç kadının da kafası karışmıştı. “Affedersiniz?”

“O terbiyeli biri, Dunnford. Bir St. James için şaşırtıcı bir
durum, değil mi?”

Yaşlı adamın gözlerine bir ışıltı yerleşti. “Daha yeni St. Ja-
mes oldu. Ben onu kabul etmeden önce kendini kanıtlaması
gerekıyor.”

Sara, Dunnford’a doğru bir adım attı. Bu, adamı reve-
ranstan daha çok şaşırttı. Kadınların kendisinden kaçmasına
alışkındı. Asla gülümsemezlerdi de. *Bu seferki farklı*, diye bir
sonuca vardı kasvetli bir şekilde.

“Kendimi size nasıl kanıtlayacağım?” diye sordu Sara.
“Onayınızı kazanmak için kardeşlerinizden birini mi vur-
malıyım, ne dersiniz?”

Şaka yapıyordu. Adam onun önerisini ciddiye aldı. “Şey,
sanırım bu hangi kardeşi vurduğuna göre değişir. Tom her
zaman iyi bir seçimdir.”

“Tanrı aşkına Dunnford, Sara şaka yapıyordu.”

Dunnford homurdandı. “O zaman neden bunu önerdi?”

Caine başını iki yana salladı. “Kardeşini vurmana yapılan
bir göndermeydi o,” diye açıkladı.

Dunnford sakalını kaşıdı. Sırtışı şeytaniydi. “Yani o ufak
yanlış anlaşılmayı duydun, öyle mi? Tom bana karşı kin bes-
lemiyor,” diye ekledi. “Yazık oldu. Esaslı bir düşmanlık aileyi
neşelendirir.”

Kimse bu fena açıklamaya bir yorum getiremeden Dunn-
ford alçak sesle homurdandı. “Kocan nerede? Onunla bir iki
çift laf etmek istiyorum.”

“Her an burada olabilir,” dedi Caine.

“Karınız nerede?” diye sordu Sara. “Onunla tanışmak isterim.”

“Acaba neden?” diye karşılık verdi Dunnford. “Muhtemelen yemek odasında benim yemeğimi mideye indirmekle meşguldür.”

“Bana merhaba demeyecek misin?” diye sordu Jade, amcasına. “Burada yokmuşum gibi davranıyorsun. Caine’e bir erkek değil de kız evlat verdim diye kızgın mısın hâlâ?”

“Yine hamile misin?” diye sordu Dunnford.

Jade başını iki yana salladı.

“O zaman erkek yeğenimi kucağıma alana dek seninle konuşmayacağım.” Caine’e döndü. “Onunla düzenli bir şekilde yatıyor musun?”

Caine sırtıttı. “Elime geçen her fırsatta,” dedi ağır ağır. Sara utançtan kıpkırmızı kesildi. O sırada Jade’in gülmemeye çalıştığını fark etti. Dunnford, Nathan’ın kız kardeşine sert sert bakıyordu. Sonra yine Sara’ya döndü ve yaşlı adam aniden uzanıp büyük elleriyle genç kadının kalçalarının yanını kavradı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Caine sert bir fısıltıyla. Dunnford’un ellerini oradan çekmeye çalıştı.

Sara bu cesur hareket karşısında harekete edemeyecek kadar afallamıştı. Tek yapabildiği başını eğip adamın ellerine bakmak oldu.

“Ölçüsünü alıyorum,” diye belirtti Dunnford. “Dünyaya bir bebek getirebilecek kadar geniş görünmüyor. Etek aldatıcı olabilir,” diye ekledi başını sallayarak. “Evet, yeterince geniş olabilirsin.”

Şimdi de genç kadının göğsüne bakıyordu. Sara’nın elleri derhal göğsünü kapattı. Onun başka bir şeyin ölçüsünü almasına izin verecek değildi.

“Bir bebeği doyurabilecek durumda olduğunu görebiliyorum. Henüz hamile değil misin?”

Genç kadının yüzü daha fazla ısınamazdı. Bir adım geri çekildi. “Kendinize gelin,” diye fısıldadı. “Eğer bir kez daha bana dokunursanız, size vururum. Hiç mi görgünüz yok?”

Dunnford öyle olduğunu düşünüyordu. Bunu ona söylediğinde, Sara tekrar ona doğru bir adım attı. Caine genç kadının cesareti karşısında şaşırdı. Dunnford’un resmen geri çekilmesi de bir o kadar şaşırtıcıydı. “Bir bardak punç istiyorum, Dunnford Amca,” dedi Sara o sırada. “Gidip benim için getirmen uygun olurdu.”

Dunnford omuz silkti. Sara iç çekti. “Benim için getirmesini Winchester’lardan birinden de isteyebilirim sanırım,” dedi sonra.

“Önce yüzüne tükürürler,” diye duyurdu Dunnford. “Ailenin bizden taraf olan kısmının aklını çelmeye çalışıyorsun, değil mi?”

Genç kadın başını salladı. Adam sırtıttı. “Sana bir içki getirmekten mutlu olurum.”

Sara, bu aksi adamın kalabalıkta yolunu açmasını izledi. Pembe içkiyi kepçeyle dolduran uşağın önünde uzun bir kuyruk vardı. Dunnford sert bir şekilde ittirerek kuyruktaki misafirleri bir kenara itti.

“Yerinde olsam o içkiyi içmezdim,” dedi Caine, Dunnford kocaman punç kâsesini kaldırıp birkaç iri yudum aldıktan sonra. Adam kâseyi tekrar masanın üstüne koyup sıvının içine bir bardak daldırdı ve odanın karşısına dönmek üzere yürümeye başladı.

Bardağı Sara’ya uzatırken elinin tersiyle de sakalını kuruladı.

Caine punç kâsesinin önünde kuyruktan eser kalmadığını fark etti. Dunnford pembe içkiyi kazara Sara'nın üstüne dökmesin diye uzanıp içkiyi aldı.

"Nathan'a onunla konuşmak istediğimi söyle," dedi Dunnford bir kez daha. Bu hatırlatmaya bir de kaş çatışı ekledikten sonra arkasını dönüp akrabalarının durmakta olduğu, odanın diğer köşesine yürüdü.

Sara diğer misafirlerin adam için geniş bir yol açtıklarını fark etti. O zaman bu adamın Nathan'a çok benzediğine karar verdi.

"St. James Markisi."

Bağırarak yapılan bu ilan herkesin dikkatini çekmişti. Sara girişe bakmak üzere döndü. Kocasının görünüşü karşısında kalbi çılgınca atmaya başladı. Onu daha önce hiç resmi kıyafetleriyle görmemişti. Bu biraz boğucuydu. Saçlarını ensesinde toplamış ve güçlü bir kral gibi siyah ceket ve pantolon giymişti. Hem duruşunda hem de ifadesindeki kibir, genç kadının dizlerinin bağına çözdü.

Sara içgüdüsel bir şekilde ona doğru yürümeye başladı.

Kalabalıkta karısını bulmak Nathan için kolaydı. Adı duyurulur duyurulmaz tüm misafirler köşelere doğru gitmişti. Sara dans pistinin ortasında tek başına dikiliyordu.

Genç kadın muhteşem görünüyordu. Çok narin, çok zarif ve çok... lanet derecede çıplaktı.

Nathan merdivenlerden inerek karısına doğru ilerlemeye başladı. Çoktan ceketini çıkarmaya girişmişti.

Nathan merdivenlerden iner inmez Winchester'lar bir adım öne çıktı. St. James erkekleri bu hareketi anında taklit ettiler.

Caine, Jade'i dürttü. "Gidip otur," diye fısıldadı. "Sorun

çıkabilir, bir de senin için endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum.”

Jade başıyla onayladı. Caine’in sadece ağabeyini korumaya odaklanmasını istiyordu. O sırada Colin’in merdivenlerden inmekte olduğunu fark etti. Ceketinin altındaki şişkinlikten onun her ihtimale karşı silahlı olduğunu tahmin etti.

Nathan ceketini çıkardı ama Sara’nın yanına ulaştığında onunla ne yapması gerektiğini hatırlayamadı.

“Sara?”

“Evet, Nathan?”

Genç kadın onun daha fazlasını söylemesini bekledi.

Nathan orada durup ona bakmaktan memnunmuş gibi görünüyordu. Kadının aşkı bakışlarından fazlasıyla anlaşıyordu. Gülümsemesi içtendi. *Yüce Tanrım*, diye düşündü Nathan, Sara’ya layık değildi ama yine de genç kadın onu seviyordu.

Soğuk terler döktü. Colin’in onun cebine sokuşturmuş olduğu mendili almak için uzanmaya yeltendi, ama sonra ceketinin elinde olduğunu hatırladı. Nedenini hayal dahi edemiyordu. Ceketini yeniden giydi. Bakışlarını güzel karısından alamıyordu ve ceketinin kolu dolanmıştı ama en sonunda bu şeyi düzeltmeyi başardı.

Sara öne doğru bir adım atıp onun kravatını düzelttikten sonra tekrar geri çekildi.

Nathan hâlâ onunla konuşamıyordu. *Tanrım, bu doğru bir şekilde olmak zorunda*, dedi kendi kendine. Hayır, hayır, bu sadece doğru değil, onun için mükemmel olmalı, diye karar verdi bir kez daha. Onu kütüphaneye götürmeli, evrakları imzalatmalı ve sonra da...

“Seni seviyorum, Sara.” Sesi sanki az önce genç kadının çorbasından tatmış gibi çıkmıştı.

Sara ondan bir kez daha söylemesini istedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve Nathan onun ilk seferde duyduğunu biliyordu. “Bunu söylememem gerekiyordu - henüz değil yani,” diye mırıldandı genç adam. “Seni seviyorum.”

Sara’nın ifadesi değişmedi. Nathan’inki değişti. Hasta olacakmış gibi görünüyordu.

Genç kadın ona acıdı. “Beni sevdiğini biliyorum, Nathan. Bunu fark etmem uzun zaman aldı -neredeyse senin gelip beni alman için geçen zaman kadar uzun bir süre- ama artık biliyorum. Uzun zamandır beni seviyorsun, değil mi?”

Genç adamın rahatladığı belliydi. “Bildğini bana neden söylemedin?” diye sordu fısıldayarak. “Kahretsin, Sara, cehennemde gibiydim.”

Genç kadının gözleri büyüdü ve yüzü pembeleşti. “Sen mi cehennemdeydin? Bana biraz inanç göstermeyi reddeden sensin. Kalbinden geçenleri bana asla söylemeyen sensin. Ben sana sürekli söyleyip durdum, Nathan.”

Genç adam başını iki yana salladı. Sırtışı mahcuptu. “Hayır, Sara, sürekli değil. Günde bir kez söyledin. Bazı günler akşam yemeğinden sonrasını beklediğin oldu. Öyle olunca gerildiğimi hissediyordum.”

Sara ona doğru bir adım attı. “Seni sevdiğimi söylememi her gün bekledin mi?”

Genç adam itiraflarını onu memnun ettiğini ifadesinden anlayabiliyordu. “Benimle evlenir misin?” diye sordu ateşli bir fısıltıyla. Neredeyse onun alnına değecek kadar başını öne eğdi. “Eğer yapmamı istersen, tek dizimin üstüne çökirim, Sara. Bundan hoşlanmayacağım,” diye ekledi aceleci bir dürüstlikle. “Ama yaparım. Lütfen benimle evlen.”

Sara, kocasının bu kadar gevezelik ettiğini daha önce hiç

görmemişti. Kalbinden geçenleri ona anlatmanın Nathan için bir işkence olduğu belliydi. Bu, onu daha çok sevmesine neden oluyordu, tabi ki. “Nathan, biz zaten evliyiz, unuttun mu?”

İzleyiciler büyülenmişti. Birbirlerinin gözlerine böylesi bir aşkla bakan çift, oldukça romantik bir görüntüydü. Kadınlar, kocalarının mendilleriyle gözlerini kuruluyorlardı.

Nathan diğer misafirleri tamamen unutmuştu. Planını umutsuzca tamamlamaya çalışıyordu, böylece Sara’yı eve götürebilirdi.

“Kütüphaneye inmemiz lazım,” diye bildirdi. “Kontratı fesheden bir evrakı imzalamamı istiyorum.”

“Peki, Nathan,” diye karşılık verdi genç kadın.

Onun kolay kabullenışı Nathan’ı şaşırtmamıştı. Sara ona her zaman fazlasıyla güvenmişti. Genç adam onun bu inancı karşısında hâlâ sersemliyordu. “Tanrım, Sara, seni o kadar çok seviyorum ki, bu... canımı acıtıyor.”

Genç kadın ciddiyetle başını salladı. “Bunu görebiliyorum,” diye fısıldadı. “Yine deniz mi tutuyor?”

Nathan başını iki yana salladı. “Sen evrakını imzaladıktan sonra ben de kendiminkini imzalayacağım,” diye belirtti.

“Sen neden evrak imzalıyorsun?” diye sordu genç kadın.

“Ben de kontratı feshediyorum. Mirası istemiyorum. Zaten hediyelerin en büyüğüne sahibim,” diye fısıldadı genç adam. “Sana sahibim.” Devam ederken gülümsemesi şefkatle doldu. “Sen benim isteyebileceğim her şeysin.”

Sara ağlamaya başladı. Nathan kendine engel olamadan onu kollarına çekti. Aşağı eğilip karısını öptü. Genç kadın ona karşılık verdi.

Kalabalıktaki kadınlardan toplu bir iç çekiş yükseldi.

Ama Nathan'm bu geceyi karısı için mükemmel kılma umutları henüz tamamen yerine getirilmiş değildi. St. James aile standartlarına göre bu muazzam bir başarıydı. Diğer insanların standartlarına göreyse tam bir kâbus.

Kimse o kavga gürültüyü unutamayacaktı.

Nathan Sara'yı kütüphaneye götürmek üzere döndüğünde her şey çok masumca başlamıştı. Genç kadın onu durdurmak için adamın elini çekti.

"Beni sevdiğine inanıyorum, Nathan," dedi, genç adamın tüm dikkatini çekebildiğinde. "Sırf bunu kanıtlamak için kralın hediyesinden vazgeçmek zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım," diye karşılık verdi Nathan. "Seni ne kadar çok sevdiğimi sana göstermek istiyorum. Bana inanmanın tek yolu bu. Sen uzun bir süredir bana aşkını sunarken, ben sana çileden çıkmaktan başka bir şey sunmadım. Bu kefare, Sara. Bunu yapmak zorundayım."

Genç kadın başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. Nathan, bana olan inancını ve aşkını hediye, vazgeçmeyerek göstereceksin. Bu mirası uzun yıllar bekledin ve alacaksın."

"Kararımı verdim, karıcığım."

"Değiştir, o zaman," diye karşılık verdi genç kadın.

"Hayır."

"Evet."

Genç kadın onun yüzüne yerleşen bakıştan, onun kendisi için asil bir fedakârlık yapmaya kararlı olduğunu anlamıştı. Sara da ona izin vermemek konusunda aynı derecede kararlıydı.

"Peki ya evrakı imzalamazsam?" diye sordu.

Kollarını göğsünde kavuşturup kocasına kaşlarını çatarak cevabını beklemeye koyuldu.

Yüce Tanrım, onu nasıl da seviyorum, diye düşündü genç kadın. Ve o da onu seviyordu. Genç adam onu boğazlamak istiyormuş görünüyordu. Sara kendini gülecek gibi hissediyordu.

“Eğer evrakı imzalamazsan Sara, o zaman kralın hediyesini ailen alabilir. Bunu istemiyorum.”

“Buna izin vermeyeceğim.”

“Bak, Sara...”

Genç adam bağırmasının farkında değildi. Sara farkındaydı. Dönüp aradığı adamı bulana kadar kalabalığın St. James kısmını gözleriyle taradı. “Dunnford Amca?” diye seslendi. “Nathan kralın hediyesinden vazgeçmek istiyor.”

“Ah, lanet olsun, Sara, bunu neden yaptın?”

Genç kadın dönüp kocasına gülümsedi. Nathan çoktan ceketini çıkarmaya başlamıştı. O sırada Sara, Caine ve Colin’in de aynı şeyi yapmakta olduğunu fark etti.

Kahkaha atmaya başladı. Tanrı yardımcısı olsun, çoktan bir St. James olup çıkmıştı.

Nathan artık hasta görünmüyordu. Gözlerine bir ısıltı yerleşmişti. Son derece formda bir adamdı. Sara, onu elinde tutmayı başaran kadın olmak istiyordu. Genç adam onun göğsüne bakmaya başladı. Ceketini kadının omuzlarına yerleştirdi ve kollarını cekete geçirilmesi için onu zorladı. “Bu elbiseyi bir daha giyersen, üstünden yırtarak çıkarırım,” diye fısıldadı. “Lanet olsun, işte geliyorlar.”

St. James erkekleri, savaşta saf alan bir asker birliği gibi ilerlemeye başlamışlardı. “Seni seviyorum, Nathan. Başparmağını parmaklarının altına sokmamayı unutma. Kırmağ istemezsin.”

Nathan bu öneriyi duyunca kaşını kaldırdı. Sara karşılık

olarak ağır ve seksi bir şekilde göz kırptı. Genç adam ceke-
tinin yakalarından çekerek onu sertçe öptü. Ardından onu
arkasına itti.

Şüphesiz unutulmaz bir geceydi. İki de altmışlarında
olan Farnmount Dükü ve Düşesi, bu gösteri karşısında daha
fazla memnun olamazlardı. Küçük toplantıları, insanlara,
dedikodu kazanlarını uzun süre kaynatacak kadar malzeme
sağlayacaktı.

Sara, görkemli çiftin en üst basamağa tünediklerini gör-
düğünü hatırlıyordu. Her birinin elinde şarap kadehi vardı
ve ilk içki doldurulduktan sonra, Farnmount Dükü, orkest-
raya vals çalmalarını işaret etti.

Aslına bakılacak olursa, Sara o gürültü patırtıdan çok,
sonradan etkilenme kısmından hoşlanmıştı. Kavga biter
bitmez Nathan onu gecenin içine sürükledi. Onu gemiye
götürmekle vakit kaybetmek istemiyordu, bu yüzden onu
Caine'le Jade'in konağına geri götürdü.

Sara'ya dokunmak için çıldırıyordu. Sara da ona izin ver-
mek için aynı şekilde çıldırmış durumdaydı. Sevişmeleri
tutkulu, vahşi ve aşk doluydu.

Sara, yatağın ortasında kocasının üstüne yayılmıştı. Çe-
nesini, birleştirdiği ellerinin üzerine yaslamış, adamın güzel
gözlerine bakıyordu.

Genç adam son derece hoşnut görünüyordu. Gelişigüzel
bir şekilde Sara'nın sırtını okşuyordu. Artık tamamen baş
başa oldukları için, Nathan onu ne kadar çok sevdiğini ren-
gi solmadan söyleyebilecek durumdaydı. Kendini romantik
biri gibi hissediyordu. Yatağın yanındaki komodinin çekme-
cesini açtı, oradan bir kâğıt çıkarıp genç kadına uzattı.

"Beğendiklerini seç," diye buyurdu.

Sara, kâğıttaki sevgi sözcükleri listesinden; “hayatım”, “aşkım” ve “tatlım” kelimelerini seçti. Nathan onları hatırlayacağına söz verdi.

“Eskiden Jade’i birazcık kıskanıyordum,” dedi genç kadın ona. “Hiçbir zaman onun gibi olacağımı sanmıyordum ve adamlarım da beni onunla kıyaslayıp duruyorlardı.”

“Başka biri gibi olmanı istemiyorum,” diye fısıldadı genç adam. “Aşkın bana öyle bir güç veriyor ki.”

Nathan uzanıp onu öptü. “Aşkına fazlasıyla bel bağlamaya başladım. Dayanak noktam haline geldi. Bu kesin olduğunu bildiğim tek şey ve bunu anlamak uzun zamanımı aldı.”

“Bana tam bir inanç duyman ne kadar sürecektir?” diye sordu Sara.

“Sana tamamen inanıyorum zaten,” diye karşı çıktı genç adam.

“Bana geçmişine dair her şeyi anlatacak mısın?”

Nathan şimdi biraz temkinli görünüyordu. “Zamanla,” diyerek ona katıldı nihayet.

“Bana şimdi anlat.”

Genç adam başını iki yana salladı. “Bu sadece seni üzer, hayatım. Oldukça karanlık bir hayatım oldu. Senin... kaygılandıracağını düşündüğüm bazı şeyler yaptım. Sana her seferinde bir hikâye anlatsam daha iyi olacak sanırım.”

“O zaman sadece hassas duygularımı düşündüğün için bana geçmişini anlatmakta tereddüt ediyorsun, öyle mi?”

Genç adam başıyla onayladı.

“Bu şeylerin bazıları... yasadışı mıydı?”

Kocası fazlasıyla rahatsız görünüyordu. “Bazıları öyle olduğunu söyleyebilir,” diye itiraf etti.

Genç kadın kahkaha atmamak için tüm iradesini kullandı.

“Duygularım adına bu kadar endişelendiğin için mutluyum. Ve bana anlatmakta tereddüt etmenin nedeninin, önemli bir şeyi ağzımdan kaçırma ihtimalim *değil* de endişelenebilmem olduğunu artık biliyorum.”

Genç kadının gözlerine yerleşen ışıltı Nathan'ın kafasını karıştırdı. Sara bir iş peşindeydi, ama genç adam bunun ne olabileceğini hayal dahi edemiyordu. Kollarını Sara'nın beline dolayıp gürültülü ve tatminkâr bir şekilde esnedi. Gözlerini kapattı. “Beni sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadı. “Ve zamanla -beş, on yıl diyelim, aşkım- sana her şeyi anlatacağım. O zamana kadar bana alışmış olman lazım.”

Genç kadın güldü. Nathan hâlâ az da olsa korkuyordu. Ah, Sara genç adamın ona güvendiğini biliyordu, onu sevdiğini biliyordu. Ama bunların hepsi Nathan için çok yeniydi ve kalkanlarından kurtulması zaman alacaktı.

Sara'nın böyle bir problemi yoktu, elbette. Onu uzun zamandır seviyordu.

Nathan mumu üfleyerek söndürdükten sonra karısının kulağına burnunu sürttü. “Seni seviyorum, Sara.”

“Ben de seni seviyorum, Pagan.”